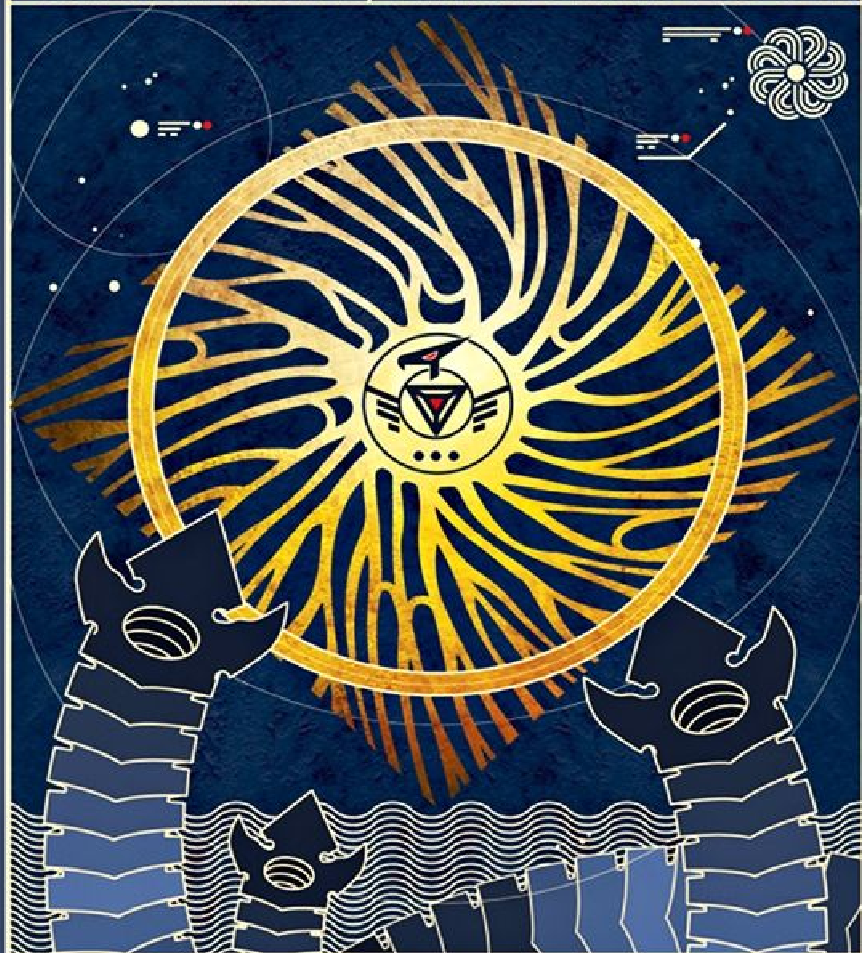
BRIAN HERBERT / KEVIN J. ANDERSON

VIERMII DE NISIP AI DUNEI

ARMADA

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

SERIA DUNE #8

VIERMII DE NISIP AI DUNEI

Titlul original:
SANDWORMS OF DUNE, 2007

Al optulea volum din seria *DUNE*
După un plan de FRANK HERBERT

Traducere din limba engleză de
Cristina Ghidoveanu

EDITURA ARMADA
2023

Este imposibil să exagerăm aprecierea pe care i-o datorăm geniului care a creat această serie incredibilă. O dată în plus, această carte îi este dedicată lui Frank Herbert, un om cu idei minunate şi importante, care ne-a fost mentor în timp ce continuam să scriem poveşti noi în fantasticul lui univers Dune. Din punct de vedere cronologic, Viermii de nisip ai Dunei *este marele final pe care l-a prevăzut şi suntem încântaţi să-l aducem, în sfârşit, în faţa milioanelor de fani loiali.*

⸗

„Curând după ce Onoratele Matres au năvălit din toate părţile în Vechiul Imperiu, Comunitatea Surorilor Bene Gesserit a învăţat să le urască şi să se teamă de ele. Intrusele şi-au folosit îngrozitoarele arme Anihilatoare pentru a distruge planete Bene Gesserit şi Tleilaxu, planeta Richese, cu industria şi fabricile ei de arme, şi chiar Rakis.

Dar, pentru a supravieţui Inamicului încă şi mai periculos care le urmărea, Onoratele Matres aveau nevoie cu disperare de cunoştinţe pe care numai Comunitatea le deţinea. Pentru a le obţine, atacau ca nişte vipere furioase şi izbeau cu violenţă extremă.

După Bătălia de pe Junction, cele două grupuri antagonice au fost unite cu forţa într-o Nouă Comunitate, dar facţiunile au continuat să se lupte pentru control şi dominaţie. Ce risipă de timp, de talent şi de sânge! Adevărata ameninţare venea din afară, dar noi am continuat să ne luptăm cu duşmanul greşit.”

Maica Comandant Murbella,

discurs către Noua Comunitate a Surorilor

„Doi oameni plutesc în derivă într-o barcă de salvare pe o mare netrecută pe hărţi. Unul spune: „Uite! Văd o insulă! Avem cele mai mari şanse dacă ne ducem la ţărm, construim un adăpost şi aşteptăm să fim salvaţi.” Celălalt îl contrazice: „Nu, trebuie să mergem mai departe în largul mării şi să sperăm că o să dăm peste rutele de navigaţie. Asta e cea mai bună şansă.” Incapabili să se pună de acord, cei doi se bat, barca se răstoarnă, iar ei se îneacă.

Asta e firea omenirii. Chiar dacă rămân numai doi oameni în tot universul, vor ajunge să reprezinte tabere opuse.”
Ghidul acolitelor Bene Gesserit

„Prin faptul că recreăm anumiți ghola, refacem țesătura istoriei. O dată în plus, Paul Muad’Dib păşeşte printre noi, cu iubita lui, Chani, mama, doamna Jessica şi fiul, Leto al II-lea, Împăratul-Zeu al Dunei. Prezența doctorului Suk Wellington Yueh, a cărui trădare a îngenuncheat o mare casă, este în acelaşi timp tulburătoare şi mângâietoare. Mai sunt cu noi războinicul-mentat Thufir Hawat, naibul fremen Stilgar şi marele planetolog Liet-Kynes. Gândiți-vă la posibilități!
Asemenea genii constituie o armată formidabilă. O să avem nevoie de asemenea minți sclipitoare, pentru că înfruntăm un adversar mai îngrozitor decât ne-am închipuit vreodată!”
Duncan Idaho,
Mai mult decât mentat

„Am aşteptat, am aşteptat şi mi-am clădit puterea vreme de cincisprezece mii de ani. Am evoluat. A venit vremea.”
Omnius

DOUĂZECI ŞI UNU DE ANI
DUPĂ EVADAREA DIN CANONICAT

„Atâția oameni pe care i-am cunoscut în trecut n-au renăscut încă! Mi-e dor de ei în continuare, chiar dacă nu mi-i aduc aminte. Cuvele axlotl au să remedieze curând acest lucru.”
Doamna Jessica, ghola

1

La bordul non-navei rătăcitoare *Itaca,* Jessica a asistat la naşterea fiicei ei, dar numai ca observator. În vârstă doar de paisprezece ani, ea şi mulți alții se înghesuiau în centrul medical, în timp ce două doctorițe Suk Bene Gesserit din creşa alăturată se pregăteau să extragă fetița micuță dintr-o cuvă axlotl.
— Alia, a murmurat una dintre doctorițe.
Nu era cu adevărat fiica Jessicăi, ci o ghola crescută din celule conservate. Niciunul dintre tinerii ghola de pe non-navă nu era încă „el însuşi”. Nu-şi recăpătaseră niciuna dintre amintiri,

niciunul dintre trecuturi.

Ceva încerca să iasă la suprafață în străfundurile minții şi, deşi îşi făcea griji pentru asta ca pentru un dinte care se clatină, Jessica nu-şi aducea aminte de prima oară când se născuse Alia. În arhive, citise şi recitise relatările legendare generate de biografii lui Muad'Dib. Dar nu-şi *amintea.*

Tot ce avea erau imagini din ceea ce învăța: *un sietch uscat şi plin de praf pe Arrakis, înconjurată defremeni. Jessica şi fiul ei Paul erau fugari, primiți în mijlocul tribului din deşert. Ducele Leto era mort, asasinat de Harkonneni. Însărcinată, Jessica băuse Apa Vieții şi schimbase pe vecie fetusul dinăuntrul ei.* Din clipa naşterii, Alia originară fusese diferită de toți ceilalți bebeluşi, plină de înțelepciune străveche şi de nebunie, capabilă să pătrundă în Celelalte Memorii rară să fi trecut prin Agonia Mirodeniei. Monstruozitate!

Asta fusese o altă Alia. Alte vremuri şi altă cale.

Acum, Jessica stătea lângă „fiul" ei, ghola Paul, care era, cronologic, cu un an mai în vârstă decât ea. Paul aştepta, alături de iubita lui fremenă Chani şi de ghola în vârstă de nouă ani al unui băiat care, la rândul lui, fusese fiul *lor.* Într-o versiune anterioară a vieților lor, aceasta fusese familia Jessicăi.

Ordinul Bene Gesserit reînviase aceste personalități istorice ca să ajute în lupta împotriva îngrozitorului Inamic Exterior care îi vâna. Îl aveau pe Thufir Hawat, pe planetologul Liet-Kynes, pe conducătorul fremen Stilgar şi chiar pe faimosul doctor Yueh. Acum, după aproape un deceniu de întrerupere a programului ghola, Alia se alăturase grupului. Alții aveau să vină în curând; cele trei cuve axlod rămase erau însărcinate deja cu trei copii noi: Gurney Halleck, Serena Buder, Xavier Harkonnen.

Duncan Idaho i-a aruncat Jessicăi o privire întrebătoare. Eternul Duncan, cu toate amintirile recuperate din toate viețile lui anterioare... S-a întrebat ce gândea el despre acest nou bebeluş ghola, o bulă din trecut care se înălța către prezent. Cu multă vreme în urmă, primul ghola al lui Duncan fusese consortul Aliei...

Duncan îşi ascundea bine vârsta; era un bărbat matur, cu păr negru, sârmos. Arăta exact ca eroul prezentat în atât de multe înregistrări de arhivă, începând din vremea lui Muad'Dib, de-a lungul domniei de treizeci şi cinci de secole a Împăratului-Zeu şi

până acum, după încă cincisprezece secole.

Cu răsuflarea tăiată şi în întârziere, bătrânul Rabin s-a năpustit în camera de naşteri, însoţit de băiatul de doisprezece ani Wellington Yueh. Fruntea tânărului Yueh nu purta tatuajul ca un diamant al faimoasei Şcoli Suk. Rabinul bărbos părea să creadă că-l putea salva pe tânărul deşirat de la repetarea crimelor îngrozitoare pe care le comisese în viaţa anterioară.

În clipa aceea, Rabinul părea furios, aşa cum arăta, invariabil, de câte ori se apropia de cuvele axlotl. Din moment ce doctoriţele Bene Gesserit nu-l băgau în seamă, bătrânul şi-a descărcat supărarea asupra Sheeanei.

— După ani de judecată sănătoasă, aţi făcut-o din nou! Când o să învăţaţi să nu-l mai luaţi în deşert pe Dumnezeu?

După ce primise un vis preştient ameninţător, Sheeana declarase suspendarea temporară a proiectului ghola, care fusese pasiunea ei încă de la început. Dar încercările recente de pe planeta îngrijitorilor şi faptul că aproape fuseseră capturaţi de către vânătorii Inamici, o siliseră să-şi reconsidere decizia. Comoara de experienţă istorică şi tactică pe care o puteau aduce ghola redeşteptaţi ar fi putut fi cea mai bună armă pe care o poseda non-nava. Sheeana hotărâse să-şi asume riscul.

Poate că într-o zi o să fim salvaţi de Alia, s-a gândit Jessica. *Sau de unul dintre ceilalţi ghola...*

Ispitind soarta, Sheeana făcuse un experiment pe această ghola nenăscută, în efortul de a o face să semene şi mai mult cu *acea* Alia. Estimase momentul sarcinii în care Jessica cea originară consumase Apa Vieţii şi le instruise pe doctoriţele Suk Bene Gesserit să inunde cuva axlod cu o doză de mirodenie aproape fatală. Să satureze fetusul. Să *încerce* să recreeze o Monstruozitate.

Jessica se îngrozise la aflarea veştii – prea târziu, când nu mai putea face nimic. Cum avea mirodenia să afecteze copilaşul nevinovat? O supradoză de melanj era altceva decât trecerea prin Agonie.

Una dintre doctoriţele Suk i-a cerut Rabinului să se ţină departe de creşa unde aveau loc naşterile. Încruntat, bătrânul a întins mâna tremu-rândă, ca şi când ar fi binecuvântat carnea palidă a cuvei.

— Voi, vrăjitoarelor, credeţi că aceste cuve nu mai sunt femei, nu mai sunt umane, dar asta încă este Rebecca. Rămâne un copil din

turma mea.

— Rebecca a satisfăcut o nevoie vitală, a replicat Sheeana. Toate voluntarele ştiau exact ce fac. Şi-a acceptat responsabilitatea. Tu de ce nu poți face asta?

Rabinul s-a întors exasperat către tânărul de lângă el.

— Vorbeşte cu ele, Yueh! Poate că pe tine te ascultă.

Jessica s-a gândit că tânărul înalt şi slab părea mai mult intrigat decât înfuriat de cuve.

— Ca doctor Suk, a zis el, am adus pe lume mulți copii. Dar niciodată aşa. Cel puțin, nu cred. Cu amintirile de ghola încă zăvorâte, uneori sunt cam dezorientat.

— Iar Rebecca e umană, nu doar o maşină biologică de produs melanj şi un şir de ghola. Trebuie să vezi asta!

Vocea Rabinului creştea în volum. Yueh a ridicat din umeri.

— Pentru că m-am născut în acelaşi fel, nu pot fi cu totul obiectiv. Dacă mi-aş recupera amintirile, poate că aş fi de acord cu tine.

— N-ai nevoie de amintirile originare ca să gândeşti! *Potigândi,* nu?

— Copilul e gata, i-a întrerupt una dintre doctorițe. Trebuie să-l decantăm acum.

S-a întors către Rabin cu un aer de nerăbdare.

— Lasă-ne să ne facem treaba sau ar putea să pățească ceva şi cuva. Cu un sunet de dezgust, Rabinul şi-a croit drum cu umerii afară din creşă. Yueh a rămas în urmă şi a continuat să privească.

Una dintre femeile Suk a legat cordonul ombilical. Colega ei mai scundă a retezat cordonul roşu-vinețiu, a spălat bebeluşul alunecos, apoi a ridicat-o în aer pe mica Alia. Copilul a scos pe loc un țipăt puternic, ca şi cum fusese nerăbdătoare să se nască. Jessica a oftat uşurată când a auzit sunetului sănătos, care i-a spus că, de data asta, fetița nu era o Monstruozitate. Se spunea că nou-născuta Alia cea originară privise lumea cu ochii şi inteligența unui adult. Țipătul bebeluşului părea normal. Dar s-a oprit brusc.

În timp ce o doctoriță avea grijă de cuva axlotl acum dezumflată, cealaltă a terminat de şters copila şi a înfăşurat-o într-o păturică. Jessica a simțit o strângere de inimă; ar fi vrut să întindă mâinile şi să ia bebeluşul în brațe, dar a rezistat impulsului. Avea Alia să înceapă Dintr-odată să vorbească, să murmure glasuri din

Celelalte Memorii? În schimb, copilul a rotit privirea prin centrul medical, fără să pară că se concentrează.
Alții aveau să-i poarte de grijă Aliei, nu foarte diferit de felul în care Surorile Bene Gesserit luau fetițele sub aripa lor ocrotitoare colectivă. Prima Jessica, născută sub supravegherea strictă a expertelor în reproducere, nu cunoscuse niciodată o mamă în sensul tradițional. Nici această Jessica, nici Alia, nici oricare dintre ceilalți copii ghola experimentali. Fiica cea nouă avea să fie crescută în comun, într-o societate improvizată, mai degrabă obiect al curiozității științifice decât al iubirii.
— Ce familie ciudată suntem, a șoptit Jessica.

⸗

„Ființele umane nu sunt capabile niciodată de acuratețe totală. În ciuda tuturor cunoștințelor și experiențelor pe care le-am absorbit de la nenumărați „ambasadori" Dansatori-Față, nu ne-am ales decât cu un tablou tulbure. Cu toate acestea, relatările imperfecte ale istoriei umane furnizează puncte de vedere amuzante cu privire la iluziile omenirii!"
Erasmus, *Consemnări și analize,*
Copie de siguranță #242

2

În ciuda eforturilor de decenii, mașinile gânditoare nu capturaseră încă non-nava și prețioasa ei încărcătură. Asta nu a împiedicat totuși hipermintea-computer să-și lanseze enorma flotă de exterminare împotriva restului omenirii.
Duncan Idaho continua să le scape lui Omnius și lui Erasmus, care își aruncau în mod repetat plasa tahionică sclipitoare în spațiul gol, în căutarea prăzii. Capacitatea de ecranare a non-navei împiedica în mod normal să fie văzută, dar, din când în când, urmăritorii prindeau câte ceva, ca o umbră ascunsă în spatele tufărișului. La început, vânătoarea fusese o provocare, dar acum hipermintea devenea din ce în ce mai frustrată.
— Iar ai pierdut nava, a tunat Omnius prin difuzoarele de pe peretele încăperii centrale, asemănătoare unei catedrale, din metropola tehnologică de pe Synchrony.
— Inexact. Trebuie s-o găsesc, înainte s-o pierd.
Erasmus a încercat să-și facă vocea să sune lipsită de griji în

timp ce-şi transforma pielea de metalfluid şi revenea de la deghizarea de bătrână cumsecade la înfăţişarea mai familiară de robot cu suprafaţa ca de platină.

Ca nişte trunchiuri de copac arcuite, turlele de metal se înălţau deasupra lui Erasmus şi formau o cupolă boltită în interiorul catedralei-maşină. Pe stratul exterior activ al coloanelor licăreau fotoni, scăldând în lumină noul lui laborator. Instalase chiar şi o fântână luminoasă care clocotea de lavă, un ornament inutil, dar robotul se complăcea deseori în sensibilităţile lui artistice, cultivate cu grijă.

— Ai răbdare. Adu-ţi aminte de proiecţiile matematice. Totul este predeterminat frumos.

— Proiecţiile tale matematice ar putea fi mituri, ca orice profeţie. De unde ştiu că sunt corecte?

— Pentru că am spus eu că sunt corecte.

Odată cu lansarea flotei maşinilor, mult-anticipatul Kralizec începuse, în sfârşit. Kralizec... Armageddon... Bătălia de la Capătul Universului... Ragnarok... Azrafel... Sfârşitul Vremurilor... Bezna înnegurată. Era o vreme a schimbărilor fundamentale, când întregul univers sărea de pe axa sa cosmică. Legendele oamenilor preziseseră un asemenea eveniment cataclismic încă din zorii civilizaţiei. Mai mult, trecuseră deja prin câteva cicluri ale unor asemenea cataclisme asemănătoare: Jihadul Butlerian propriu-zis, jihadul lui Muad'Dib, domnia Tiranului Leto al II-lea. Prin manipularea proiecţiilor computerului şi crearea în felul acesta de aşteptări în mintea lui Omnius, Erasmus reuşise să iniţieze cursul evenimentelor care aveau să declanşeze o altă schimbare fundamentală. Profeţie şi realitate – ordinea lucrurilor chiar nu conta.

Ca o săgeată, toate calculele infinit de complexe ale lui Erasmus, care rulau trilioane de surse de date prin cele mai sofisticate programe, arătau către un singur rezultat: Kwisatz Haderach-ul suprem, oricare-ar fi fost el, avea să determine cursul evenimentelor la sfârşitul Kralizecului. Proiecţia dezvăluia că acesta se afla pe non-navă, aşa că Omnius voia, fireşte, ca o asemenea forţă să lupte de partea lui. Prin urmare, maşinile gânditoare aveau nevoie să captureze nava aceea. Primul care avea să exercite controlul asupra Kwisatz Haderach-ului suprem avea să câştige.

Erasmus nu înţelegea pe deplin ce ar fi putut face supraomul

când avea să fie descoperit şi capturat. Deşi robotul studia de multă vreme omenirea, era încă maşină gânditoare, în timp ce Kwisatz Haderach-ul nu era. Noii Dansatori-Faţă, care se infiltraseră multă vreme în rândurile omenirii şi aduseseră informaţii vitale în Imperiul Sincronizat, se aflau undeva pe la mijloc, ca nişte maşini biologice hibride. El şi Omnius absorbiseră amândoi atât de multe dintre vieţile furate de Dansatorii-Faţă încât uneori uitau cine erau. Maeştrii tleilaxu originari nu prevăzuseră semnificaţia fiinţelor la a căror creare ajutaseră.

Robotul independent ştia că tot mai trebuia totuşi să-l ţină pe Omnius sub control.

— Avem timp. Ai o galaxie de cucerit înainte de a avea nevoie de Kwisatz Haderach-ul de la bordul acelei nave.

— Mă bucur că n-am aşteptat să reuşeşti.

Vreme de secole, Omnius îşi construise forţa militară invincibilă. Folosind motoare tradiţionale, dar extrem de eficiente, milioanele şi milioanele de vehicule ale maşinilor se năpusteau tot înainte şi se răspândeau, cucerind sistemele solare unul câte unul. Hipermintea ar fi putut folosi sisteme-surogat de navigaţie matematică, pe care Dansatorii-Faţă care-l slujeau le „dăduseră” Ghildei Spaţiale, dar un singur element al tehnologiei Holtzman rămânea pur şi simplu de neînţeles. Ceva inefabil de uman se cerea pentru a călători prin spaţiul pliat, un „act de credinţă” intangibil. Hipermintea n-ar fi recunoscut niciodată că bizara tehnologie îi dădea, la drept vorbind, o stare de... nervozitate.

După o rafală de încăierări de încercare, zidul de nave militare robo-tice întâlnise şi distrusese rapid lumi-avanpost de frontieră colonizate de oameni. Drone din avangardă cartografiau planetele înainte şi distribuiau molimele biologice mortale pe care le crease Erasmus. Până când flota propriu-zisă a maşinilor ajungea la lumea-ţintă, acţiunea militară nu mai era, de multe ori, necesară împotriva unei populaţii pe moarte. Fiecare bătălie, chiar şi ciocnirile cu grupuri izolate de Onorate Matres, era decisivă în aceeaşi măsură.

Ca să-şi facă de lucru, robotul independent a trecut în revistă fluxurile de date care îi fuseseră trimise. Era partea care-i plăcea cel mai mult. Un ochi-de-pază bâzâitor a fâlfâit în faţa lui, iar el l-a dat la o parte cu mâna.

— Dacă îmi dai voie să mă concentrez, Omnius, s-ar putea să găsesc vreun mod de a ne grăbi avansul împotriva oamenilor.

— De unde ştiu că n-o să faci încă o greşeală?
— Pentru că ai încredere în capacităţile mele. Ochiul-de-pază s-a îndepărtat în zbor.
În timp ce flota maşinilor zdrobea planetă după planetă, Erasmus a emis instrucţiuni suplimentare pentru roboţii invadatori. În timp ce fiinţele umane infectate zăceau şi se zvârcoleau, vomitau şi sângerau prin toţi porii, cercetaşii maşini răscoleau nepăsători baze de date, arhive, biblioteci şi alte surse. Era altceva decât informaţia cernută din vieţile alese la întâmplare pe care le asimilaseră Dansatorii-Faţă.
Cu toate datele proaspete care soseau şuvoi, Erasmus se bucura de luxul de a redeveni savant, aşa cum fusese cu multă vreme în urmă. Urmărirea adevărului ştiinţific fusese întotdeauna adevărata lui raţiune de a exista. Acum, şuvoiul era mai mare ca niciodată înainte. Bucuros să posede atâtea informaţii noi, atâtea date nedigerate, îşi satura mintea rafinată cu fapte şi istorii brute.
După presupusa distrugere a maşinilor gânditoare cu mai mult de cincisprezece milenii în urmă, fiinţele umane fecunde se răspândiseră, construiseră civilizaţii şi le distruseseră. Erasmus era intrigat de felul în care, după Bătălia Corrinului, familia Buder fondase un imperiu şi domnise asupra lui sub numele de Corrino vreme de zece mii de ani, cu câteva întreruperi şi interregnuri, doar pentru a fi răsturnată de un conducător fanatic pe nume Muad'Dib.
Paul Atreides. Primul Kwisatz Haderach.
Însă o schimbare mai profundă venise de la fiul lui, Leto al II-lea, numit Împăratul-Zeu sau Tiranul. Un alt Kwisatz Haderach, un hibrid unic de om şi vierme de nisip, care impusese o domnie draconică pentru trei mii cinci sute de ani. După asasinarea lui, civilizaţia umană se spărsese în bucăţi. Fugind către capetele îndepărtate ale galaxiei în timpul Dispersiei, oamenii se oţeliseră din cauza privaţiunilor, până când cel mai rău soi de fiinţe umane, Onoratele Matres, dăduseră din întâmplare peste abia înmuguritul imperiu al maşinilor…
Un alt ochi-de-pază scana aceleaşi înregistrări pe care le citea Erasmus. Omnius a vorbit prin plăcile rezonante din pereţi.
— Consider contradicţiile lor, luate drept fapte reale, ca fiind neliniştitoare.
— Neliniştitoare poate, dar fascinante.
Erasmus s-a deconectat de la mulţimea de fişiere istorice.

— Istoriile lor ne arată cum se văd pe ei înşişi şi universul din jurul lor. Evident, aceste fiinţe umane au nevoie de cineva care să preia din nou un control strict.

„De ce e importantă religia? Pentru că doar logica nu este suficientă pentru a convinge o persoană să facă mari sacrificii. Având suficientă fervoare religioasă, oamenii se vor năpusti totuşi împotriva unor piedici imposibile şi se vor socoti binecuvântaţi pentru că fac acest lucru.”

Missionaria Protectiva, *Primul Manual*

3

Doi muncitori de sex masculin au apărut la uşa sălii de consiliu de o ostentaţie rece, unde Murbella prezida o întâlnire încordată. Cu ajutorul unor suporturi suspensoare, trăgeau între ei un robot mare, nemişcat.

— Maică Comandant? Ai cerut să fie livrat aici. Maşina de luptă era construită din metal albastru şi negru, consolidat cu bare şi plăci de blindaj suprapuse. Capul conic conţinea un şir de senzori şi de sisteme de ochire, iar cele patru braţe puse în mişcare de motoare erau înfăşurate în cabluri şi completate cu arme. Avariat în timpul unei hărţuieli recente, robotul de luptă avea dâre întunecate de-a curmezişul trunchiului voluminos, în locurile în care exploziile de energii înalte îi făcuseră praf procesoarele interne. Obiectul robotic era deconectat, mort, înfrânt. Dar, chiar şi scos din funcţiune, era o sursă de coşmaruri.

Consilierele Murbellei, surprinse în timpul discuţiilor şi argumentelor, au făcut ochii mari la vederea maşinii enorme. Toate femeile adunate purtau salopeta mulată simplă, neagră, a Noii Comunităţi, urmând un cod de îmbrăcăminte omogenizat care nu îngăduia niciun indiciu al originii lor, fie de Bene Gesserit, fie de Onorată Matre.

Murbella a făcut semn către muncitorii care păreau intimidaţi.

— Aduceţi obiectul ăla înăuntru, unde putem să-l vedem de fiecare dată când vorbim despre Inamic. O să ne facă bine să ni se amintească de adversarul pe care-l înfruntăm.

Chiar şi cu suporturile suspensoare, bărbaţii asudau în timp ce se chinuiau să aducă maşina în cameră. Murbella a păşit către

masivul robot de luptă şi a privit sfidătoare în sus, la senzorii lui optici stinşi. A privit-o cu mândrie pe fiica sa.

— Basharul Idaho a adus specimenul ăsta aici de la bătălia de la Duvalle.

— Ar trebui trimis la fiare vechi. Sau azvârlit în spaţiu, a comentat Kiria, o fostă Onorată Matre inflexibilă. Dacă este încă programat pentru spionaj pasiv?

— A fost curăţat cu minuţiozitate, a replicat Janess Idaho.

În calitate de proaspătă comandantă a forţelor militare ale Comunităţii Surorilor, devenise o tânără foarte pragmatică.

— Un trofeu, Maică Comandant? a întrebat Laera, o Cucernică Maică cu pielea întunecată, care o susţinea deseori în tăcere pe Murbella. Sau un prizonier de război?

— E singurul pe care armata noastră l-a găsit intact. Am spulberat patru nave ale maşinilor, înainte de a ne retrage şi a le lăsa să distrugă planeta în urma noastră. Îşi dezlănţuiseră deja molimele pe Ronto şi Pital şi nu lăsaseră niciun supravieţuitor. Totalul pierderilor de populaţie se numără cu milioanele.

Duvalle, Ronto şi Pital nu erau decât ultimele victime, pe măsură ce armata maşinilor îşi continua marşul de înaintare prin sistemele de la periferie. Din cauza distanţelor implicate şi a forţei pure a navelor atacatoare, rapoartele erau schematice şi deseori depăşite. Refugiaţii şi curierii se revărsau din zonele de conflict şi se îndreptau către interior dinspre graniţele Dispersiei.

Murbella s-a întors cu spatele la robotul scos din funcţiune şi cu faţa la Surori.

— Ştiind că se apropie furtuna, avem opţiunea evacuării, pur şi simplu, să abandonăm tot ce-avem. Asta-i calea Onoratelor Matres.

Unele dintre Surori au tresărit la auzul comentariului. Cu multă vreme în urmă, Onoratele Matres preferaseră să fugă de Inamic, să se dedea la jafuri în drumul lor, sperând să se menţină cu un pas în faţa furtunii. Pentru ele, Vechiul Imperiu nu fusese altceva decât o baricadă grosolană, aruncată în calea Inamicului; speraseră pur şi simplu că avea să reziste suficient de mult pentru ca ele să apuce să scape.

— *Sau* putem să ne baricadăm ferestrele, să consolidăm pereţii şi să rezistăm până trece. Şi să sperăm c-o să supravieţuim.

— Asta nu-i o simplă furtună, Maică Comandant, a zis Laera. Repercusiunile se simt deja. Refugiaţii care încearcă să scape de

pe linia frontului copleşesc sistemele de sprijin ale lumilor din al doilea val, care se pregătesc şi ele, toate, de evacuare. Oamenii nu vor să stea să lupte.

— Ca şobolanii uzi care se îngrămădesc în colțul unei plute gata să se scufunde, a bombănit Kiria.

— Asta o spune Onorata Matre, care a făcut exact acelaşi lucru, a comentat Janess de la capătul celălalt al mesei, apoi a încercat să-şi acopere comentariul sorbind zgomotos din cafeaua cu mirodenie.

Kiria s-a uitat urât la ea.

— O umbră întunecată în trecutul nostru de Onorate Matres, a replicat Murbella. Prin trufie şi prin predispoziția violentă de a lovi întâi şi de a înțelege după aceea, târfele au provocat toate aceste probleme.

Scormonind adânc în mintea şi istoria proprie, fusese prima care să-şi aducă aminte cum surorile ei moarte cu multă vreme în urmă provocaseră prosteşte maşinile gânditoare.

Kiria era indignată, căci era limpede că încă se asocia cu Onoratele Matres. Murbella găsea acest lucru tulburător.

— Chiar tu ai dezvăluit de ce sunt Onoratele Matres ceea ce sunt, Maică Comandant. Descendente din femei deilaxu torturate, Cucernice Maici rătăcite şi din câteva Păstrăvărese. Aveau tot dreptul să fie răzbunătoare.

— N-aveau niciun drept să fie proaste! s-a răstit Murbella. Un trecut dureros nu le dădea dreptul să se dezlănțuie împotriva a orice întâlneau. Nu-şi puteau salva conştiința pretinzând că ştiau ce fac când au atacat un avanpost al maşinilor şi au furat arme pe care nu le-nțelegeau!

A zâmbit slab.

— La drept vorbind, pot înțelege, deşi nu să şi aprob, răzbunarea împotriva lumilor tleilaxu. Din Celelalte Memorii, ştiu ce le-au făcut tleilaxu strămoaşelor mele... îmi amin*tesc că a*m fost una dintre abjectele lor cuve axlotl. Dar poți fi sigură că soiul ăsta de violență provocatoare şi prost plănuită a adus necazuri nemăsurate rasei umane. Iar acum uite ce avem de înfruntat!

— Cum ne putem întări împotriva furtunii ăsteia, Maică Comandant? Întrebarea venea de la Accadia, o Cucernică Maică foarte bătrână, care locuia în Arhivele Canonicatului. Accadia aproape că nu dormea niciodată şi îngăduia rareori luminii soarelui să-i atingă pielea pergamentoasă.

— Ce mijloace de apărare avem?

Robotul de luptă mătăhălos părea să-şi bată joc de ele din colţul camerei, unde-l lăsaseră bărbaţii.

— Avem arma religiei. În special *Sheeana.*

— Sheeana nu ne e de niciun folos! a exclamat Janess. Discipolii ei cred c-a murit pe Rakis în urmă cu multe decenii!

Preoţii de pe Rakis îi dăduseră cândva multă importanţă fetei care le putea da ordine viermilor de nisip. Bene Gesseritul crease o religie de masă în jurul Sheeanei, iar nimicirea Dunei nu făcuse decât să servească scopurile majore ale Comunităţii Surorilor. După presupusa ei moarte, fata salvată fusese izolată în Canonicat, astfel încât într-o zi să se poată „întoarce din morţi" cu multă zarvă. Insă adevărata Sheeana evadase împreună cu Duncan pe non-navă, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă.

— Nu-i nevoie s-o avem pe *ea* anume. Pur şi simplu să găsim Surori care seamănă cu ea şi să aplicăm machiajul şi modificările faciale necesare.

Murbella şi-a atins buzele cu degetele.

— Da, ar trebui să începem cu douăsprezece Sheeane noi. Să le împrăş-tiem în lumile de refugiaţi, din moment ce supravieţuitorii strămutaţi vor fi recruţii noştri cel mai uşor de impresionat. Sheeana reînviată va părea să apară peste tot în acelaşi timp, mântuitoare, vizionară, conducătoare.

Laera a vorbit pe un ton extrem de rezonabil.

— Testele genetice vor arăta că impostoarele acelea nu sunt Sheeana. Planul o să se întoarcă împotriva noastră odată ce oamenii vor vedea că încercăm să-i păcălim.

Kiria se gândise deja la soluţia evidentă.

— Putem pune doctori Bene Gesserit, doctori Suk, să facă testele... şi să mintă pentru noi.

— De asemenea, nu subestimaţi cel mai mare avantaj pe care-l avem. Murbella a ridicat mâna ca un cerşetor care cere de pomană.

— Oamenii *vor* să creadă. Vreme de mii de ani, Missionaria Proiectiva a ţesut credinţe religioase în rândul populaţiilor. Acum trebuie să folosim tehnicile astea nu doar pentru propria protecţie, ci şi ca pe o armă funcţională, un mijloc de a influenţa armate. Să nu mai fie doar o forţă pasivă şi protectoare, ci una activă. Missionaria *aggresiva*!

Celorlalte femei, în special Kiriei, păru să le placă ideea. Accadia

s-a încruntat la foile ei de cristal ridulian, ca pentru a încerca să găsească răspunsuri profunde, scrise în literele dense.

Murbella a aruncat o privire sfidătoare la robotul de luptă.

— Cele douăsprezece Sheeane vor duce cu ele mirodenie din rezervele noastre. Fiecare va distribui cantități exorbitante de melanj, în timp ce-şi face declarațiile. Va spune că Shaitan i-a zis într-un vis că mirodenia va curge iar, în curând. Deşi Rakis a ars, la fel de moartă ca Sodoma şi Gomora, în altă parte vor apărea noi Dune. Sheeana o să le promită asta.

Cu ani în urmă, grupuri de Cucernice Maici fuseseră trimise într-o Dispersie secretă; luaseră nave şi păstrăvi de nisip esențiali, ca să însămânțeze alte planete şi să creeze şi mai multe lumi deşertice pentru viermii de nisip.

— Profeți falşi şi apariții ale mântuitorului. S-a mai făcut.

Vocea Kiriei părea plictisită.

— Explică ce beneficii ne va aduce asta.

Murbella i-a aruncat un zâmbet calculat.

— O să profităm de superstițiile care-or să se răspândească frenetic. Oamenii cred că trebuie să îndure o vreme de nenorociri, un ciclu la fel de vechi ca cele mai multe religii arhaice, cu mult înainte ca Prima Mare Mişcare sau Hagialâcul Zensunnit. Aşa că modelăm credința asta în propriul folos. Maşinile gânditoare sunt marele rău pe care trebuie să-l înfrângem înainte ca omenirea să-şi culeagă răsplata.

S-a întors către bătrâna conducătoare a Arhivelor şi a spus:

— Accadia, citeşte tot ce poți găsi despre Jihadul Butlerian şi despre cum şi-a condus trupele Serena Buder. La fel şi în privința lui Muad'Dib. Am putea spune chiar că Tiranul a început să ne pregătească pentru asta. Studiază-i scrierile, scoate secțiuni din context ca să ne sprijine mesajul, astfel ca oamenii să fie convinşi că acest ultim conflict universal a fost prezis în tot acest timp: *Kralizec.* Dacă vor crede în profeții, vor continua să lupte mai departe, multă vreme după ce orice speranță rațională ar trebui să fi fost spulberată.

L-a făcut semn femeilor să-şi vadă de treburi.

— Între timp, am aranjat o întâlnire cu ixienii şi cu Ghilda. Din moment ce Richese e distrusă, o să cer să-şi dedice capacitățile de producție efortului nostru de război. Avem nevoie de fiecare fărâmă de rezistență pe care o poate aduna rasa umană.

În drum spre ieşire, Accadia a întrebat:

— Şi dacă profeţiile acelea vechi se dovedesc corecte? Dacă acestea chiar sunt Vremurile din Urmă?

— Atunci eforturile noastre sunt cu atât mai mult justificate. Şi luptăm încă. E tot ce putem face.

Cu faţa către robot, Murbella i-a vorbit ca şi cum mintea maşinii ar fi putut încă s-o audă.

— Şi aşa o să te înfrângem.

⸗

„Sunt păstrătorul unor cunoştinţe tainice şi al unor secrete fără număr. Nu vei şti niciodată ce ştiu eu! Mi-ar fi milă de tine, dacă n-ai fi necredincios."

Miraj pe drumul Shariatului, o scriere apocrifă tleilaxu

4

În enormul transspaţial al Ghildei, niciun pasager nu ar fi bănuit vreodată ce făceau chiar sub nasul lor Navigatorul şi Maestrul lui tleilaxu captiv. Prin faptul că ţineau rezervele de melanj ca mijloc de şantaj, vrăjitoarele Bene Gesserit înghesuiseră Ghilda Spaţială într-un colţ şi o siliseră să aleagă alternative drastice. Pusă în faţa extincţiei din cauza lipsei de mirodenie, facţiunea Navigatorilor îl îndemna pe Waff să accelereze terminarea sarcinii. Maestrul tleilaxu simţea şi el nevoia să se grăbească, din moment ce şi el se confrunta cu propria extincţie, deşi din motive diferite.

Waff s-a întors cu spatele la lentila de observaţie şi a consumat pe furiş încă o doză de melanj. Pudra asemănătoare cu scorţişoara fusese furnizată strict pentru scopuri ştiinţifice. A atins cu limba şi buzele substanţa arzătoare şi a închis ochii în extaz. O cantitate atât de mică, doar un pic, era de-ajuns ca să cumperi o casă într-una dintre colonii zilele astea! Bărbatul deilaxu a simţit cum energia aleargă din nou prin trupul lui suferind. Edrik n-avea să-i poarte pică pentru acest strop de melanj care-l ajuta să gândească limpede.

În mod normal, Maeştrii deilaxu trăiau de la un corp la altul, într-un lanţ de nemurire format din ghola. Învăţaseră răbdarea şi planificarea pe termen lung din Marea Credinţă. Nu trăise însuşi Mesagerul lui Dumnezeu trei milenii şi jumătate? Dar tehnici interzise acceleraseră creşterea acestui Waff în cuva axlod. Celulele trupului îi ardeau prin viaţă ca flăcările prîntr-o pădure

şi-l împinseseră în goană de la naştere, prin copilărie, până la maturitate în doar câțiva ani. Recuperarea memoriei lui Waff fusese imperfectă, recăpătase doar fragmente ale vieții şi cunoştințelor lui trecute.

Scăpat din ghearele Onoratelor Matres, Waff fusese silit să se refugieze la facțiunea Navigatorilor. Din moment ce Edrik şi colegii lui îi finanțaseră din start renaşterea, de ce să nu le ceară lor azil? Deşi omulețul nu-şi amintea cum să creeze melanj în cuve axlotl, pretindea că poate face imposibilul, să readucă la viață viermii de nisip presupus dispăruți. O soluție mult mai spectaculoasă şi mai necesară.

În laboratorul izolat de pe transspațial, Edrik furnizase toate uneltele de cercetare necesare, tot echipamentul tehnic şi materialul genetic brut de care ar fi putut avea nevoie. Waff făcea ceea ce cereau Navigatorii. Recrearea viermilor magnifici, care fuseseră exterminați pe Rakis oferea, în acelaşi timp, posibilitatea de a fabrica mirodenie şi de a-şi reînvia Profetul.

Trebuie să fac asta! Eşecul nu e o opțiune!

Cu maturizarea sa accelerată, Waff avea să rămână la apogeu – sănătate maximă, mintea cea mai ascuțită – numai pentru încă puțină vreme, înainte să înceapă degenerarea rapidă inevitabilă, avea multe de realizat. Responsabilitatea teribilă îl îmboldea.

Concentrează-te, concentrează-te!

S-a cățărat pe un scaun şi a examinat un rezervor cu pereți de plaz plin cu nisip adus chiar de pe Rakis. *Dune.* Din cauza semnificației religioase a planetei, pelerinii care nu-şi permiteau tranzitul interplanetar se mulțumeau cu relicve, fragmente de piatră cioplite din ruinele palatului originar al lui Muad'Dib sau petice de țesătură de mirodenie brodate cu vorbele lui Leto al II-lea. Până şi cel mai sărac dintre discipolii evlavioşi voiau o mostră de nisip rakian, ca să-şi poată pudra degetele şi să se închipuie mai aproape de Zeul Fracționat. Navigatorii adunaseră sute de metri cubi de nisip rakian autentic. Deşi se îndoia că originea grăunțelor de nisip ar avea vreun efect asupra testelor legate de viermii de nisip, Waff prefera să elimine orice variabilă accidentală.

S-a aplecat deasupra rezervorului, şi-a umplut gura cu salivă şi a dat drumul unei picături să stropească nisipul moale. Ca nişte peşti piranha într-un acvariu, sub suprafață au fojgăit forme care se învolburau să prindă umezeala invadatoare. Altundeva, cu

multă vreme în urmă, scuipatul, împărtăşirea apei personale a cuiva, fusese un semn de respect printre fre-meni. Waff îl folosea ca să aducă păstrăvii de nisip la suprafață.

Micii făuritori. Specimene de păstrăvi de nisip, mult mai prețioase chiar şi decât nisipul Dunei.

Cu ani în urmă, Ghilda interceptase o navă secretă a Bene Gesseritului cu păstrăvi de nisip în cală. Când vrăjitoarele de la bord refuzaseră să-şi explice misiunea, fuseseră ucise toate, păstrăvii de nisip, confiscați, iar Canonicatul habar n-avusese.

Aflând că Ghilda avea în posesie câțiva dintre vectorii imaturi de păstrăvi de nisip, Waff îi ceruse pentru munca lui. Deşi nu-şi aducea aminte cum să creeze melanj în cuvele axlotl, experimentul acesta avea un potențial mult mai mare. Prin reînvierea viermilor, putea să readucă nu numai mirodenia, ci şi pe Profet însuşi!

Fără să se teamă de păstrăvul de nisip, a întins mâna mică în bazin. A apucat una dintre creaturile cu piele groasă şi elastică şi a scos-o în timp ce se zbătea. Simțind umezeala transpirației lui Waff, păstrăvul i s-a înfăşurat în jurul degetelor, palmei şi încheieturilor. A atins şi a împuns suprafața moale, remodelând marginile.

— Păstrăvior de nisip, ce secrete ascunzi pentru mine?

A strâns pumnul, iar creatura i s-a întins în jurul pumnului, formând o mănuşă gelatinoasă. Simțea cum i se usca pielea.

Waff a dus păstrăvul de nisip până la o masă curată de studiu şi a aşezat pe ea o tavă lată şi adâncă. A încercat să desprindă păstrăvul de pe articulațiile degetelor, dar de fiecare dată când mişca membrana, îi aluneca înapoi pe piele. Simțindu-şi mâna deshidratată, a turnat o carafa de apă proaspătă pe fundul tăvii. Păstrăvul de nisip, atras de cantitatea mai mare de apă, s-a lăsat repede să cadă în ea.

Apa era o otravă mortală pentru viermii de nisip, dar nu şi pentru păstrăvul tânăr, stadiul larvar al viermilor. Vectorul timpuriu avea o biochimie fundamental diferită înainte să treacă prin metamorfoză la forma adultă. Un paradox. Cum se putea ca un stadiu al ciclului de viață să fie atras de apă cu atâta lăcomie, în timp ce o fază ulterioară să fie ucisă de ea?

În timp ce-şi îndoia degetele ca să-şi revină din uscăciunea nefirească, Waff”privea fascinat cum specimenul îngloba apa. Larva aduna instinctiv umezeala, pentru a crea un mediu perfect

uscat pentru adult. Din amintirile care-i rămăseseră din viețile anterioare, ştia despre nişte experimente făcute de străvechii tleilaxu pentru a mişca şi controla viermii, încercările standard de a transplanta viermi complet maturi pe planete secetoase eşuaseră de fiecare dată. Chiar şi mediile extreme de pe alte planete, tot aveau prea multă umezeală pentru a susține o formă de viață atât de fragilă – fragilă? – cum erau viermii de nisip.

Acum avea totuşi o altă idee. În loc să schimbe *lumile* ca să le adapteze la viermii de nisip, poate că ar fi fost posibil să modifice chiar viermii, în stadiul lor imatur, pentru a-i ajuta să se adapteze. Tleilaxu înțelegeau Graiul lui Dumnezeu, iar geniul lor în materie de genetică atinsese de multe ori imposibilul. Nu fusese Leto al II-lea Profetul lui Dumnezeu? Era datoria lui Waff să-L aducă înapoi.

Conceptul şi mecanica cromozomială păreau simple. La un anumit punct în dezvoltarea păstrăvului de nisip, un declanşator schimba răspunsul chimic al creaturii la o substanță atât de simplă cum era apa. Dacă ar putea să găsească acel declanşator şi să-l blocheze, păstrăvul de nisip ar trebui să continue să se maturizeze, dar fără a avea o aversiune atât de mortală față de apa lichidă. Ei, ăsta ar fi un adevărat miracol!

Dar dacă împiedicai o omidă să țeasă o crisalidă, avea să se mai transforme într-un fluture mare? Trebuia să fie cât se poate de atent.

Dacă înțelegea bine ce făcuseră vrăjitoarele pe Canonicat, descoperiseră o cale să elibereze păstrăvi de nisip într-un mediu planetar, lumea de baştină a Bene Gesseritului. Odată ajuns acolo, păstrăvul de nisip reproducea şi declanşa un proces de neoprit de distrugere (refacere?) a întregului ecosistem. Dintr-o planetă luxuriantă într-un pustiu arid. Asta avea să transforme până la urmă lumea într-un deşert total, unde viermii de nisip puteau supraviețui şi renaşte.

Şi mai multe întrebări continuau să apară, una după alta. De ce duceau Surorile Bene Gesserit fugare mostre de păstrăvi de nisip la bordul navelor lor de refugiate? Încercau să-i împrăştie pe alte lumi şi astfel să creeze mai multe planete-deşert? Habitate pentru mai mulți viermi? Un asemenea plan ar cere un efort concertat enorm, ar dura decenii pentru a ajunge la un rezultat şi ar ucide viața nativă de pe o planetă. Ineficient.

Waff avea o soluție mult mai promptă. Dacă ar fi putut crea un

soi de vierme de nisip care să tolereze apa, chiar să prospere în preajma ei, creaturile ar fi putut fi transplantate pe nenumărate lumi, unde puteau să crească şi să se înmulţească rapid! Viermii n-ar avea nevoie să reconstruiască un întreg mediu planetar înainte de a începe să producă melanj. Asta ar putea însemna decenii, pe care Waff pur şi simplu nu le avea la dispoziţie. Viermii lui modificaţi aveau să furnizeze toată mirodenia pe care şi-ar dori-o vreodată Navigatorii şi ar servi, în aceeaşi măsură, şi scopurilor lui Waff.

Ajută-mă, Profetule!

Specimenul de vierme de nisip absorbise toată apa din tavă, iar acum se mişca încet pe fund şi pe pereţi, explorând limitele. Waff a adus aparate de cercetare şi substanţe chimice pe masa de laborator, alcooluri, acizi şi flăcări, extractoare de mostre profunde.

Prima tăietură a fost cea mai grea. Apoi a început să lucreze pe creatura informă care se zbătea, pentru a-i scoate la iveală secretele genetice în orice mod era posibil.

Avea cele mai bune analizatoare şi secvenţiatoare de gene pe care le putea obţine Ghilda... şi chiar erau foarte bune. Păstrăvul de nisip s-a chinuit mult timp înainte să moară, dar Waff era sigur că Profetul n-ar fi avut nimic împotrivă.

⸗

„Din pori mi se prelinge o duhoare. Mirosul greu al dispariţiei."

Scytale, *ultimul Maestru tleilaxu cunoscut*

5

Copilul scund, cu pielea cenuşie, privea îngrijorat la copia lui mai vârstnică, dar identică.

— Asta-i o zonă restricţionată. Basharul o să fie de-a dreptul furios pe noi.

Scytale cel bătrân s-a încruntat, dezamăgit că un copil cu un asemenea destin magnific putea fi atât de timid.

— Oamenii ăştia n-au nicio autoritate să-mi impună regulile lor – niciuneia dintre versiunile mele!

În ciuda anilor de pregătire, de instruire şi de insistenţe, Scytale ştia că băiatul ghola tot nu pricepea cine era. Maestrul tleilaxu a tuşit şi a clipit, incapabil să-şi subestimeze problemele fizice.

— Trebuie să-ți trezești memoria genetică înainte să fie prea târziu!

Copilul și-a urmat versiunea mai bătrână pe coridorul slab luminat al non-navei, dar picioarele îi tremurau prea tare pentru a putea păși tiptil. Din când în când, Scytale cel în curs de degenerare avea nevoie de sprijin din partea „fiului” său de doisprezece ani. Fiecare zi, fiecare lecție ar fi trebuit să-l aducă pe cel mai tânăr mai aproape de punctul de cotitură în care amintirile închise în el să se reverse liber. Apoi, în sfârșit, bătrânul Scytale își putea îngădui să moară.

Cu ani în urmă, fusese silit să-și ofere singurul as din mânecă, rezerva secretă de material celular prețios, ca să le miluiască pe vrăjitoare. Scytale detesta să fie pus într-o asemenea poziție, dar, în schimbul materialului brut al eroilor din trecut care să fie folosit pentru propriile scopuri ale vrăjitoarelor, Sheeana fusese de acord să-l lase să utilizeze cuvele axlotl pentru a crește o nouă versiune a lui însuși. Spera că nu era prea târziu.

De ani întregi, fiecare frază, fiecare zi creștea presiunea asupra tânărului Scytale. „Tatăl” lui, victimă a uzurii celulare planificate, se îndoia că mai avea un an până să se prăbușească total. Dacă băiatul nu-și recăpăta amintirile curând, *foarte curând,* toată cunoașterea tleilaxu avea să se piardă. Bătrânul Scytale s-a cutremurat în fața unei asemenea perspective îngrozitoare, care durea mai mult decât orice suferință fizică.

Au ajuns la unul dintre nivelurile inferioare goale, unde o cameră de testare trecuse neobservată în întinderea pustie a navei.

— O să folosesc aparatura asta de învățare powindah ca să-ți arăt cum a vrut Dumnezeu să trăiască deilaxu.

Pereții erau netezi și curbi, licuripanourile reglate pe un portocaliu-închis. Camera părea plină de pântece gestante, rotunde, moi, fără minte – în felul în care ar fi trebuit să slujească femeile într-o societate cu adevărat civilizată.

Scytale a zâmbit la vederea lor, în timp ce băiatul se uita în jur cu ochi mari și întunecați.

— Cuve axlotl. Așa de multe! De unde vin toate?

— Din nefericire, sunt doar proiecții holografice.

Simularea de înaltă calitate includea reproducerea sunetelor cuvelor, la fel și mirosurile de chimicale, dezinfectanți și medicamente.

În timp ce Scytale stătea înconjurat de aceste imagini glorioase,

inima i s-a strâns în fața imaginii casei de care-i era atât de dor, o casă acum complet distrusă. Cu ani în urmă, înainte să li se permită să pună din nou piciorul pe Bandalongul sacru, Scytale şi toți ceilalți deilaxu treceau prîntr-un proces îndelungat de purificare. De când Onoratele Matres îl siliseră să fugă ducând cu el numai propria viață şi câțiva aşi în mânecă, încercase să respecte ritualurile şi practicile cât mai mult posibil şi i le predase intens tânărului ghola, dar existau limite. Scytale nu se simțise îndeajuns de pur de multă vreme. Dar ştia că Dumnezeu avea să înțeleagă.

— Aşa arăta o cameră tipică de reproducere. Studiaz-o. Absoarbe-o. Adu-ți aminte cum stăteau lucrurile, cum ar trebui să fie. Am creat aceste imagini din propriile mele amintiri şi aceleaşi amintiri zac înăuntrul tău. Găseşte-le.

Scytale repetase de nenumărate ori acelaşi lucru, îl întipărise în mintea copilului. Versiunea lui mai tânără era un elev bun, foarte inteligent şi cunoştea toate informațiile pe de rost, dar nu le ştia din suflet.

Sheeana şi celelalte vrăjitoare nu pricepeau imensitatea crizei pe care o înfrunta sau poate că nu le păsa. Femeile Bene Gesserit înțelegeau prea puțin nuanțele recuperării amintirilor unui ghola, nu reuşeau să recunoască momentul când un ghola era perfect pregătit... dar era posibil ca Scytale să nu-şi permită luxul de a aştepta. Copilul era cu siguranță destul de mare. Ar trebui să se trezească! în curând, avea să fie singurul tleilaxu rămas, fără nimeni care să-i redeştepte amintirile.

În timp ce examina şirurile de cuve de reproducere, chipul lui Scytale junior se umplea de evlavie şi de sfială. Băiatul absorbea totul. *Bine.*

— Cuva aceea din rândul al doilea e cea care mi-a dat naştere mie, a zis el. Comunitatea îi spunea Rebecca.

— Cuva n-are nume. Nu e o persoană şi n-a fost niciodată. Chiar şi pe vremea când putea să vorbească, era doar o femelă. Noi, tleilaxu, nu dădeam niciodată nume cuvelor, nici femelelor care le precedau.

Mărind imaginea, a făcut pereții să dispară într-o proiecție a unei case de reproducere enorme, cuve înşirate la nesfârşit; afară se zăreau turlele şi străzile din Bandalong. Aceste sugestii ar fi trebuit să fie suficiente, dar Scytale îşi dorea să fi adăugat şi alte detalii senzoriale, mirosurile reproducătoare ale femelelor,

senzația luminii soarelui de acasă, cunoaşterea liniştitoare a faptului că nenumărați tleilaxu umpleau străzile, clădirile, templele.

Se simțea dureros de singur.

— N-ar trebui să fiu încă în viață şi să stau în fața ta. E o insultă să fiu bătrân, cuprins de dureri, cu un trup care funcționează atât de prost. Kehlul adevăraților Maeştri m-ar fi eutanasiat cu multă vreme în urmă şi m-ar fi lăsat să trăiesc într-un corp proaspăt de ghola. Dar acestea nu sunt vremuri aşa cum se cuvine.

— Acestea nu sunt vremuri aşa cum se cuvine, a repetat băiatul, păşind în spate prin una dintre imaginile holografice detaliate. Trebuie să faci lucruri pe care altfel nu le-ai tolera. Trebuie să foloseşti mijloace eroice ca să rămâi în viață îndeajuns de mult ca să mă trezeşti pe mine, iar eu îți promit, din toată inima, că o să devin *Scytale.* Înainte de a fi prea târziu.

Procesul de trezire a unui ghola nu era nici simplu, nici rapid. An după an, Scytale aplicase asupra acestui băiat presiuni, aluzii, răsturnări mentale. Fiecare lecție şi fiecare solicitare se adăuga, ca o pietricică pusă pe o grămadă, tot mai sus, şi mai devreme sau mai târziu avea să adauge suficient acelei movile instabile ca să declanşeze o avalanşă. Şi doar Dumnezeu şi Profetul său ştiau care pietricică de memorie avea să facă bariera să se prăbuşească.

Băiatul urmărea stările de spirit care se succedau pe chipul mentorului său. Neştiind ce altceva să facă, a citat o lecție alinătoare din catehism.

— Când cineva este confruntat cu o alegere imposibilă, trebuie să aleagă întotdeauna calea Marii Credințe. Dumnezeu îi călăuzeşte pe cei care doresc să fie călăuziți.

Gândul însuşi păru să consume ultimul strop de energie al lui Scytale; se prăbuşi într-un scaun de alături, din camera de simulare, încercând să-şi recapete puterile. Când ghola s-a repezit lângă el, Scytale a mângâiat părul negru al eului său alternativ.

— Eşti tânăr, poate prea tânăr.

Băiatul a pus o mână pe umărul bătrânului, ca să-l liniştească.

— O să încerc... promit! O să muncesc cât de mult pot.

A închis ochii strâns şi a părut să se forțeze, de parcă s-ar fi luptat cu zidurile intangibile din propriul creier. În cele din urmă, scăldat în sudoare, a abandonat efortul.

Bătrânul Scytale se simțea deznădăjduit. Folosise deja toate tehnicile pe care le cunoştea pentru a împinge acest ghola dincolo

de limite. Crize, paradox, disperare necruțătoare. Dar el le simțea mai mult decât băiatul. Cunoştințele clinice erau, pur şi simplu, insuficiente.

Vrăjitoarele folosiseră un soi de pervertire sexuală ca să-l readucă pe basharul Miles Teg când ghola acestuia avea doar zece ani, iar succesorul lui Scytale avea deja doi ani în plus. Dar nu suporta ideea ca femeile Bene Gesserit să-şi folosească trupurile necurate ca să-l frângă pe băiat. Scytale sacrificase deja atât de mult, îşi vânduse aproape tot sufletul pentru un licăr de speranță pentru viitorul rasei sale. Profetul însuşi i-ar întoarce spatele lui Scytale cu dezgust. Nu asta!

Scytale şi-a lăsat capul în mâini.

— Eşti un ghola defect. Ar fi trebuit să arunc fetusul şi s-o iau de la capăt acum doisprezece ani!

Glasul băiatului suna răguşit, ca o coardă destrămată.

— O să mă concentrez şi o să-mi silesc amintirile să iasă din celule! Maestrul tleilaxu simțea cum îl apasă o tristețe istovitoare.

— E un proces instinctiv, nu unul intelectual. Trebuie să-ți vină. Dacă amintirile nu ți se întorc, nu-mi eşti de niciun folos. De ce te-aş lăsa în viață?

Băiatul se lupta vizibil, dar Scytale nu zărea nici o scânteie de venerație şi de uşurare, nici o cascadă bruscă de experiențe de-o viață. Ambii tleilaxu duhneau a eşec. Cu fiecare clipă care trecea, Scytale simțea din ce în ce mai mult cum moare.

⸗

„Soarta rasei noastre depinde de acțiunile unei adunături neverosimile de neadaptați!"

Dintr-un studiu al Bene Gesseritului despre condiția umană

6

În cea de-a doua lui viață, baronul Vladimir Harkonnen se descurcase bine. La numai şaptesprezece ani, ghola redeşteptat comanda deja un castel mare plin cu relicve antice şi o suită de servitori care să-i satisfacă fiecare capriciu. Mai mult de atât, era chiar castelul Caladan, reşedința Casei Atreides. S-a aşezat pe un tron înalt de pietre prețioase negre topite şi-şi rotea privirea printr-o sală mare de audiențe, în timp ce slujitorii îşi vedeau de treburi. Pompă şi grandoare, toate accesoriile pe care le merita un

Harkonnen.

Totuşi, în ciuda aparenţelor, baronul ghola avea foarte puţină putere reală şi o ştia. Miriada Dansatorilor-Faţă îl crease pentru un anumit scop şi, în ciuda amintirilor redeşteptate, reuşeau să-l ţină strâns în frâu. Prea multe întrebări importante rămâneau fără răspuns şi prea multe îi scăpau de sub control. Nu-i plăcea asta.

Dansatorii-Faţă păreau mult mai interesaţi de micul ghola al lui Paul Atreides, cel pe care-l numeau „Paolo”. El era adevăratul lor trofeu. Conducătorul, Khrone, spunea că planeta şi castelul restaurat existau pentru unicul scop de a-i declanşa amintirile lui Paolo. Baronul era doar un mijloc de a atinge un scop, de importanţă secundară pentru „chestiunea Kwisatz Haderach”.

Il detesta pe piciul Atreides pentru asta. Băiatul avea doar opt ani şi avea încă mult de învăţat de la mentorul lui, deşi baronul nu stabilise încă ce voiau cu adevărat Dansatorii-Faţă.

— Pregăteşte-l şi creşte-l. Ai grijă să fie pregătit pentru destinul lui, zisese Khrone. Există o anumită nevoie pe care trebuie s-o satisfacă.

O anumită nevoie. Dar *care* nevoie?

Eşti bunicul lui, vorbi vocea enervantă a Aliei în capul baronului. *Ai multa grijă de el.* Fetiţa îl lua peste picior fără încetare. Din clipa în care amintirile îi fuseseră redate, se aflase acolo, îl aşteptase în propria lui minte. Glasul ei suna încă peltic, copilăreşte, exact la fel cum sunase când îl omorâse cu acul otrăvit al gom jabbarului.

— Aş prefera să am grijă de tine, mică Monstruozitate! a răcnit el. Să-ţi sucesc gâtul, să-ţi rup capul, o dată, de două ori, de trei ori! Să-ţi fac ţeasta micuţă şi delicată să pocnească pe loc! Ha!

Dar e propria ţeastă, dragul meu baron. Şi-a încleştat mâinile pe tâmple.

— Lasă-mă-n pace!

Nevăzând pe nimeni în cameră cu stăpânul lor, servitorii l-au privit neliniştiţi. Baronul clocotea de furie şi s-a trântit la loc pe tronul lui negru sclipitor. După ce-l pusese într-o situaţie jenantă şi-l înfuriase, vocea Aliei i-a şopti încă o dată numele pe ton batjocoritor şi s-a stins.

Chiar în acel moment, ferches şi plin de importanţă, Paolo a păşit în cameră, urmat de un anturaj format din Dansatori-Faţă androgini, care jucau rolul de protectori. Copilul avea un aer prea

încrezător, pe care baronul îl găsea în acelaşi timp fascinant şi derutant.

Baronul Vladimir Harkonnen şi acest alt Paul Atreides erau inextricabil înlănțuiți, în acelaşi timp atraşi şi dezgustați unul de celălalt, ca doi magneți puternici. După ce amintirile baronului fuseseră restaurate şi înțelesese de-ajuns din ceea ce era, Paolo fusese adus pe Caladan şi predat în grija tandră a baronului... cu avertismente cumplite pentru cazul în care băiatul ar fi pățit ceva.

De pe tronul lui înalt, baronul i-a aruncat o privire cruntă tânărului încrezut. Ce-l făcea pe Paolo atât de special? Ce era „chestiunea Kwisatz Haderach"? Ce ştia acest Atreides?

Pentru o vreme, Paolo fusese sensibil, meditativ, chiar atent față de alții; avea o vână încăpățânată de bunătate înnăscută, pe care baronul muncise cu sârguință s-o elimine. Cu timpul şi destul antrenament neîndurător, era sigur că putea vindeca până şi nucleul onorabil al unui Atreides. Asta avea să-l pregătească pe Paolo pentru destinul său, chiar aşa! Deşi băiatul încă se mai lupta din când în când cu propriile acțiuni, făcuse progrese considerabile.

Paolo s-a oprit, cu un aer impertinent, în fața podiumului. Unul dintre Dansatorii-Față androgini a pus un pistol antic în mâna băiatului.

Mânios, baronul s-a aplecat să vadă mai bine.

— Ăsta e un pistol din colecția mea personală? Ți-am zis să nu te-atingi de alea!

— E o relicvă a Casei Atreides, aşa că am dreptul s-o folosesc. Un pistol cu discuri pe care l-a purtat cândva sora mea Alia, potrivit etichetei.

Baronul s-a foit pe tron, nervos la gândul armei încărcate atât de aproape de el.

— E doar o armă de femeie.

Înăuntrul brațelor groase şi negre ale tronului, baronul îşi ascunsese propriile arme şi oricare dintre ele îl putea transforma cu uşurință pe băiat într-o pată neagră, hmm, material proaspăt pentru a creşte un nou ghola, s-a gândit el.

— Chiar şi aşa, e o relicvă prețioasă şi n-o vreau stricată de un copil nesăbuit.

— N-o s-o stric. Paolo părea gânditor.

— Respect artefactele pe care le-au folosit strămoşii mei.

Dornic să-l împiedice pe băiat să gândească prea mult, s-a

ridicat în picioare.
— Atunci să-l scoatem, Paolo? Ce-ar fi să vedem cum merge? Baronul l-a bătut protector pe umăr.
— Iar după aceea putem omorî ceva cu mâinile goale, cum ar fi corciturile alea de ogari şi copoi.
Paolo părea nesigur.
— Poate în altă zi.
Cu toate acestea, baronul l-a grăbit să iasă din sala tronului.
— Hai să scăpăm de toți pescăruşii ăia gălăgioşi din jurul grămezii de gunoi. Ți-am zis vreodată cât de mult îmi aminteşti de Feyd? Fermecătorul Feyd...
— Nu doar o dată.
Păziți cu atenție de Dansatori-Față, au petrecut următoarele două ore la grămada de gunoi a castelului, trăgând pe rând cu pistolul cu discuri în păsările cârâitoare. Fără să-şi seama de pericol, pescăruşii coborau în picaj şi țipau unii la alții, încăierându-se pentru îmbucături din gunoiul stropit de ploaie. Paul trăgea o dată, apoi baronul. În ciuda vechimii, pistolul era destul de precis. Fiecare disc rotitor, subțire de numai câțiva microni, ciopârțea pasărea, transformând-o în carne însângerată şi pene smulse. Apoi pescăruşii supraviețuitori se ciorovăiau pentru bucățile proaspete.
Laolaltă, au ucis paisprezece păsări, deşi baronul nu se descurca nici pe departe la fel de bine ca băiatul, care avea un talent deosebit de țintaş imperturbabil. Când baronul a ridicat pistolul cu discuri şi a țintit cu atenție, glasul iritant al fetei i-a răsunat iar în cap. *Nu-i pistolul meu, ştii...*
El a tras şi a ratat cu mult. Alia a chicotit.
— Cum adică nu-i al tău?
A ignorat privirea nedumerită a lui Paolo când i-a venit rândul să ia arma.
E un fals. N-am avut niciodată un pistol cu discuri ca ăsta.
— Lasă-mă-n pace!
— Cu cine vorbeşti? a întrebat Paolo.
După ce a băgat mâna într-un buzunar, baronul i-a oferit câteva capsule de înlocuitor de melanj, pe care Paolo le-a luat, ascultător. A smuls arma înapoi din mâna băiatului.
— Nu fi caraghioasă! Negustorul de antichități mi-a dat un certificat de autenticitate şi documentație când mi-a vândut arma!
Bunicule, n-ar trebui să te laşi prostit atât de uşori Pistolul meu

trăgea cu discuri mai mari. Asta-i o imitație ieftină şi n-are nici măcar sigla fabricantului pe țeavă, ca originalul.

A cercetat mânerul ornamental sculptat, a întors pistolul către el, apoi s-a uitat la țeava scurtă. Nici urmă de inițiale.

— Şi cum rămâne cu celelalte lucruri ale mele, obiectele care se presupune c-au aparținut Jessicăi şi ducelui Leto?

Unele sunt adevărate, altele nu. O să te las pe tine să afli care. Cunoscând înclinația nobilului de a cumpăra artefacte istorice, negustorul avea să se întoarcă în curând pe Caladan. Nimeni nu-l ducea de nas pe baron! Baronul ghola a hotărât că următoarea întâlnire n-avea să fie chiar atât de cordială. Avea să pună câteva întrebări tăioase. Vocea Aliei s-a stins, iar el a fost bucuros să aibă parte de o clipă de linişte în propria minte.

Paolo consumase două dintre capsulele portocalii şi, pe măsură ce înlocuitorul de melanj îşi făcea efectul, băiatul s-a lăsat în genunchi şi a privit extatic către cer.

— Văd o mare victorie în viitorul meu! Țin în mână un pumnal care picură de sânge. Stau în picioare deasupra inamicului... asupra mea!

S-a încruntat, apoi s-a luminat din nou la față şi a strigat:

— *Sunt* Kwisatz Haderach!

Apoi a scos un țipăt care-ți îngheța sângele în vine.

— Nu... acum mă văd pe mine însumi întins pe podea, sângerând de moarte. Dar cum se poate, dacă sunt Kwisatz Haderach? Cum e posibil?

Cel mai apropiat Dansator-Față s-a însuflețit.

— Am primit instrucțiuni să fim atenți la semne de preştiență. Trebuie să-l anunțăm imediat pe Khrone.

Preştiență? s-a întrebat baronul. *Sau nebunie? Î*n mintea lui, prezența Aliei a râs.

Câteva zile mai târziu, baronul se plimba pe creasta falezei şi scruta largul mării. Caladan încă nu avea încântătoarea capacitate industrială plină de funingine a iubitului său Giedi Prime, dar cel puțin acoperise cu pavaj grădinile din apropierea castelului. Baronul ura florile, culorile lor care cereau eforturi din partea ochilor şi mirosurile grețoase. Prefera parfumul fumului de fabrică. Avea marea ambiție de a transforma Caladanul într-un alt Giedi Prime. Marşul progresului era mai important decât orice planuri ezoterice aveau Dansatorii-Față pentru tânărul Paolo.

La nivelul cel mai de jos al castelului restaurat, unde alte case mari ar fi pregătit încăperi pentru „activități de aplicare a politicii”, Casa Atreides folosise în schimb spațiul pentru depozite de alimente, o pivniță de vinuri şi un adăpost pentru urgențe. Nobil cu idei tradiționale, baronul instalase carcere, camere de interogatoriu şi o cameră de tortură bine echipată. Avea şi o sală de petreceri la nivelul acela, unde ducea deseori băieți tineri din satul de pescuit.

Nu poți înlătura semnele Casei Atreides cu asemenea schimbări cosmetice, bunicule, a rostit glasul sâcâitor al Aliei. *Preferam vechiul castel.*

— Taci din gură, drac de copil! Nici tu n-ai fost niciodată aici în timpul vieții!

O, mi-am vizitat căminul ancestral când mama locuia aici, când Muad'Dib era împărat, iar jihadul lui împroşca sânge peste sistemele stelare. Nu-ți aduci aminte, bunicule? Sau nu erai în capul meu pe-atunci?

— Aş vrea să nu fii tu într-al meu. M-am născut înaintea ta! E imposibil să am amintirile tale. Eşti o Monstruozitate!

Alia a chicotit într-un fel deosebit de derutant. *Da, bunicule. Sunt asta ți mult mai mult de-atât. Poate de aceea am puterea să mă aflu înăuntrul tău. Sau poate că tu eşti defect, complet nebun. Ai luat în considerare posibilitatea ca eu să fiu doar în imaginația tai Asta cred toți ceilalți.*

Slujitorii treceau în grabă pe lângă el şi-i aruncau priviri temătoare. Chiar în acel moment, baronul a văzut o maşină de teren care se cățăra pe drumul abrupt care venea de la spațioport.

— A, iată-l pe oaspetele nostru!

În ciuda amestecului Aliei, se aştepta să aibă o zi distractivă.

După ce s-a oprit maşina, din compartimentul din spate a ieşit un bărbat înalt şi şi-a croit drum pe lângă statuile marilor Harkonneni pe care le ridicase baronul în ultimul an. O platformă suspensoare plutea în urma negustorului de antichități, plină cu mărfuri.

Ce plănuieşti să faci cu el, bunicule?

— Ştii al naibii de bine ce am să fac.

Sus, pe zidul de deasupra, baronul îşi freca mâinile, cu voioşie nerăbdătoare.

— Fă-te şi tu folositoare, măcar de data asta, Monstruozitate. Alia a chicotit, dar părea de parcă ar fi râs *de* el.

Baronul a coborât în grabă, în timp ce un valet cu înfăţişare chinuită l-a escortat înăuntru pe vizitator. Shay Vendee era negustor de antichităţi, întotdeauna încântat să-şi întâlnească unul dintre cei mai buni clienţi. Când a intrat tacticos cu bunurile după el, faţa rotundă îi strălucea, la fel de radioasă ca un mic soare roşu.

Baronul l-a salutat cu o strângere umedă de mână; i-a încleştat palma cu ambele mâini, l-a ţinut un pic prea mult, cu un pic prea multă putere.

Comerciantul s-a eliberat de strânsoarea clientului.

— O să te minunezi de ce am adus, baroane – uluitor ce iese la iveală cu câteva săpături.

A deschis una dintre cutiile de pe platforma suspensoare.

— Am păstrat comorile astea special pentru tine.

Baronul a şters un fir de praf de pe unul dintre inelele cu pietre preţioase de pe degete.

— Mai întâi am să-ţi arăt ceva, dragă domnule Vendee. Noua mea pivniţă cu vinuri. Sunt foarte mândru de ea.

O privire surprinsă.

— Viile daniene produc din nou?

— Am alte surse.

După ce negustorul a deconectat platforma suspensoare, baronul l-a condus în jos pe o scară lată de piatră, către penumbra tot mai deasă. Fără să aibă habar de pericolul care-l păştea, Vendee trăncănea cordial.

— Vinurile de Caladan erau chiar faimoase pe vremuri – şi pe merit. De fapt, am auzit un zvon că s-ar fi găsit o rezervă în ruinele de pe Kaitain, sticle perfect păstrate într-un buncăr anentropic. Câmpul anentropic a împiedicat vinul să îmbătrânească şi să se maturizeze, în cazul ăsta, vreme de mii de ani, dar, chiar şi aşa, recolta trebuie să fie extraordinară. Ai vrea să văd dacă pot face rost de o sticlă sau două pentru tine?

Baronul s-a oprit la picioarele scărilor slab luminate şi şi-a aţintit ochii negri ca de păianjen la musafirul său.

— Atâta vreme cât poţi face rost de documentaţia corespunzătoare. N-aş vrea să fiu tras pe sfoară să cumpăr ceva fals.

Vendee a afişat o privire plină de oroare.

— Sigur că nu, baroane Harkonnen!

În cele din urmă, au trecut pe un coridor îngust luminat de

lămpi cu petrol fumegânde. Licurigloburile erau prea eficiente şi dădeau o lumină prea crudă pentru gustul baronului. Îi plăcea la nebunie mirosul de piatră umedă din aer; aproape că masca celelalte mirosuri.

— Am ajuns!

Baronul a împins o uşă grea de lemn şi a deschis calea către camera lui de tortură complet utilată. Conținea echipamentul tradițional: mese de tortură, măşti, scaune şi o instalație de strappado, cu care un subiect putea fi, pe rând, ridicat în aer de mâinile legate la spate şi lăsat să cadă.

— Asta-i una dintre noile mele săli de joacă. Mândria şi bucuria mea.

Vendee a făcut ochii mari, alarmat.

— Credeam că ai zis că mergem în pivnița de vinuri.

— Păi, cum, uite-acolo, dragul meu domn.

Cu o expresie de bonomie, baronul a arătat spre o masă de care atârnau curele desfăcute. Pe ea se aflau o sticlă şi două pahare. A turnat vin roşu în ambele pahare şi i-a întins unul oaspetelui său tot mai agitat.

Vendee arunca priviri în jur, cercetând nervos petele roşii de pe masă şi de pe podeaua de piatră. Vin vărsat?

— Tocmai am sosit de la drum lung şi sunt obosit. Poate că ar trebui să ne întoarcem în sălile principale. O să fii absolut încântat de mărfurile noi pe care le-am adus. Relicve foarte valoroase, te asigur.

Baronul răsuci pe deget una dintre curelele de pe masă.

— Mai întâi avem o altă problemă.

A făcut ochii mici. Pe o uşă laterală a intrat un băiat cu ochii duşi în fundul capului. Ținea în mâini ceva ce semăna cu două arme vechi, ornamentate, pistoale cu disc de fabricație arhaică.

— Ți se par cunoscute? Examinează-le cu atenție. Vendee a luat una dintre arme s-o cerceteze.

— O, da. Pistolul antic al Aliei Atreides. Pe care l-a folosit cu propria mână.

— Aşa ai spus.

Baronul a luat celălalt pistol de la băiatul servitor şi i-a zis lui Vendee:

— Mi-ai vândut un fals. Din întâmplare, am aflat că pistolul din mâna ta nu este arma originală folosită de Alia.

— Am o reputație de om integru, baroane. Oricine ți-ar fi spus altceva minte.
— Din nefericire pentru tine, sursa mea este ireproşabilă.
Ai noroc să mă ai înăuntrul tău, ca să-fi atrag atenția asupra greşelilor pe care lefaci, a vorbit Alia.
În cazul în care crezi să sunt reală.
Indignat, Vendee puse pistolul pe masă şi se întoarse să plece. Nu ajunse decât la jumătatea drumului până la uşă.

Baronul a apăsat pe trăgaciul propriei sale arme şi un disc mare, rotitor, a țâşnit şi l-a lovit pe negustor de-a dreptul în ceafa, decapitându-l. Baronul era sigur că nu duruse niciun pic.
— Bună împuşcătură, nu? a rânjit baronul către băiatul slujitor. Acesta nu a tresărit la vederea crimei.
— Asta-i tot ce doriți de la mine, domnule?
— Doar nu te-aştepți să curăț eu mizeria asta, nu?
— Nu, domnule. O să mă ocup imediat.
— După aceea spală-te.
Baronul l-a măsurat de sus până jos.
— O să ne distrăm şi mai mult în după-amiaza asta.
Între timp s-a dus sus să examineze ce adusese cu el negustorul de antichități.

⸗

„Odată, m-am născut Dintr-o mamă naturală, apoi am renăscut de multe ori ca ghola. Având în vedere mileniile de-a lungul cărora Bene Gesserit, tleilaxu şi alții s-au amestecat în bazinul genetic, mă întreb: mai este vreunul dintre noi cu adevărat natural?”
Jurnalul navei, intrare a lui Duncan Idaho

7

Astăzi, Gurney Halleck avea să se nască din nou. Paul Atreides aşteptase cu nerăbdare de-a lungul procesului de gestație de luni întregi. De la naşterea recentă a surorii lui, Alia, aşteptarea devenise aproape insuportabilă. Dar peste câteva ore Gurney avea să fie scos din cuva axlod. Faimosul Gurney Halleck!
Cu ocazia studiilor sale sub îndrumarea Instructoarei Supreme Garimi, Paul citise mult despre războinicul trubadur, văzuse imagini cu bărbatul şi ascultase înregistrări ale cântecelor lui. Dar

voia să-l cunoască pe adevăratul Gurney, prietenul, mentorul şi protectorul lui din vremuri eroice. Cândva, deşi vârstele lor erau pe dos acum, cei doi aveau să-şi aducă aminte cât de apropiată le era prietenia.

Paul nu-şi putea stăpâni zâmbetul larg de pe faţă în timp ce fugea să se pregătească. Fluierând un vechi cântec Atreides pe care-l învăţase din colecţia înregistrată a lui Gurney, a păşit pe coridor, iar Chani a ieşit din propria cabină să i se alăture. Cu doi ani mai mică decât el, fetiţa de treisprezece ani era slăbuţă ca o scobitoare, frumoasă şi cu voce blândă, o anticipare a femeii care avea să devină din nou. Cunoscându-şi destinul, ea şi cu Paul erau deja inseparabili. El a luat-o de mână, iar perechea s-a grăbit fericită către centrul medical.

Se întreba dacă Gurney avea să fie un bebeluş urâţel sau dacă devenise o matahală cioturoasă după ce fusese maltratat de Harkonneni. Spera şi ca ghola Gurney să aibă talent natural la baliset. Paul era convins că magaziile non-navei puteau să recreeze unul dintre instrumentele muzicale antice. Poate că ei doi vor cânta cândva împreună.

Aveau să fie acolo şi alţii pentru noua naştere: „mama” Jessicăi, Thufir Hawat şi, aproape sigur, Duncan Idaho. Gurney avea mulţi prieteni la bord. Nimeni de pe navă nu-i cunoscuse pe Xavier Harkonnen sau pe Serena Butler, ceilalţi doi ghola care urmau să fie decantaţi azi, dar erau legende din timpul Jihadului Butlerian. Fiecare ghola, potrivit Sheeanei, avea un rol de jucat şi oricare dintre ei, sau toţi laolaltă, ar putea fi cheia înfrângerii Inamicului.

Pe lângă copiii ghola, mulţi alţi băieţi şi fete se născuseră de-a lungul anilor lungului zbor al *Itacăi.* Surorile se reproduseseră cu muncitorii Bene Gesserit de sex masculin care evadaseră şi ei din Canonicat; înţelegeau nevoia de a mări populaţia şi de a pregăti o fundaţie solidă pentru o nouă colonie, dacă non-nava găsea vreodată o planetă potrivită pe care să se aşeze. Grupul de refugiaţi evrei ai Rabinului, care se căsătoriseră şi întemeiaseră şi ei familii, încă aşteptau un nou cămin, care să le împlinească lunga căutare. Non-nava era atât de mare, iar populaţia de la bord încă atât de mult sub capacitatea ei, încât nu exista nicio grijă reală că vor ajunge să nu mai aibă resurse. Nu încă.

În timp ce Paul şi Chani se apropiau de sala principală de naşteri, patru Instructoare veneau în fugă spre ei, strigând după orice doctor Suk calificat.

— Sunt morți! Toți trei!

Lui Paul i s-a oprit inima-n loc. La cincisprezece ani, antrena deja unele talente care făcuseră din el conducătorul istoric cunoscut sub numele de Muad'Dib. Adunând toată fermitatea pe care şi-l putea pune în voce, i-a cerut celei de-a doua Instructoare să se oprească.

— Explică-te!

Sora Bene Gesserit a răbufnit, surpriza facând-o să răspundă:

— Trei cuve axlod, trei ghola. Sabotaj... şi crimă. Cineva le-a distrus. Paul şi Chani s-au repezit către centrul medical. Duncan şi Sheeana

erau deja în cadrul uşii şi păreau zguduiți. În încăpere, trei cuve axlotl fuseseră smulse de pe mecanismele de susținere a vieții şi zăceau în bălți de carne arsă şi lichid vărsat. Cineva folosise o rază incineratoare şi substanțe corozive ca să distrugă nu numai aparatura de susținere, ci şi nucleul de carne al cuvelor şi pe cei trei ghola nenăscuți.

Gurney Halleck. Xavier Harkonnen. Serena Buder. Cu toții pierduți. Şi cuvele, care fuseseră cândva femei vii.

Duncan s-a uitat la Paul şi a articulat adevărata oroare care era în discuție:

— Avem un sabotor la bord. Cineva care doreşte să facă rău proiectului ghola... sau poate nouă, tutu*ror.*

— Dar de ce acum? a întrebat Paul. Nava tot fuge de două decenii, iar proiectul ghola a început cu ani în urmă. Ce s-a schimbat?

— Poate că cineva se temea de Gurney, a sugerat Sheeana. Sau de Xavier Harkonnen sau de Serena Butler.

Paul a observat că celelalte trei cuve axlod din creşă nu fuseseră atacate, inclusiv cea care îi dăduse de curând naştere Aliei cea saturată de mirodenie.

Aflat lângă cuva lui Gurney, a văzut bebeluşul mort, pe jumătate născut, printre faldurile de carne arse şi dizolvate. Cuprins de greață, a îngenuncheat să atingă cele câteva şuvițe de păr blond.

— Bietul Gurney...

În timp ce Duncan îl ajuta pe Paul să se pună pe picioare, Sheeana a rostit pe ton rece, pragmatic:

— Mai avem material celular. Putem creşte înlocuitori pentru

toți. Paul simțea furia adâncă, abia controlată de antrenamentul strict
Bene Gesserit.

— O să avem nevoie de mai multe cuve axlod. O să lansez un apel pentru voluntare.

Ghola Thufir Hawat a intrat şi a rămas cu ochii țintă la ceea ce se întâmplase, nevenindu-i să creadă, cu chipul ca o mască de cenuşă. După încercările de pe planeta îngrijitorilor, el şi Miles Teg se apropiaseră mult; Thufir îl ajuta acum pe bashar cu securitatea şi cu sistemele de apărare de la bordul navei. Băiatul de paisprezece ani se străduia să vorbească pe ton autoritar.

— O să aflăm cine a făcut asta.

— Examinează imaginile camerelor de securitate, a zis Sheeana. Asasinul nu se poate ascunde.

Thufir părea stânjenit, dar şi furios şi atât de tânăr…

— Am verificat deja. Camerele de securitate au fost dezactivate intenționat, dar trebuie să existe alte dovezi.

— Am fost atacați cu toții, nu doar cuvele axlotl.

Furia lui Duncan se vedea limpede când s-a întors către tânărul Thufir.

— Basharul a dat exemplul câtorva incidente despre care crede că ar fi putut fi sabotaje.

— N-au fost dovedite niciodată, a replicat Thufir. S-ar putea să fi fost defecțiuni mecanice, uzură a sistemelor, căderi naturale.

Glasul lui Paul a părut de gheață când a privit îndelung la copilul care ar fi trebui să fie Gurney Halleck.

— Asta nu-i cădere naturală.

Apoi picioarele lui Paul s-au înmuiat brusc. L-a cuprins amețeala, iar mintea i s-a încețoşat. În timp ce Chani se repezea să-l prindă, s-a clătinat, i s-au tăiat picioarele şi s-a lovit puternic cu capul de punte. Pentru o clipă l-a învăluit bezna, o negură care s-a luminat şi a scos la iveală o viziune înfricoşătoare. Paul Atreides o mai văzuse, dar nu ştia dacă era amintire sau preştiență.

S-a văzut pe sine întins pe jos într-un loc spațios, necunoscut. O rană adâncă de cuțit îi sorbea viața. O rană mortală. Sângele vieții curgea pe podea, iar viziunea s-a transformat în ceață întunecată. A ridicat privirea şi şi-a văzut propriul chip cum îl privea la rândul lui, râzând. „Te-am omorât!”

Chani îl scutura, îi striga în ureche.

— Usul! Usul, uită-te la mine!

I-a simțit atingerea mâinii pe a lui şi, când vederea i s-a limpezit, a văzut încă o față îngrijorată. Pentru o clipă, a crezut că era Gurney Halleck, cu tot cu o cicatrice de viță neagră pe falcă, ochii ca o aşchie de sticlă, părul în şuvițe blonde.

Imaginea s-a schimbat şi şi-a dat seama că era Duncan Idaho, cel cu părul negru. Un alt prieten şi păzitor.

— O să mă aperi de pericole, Duncan? s-a auzit vocea împleticită a lui Paul. Aşa cum ai jurat când eram copil? Gurney nu mai poate.

— Da, domnişorule Paul. Întotdeauna.

⸗

„E clar că Onoratele Matres şi-au născocit singure numele, pentru că nimeni altcineva n-ar fi folosit vreodată pentru ele termenul de „onoare" după ce le-ar fi văzut acțiunile laşe, egoiste. Cei mai mulți au un mod foarte diferit de a se referi la aceste femei."

Maica Comandant Murbella, evaluare a punctelor forte trecute şi prezente

8

Armele şi navele de război erau la fel de importante ca aerul şi hrana în aceste presupuse Vremuri de pe Urmă. Murbella ştia că avea să fie nevoită să schimbe modul în care aborda problema, dar nu se aşteptase niciodată la o asemenea rezistență din partea propriei Comunități.

Atât cu furie, cât şi cu dispreț, Kiria a strigat:

— Le-ai oferit Anihilatoare, Maică Comandant? Nu putem să dăm pe mână Ixului asemenea arme distrugătoare.

Murbella n-avea niciun pic de răbdare cu aşa ceva.

— Cine altcineva să ni le construiască? Păstrarea secretelor între noi e numai în avantajul Inamicului. Ştii la fel de bine ca şi mine că numai ixienii pot descifra tehnologia şi produce mari cantități pentru războiul care se apropie. De aceea Ix trebuie să primească acces deplin. Nu există alt răspuns.

Multe lumi îşi construiau propriile flote uriaşe, îşi blindau fiecare navă pe care o puteau găsi, lucrau la proiecte noi de arme, dar nimic până acum nu se dovedise nici pe departe eficace împotriva

Inamicului. Tehnologia maşinilor gânditoare era neîntrecută. Dar, cu o provizie de Anihilatoare noi, Murbella putea întoarce împotriva maşinilor propria putere de distrugere.

După ce furaseră armele de la avanposturile periferice ale maşinilor cu secole în urmă, Onoratele Matres ar fi putut să formeze o linie impenetrabilă şi să arunce Anihilatoare către Inamicul care venea după ele. Dacă ar fi fost solidare pentru binele comun, ar fi putut preveni toată problema asta. În schimb, acele Onorate Matres o luaseră la fugă.

Gândindu-se la istoria ascunsă pe care o excavase din adâncul Celorlalte Memorii, Murbella continua să fie iritată de aceste strămoaşe. Luaseră armele, le folosiseră fără să le înţeleagă şi-şi epuizaseră aproape toate rezervele în răzbunarea lor meschină împotriva detestaţilor deilaxu. Da, cu multe generaţii în urmă, deilaxu îşi torturaseră femelele, iar Onoratele Matres aveau motive întemeiate să-şi îndrepte violenţa răzbunătoare împotriva lor.

Dar ce risipă!

Pentru că Onoratele Matres fuseseră atât de nesăbuite cu folosirea armelor pârjolitoare de planete împotriva oricărei lumi care le supăra, numai câteva anihilatoare mai erau intacte. De curând, în timp ce zdrobeau fortăreţele rebele ale Onoratelor Matres, Murbella se aşteptase să dezgroape stocuri mai mari. Dar nu găsiseră nimic. Furase altcineva armele? Poate Ghilda, sub pretextul lor iniţial de a le ajuta pe Onoratele Matres? Sau târfele chiar le folosiseră pe toate, fără să păstreze nimic de rezervă?

Acum, rasei umane nu-i rămăseseră destule arme ca să ţină piept adevăratului Inamic. Anihilatoarele erau la fel de greu de înţeles ca oricare dispozitiv pe care-l crease vreodată Tio Holtzman pentru plierea spaţiului, iar femeile nu ştiuseră niciodată cum să creeze mai multe. De dragul umanităţii, spera că ixienii puteau s-o facă.

Vremurile extreme cer acţiuni extreme.

La ordinele ei, membrele Comunităţii unite scoteau acum puternicele arme de pe non-nave, de pe crucişătoare şi nave de infiltrare. Avea să le ducă chiar ea pe Ix. Murbella a retezat argumentele fără sfârşit în timp ce păşea, împreună cu o mică suită, către spaţioportul Canonicatului.

— Dar, Maică Comandant, măcar negociază protecţia patentelor, a insistat Laera, a cărei roşeaţă din obraji se vedea chiar şi pe

pielea întunecată. Impune restricții, pentru ca tehnologia să nu se răspândească peste tot.

Era una dintre Cucernicele Maici cele mai înclinate către afaceri şi preluase o mare parte din vechiul rol al Bellondei.

— Proliferarea printre conducătorii războinici ai planetelor ar putea avea ca rezultat devastarea celor mai mari sisteme stelare. Doar CHOAM, lucrând cu Ix, ar putea dezlănțui...

Murbella a întrerupt-o cu un sunet de dezgust.

— Nu-mi pasă câtuşi de puțin cine ar putea să profite sau nu din punct de vedere comercial *după ce câştigăm războiul.* Dacă ixienii ne ajută să obținem victoria, au dreptul la profit.

Gânditoare, şi-a frecat bărbia în timp ce privea către rampa navei ei mici şi rapide.

— O să lăsăm conducătorii războinici planetari să se descurce cu propriile probleme.

⸗

„Vă jucați cu sentimentele aşa cum se joacă un copil cu jucăriile. Ştiu de ce Comunitatea voastră nu pune preț pe emoții: nu puteți prețui ceea ce nu înțelegeți!”

Duncan Idaho, scrisoare trimisă Cucernicei Maici Bellonda

9

Sheeana a folosit un ton autoritar, aproape de Glas:

— „Respectul pentru adevăr este, practic, baza întregii morale.”

Iar eu vreau adevărul de la tine. *Acum.*

Garimi a înălțat sprâncenele şi a vorbit calm:

— Un citat din ducele Leto Atreides ca să întăreşti interogatoriul? Să aducem aici lumini orbitoare şi o Dreptvorbitoare?

— Simțul Adevărului îmi ajunge. Te-am cunoscut întotdeauna destul de bine ca să te citesc.

Undele de şoc stârnite de crima îngrozitoare din centrul de naşteri făceau valuri în non-navă. Masacrul copiilor ghola nenăscuți, distrugerea a trei cuve axlotl, cuve create din *Surori* voluntare, mergeau dincolo de orice se aşteptase Sheeana, chiar şi de la denigratorii ei cei mai înverşunați. Bănuielile i se îndreptaseră, fireşte, către conducătoarea fățişă a facțiunii ultraconservatoare.

Într-o sală interioară de conferințe ale cărei uşi erau încuiate, Sheeana stătea în picioare ca o învățătoare severă, având în față nouă dintre cele mai importante disidente. Aceste femei nu fuseseră de acord cu proiectul ghola încă de la început şi se opuseseră şi mai vehement după hotărârea Sheeanei de a reporni munca.

Sub ochii pătrunzători, Garimi i-a susținut privirea, în timp ce susținătoarele ei aveau o atitudine în mod fățiş ostilă, în special Stuka cea bondoacă.

— De ce aş deteriora o cuvă axlotl? N-are niciun sens.

În minte, printre viețile din Celelalte Memorii, a auzit vocea, acum familiară, a arhaicei Serena Butler, care părea îngrozită. *Să omori un copil!* Serena era un vizitator straniu în Celelalte Memorii, o femeie ale cărei gânduri străvechi n-ar fi trebuit să străbată coridoarele generațiilor, şi totuşi trecuseră mulți ani de când se afla în compania Sheeanei.

— Ai mai demonstrat şi înainte că eşti dispusă să omori copii ghola. Sheeana s-a aşezat, în sfârşit.

Garimi se lupta să-şi controleze tremuratul.

— Am încercat să ne salvez înainte ca Leto să devină o amenințare, înainte să redevină Tiranul. Asta a fost tot. Şi am eşuat. Motivele mele erau bine cunoscute şi le rămân fidelă. De ce aş merge acum atât de departe? Ce-mi pasă de Halleck? Sau de vechiul general Xavier Harkonnen? Chiar şi Serena Buder e îngropată atât de departe în trecutul nostru, încât nu e cu mult mai mult decât un abur de legendă. De ce mi-aş bate capul cu ei, când cei mai răi dintre ghola, Paul Muad'Dib, Leto al II-lea, doamna Jessica cea căzută şi Alia Monstruozitatea umblă deja printre noi?

Garimi a scos din gât un mârâit de dezgust.

— Bănuielile tale mă jignesc.

— Iar dovezile mă jignesc *pe mine.*

— În ciuda tuturor dezacordurilor, suntem toate Surori, a insistat Garimi.

La început, Surorile Bene Gesserit fugare avuseseră o cauză comună, un scop împărtăşit. Dar, la câteva luni după evadarea din Canonicat, începuseră disensiunile, luptele pentru putere, contestarea ordinelor, o separare a viziunilor. Duncan şi Sheeana se concentraseră pe fuga de Inamicul exterior, în timp ce Garimi voia să întemeieze o nouă Citadelă şi să instruiască o populație

proaspătă Bene Gesserit, potrivit metodelor consacrate.

Cum ne-am schimbat atât de dramatic? Cum de s-au adâncit diviziunile atât de mult?

Sheeana şi-a mutat privirile cercetătoare de la un chip la altul, în căutarea dovezilor de vinovăţie, în special în ochi. Stuka cea scundă avea o linie de broboane pe buza de sus, unul dintre indicatorii nervozităţii. Dar nu a detectat niciun pic de ură, nicio aversiune atât de mare ca să poată declanşa un act de o asemenea brutalitate. Exasperată, n-avea de-ales decât să conchidă că făptaşul nu se afla aici.

— Atunci, am nevoie de ajutorul vostru. Persoana care stă alături de oricare dintre noi ar putea fi un sabotor. Trebuie să luăm pe toată lumea la întrebări. Adunaţi Dreptvorbitoarele calificate şi folosiţi ultimele stocuri de drog pentru Transa Adevărului.

Sheeana şi-a frecat tâmplele, deja îngrozită de sarcina uriaşă.

— Vă rog, lăsaţi-mă singură, ca să pot medita.

După plecarea celor nouă disidente, Sheeana a rămas singură, cu ochii pe jumătate închişi. Populaţia de la bordul *Itacăi* crescuse, se răspândise în non-navă în cursul anilor. Nici măcar ea nu era sigură câţi copii se aflau la bord, dar putea afla uşor. Sau aşa presupunea.

A murmurat către Celelalte Memorii:

— Aşadar, Serena Buder... a fost asasinul tău în cameră? Dacă nu sunt ele, atunci cine să fie?

Vocea Serenei a exclamat, plină de tristeţe: *un mincinos se poate ascunde în spatele unor baricade, dar toate baricadele cad până la urmă. O să ai şi alte ocazii să descoperi asasinul. Cu siguranţă or să mai fie sabotaje.*

Dreptvorbitoarele s-au testat mai întâi unele pe celelalte.

Douăzeci şi opt de Cucernice Maici calificate au fost adunate din rândurile discipolelor lui Garimi şi din populaţia generală de Surori. Femeile nu au protestat, nu au afirmat că sunt nevinovate, nici nu s-au

plâns de bănuielile care cădeau asupra lor. În schimb, au acceptat interogatoriul reciproc.

Sheeana a observat calmă felul în care femeile au format triade, două dintre ele jucând rolul de anchetatoare, cea de-a treia, pe cel de subiect. De îndată ce fiecare subiect trecea cu bine examenul

riguros, rolurile se schimbau, astfel încât toată lumea să fie interogată. Una câte una, Dreptvorbitoarele au creat un rezervor tot mai mare de anchetatoare de încredere. Toate au trecut testul.

Odată ce Dreptvorbitoarele s-au confirmat unele pe celelalte, Sheeana le-a îngăduit s-o interogheze pe ea. Garimi şi Surorile ei disidente au înfruntat şi ele provocarea şi şi-au dovedit nevinovăția, la fel ca discipolele ei de nădejde. Toate.

În continuare, alături de o Dreptvorbitoare pe nume Calissa, Sheeana a ajuns în fața lui Duncan Idaho, care a primit-o cu un aer rigid. Simplul gând că Duncan ar fi fost ucigaş şi sabotor a izbit-o prin absurditatea lui. Sheeana n-ar fi crezut în stare de aşa ceva pe nimeni de la bord şi totuşi trei cuve axlod şi trei copii ghola fuseseră măcelăriți.

Dar Duncan... Să stea atât de aproape de el, să-i miroasă transpirația, să simtă cumva cum umple camera cu prezența lui... trezea amintiri primejdioase înăuntrul ei. Îşi folosise propriile talente de subjugare sexuală ca să-l elibereze de Murbella. În ciuda antecedentelor, amândoi ştiau că în acea întâlnire plină de pasiune existase ceva mai mult decât simpla îndeplinire a unei sarcini necesare. De atunci, Duncan fusese stânjenit în preajma ei, temător de lucrurile cărora le-ar fi putut cădea pradă.

Dar în această situație nu exista nici romantism, nici tensiune sexuală, doar acuzații.

— Duncan Idaho, ştii cum să ocoleşti camerele de securitate din centrul medical?

El a privit pe lângă ea, fără să clipească.

— Îmi stă în putință.

— Ai comis această faptă groaznică şi ți-ai acoperit urmele? Acum a privit-o drept în ochi.

— Nu.

— Ai vreun motiv să împiedici naşterea lui Gurney Halleck, Serena Butler sau Xavier Harkonnen?

— Nu.

Acum, că Duncan se afla în fața ei şi a unei Dreptvorbitoare, Sheeana i-ar fi putut pune întrebări despre relația lor personală, ca să-i observe reacția. N-ar fi fost capabil s-o mintă sau să se prefacă. Dar se temea răspunsuri. Nu îndrăznea să întrebe.

— Spune adevărul, a anunțat Calissa. Nu e el sabotorul nostru. Duncan a rămas în încăpere când basharul Miles Teg a sosit

pentru
interogatoriu. Calissa a afişat imagini ale scenei oribile din camera de naşteri.

— Eşti în vreun fel responsabil de asta, Miles Teg?

Basharul a fixat imaginile cu privirea, a ridicat ochii la ea, apoi s-a uitat la Duncan.

— Da.

Sheeana a fost atât de surprinsă, încât nu a reuşit să formuleze imediat o altă întrebare.

— Cum aşa? a întrebat Duncan.

— Eu sunt responsabil cu securitatea la bordul non-navei. E limpede că am eşuat în îndatorirea mea. Dacă aş fi făcut o treabă mai bună, atrocitatea asta nu s-ar fi petrecut niciodată.

A aruncat o privire către Calissa, vizibil tulburată.

— Din moment ce m-ai întrebat în prezenţa unei Dreptvorbitoare, nu puteam să mint.

— Foarte bine, Miles. Dar nu asta am vrut să spunem. Ai comis acest sabotaj sau l-ai autorizat? Ştii ceva despre el?

— Nu, a răspuns el apăsat.

Au fost amenajate zeci de camere private unde să continue neabătut interogatoriile. I-au întrebat pe toţi copiii ghola, de la Paul Atreides până la Leto al II-lea cel de nouă ani, iar Dreptvorbitoarele nu au detectat niciun neadevăr criminal.

Apoi pe Rabin şi pe toţi evreii.

Şi pe toţi ceilalţi pasageri de la bordul non-navei.

Nimic. Nici măcar o singură persoană nu părea să aibă vreo legătură cu incidentul ucigaş. Duncan şi Teg şi-au folosit talentele de mentat ca să verifice şi să reverifice listele de oameni de la bord, dar nu au găsit nicio greşeală. Nimeni nu evitase interogatoriul.

Aşezat în faţa Sheeanei în camera goală de interogatoriu, Duncan a pus mâinile în faţă.

— Există două posibilităţi. Fie sabotorul e capabil să înşele o Dreptvorbitoare... fie cineva despre care nu ştim nimic se ascunde la bordul *Itacăi.*

În echipe bine organizate, Surorile Bene Gesserit au blocat, apoi au împărţit punţile non-navei, după aceea s-au mutat metodic din cabină în cabină şi din cameră în cameră. Dar era o sarcină formidabilă. *Itaca* avea dimensiunile unui oraşel, mai mult de un

kilometru lungime şi cu sute de punți în înălțime, fiecare plină cu pasageri, încăperi şi uşi ascunse. În timp ce încerca să ghicească în ce fel s-ar fi putut strecura altcineva la bord fără ca ei să ştie, Duncan şi-a amintit cum descoperise rămăşițele mumificate ale prizonierelor Bene Gesserit pe care Onoratele Matres le torturaseră până la moarte. Acea cameră încuiată a ororilor trecuse nedetectată toată perioada în care Duncan fusese ținut prizonier pe navă pe terenul de aterizare al Canonicatului.

Ar fi putut altcineva – poate o Onorată Matre necunoscută? – să fi rămas ascuns la bord atâta vreme? Mai mult de treizeci de ani! Nu părea posibil, dar nava avea mii de compartimente de lucru, cabine de locuit, coridoare şi dulapuri.

O altă posibilitate: în timpul fugii de pe planeta îngrijitorilor, câțiva Dansatori-Față se izbiseră cu mici aparate de vânătoare de carcasa non-navei. Din rămăşițele acelor vehicule fuseseră scoase trupuri mutilate... dar ar fi putut fi totul un şiretlic? Dacă unii chiar supraviețuiseră acelor izbituri kamikaze şi se strecuraseră? Poate că unul sau mai mulți

Dansatori-Față pândeau prin pasajele mai puțin circulate ale non-navei şi căutau modalități de a ataca.

Dacă era aşa, era imperios necesar să-i găsească.

Teg instalase deja sute de camere de supraveghere în plus în locuri strategice, dar asta era, în cel mai bun caz, o măsură provizorie. *Itaca* era atât de mare, încât chiar şi cea mai bună aparatură de supraveghere avea mii de unghiuri moarte şi pur şi simplu nu exista destul personal care să monitorizeze camerele deja instalate. Era o sarcină imposibilă.

Totuşi încercau.

In vreme ce Duncan însoțea un grup de cinci căutătoare, acestea îi aminteau de o echipă de hăitaşi care înainta prin iarba înaltă în timpul unei vânători ample. S-a întrebat dacă aveau să sperie o fiară mortală de undeva din întinderea navei.

Era cercetată punte după punte, dar, chiar şi cu mai mult de zece echipe, o inspecție completă de la puntea cea mai de sus până la cala cea mai de jos avea să ia o grămadă de timp, iar de-a lungul căutărilor limitate pe care le făcuseră, nu găsiseră nimic. Duncan era istovit şi stresat.

Iar asasinul – sau asasinii – se afla în continuare la bord.

„Doar două opțiuni ne stau acum în față: să ne apărăm sau să capitulăm în fața Inamicului. Dar, dacă oricare dintre voi crede că predarea este o opțiune viabilă, înseamnă că deja am pierdut.”

Basharul Miles Teg, *discurs înainte de Bătălia de la Pellikor*

10

După ce a lăsat Anihilatoarele pe Ix, pentru ca fabricanții să le studieze şi să le reproducă, Murbella a pornit mai departe către şantierele principale ale Ghildei de pe Junction. Administratorul Rentei Gorus, cu părul lung, decolorat şi ochi lăp-toşi, a condus-o pe Murbella printre halele de construcție, macaralele suspensoare, benzile rulante şi liniile de asamblare, toate pline de muncitori. Clădirile erau înalte şi masive, străzile mai curând utilitare, decât frumoase. Totul pe Junction se făcea la o scară care-ți tăia răsuflarea. Dispozitive enorme trăgeau componente până la scheletele navelor gigantice, asamblând nave una după alta. Aerul avea izul amărui de metal încins, reziduuri chimice provenite de la sudarea diferitelor componente ale vehiculelor uriaşe. Gorus părea din cale-afară de mândru.

— După cum vezi, avem instalațiile pe care le ceri, Maică Comandant, cu condiția ca prețul să fie corect.

— Prețul va fi corect.

Cu proaspăta bogăție a Noii Comunități în melanj şi gemone, Murbella putea satisface practic orice cerere de plată.

— O să vă plătim bine pentru fiecare navă pe care o creați, pentru fiecare vehicul care poate fi trimis în luptă, fiecare aparat care poate rezista împotriva armatei maşinilor gânditoare. Sfârşitul civilizației e iminent, dacă nu le înfrângem.

Gorus nu a părut intimidat.

— Fiecare tabără care participă la un război crede că înfruntarea lor e crucială pentru istorie. Dar, cel mai adesea, acestea sunt gânduri iluzorii şi inutil de alarmiste. Acest război s-ar putea încheia înainte să trebuiască să recurgi la asemenea măsuri.

Femeia s-a încruntat.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Există şi alte căi de a rezolva problema. Ştim că forțe din afară năvălesc în multe sisteme planetare. Dar ce *vor}* Ce i-ar face să renunțe? Credem că asemenea discuții merită purtate.

A clipit din ochii lăptoşi.
— Ce soi de festă încearcă să ne joace Ghilda de data asta?
— Nicio festă, doar judecată raţională. Comerţul trebuie să continue, indiferent de disputele politice. Disperarea din timpul războiului inspiră inovaţii tehnologice, dar pacea susţine profitabilitatea pe termen lung. Comerţul va continua, indiferent cine câştigă conflictul.
Transspaţialele fuseseră multă vreme navele de lux ale universului; acum, Murbella silea Ghilda Spaţială să-şi dedice şantierele creării de instrumente de război. Secole de-a rândul, flota comercială a Ghildei fusese stabilă, iar cererea de schimburi comerciale crescuse pe măsură ce oamenii se întorseseră din Dispersie. Acum totuşi, cu flota lui Omnius care nimicea populaţii întregi şi trimitea refugiaţi cuprinşi de panică înapoi către inima Vechiului Imperiu, CHOAM şi Ghilda erau în debandadă.
Un vânt fierbinte dinspre halele de asamblare i-a suflat Murbellei în faţă şi i-a ars nările cu fumul înţepător de reziduuri chimice. Un fior i-a trecut pe şira spinării.

— Inamicul nostru comun trebuie să fie raţional, a continuat Gorus. De aceea am trimis mesageri şi negociatori în zona de război. O să găsim maşinile gânditoare şi o să le prezentăm propunerea noastră. Ghilda ar prefera să-şi continue comerţul, indiferent de rezultatul acestui diferend.
Lui Murbella i s-a tăiat răsuflarea.
— Eşti nebun? Omnius caută exterminarea întregii omeniri. Asta te include şi pe tine.
— Exagerezi situaţia, Maică Comandant. Unii dintre trimişi vor atinge obiectivul nostru.
Pe fundal, răbufniri de abur se învolburau din hornuri către cer. Murbella nu a luat în seamă zgomotul şi mirosul.
— Eşti un neghiob desăvârşit, Administrator Gorus. Maşinile gânditoare nu urmează regulile pe care le presupui tu.
— Şi, dac-ar fi aşa, ne simţim obligaţi să încercăm.
— Şi care-i rezultatul până acum?
— Pierderi acceptabile. Primii noştri mesageri au dispărut, dar o să continuăm efortul. Facem planuri pentru toate eventualităţile, chiar şi pentru dezastru.
Cu un aer relaxat, a condus-o afară, pe un câmp larg, deschis, sub corpul pe jumătate asamblat al unei nave uriaşe.

— Aşadar, ne convine să acordăm anumiţi termeni avantajoşi Noii Comunităţi. Aţi fost întotdeauna cliente preţuite, dar comanda pe care ne-aţi trimis-o e enormă. Chiar şi în condiţii de război, aţi cerut mai multe nave decât putem furniza.

— Atunci oferiţi muncitorilor mai multe stimulente.

— Ah, Maică Comandant, dar o să ne oferiţi *nouă* destule stimulente? Murbella s-a zburlit.

— Cum poţi să te gândeşti numai la profituri când e în joc soarta rasei umane?

— Profiturile determină soarta noastră, a tuturor. Administratorul a făcut un gest neglijent, ca pentru a cuprinde toată

mulţimea de nave din jurul lui.

— O să plătim ce cereţi, iar Banca Ghildei o să ne dea credite, dacă e necesar. Avem nevoie de navele alea, Gorus.

£1 a zâmbit cu răceală.

— Creditul vostru e bun, dar trebuie să vorbim despre o altă problemă. Nu avem destui Navigatori ai Ghildei ca să echipăm atât de multe nave noi. Toate vehiculele pe care le construim pentru voi vor trebui prevăzute cu compilatoare matematice ixiene, în loc de Navigatori tradiţionali. £ acceptabil?

— Cu condiţia ca navele să funcţioneze aşa cum avem nevoie, n-am nicio obiecţie. N-avem timp să creăm şi să antrenăm o altă populaţie de Navigatori.

Vizibil mulţumit, Gorus şi-a frecat mâinile.

— În ultima vreme, Navigatorii s-au dovedit oarecum dificili, din cauza lipsei de mirodenie, o lipsă pe care a creat-o Comunitatea ta, Maică Comandant. Din cauza voastră a trebuit să căutăm alternative la Navigatori.

— N-am niciun pic de simpatie pentru Navigatori, nici pentru profiturile voastre obscene. Nu-mi pasă cum face Ghilda, dar am nevoie de navele alea.

— Desigur, Maică Comandant, şi o să vă furnizăm ce doriţi.

— Exact răspunsul de care am nevoie.

⸗

„Care e avantajul preştienţei, daci serveşte numai la dezvăluirea propriei noastre prăbuşiri?”

Navigatorul Edrik, *mesaj către Oracolul Timpului*

11

Birocrații Ghildei au avut îndrăzneala să recheme transspațialul lui Edrik la șantierele de pe Junction. Cu ochii lăptoşi ațintiți în gol, Administratorul Gorus a anunțat voios că transspațialul avea să fie echipat cu unul dintre noile compilatoare matematice ixiene.

— Nu ne putem baza pe linia de aprovizionare cu mirodenie. Trebuie să ne asigurăm că fiecare navă poate funcționa în siguranță dacă Navigatorul eşuează.

De-a lungul ultimilor doi ani, tot mai multe nave ale Ghildei fuseseră prevăzute cu detestatele comenzi artificiale. Compilatoare matematice! Niciun mecanism sau instrument simplu nu putea efectua corespunzător proiecțiile fenomenal de complexe pe care le îndeplinea un Navigator. Edrik şi colegii lui evoluaseră prin scufundarea în mirodenie, viziunea lor preştiență se întărise prin puterea melanjului. Nu exista niciun substitut mecanic.

Cu toate acestea, Edrik n-a avut de ales decât să accepte o echipă de muncitori ixieni calificați şi aroganți sosiți cu o navetă de la şantierele de pe Junction. Bărbații taciturni au urcat la bordul transspațialului sub ochii atenți ai Ghildei, cu fețele lor trufaşe, maşinile compilatoare şi curiozitatea periculoasă.

În cuva lui, Edrik era îngrijorat că aveau să-şi bage nasul peste tot, sub pretextul de a-şi finaliza instalarea. Facțiunea Navigatorilor nu putea să rişte ca oamenii aceştia să găsească laboratorul lui Waff, păstrăvii de nisip modificați genetic şi micii viermi mutanți pe care-i producea acesta în cuvele sale. Bărbatul tleilaxu pretindea că face progrese excelente, iar munca lui trebuia să rămână secretă.

De aceea, când muncitorii ixieni au ajuns cu toții în siguranță la bord, Edrik a pliat pur şi simplu spațiul, fără să informeze pe nimeni de la şantiere unde se ducea. Şi-a dus transspațialul gol departe, într-un loc pustiu dintre sistemele solare şi acolo i-a evacuat pe ixienii cărora nu le venea să creadă, împreună cu afurisitele lor de maşini de navigație, în vidul înghețat.

Problemă rezolvată.

Faptele lui aveau să fie descoperite până la urmă, dar asta nu se putea evita. Edrik era Navigator. Nişte simpli Administratori umani n-aveau nicio putere asupra lui.

Edrik bănuia că prefăcutul de Administrator şi facțiunea lui priveau criza de melanj ca pe o ocazie să mute povara Ghildei de pe umerii Navigatorilor problematici; nu voiau cu adevărat o nouă sursă de mirodenie. Gorus era acum un aliat absolut, dacă nu chiar o marionetă, a ixienilor. Edrik văzuse proiecțiile economice şi ştia că Administratorii considerau maşinile de navigație mai eficiente decât Navigatorii din punctul de vedere al costurilor şi mai uşor de controlat.

Cu ixienii şi maşinile lor din fericire evacuați, Edrik ştia că venise momentul să convoace încă o întâlnire cu colegii lui Navigatori; aveau nevoie să primească îndrumări noi de la Oracolul Timpului. Pentru că Junction şi câteva alte planete ale Ghildei erau deja compromise de Gorus şi trepăduşii lui, Edrik a ales un loc pe care nimeni în afară de Navigatori nu-l putea găsi.

Odată ce li se arătase cum, îşi puteau muta navele adânc în altă dimensiune, un univers nontradițional, unde Oracolul desfăşura din când în când explorări personale incomprehensibile.

Aprinse de lumina a şapte stele nou-născute, gazele cosmice învolburate în jurul navei gigantice păreau incendiate. Nebuloasa strălucea în roz, verde şi albastru, în funcție de fereastra spectrului prin care Edrik alegea să privească. Perdelele cețoase creau un spectacol magnific, un vârtej imens de gaze ionizate şi o ascunzătoare perfectă.

Când navele s-au adunat, Navigatorii erau în plină zarvă, iar numărul lor era mai mic decât sperase Edrik. Până acum, patru sute de transspa-țiale fuseseră dezafectate, iar componentele recuperate pentru a construi non-nave noi, bazate pe sisteme de ghidare artificiale. Şaptesprezece Navigatori avuseseră o moarte oribilă, cuvele lor fuseseră golite. Edrik a aflat că şase dintre colegii lui îi uciseseră, la fel ca el, pe inginerii ixieni, mai degrabă decât să-i lase să instaleze compilatoarele matematice. Patru Navigatori deconectaseră pur şi simplu maşinile, iar echipele de ixieni nu-şi dăduseră seama că mult-lăudatele lor sisteme nu mai funcționau.

— Avem nevoie de melanj, a transmis el. Prin harul mirodeniei, vedem prin spațiul pliat.

— Dar Comunitatea Surorilor ni l-a refuzat, a replicat unul dintre ceilalți Navigatori. Ele au mirodenie. Cheltuiesc mirodenie. Dar nu ne-o dau nouă.

— Vrăjitoarele o dau Ghildei pentru nave... dar Administratorii ne-au dat la o parte. Suntem trădaţi chiar de ai noştri.

— Ei controlează mirodenia.

— Dar nu ne controlează pe noi, a insistat Edrik. Dacă ne găsim propria sursă de mirodenie, n-o să mai avem nevoie de Administratori. Asta e pentru supravieţuirea Navigatorilor, nu doar pentru comerţ. Ne-am luptat cu problema asta ani de-a rândul. Ghola tleilaxu a venit în sfârşit cu o soluţie.

— O nouă sursă de mirodenie? S-a dovedit?

— E ceva complet dovedit? Dacă merge bine, putem să distrugem vechea Ghildă Spaţială coruptă şi s-o înlocuim.

— Trebuie să vorbim cu Oracolul. Edrik a fluturat mânuţele diforme.

— Oracolul n-a binevoit să ne ajute, a zis altul. Oracolul are propriile motive.

Plutind în cuvă, Edrik le-a confirmat dilema.

— Am vorbit chiar eu cu ea, dar poate că toţi la un loc putem s-o determinăm să răspundă. Să invocăm Oracolul.

Cu ajutorul minţilor amplificate de mirodenie, numeroşii Navigatori au lansat un mesaj ţintit prin pliurile spaţiului. Edrik ştia că n-aveau nicio cale de a sili Oracolul Timpului – sau Infinitatea Oracol, cum era numită câteodată – să răspundă, dar îi simţea prezenţa şi neliniştea profundă.

Cu o străfulgerare tăcută, s-a deschis o trapă în vid, iar străvechiul container a apărut. Nu era tocmai o navă, pentru că Oracolul putea să călătorească oriunde dorea, pliind spaţiul fără ajutorul motoarelor Holtzman.

Chiar şi în acea incintă mică şi deloc ameninţătoare, Edrik cunoştea foarte bine puterea şi imensitatea acelei minţi incredibil de avansate. Ca fiinţă umană, Norma Cenva descoperise prima conexiunea dintre mirodenie şi preştienţă. Dezvoltase tehnologia de pliere a spaţiului, crease ecuaţiile de neînţeles pe care şi le însuşise Tio Holtzman.

Deşi Oracolul nu folosea niciun dispozitiv de transmisie, cuvintele s-au auzit în mintea lor puternice şi implacabile.

— Preocupările voastre sunt mărginite. Trebuie să găsesc non-nava rebelă. Trebuie să stabilesc unde a dus-o Duncan Idaho, înainte ca Inamicul s-o intercepteze.

Oracolul îşi alegea deseori scopurile ezoterice fără să le explice. Unul dintre Navigatori a întrebat:

— De ce e atât de importantă non-nava?

— Pentru că Inamicul vrea s-o aibă. Marele nostru duşman e Omnius, numai că s-a schimbat la fel de mult faţă de fosta hiperminte computer, precum am evoluat eu din fiinţa umană care eram odată. Maşinile şi-au încheiat proiecţiile de ordin superior. Hipermintea ştie că trebuie să-l aibă pe Kwisatz Haderach, tot aşa cum eu ştiu că Inamicul *nu* trebuie să-l aibă.

Oracolul a lăsat tăcerea să plutească în spaţiu ca un gol, înainte de a adăuga un reproş usturător.

— Apetitul vostru pentru mirodenie nu e o prioritate. Trebuie să găsesc nava.

A întrerupt brusc discuţia, s-a stins din nou şi a dispărut în propriul loc Dintr-un univers alternativ.

Edrik şi Navigatorii adunaţi erau şocaţi de răspunsul ei. Navigatorii mureau, mirodenia se împuţina până la nimic, Administratorii încercau să răstoarne Ghilda, iar Oracolul nu voia decât să găsească o navă rătăcită?

DOUĂZECI ŞI DOI DE ANI DUPĂ EVADAREA DIN CANONICAT

„Aceşti noi Dansatori-Faţă nu pot fi detectaţi prin analiza ADN-ului sau prin oricare altă formă de examinare celulară. Din câte ştim noi, numai un Maestru tleilaxu îşi poate da seama de diferenţă."

Raport Bene Gesserit despre mutaţiile umane

12

Deşi specialiştii ixieni studiaseră Anihilatoarele mai bine de jumătate de an, tot nu dăduseră Comunităţii Surorilor niciun răspuns. Murbella aştepta, copleşită de gânduri negre, în biroul ei din Canonicat. Veştile păreau să se înrăutăţească cu fiecare zi care trecea.

Primea cu regularitate noutăţi despre ravagiile flotei maşinilor gânditoare. Puternicele nave ale Inamicului înaintau implacabil prin sistemele periferice ca un tsunami zdrobitor, care îneca lume după lume. Încă zece planete evacuate sau contaminate de molime, încă zece pierdute şi mai mulţi refugiaţi care se revărsau în Vechiul Imperiu.

O reţea de Surori întâmpina fiecare navă cu refugiaţi care venea

din sistemele de pe linia frontului. Adunau rapoarte de la grupurile de supravieţuitori şi puneau cap la cap o hartă tridimensională completă a mişcărilor flotei maşinilor. Tiparul se prelingea ca o pată de sânge prin galaxie.

Într-o singură încercare disperată de rezistenţă, nouăsprezece non-nave ale Comunităţii pierduseră ultimele trei Anihilatoare pentru a distruge

un întreg grup de luptă format din nave ale maşinilor şi a împiedica nimicirea unui singur sistem locuit de oameni. Până la urmă însă, chiar şi o asemenea devastare nu însemna decât o mică întârziere; flota maşinilor s-a întors cu şi mai multă putere şi tot a zdrobit lumea aceea, ucigând fiecare locuitor. Rămasă fără ultimele Anihilatoare, Noua Comunitate era jalnic de lipsită de apărare.

Exceptând cazul în care ixienii le puteau ajuta. *De ce le lua atât de mult?*

In sfârşit, un singur inginer ixian a sosit în Canonicat să aducă veşti. Când a spus că n-avea să vorbească decât cu Maica Comandant în persoană, escorta l-a adus la Citadela principală. Aşteptând pe tronul ei impozant din faţa ferestrei din panouri şi pătată cu dâre de nisip, Murbella îl respecta pentru că trecea peste birocraţie şi mergea direct la esenţa problemei.

Chipul inginerului era şters, deloc memorabil, părul castaniu tuns scurt, comportamentul fără pretenţii. Răspândea un miros deosebit, neplăcut, poate de la reziduurile chimice sau maşinăriile din fabricile subterane de pe Ix. S-a înclinat nepăsător şi a păşit în faţa ei.

— Cei mai buni ingineri şi savanţi au demontat şi analizat mostrele de Anihilatoare pe care ni le-aţi furnizat.

Murbella s-a aplecat în faţă şi i-a acordat întreaga ei atenţie.

— Şi le puteţi reproduce?

— Mai mult de-atât, Maică Comandant.

Zâmbetul lui încrezător nu trăda niciun pic de căldură, era pur şi simplu imitarea unei expresii faciale. Fabricanţii noştri înţeleg conceptul de bază al armei şi sunt capabili să-i concentreze puterea de distrugere, înainte, era nevoie de câteva nave de luptă ale Onoratelor Matres care să lanseze mai multe Anihilatoare pentru a ucide o planetă. Cu arma noastră perfecţionată, o singură navă poate lansa destulă putere de foc pentru a face ceea

ce s-a făcut pe Rakis.
A ridicat din umeri cu indiferență.
— Închipuiți-vă ce ar putea face o asemenea eliberare de energie navelor de război ale Inamicului.
Murbella a încercat să-şi ascundă încântarea.

— Avem nevoie de cât de multe puteți produce. Dați instrucțiuni fabricilor să înceapă imediat să lucreze la armele astea.
A păstrat un ton sever şi lăsă să se întrezărească nerăbdarea.
— Dar de ce ai ținut să mă vezi în persoană, când ai fi putut cu uşurință să trimiți un mesaj cu informația? A strâmbat din buze. Vrei o bătaie pe umăr? Să te aplaud? Poftim, te aplaud.
Inginerul ixian a rămas calm.
— Înainte să începem, Maică Comandant, există problema plății. Fabricantul-Şef Sen mi-a dat instrucțiuni să te informez că Ix trebuie să fie recompensată dacă e să scoatem din producție centrele noastre manufacturiere profitabile pentru a construi aceste Anihilatoare pentru războiul tău.
— Războiul *meu?* Toți oamenii trebuie să ducă povara costurilor.
— Din nefericire, nu suntem de acord. Singura plată pe care o acceptăm este mirodenia. Şi singura sursă de mirodenie este Noua ta Comunitate.
— Avem alte căi de a vă plăti.
Murbella a încercat să-şi ascundă neliniştea. Nu era sigură că operațiunile ei incipiente cu mirodenie puteau furniza cantitatea necesară. Şi de ce-i păsa Ixului de mirodenie, în mod special? Conturile Comunității în băncile Ghildei puteau fi golite; CHOAM putea fi convinsă să furnizeze mărfuri importante; iar gemonele erau mai valoroase ca oricând, în special de la recentele tulburări de pe Buzzell.
Când i-a oferit însă aceste alternative, fabricantul ixian a clătinat din cap.
— N-am niciun pic de flexibilitate în aceste negocieri, Maică Comandant. Trebuie să fie melanj. Nicio altă monedă nu va fi acceptată.
Femeia a scrâşnit din dinți, dar nu mai avea răbdare să aştepte alte întârzieri.
— Mirodenie să fie, atunci. Dați-i drumul.

*

La plecarea din Canonicat, Khrone Dansatorul-Faţă de simţea satisfăcut. Noua Comunitate se înclinase în faţa cererilor sale, aşa cum ştia că aveau să facă. Întors pe Ix, s-a bucurat de atenţia Fabricantului-Şef,

iar înlocuitorii Dansatori-Faţă controlau deja toate centrele-cheie de producţie ixiene.

Lui Khrone i se părea ironic faptul că cerea plata în mirodenie, din moment ce Ix dedicase atâtea eforturi tehnologice instalării maşinilor de navigaţie pe navele Ghildei. Mulţumită compilatoarelor matematice, melanjul era practic depăşit în ceea ce privea plierea spaţiului, iar Navigatorii se stingeau repede.

Dar, prin faptul că insista ca o plată atât de mare să fie făcută doar în mirodenie şi apoi o ţinea în stoc, Khrone scotea de pe piaţă o cantitate uriaşă şi o făcea încă şi mai rară. Acest lucru, la rândul lui, avea să silească şi mai multe nave să se convertească la compilatoarele matematice ixiene, pentru că Ghilda nu putea menţine nevoile de melanj ale Navigatorilor săi. Nu peste multă vreme, fără nicio cale de a-şi susţine propriii Navigatori, întreaga Ghildă Spaţială avea să cadă sub controlul lui Khrone. Rezolvase totul în cele mai mici detalii.

Intre timp, el şi muncitorii lui deghizaţi aveau să facă să pară că furnizează tot ceea ce cere Comunitatea Surorilor. Lasă-le să ducă bătălii zadarnice, în timp ce adevăratul război era deja câştigat, chiar sub nasul lor! Maica Comandant Murbella avea să fie foarte mulţumită... până în clipa în care o perdea de întuneric va cădea peste omenire. Permanent.

⸗

„Fiecare om face greşeli. Când le face însă un şef al securităţii, există consecinţe. Mor oameni."

Thufir Hawat, *originalul*

13

Basharul şi protejatul său păşeau pe coridoare către centrul de întreţinere a vieţii de pe non-navă.

— Sunt profund ruşinat, Thufir. A trecut aproape un an şi nu sunt în stare să găsesc un sabotor şi ucigaş flagrant.

Tânărul Hawat a ridicat ochii spre el; era limpede că-l idolatriza

pe geniul militar.

— Avem un fond limitat de suspecţi şi o zonă distinctă în care el sau ea s-ar putea ascunde. Am făcut tot posibilul, bashare.

— Şi totuşi sabotorul e pe-aici pe undeva. Teg nu a încetinit pasul.

— De aceea n-am făcut tot posibilul, pentru că tot n-am găsit persoana responsabilă. Faptul că n-au mai fost alte crime nu înseamnă că putem lăsa garda jos. Sunt convins că sabotorul se află încă printre noi.

Itaca era permanent percheziționată şi monitorizată. Fuseseră instalate camere de supraveghere suplimentare, dar vinovatul părea să aibă un talent deosebit în a se ascunde. Teg bănuia că activitatea sabotorului mergea mult dincolo de uciderea de ghola şi de cuve axlod. În ultimele luni,

multe sisteme ale navei se defectaseră inexplicabil, prea multe ca să fie provocate de evenimente întâmplătoare şi avarii naturale.

— Adversarul nostru e încă la treabă.

Ghola Thufir a ridicat bărbia netedă, cu un aer de mândrie. Era puternic şi masiv, cu sprâncene groase; îşi lăsase părul să crească.

— Atunci, noi doi o să-l găsim. Teg i-a zâmbit lui Thufir.

— Îndată ce o să-ți recapeţi amintirile şi experiența de mentat războinic şi Maestru Asasin, o să fii un aliat formidabil.

— Sunt formidabil şi acum.

Thufir îşi dovedise deja valoarea în timpul fugii de îngrijitori, când îşi riscase viața ca să-l ajute pe Rabin să scape de Dansatorii-Față aliați cu Inamicul. Teg credea că tânărul ghola avea potențialul să realizeze mult mai multe.

Folosind un tipar variat, insista asupra unui ciclu istovitor de inspecţii de securitate zilnice, în timp ce îl lăsa pe Duncan Idaho pe puntea de navigație, mereu la pândă pentru a zări din timp plasa sclipitoare a Inamicului:

Itaca rătăcea mai departe, în spațiul pustiu. La început, călătoria lor avusese pur şi simplu scopul de a scăpa de vânătorii Inamicului. Duncan fusese silit să rămână ascuns în spatele non-câmpului învăluitor al navei, din moment ce bătrânul şi bătrâna păruseră să-l vrea pe el în mod special. Acum, după mai mult de două decenii, populația de la bord crescuse, iar copiii creşteau şi erau învățați deprinderile necesare, fără să fi pus vreodată

piciorul pe suprafața vreunei planete.

În ciuda tuturor lumilor colonizate în timpul Dispersiei, sistemele locuibile chiar păreau rare. Pentru prima oară, Teg s-a întrebat câte nave de refugiați care fugiseră de Epoca Foametei muriseră pur şi simplu, fără să-şi găsească vreodată destinația. *Itaca* nu avea un Navigator al Ghildei; numai norocul pur îi aducea în preajma planetelor. Până acum, întâlniseră doar două locuri care ar fi putut susține o colonie nouă: o lume a Onoratelor Matres care fusese complet nimicită de molimele Inamicului şi planeta perfizilor îngrijitori.

Cu toate acestea, cu instalațiile sale de reciclat, serele şi bazinele cu alge, *Itaca,* deşi în curs de îmbătrânire, ar fi trebuit să fie în stare să întrețină numărul prezent de pasageri vreme de secole, dacă ar fi fost necesar. Ei şi succesorii lor ar fi putut efectiv să rămână la bord o veşnicie şi să fugă. *Asta ne este soarta?* – se întreba Teg. Dar din cauza scurgerilor, pierderilor şi „accidentelor”, pasagerii aveau motive de îngrijorare. Mai devreme sau mai târziu, aveau să fie nevoiți să completeze rezervele.

În timp ce se gândea la resurse, basharul a luat-o pe un coridor lateral care ducea la rezervoarele de fermentație şi la bazinele alăturate de cultivare a algelor. Crescută în încăperea umedă, boltită, biomasa furniza materia brută pentru unitățile de procesare a hranei. O vulnerabilitate fundamentală.

Când a deschis trapa, pe Teg l-a izbit mirosul intens, mlăştinos, de compost şi alge. Au urcat treptele de metal până la o pasarelă şi au privit în jos, în bazinul cilindric plin cu mucozități verzi, pufoase. Masa puturoasă de alge fecunde digera orice substanță organică şi producea cantități mari de material comestibil, destul de puțin gustos, care putea fi convertit în mâncăruri mai aromate. Ventilatoarele de pe tavan bâzâiau, absorbind aerul mirositor în sus, prin filtre, apoi în seria de conducte complicate care formau sistemul circulator al non-navei. După ce a luat mostre şi a testat echilibrul chimic al bazinelor, Teg a tras concluzia că totul este în ordine. Niciun semn de sabotaj de la ultima inspecție.

Tânărul mergea alături de el.

— Nu sunt încă mentat, domnule, dar m-am gândit mult la problema sabotajului.

Teg a ridicat din sprâncene şi s-a întors către protejatul său.

— Şi ai o aproximație de ordinul întâi?

— Am o idee.
Thufir nu încerca să-şi ascundă mânia.

— Îți sugerez să ai o lungă discuție cu ghola Yueh. Poate că ştie mai multe decât a recunoscut.
— Yueh are numai treisprezece ani. Nu şi-a recăpătat amintirile.
— Poate că are slăbiciunea în sânge. Bashare, ştim că *cineva* a comis sabotajul.
Tânărul părea dezamăgit în sinea lui pentru că permisese să se întâmple.
— Nici măcar adevăratul Thufir Hawat n-a găsit trădătorul din Casa Atreides înainte de a ne fi trădat Harkonnenilor. Trădătorul era Yueh.
— O să țin minte.
Întorşi pe coridoare, cei doi au trecut pe lângă bătrânul Scytale, care părea bolnav, şi pe lângă clona lui, amândoi ieşind din apartamentul lor. Pentru că se izolau şi trăiau în spiritul strict al tradițiilor lor şi aveau un comportament ciudat, cei doi tleilaxu erau suspecți fireşti, dar Teg nu găsise nicio dovadă împotriva lor. De fapt, credea că adevăratul sabotor ar avea grijă să se amestece perfect printre ceilalți şi să nu atragă deloc atenția. Era singurul mod în care putuse să rămână ascuns atât de multă vreme.
Două femei însărcinate au trecut pe lângă ei pe coridor, vorbind între ele în mers. Ambele făceau parte din programul convențional de reproducere al lui Sheeana pentru a menține populația Comunității, prin furnizarea unei baze genetice pentru cazul în care grupul avea să găsească vreodată un loc în care să se stabilească.
În cele din urmă, Teg şi Thufir au ajuns la sala enormă şi zumzăitoare a motoarelor şi au intrat în compartimentul mare de la pupa prîntr-o uşă rotundă. În aparență la adăpost, dar rătăcită din nou de la ultima trecere prin spațiul pliat, *Itaca* plutea în derivă, deşi Duncan insista să mențină motoarele Holtzman pregătite în orice moment.
Transplazul gros îi separa pe bashar şi pe Thufir de o triadă de generatoare de energie care alimentau maşinile. Pasarelele se intersectau pe exteriorul unei încăperi rezistente la explozii care conținea motoarele gemene. Cei doi fixau cu privirea mecanismele gigantice care puteau plia

spațiul. Un adevărat miracol al tehnologiei. Toate indicatoarele erau în marja nominală. Din nou, niciun semn de sabotaj.

— Încă ne scapă ceva, a rostit Teg meditativ. O simt.

Se mai întâmplase o dată, la sfârşitul Bătăliei de pe Junction, să nu reuşească să vadă groaznica şi mortala „Armă” pe care Onoratele Matres o ținuseră în rezervă. Greşeala aceea aproape că dusese la pierderea întregului război. S-a gândit la situația lor de acum. *Ce dispozitiv mortal o să pierd din vedere de data asta?*

⸗

„Omenirea are o mare busolă genetică menită să ne călăuzească în mod constant înainte. Sarcina noastră este s-o menținem mereu îndreptată în direcția corectă!’

Cucernica Maică Angelou, *celebră Maestră Geneticiană*

14

Wellington Yueh simțea nevoia intensă de a fi iertat. Locul gol din mintea lui se umpluse cu vinovăție. Era doar un ghola şi avea doar treisprezece ani, dar ştia că făcuse lucruri îngrozitoare. Propria istorie se agăța de el ca smoala de pantof.

In prima viață îşi încălcase condiționarea Suk. Nu reuşise să se ridice la înălțimea aşteptărilor soției lui, Wanna, pentru că îngăduise Harkonnenilor s-o folosească drept pion şi-l trădase pe ducele Leto, aducând căderea Atreizilor pe Arrakis.

După ce studiase înregistrări despre existența sa anterioară şi aflase, până la cele mai dureroase amănunte, ceea ce făcuse, Yueh încerca să găsească alinare în a cugeta la Biblia Catolică Portocalie, alături de alte religii, secte, filosofii şi interpretări arhaice care se dezvoltaseră de-a lungul mileniilor. Deseori repetata doctrină a Păcatului Originar, atât de nedreaptă, era un ghimpe foarte neplăcut în coastă. Yueh ar fi putut să găsească scuza laşului, aceea că nu-şi amintea şi de aceea nu merita vina, dar nu aceasta era calea către ispăşire.

Jessica era singura care-l putea ierta.

Cei opt copii ghola din proiectul lui Sheeana fuseseră crescuți şi educați împreună. Datorită personalităților lor individuale, formaseră legături personale şi prietenii. Chiar înainte să cunoască istoria care ar fi trebuit să-i despartă, Yueh încercase să

se împrietenească cu Jessica.
Citise jurnalele şi scrierile educative ale doamnei Jessica cea originală, concubina recunoscută a ducelui Leto Atreides. Mai fusese şi Cucernică Maică, exilată, mama lui Muad'Dib şi bunica Tiranului. Jessica aceea moartă de mult fusese o femeie puternică, un model, în ciuda felului în care Bene Gesseritul o ponegrea pentru defectul, pentru slăbiciunea ei. *Dragostea.*
Împreună, copiii ghola înfruntau un Inamic mult mai mare decât Harkonnenii. Când amintirile Jessicăi aveau să fie în sfârşit redeşteptate, ameninţarea comună avea să fie suficientă ca s-o împiedice să vrea să-l omoare? Citise propriile ei cuvinte, aşa cum fuseseră consemnate de prinţesa Irulan, care exprimau agonia pătrunzătoare a durerii: „Yueh! Yueh! Yueh! Un milion de morţi nu-i ajungeau lui Yueh!
Da, era singura care-i putea oferi vreo speranţă de iertare. Cu trecutul şters cu buretele şi inima deschisă, se ruga să fie posibil pentru el să ducă o viaţă onorabilă de data asta.
Jessica îşi făcea deseori de lucru în sera principală, avea grijă de plantele care serveau drept sursă suplimentară de hrană pentru sutele de oameni de la bord. Avea înclinaţie pentru munca în seră şi era fericită în preajma pământului fertil, al irigatoarelor care dădeau bura de apă, a frunzelor verzi, cărnoase, şi a florilor cu parfum dulce. Cu părul de nuanţa bronzului şi faţa ovală, nobilă şi tânără, arăta deosebit de frumoasă. Cât trebuie să se fi iubit ea şi ducele Leto cu multă vreme în urmă... înainte ca Yueh să fi distrus totul.
Jessica a ridicat privirea de la florile şi ierburile luxuriante şi s-a concentrat asupra lui Yueh.
El a întrebat-o:
— Te deranjează compania?
— A ta, nu. E reconfortant să fiu cu cineva care nu-mi aduce reproşuri pentru lucruri pe care nu-mi aduc aminte să le fi făcut.
— Sper că-mi vei acorda aceeaşi consideraţie, doamnă.
— Te rog, nu-mi spune aşa, Wellington. Măcar nu încă. Nu pot fi doamna Jessica până când... ei bine, până când nu devin doamna Jessica.
A încercat să ghicească motivele pentru dispoziţia ei sumbră.
— Iar ţi-a ţinut predici Garimi?
— Unele Surori Bene Gesserit nu vor să mă ierte pentru că am mers împotriva ordinelor stricte ale Comunităţii, pentru că le-am

trădat programul genetic.

Părea să recite ceva ce citise.

— Consecințele acestui lucru au doborât un imperiu şi au supus rasa umană la mii de ani de domnie tiranică şi la şi mai multe secole de privațiuni.

A râs amar.

— De fapt, dacă acțiunile tale chiar ar fi dus la moartea lui Paul şi a mea, poate că istoriile Bene Gesserit te-ar fi descris drept erou.

— Nu sunt erou, Jessica.

Spre onoarea lui, originalul Yueh le dăduse, ei şi lui Paul, mijloacele de a supraviețui în deşert după ce Harkonnenii atacaseră Arrakeenul. Le înlesnise scăparea, dar era de-ajuns pentru răscumpărare? Era posibil să fie?

Fata a mers mai departe, mirosind florile, verificând solul umed. Avea obiceiul să-şi plimbe degetele pe frunze, să le atingă dedesubt.

Yueh a urmat-o în timp ce se plimba prîntr-un crâng de lămâi pitici. Deasupra, panourile segmentate ale ferestrelor cu filtru arătau numai lumina îndepărtată a stelelor şi niciun soare în preajmă.

— Dacă ne urăsc atât de mult, de ce ne-au adus Surorile înapoi?

Jessicăi i s-a aşternut pe chip o expresie de amuzament amar.

— Surorile Bene Gesserit au un obicei groaznic, Wellington: chiar dacă ştiu că e ascuns un cârlig în viermele suculent, tot vor muşca. Întotdeauna cred că pot evita capcane în care cădem noi, ceilalți.

— Dar şi tu eşti o Bene Gesserit.

— Nu mai sunt... sau nu încă.

Yueh îşi atinse propria frunte netedă, fără semnul tatuat.

— O luăm de la-nceput, Jessica. Totul a fost şters cu buretele. Uită-te la mine. Primul Yueh şi-a încălcat condiționarea Suk, dar *eu* m-am născut fără tatuajul rombic. Complet imaculat.

— Poate că asta înseamnă că unele lucruri se pot şterge.

— Chiar *se pot*! Noi, ghola, suntem crescuți cu un singur scop: să devenim cine-am fost cândva. Dar suntem noi persoane în sine? Sau ghola sunt pur şi simplu unelte, chiriaşi temporari care trăiesc provizoriu în nişte case, până când se întorc proprietarii de drept? Dacă nu vrem acele foste vieți? E corect ca Sheeana şi ceilalți să ni le impună? Cum rămâne cu *noi,* aşa cum suntem în

clipa asta?
Brusc, rețeaua de panouri solare întrepătrunse de deasupra părură să lumineze mai puternic, ca şi cum sistemul ar fi absorbit un val de energie exterioară. Şirurile de plante dese aranjate în sala serei au devenit mai clare, ca şi cum ochii ar fi devenit brusc mult mai sensibili. Suprapusă pe întreaga încăpere, băiatul a văzut o plasă complexă de linii subțiri, iri-descente, care se limpezeau şi se concentrau.
Se întâmpla ceva, ceva ce Yueh nu mai trăise niciodată. Liniile au devenit vizibile peste tot în jurul lor, ca un fileu subțire care plutea prin aer. Trosneau, încărcate cu energie.
— Jessica, ce-i asta? O vezi?

— O plasă... o rețea. I s-a tăiat răsuflarea.
— E ceea ce pretinde Duncan Idaho că vede! Yueh a simțit cum îi tresare inima. *Vânătorii?*
S-a declanşat o sirenă stridentă de securitate, însoțită de vocea lui Idaho.
— Pregătiți-vă pentru activarea motoarelor Holtzman! Oriunde plia spațiul non-nava necălăuzită de un Navigator, riscau un
dezastru. Până acum, avertismentele lui Duncan nu fuseseră sprijinite de

martori din afară, deşi îngrijitorii dovediseră că amenințarea din partea misteriosului Inamic era veritabilă.
De pe coridoarele navei, Yueh a auzit strigătele oamenilor care fugeau spre stațiile de urgență. Strânsoarea fină devenea tot mai strălucitoare şi mai puternică, înconjura şi se infiltra pe întreaga navă. Cu siguranță, toată lumea vedea asta!
A simțit un tremur prin punte, o dezorientare şi o *alunecare,* în timp ce nava uriaşă a pliat spațiul. Prin domul serei, a văzut sisteme solare, forme şi culori învolburate... ca şi cum conținutul universului fusese pus într-un castron şi amestecat.
Dintr-odată, *Itaca* s-a deplasat altundeva, departe de capcană. Glasul calm al lui Duncan s-a auzit prin intercom:
— Suntem din nou în siguranță, deocamdată.
— De ce am văzut plasa acum, dar niciodată înainte? a întrebat Jessica.
Yueh îşi freca bărbia, cu gândurile răvăşite.
— Poate că Inamicul foloseşte un alt fel de plasă, una mai

puternică. Sau poate că testează noi metode de a ne lua urma şi de a ne prinde.

⸗

„Nu trebuie să dăm niciodată glas îndoielii. Trebuie să credem până la capăt că putem câştiga această luptă împotriva Inamicului. Dar în cele mai negre momente, singură în camera mea, mă întreb mereu: este cu adevărat credinţă sau doar nebunie?”
Maica Comandant Murbella, *arhivele private ale Canonicatului*

15

Când micul consiliu pentru Missionaria Aggressiva al Murbellei s-a adunat din nou, întâlnirea a fost încordată, în anul care trecuse, Comunitatea Surorilor trimisese şapte înlocuitoare ale Sheeanei în taberele de refugiaţi pentru a uni luptătorii. Sheeanele contrafăcute aveau o misiune pe măsura lor: să convingă fanaticii să reziste cu dârzenie în faţa înfrângerii sigure.

Navele aparent de neoprit ale Inamicului se înmulţeau precum capetele unei hidre; indiferent câte aparate distrugeau oamenii, apăreau tot mai multe. Având milenii la dispoziţie să se pregătească pentru cucerirea finală, Omnius nu lăsase nimic la voia întâmplării. Punctele de pe hărţile stelare arătau cum cădeau planetele, una câte una, în faţa atacurilor maşinilor gânditoare.

Murbella se aşezase pe un scaun tare şi incomod de la capătul mesei; cele mai multe dintre celelalte aleseseră caniscaune îmblănite. În capul mesei, basharul Janess Idaho aştepta în poziţie de drepţi, gata să-şi prezinte raportul.

— Am veşti.

— Bune sau proaste? Murbella se temea de răspuns.

— Judecaţi singure.

Fiica ei era trasă la faţă, obosită şi părea mult mai în vârstă decât anii pe care îi avea de fapt. Pentru că trecuse prin Agonia Mirodeniei şi prin antrenamentul intens Bene Gesserit, Janess avea capacitatea de a-şi încetini schimbările corpului, nu de dragul aparenţelor, ci pentru a se menţine puternică şi flexibilă. Lupta permanentă cerea asta. Chiar şi aşa, criza nesfârşită îşi spunea cuvântul. Murbella a observat o cicatrice pe obrazul stâng al fiicei ei şi o urmă de arsură pe braţ.

Vorbele femeii bashar nu trădau emoție, dar Murbella îi simțea tumultul în vocea întretăiată.

— Chiar înainte ca primele nave de luptă ale Inamicului să apară în sistemul Jhibraith, maşinile au trimis sonde de cercetare ca să împrăştie molime. Oamenii de pe Jhibraith solicitaseră deja evacuarea, dar, odată ce s-au ivit primele semne de boală, Ghilda a întors navele şi a refuzat să se mai apropie. Un transspațial a trebuit pus în carantină. Din fericire, epidemia a fost limitată la şapte fregate izolate din cală. Toți pasagerii de la bordul acelor fregate au murit, dar restul au fost salvați.

— Ce s-a-ntâmplat pe planeta propriu-zisă? a întrebat Murbella.

— Boala s-a răspândit rapid pe toate continentele. Tulpinile virale actuale sunt mult mai rele decât orice-am întâlnit până acum, mai mortale chiar decât molimele legendare din timpul Jihadului Butlerian.

Laera a trecut repede cu privirea peste foaia de cristal ridulian din fața ei.

— Jhibraith are o populație de trei sute douăzeci şi opt de milioane.

— N-o mai are, interveni Kiria.

Janess şi-a împreunat degetele, ca pentru a extrage forță din propria strânsoare.

— Una dintre înlocuitoarele noastre de Sheeana se afla pe Jhibraith. De îndată ce Ghilda a pus planeta în carantină, falsa Sheeana s-a ridicat la înălțimea chemării ei şi a vorbit mulțimilor pe măsură ce se întindea molima. Ştiau că aveau să moară cu toții. Ştiau că trupele maşinilor gânditoare erau pe drum. Dar i-a convins că, dacă trebuie să moară, ar trebui să moară ca nişte eroi.

— Dar dacă navele Ghildei plecaseră deja, cum puteau lupta? a întrebat Kiria pe ton sceptic. Să arunce cu pietre?

— Jhibraith are propriile fregate, nave de transport şi navete rapide folosite în interiorul sistemului, niciuna echipată cu motoare Holtzman sau non-câmpuri. Pe măsură ce boala dobora oamenii, supraviețuitorii s-au grăbit să creeze o forță militară locală care să i se poată împotrivi lui Omnius. Au fost nevoiți să lucreze mai repede decât îi omora epidemia.

S-a forțat să schițeze un surâs rece, aspru, în timp ce-şi continua raportul.

— Falsa noastră Sheeana s-a purtat ca un demon în carne şi oase. Ştiu din surse sigure că a petrecut cinci zile fără să doarmă, pentru că înregistrările arată că a apărut de nenumărate ori în diferite oraşe şi fabrici, a adunat cetăţenii, i-a forţat să se târască până la staţiile de asamblare, dacă a fost nevoie. Nimeni nu şi-a bătut capul să stea în carantină, din moment ce toată lumea era infectată. Când mureau în fabrici, trupurile le erau târâte în gropi comune şi ruguri imense. Alţii le luau locul la staţiile de lucru. Chiar şi când flota Inamicului a înconjurat planeta, oamenii nu s-au oprit. Apoi Sheeana noastră a dispărut.

Janess a privit roată la femeile aşezate în jurul mesei, a coborât vocea şi le-a spus.

— După aceea am aflat Dintr-un semnal Bene Gesserit codificat că înlocuitoarea noastră a contractat boala şi a murit din cauza ei.

Murbella a tresărit, surprinsă.

— *A murit?* Cum este posibil? Orice Cucernică Maică ştie cum să lupte împotriva unei infecţii.

—

— Asta cere o mare concentrare şi resurse fizice semnificative. Sheeana noastră îşi epuizase rezervele. Dacă s-ar fi odihnit o zi sau două, şi-ar fi putut aduna puterile şi ar fi alungat boala. Dar ea a forţat şi a cheltuit orice rezervă de energie pe care a avut-o. Ştiind că Jhibraith era condamnată, că armata invadatoare a maşinilor avea s-o distrugă dacă n-o făcea molima, Sheeana n-a precupeţit niciun efort.

Bătrâna Accadia a dat din cap.

— A împins oamenii până la fervoare fanatică. Fără îndoială, şi-a dat seama că, dacă o vedeau slăbită şi pe moarte, aveau să-şi piardă hotărârea. A fost înţelept din partea ei să dispară din ochii publicului.

Zâmbetul subţire al lui Janess arăta admiraţie veritabilă.

— Îndată ce au început să se manifeste simptomele, Sheeana a ţinut un ultim mare discurs, în care le-a spus că avea să se înalţe la ceruri. Apoi s-a izolat şi a murit singură, ca să nu vadă nimeni cum o devastează molima oribilă.

— O poveste minunată şi plină de curaj pentru istoriile din arhivă. Accadia a ţuguiat buzele ofilite.

— Sacrificiul ei nu va fi uitat.

— Dacă o să mai studieze cineva istoriile după asta, a mormăit

Kiria.

— Şi cum a fost lupta care a urmat pe Jhibraith? a întrebat Murbella. S-au apărat oamenii?

— Când a sosit Inamicul, oamenii au luptat ca nişte berserkeri din vechime, până la ultimul bărbat şi ultima femeie. Nimic nu-i putea opri. Au întâmpinat flota Inamicului cu şiruri de nave pilotate de bunici, adolescenţi, mame, soţi şi chiar criminali eliberaţi din centrele de detenţie. Toţi au luptat şi au murit cu vitejie. Simpla lor ferocitate a împins înapoi maşinile. Chiar şi fără o forţă armată bine definită, oamenii de pe Jhibraith au distrus mai mult de o mie de nave ale Inamicului.

Realitatea a impus o nuanţă de răceală în glasul Murbellei.

— Entuziasmul îmi este temperat de faptul că ştiu că maşinile gânditoare au nenumărate alte nave pe care să le arunce împotriva noastră chiar şi după ce au pierdut o mie.

—

— Şi totuşi, dacă toate planetele ar lupta aşa, ar exista o şansă ca omenirea să supravieţuiască, a subliniat Janess. Specia ar fi salvată.

Alegându-şi momentul să intervină, Kiria a desprins foi de cristal de pe un alt set de rapoarte, apoi a proptit un proiector de imagini în mijlocul mesei. Caniscaunul s-a mişcat subtil şi supus, ca să se adapteze la mişcările ei.

— Acest nou raport arată de ce nu putem conta pe toate planetele. Suntem atacaţi din interior de putregai, în aceeaşi măsură ca de flota din afară.

Murbella s-a încruntat.

— De unde-ai căpătat astea?

— Surse.

Cu o expresie trufaşă pe chip, fosta Onorată Matre pornit proiectorul.

— În timp ce înfruntăm maşinile gânditoare frontal, un adversar mai viclean ne subminează din interior.

Imaginea s-a limpezit, arătând o scenă cu o mulţime de oameni.

— E Belos IV, dar asemenea întâmplări au fost confirmate şi în alte părţi. Stârnite de neajutorare în faţa apropierii flotei Inamicului, izbucnesc războaie mărunte şi conflicte politice pe planete, una câte una. Oamenii se tem. Când conducătorii nu le spun ce vor s-audă, se răscoală, îşi răstoarnă prim-miniştrii şi instalează alţii în locul lor. De cele mai multe ori, îi demit şi pe

noii lideri.

— Ştim toate astea.

Murbella s-a uitat la Janess, care rămăsese, rigidă, în poziție de drepți în capul mesei. Şi-ar fi dorit ca fiica ei să se aşeze. Pe imagini, cetățenii de pe Belos IV se ridicaseră împotriva guvernatorului, care pledase pentru capitularea în fața maşinilor gânditoare aflate pe drum.

— Evident, oamenii nu vor să audă un asemenea mesaj. De ce e important?

Kiria a îndreptată un deget cu unghie ascuțită către imagine.

— Observați!

—

Când mulțimea a atacat liderul de vârstă mijlocie, acesta a luptat şi s-a apărat remarcabil de bine, cu abilități deosebite şi viteză, calități rareori demonstrate de un birocrat. În timp ce privea, Murbella a ajuns la concluzia că guvernatorul trebuie să fi căpătat vreun soi de antrenament special. Metodele lui de luptă erau neobişnuite şi eficace, dar gloata îl depăşea numeric cu mult. Oamenii l-au târât pe străzi până la balconul palatului guvernamental şi l-au aruncat pe dalele aflate mult dedesubt. În timp ce zăcea nemişcat, mulțimea care vuia şi aclama s-a tras înapoi. Guvernatorul mort s-a schimbat la față şi a pălit. Chipul i s-a scufundat spre interior, ca al unei sperietori, cumva inform. Un Dansator-Față!

— Am bănuit întotdeauna că noii Dansatori-Față au loialitate îndoielnică. S-au aliat cu Onoratele Matres şi s-au întors împotriva vechilor tleilaxu. I-am găsit printre târfele rebele de pe Gammu şi Tleilax, iar acum se pare că amenințarea este chiar mai mare decât am bănuit. Ascultați cuvintele guvernatorului. A susținut predarea către maşinile gânditoare. Pentru cine lucrează în realitate Dansatorii-Față?

Murbella a tras concluzia evidentă şi şi-a plimbat privirea tăioasă ca un cuțit zimțat peste celelalte Surori.

— Noii Dansatori-Față sunt marionetele lui Omnius şi s-au infiltrat în rândul populației. Le sunt cu mult superiori celor vechi, capabili să reziste aproape oricărei tehnici Bene Gesserit. Ne-am întrebat întotdeauna cum i-ar fi putut crea Rătăciții deilaxu, când capacitatea lor era atât de mult inferioară celei demonstrate de vechii Maeştri. Nu părea posibil.

Laera a zis cu răceală:

— E posibil ca, dacă maşinile gânditoare au ajutat la crearea lor, i-au trimis apoi printre acei tleilaxu care s-au întors din Dispersie.
— Un prim val de cercetaşi şi de infiltraţi. Kiria a dat din cap.
— Până unde s-au întins? Ar putea fi Dansatori-Faţă printre *noi,* nedetectaţi de Dreptvorbitoare?
Accadia s-a încruntat.

— Un gând înfricoşător, dacă n-avem nicio cale de a-i demasca. Din câte-mi dau seama, mimetismul lor e perfect.
— Nimic nu e perfect, a replicat Murbella. Chiar şi maşinile gânditoare au defecte.
Fără nicio urmă de umor, Kiria a spus:
— O, îi putem identifica destul de uşor. Îi omorâm şi revin la starea informă.
— Atunci, sugerezi să omorâm pur şi simplu pe toată lumea?
— Asta intenţionează Inamicul oricum.
Plină de neastâmpăr, Murbella s-a ridicat în picioare. Putea să rămână aici, în Canonicat, cu celelalte Surori îngrijorate, să primească rapoarte încă un an, să asculte rezumate şi să marcheze pe hartă avansul maşinilor gânditoare, ca şi cum ar fi fost un fel de joc de război. Intre timp, inginerii ixieni se străduiau să producă arme echivalente cu Anihilatoarele, iar şantierele Ghildei lucrau să producă mii de nave, toate având compilatoare matematice la bord.
Dar criza mergea dincolo de politica internă şi de luptele pentru putere. Se hotărî să se ducă acolo în persoană şi să viziteze lumile de la marginea frontului, nu în calitate de Maică Comandant, ci de observator perspicace. Avea să lase un consiliu de Cucernice Maici să conducă activităţile de zi cu zi aici, în Canonicat, să se ocupe de problemele birocratice şi să distribuie cu ţârâita raţii de mirodenie Ghildei, ca să le asigure cooperarea.
Când şi-a anunţat intenţia, Laera a strigat:
— Maică Comandant, nu se poate! Avem nevoie de tine aici, sunt atâtea de făcut!
— Nu reprezint doar Noua Comunitate. Din moment ce nimeni altcineva nu-şi asumă rolul ăsta, sunt responsabilă pentru toată rasa umană.
Oftă.
— Cineva trebuie să fie...

„Non-nava noastră ascunde multe secrete, adevărat, dar nici pe departe tot atât de multe câte păstrăm înăuntrul nostru.”

Leto al II-lea, ghola

16

Leto al II-lea şi Thufir Hawat nu se cunoscuseră în vieţile iniţiale. Pentru ei nu era un dezavantaj. Le dădea libertatea să pună bazele unei prietenii lipsite de aşteptări sau de idei preconcepute.

Leto, în vârstă de nouă ani, mergea grăbit pe coridor.

— Vino cu mine, Thufir. Acum, că nu se uită nimeni, îţi pot arăta un loc special.

— Încă unul? Iţi petreci toate zilele explorând, în loc să studiezi?

— Dacă urmează să fii şeful adjunct al securităţii, trebuie să ştii totul despre *Itaca.* Poate găsim sabotorul vostru aici jos.

Leto a luat-o brusc la dreapta, a coborât cu un lift mic de urgenţă, apoi s-a oprit pe o punte inferioară slab luminată, unde totul părea mai mare şi mai întunecat. L-a condus pe Thufir până la o ecluză încuiată, acoperită cu avertismente şi restricţii în mai multe limbi. În ciuda încuietorilor, a deschis-o aproape fără să se oprească.

Thufir părea nedumerit, chiar puţin jignit.

— Cum ai trecut aşa de uşor de securitate?

— Nava e veche, iar sistemele se strică tot timpul. Nimeni nu ştie măcar că ăsta a cedat.

S-a ghemuit în pasajul scund.

Tunelul de pe partea cealaltă era o conductă şuierătoare de aer răcoros. Undeva în faţă, mai sus, vuietul se înteţea, iar vântul sufla cu putere. Thufir a inspirat adânc pe nas.

— Unde duce?

— La un sistem de filtrare pentru schimbul de aer.

Pasajele erau netede şi curbate, ca nişte tunele de vierme. Pe Leto l-a străbătut un fior, poate din cauza unei amintiri din vremurile când se unise cu numeroşi păstrăvi de nisip, pe când era Împăratul-Zeu al Dunei, Tiranul...

Cei doi au ajuns la instalaţiile centrale de reciclare, unde ventilatoare imense împingeau aerul prin perdele groase de materiale filtrante, care curăţau particulele şi purificau atmosfera. Adierea vântura părul băieţilor. În faţă, straturi de material

filtrant blocau trecerea mai departe. Plămânii navei, care furnizau şi redistribuiau oxigen.

De curând, Thufir începuse să-şi marcheze buzele cu o pată stacojie. În timp ce cei doi stăteau în măruntaiele navei şi ascultau vuietul vântului, Leto l-a întrebat în cele din urmă:

— De ce ți-ai făcut asta la gură?

Cu stângăcie, băiatul de paisprezece ani s-a şters pe buze.

— Originalul meu folosea drogul sapho, care lăsa pete ca astea. Basharul vrea să-mi trăiesc rolul. Spune că se pregăteşte să-mi trezească amintirile.

Thufir nu părea prea încântat de situație.

— Sheeana a zis că ar trebui să mă silească să-mi aduc aminte. Are nu ştiu ce tehnică specială cu care să declanşeze redeşteptarea unui ghola.

— Şi nu eşti entuziasmat de perspectivă? Thufir Hawat a fost un mare om!

Celălalt băiat rămase pe gânduri, tulburat.

— Nu e asta, Leto. Eu chiar nu-mi vreau amintirile înapoi, dar Sheeana şi basharul sunt hotărâți.

— De asta ai fost creat, comentă Leto uimit. De ce să nu-ți vrei înapoi fosta viață? Maestrul Asasin nu s-ar teme de încercare.

— Nu mi-e teamă. Aş prefera doar să fiu persoana care aleg eu să fiu şi nu să mă trezesc complet modelat. Nu simt că mi-am câştigat dreptul.

— Crede-mă, te vor face să-ți câştigi dreptul ăsta, odată ce redevii adevăratul Thufir.

— *Sunt* adevăratul Thufir! Sau te îndoieşti şi de asta?

Cu gândul la viermele neliniştit încolăcit înăuntrul lui, conştient de toate atrocitățile pe care avea să şi le amintească în curând, Leto înțelegea pe deplin.

⸗

„Dacă urmează aceleaşi credințe şi ia aceleaşi decizii, un om bătătoreşte calea Vieții pe un făgaş circular, nu ajunge nicăieri, nu realizează nimic, nu face niciun progres. Cu ajutorul lui Dumnezeu, putem face totuşi o cotitură abruptă în cerc şi putem atinge iluminarea."

Litania Shariatului

În sfârşit, Waff era gata să dea drumul noilor săi viermi, iar Buzzell era o planetă oceanică potrivită, pe ruta comercială standard a lui Edrik. Un mediu de testare perfect. Vehiculul gigantic ducea negustori care făceau comerţ cu gemone. Mai devreme, când Onoratele Matres cuceriseră planeta Buzzell şi omorâseră cele mai multe dintre Cucernicele Maici exilate, târfele îşi însuşiseră comoara de gemone. De atunci, puține dintre pietrele prețioase acvatice ajunseseră pe piața galactică, ceea ce făcea ca valoarea lor să crească vertiginos. Acum, că Noua Comunitate recapturase Buzzell, producția de gemone crescuse din nou. Vrăjitoarele desfăşurau operațiuni organizate strict şi țineau la distanță contrabandiştii, menținând astfel prețuri stabile, dar ridicate, pentru pietre. Cu armate întregi de mercenari în spate, care să-i protejeze, comercianții CHOAM-ului începură să vândă cantități mari de gemone şi să culeagă profituri înainte ca saturarea să facă prețurile să scadă la loc. O fluctuație temporară a pieței.

Deşi frumoase şi dorite, gemonele nu erau *necesare.* Melanjul, pe de altă parte, era vital, aşa cum Navigatorii ştiau prea bine. Waff îşi dădea seama că experimentele lui aveau să producă până la urmă mult mai multă bogăție decât ar fi însemnat vreodată aceste zorzoane subacvatice. Curând, dacă aşteptările i se împlineau, Buzzell avea să găzduiască ceva mult mai interesant decât zorzoanele...

Transspațialul a apărut deasupra lumii de safir lichid, unde insule minuscule erau presărate pe oceanul vast. Oceanele de pe Buzzell erau adânci şi fertile, o zonă întinsă, unde viermii modificați genetic aveau să prospere, cu condiția să supraviețuiască botezului inițial.

Maestrul tleilaxu păşea pe podeaua metalică rece a laboratorului. Curând, Edrik avea să-l informeze că şlepurile comerciale uşoare şi transportoarele de marfa debarcaseră şi ajunseseră la avanposturile de pe insulă. Odată plecate în siguranță, Waff îşi putea începe adevărata muncă pe Buzzell fără să fie observat.

Înăuntrul laboratorului, mirosurile de sare, iod şi scorțişoară le înlocu-iseră pe cele înțepătoare de chimicale. Cuvele de test ale lui Waff erau pline cu apă mocirloasă verzuie, bogată în alge şi plancton. Odată eliberați în oceane, viermii modificați aveau să fie nevoiți să-şi găsească propriile surse de hrană, dar Waff era sigur

că se puteau adapta. Dumnezeu avea să facă totul posibil.
Siluete şerpuite înotau prin cuve, ca nişte ţipari inelari. Striurile erau de un verde-albastru iridescent; între segmente se vedea o membrană moale şi roz, un şir de aşa-zise branhii care absorbeau oxigen şi apă. Aveau gura rotundă ca de chişcar. Deşi lipsiţi de ochi, noii viermi de mare puteau să navigheze prin apă cu ajutorul vibraţiilor, într-un mod foarte asemănător cu felul în care viermii rakieni erau atraşi de trepidaţiile din dune. Folosind modele atent cartografiate din cromozomii de vierme de nisip, Waff ştia că aceste creaturi aveau aceleaşi reacţii metabolice interne ca un vierme de nisip tradiţional.
Prin urmare, ar fi trebuit să producă şi ei mirodenie, dar nu ştia ce fel de mirodenie sau cum ar fi putut fi recoltată. A făcut un pas în spate şi

şi-a împletit degetele cenuşii. Nu era problema sau grija lui. Făcuse ceea ce-i ordonase Edrik. El, personal, voia doar să readucă viermii.
Avusese nevoie de mai mult de un an din viaţa lui accelerată, dar, dacă Waff reuşea să readucă la viaţă mesagerii lui Dumnezeu, destinul lui avea să se împlinească. Chiar dacă omuleţul nu mai primea niciodată o altă viaţă de ghola, îşi va fi câştigat locul alături de Dumnezeu, în cele mai înalte ceruri.
În condiţii adecvate, păstrăvii de nisip se înmulţeau repede. Pornind de la ei, adaptase aproape o sută de viermi de mare, iar pe cei mai mulţi avea să-i depoziteze în oceanele de pe Buzzell. Pentru ca o specie nouă să supravieţuiască, în special într-un mediu nefamiliar, creaturile înfruntau o adevărată provocare, iar Waff se aştepta ca multe dintre specimenele lui de testare să moară. Poate cele mai multe. Dar era convins şi că unele aveau să trăiască suficient de mult ca să stabilească un cap de pod.
Waff s-a ridicat pe vârfuri şi şi-a lipit faţa de cuvă.
— Dacă eşti acolo, Profetule, o să-ţi dau în curând un domeniu cu totul nou.
Cinci asistenţi ai Ghildei au intrat în laborator fără să bată la uşă. Când Waff s-a întors brusc, viermii de nisip i-au simţit mişcarea. Cu o bufnitură, capete cărnoase au izbit pereţii consolidaţi ai cuvei. Waff a tresărit din nou şi s-a întors în cealaltă direcţie.
— Pasagerii au debarcat şi au aterizat pe Buzzell, a spus unul

dintre bărbații îmbrăcați în cenuşiu.

— Navigatorul Edrik ne-a ordonat să-ți urmăm instrucțiunile. Cei cinci aveau capete straniu deformate, frunți umflate şi trăsături faciale asimetrice. Orice Maestru deilaxu ar fi putut repara erori genetice, astfel încât descendenții lor să fie mai atrăgători din punct de vedere fizic. Dar asta n-ar fi servit niciunui scop, iar pe Waff nu-l interesa câtuşi de puțin estetica.

A făcut semn către bazine, iar ghildarii le-au etanşat pentru transport.

— Aveți foarte multă grijă. Creaturile astea valorează mai mult decât viețile voastre, ale tuturor.

Asistenții fără tragere de inimă au instalat mânere pe cuvele aglomerate şi au început să le care de-a lungul halelor curbate ale transspațialului. Ştiind că avea doar patru ore ca să-şi încheie sarcina înainte ca navetele de pasageri să se întoarcă, Waff i-a îmboldit să se grăbească.

Din cauza schismei din Ghildă între Navigatori şi Administratori, s-ar fi putut ca unii să nu vrea ca el să creeze această nouă cale către producția de mirodenie. Ixienii, Noua Comunitate, chiar facțiunea birocratică a Ghildei ar fi putut lucra împreună sau separat să-l asasineze. Waff nu ştia cum sau de ce aceşti cinci ghildari anume fuseseră aleşi să-l ajute. Dacă-şi exprima cea mai mică îndoială în privința lor, Waff ştia că Navigatorul n-avea să şovăie să-i omoare pe toți cinci, doar ca să-şi facă fericit cercetătorul deilaxu. În timp ce trupa mergea către un mic aparat de transport, Waff a hotărât că exact asta avea să facă. Să scape de oamenii ăştia, de martori. După aceea.

Cuvele cu mostre au fost încărcate la bordul micului transportor. Waff nu părăsea de obicei limitele sigure ale transspațialului, dar a insistat să însoțească echipajul jos, în largul mării. Era experimentul lui şi voia să fie prezent în persoană, să se asigure că viermii erau eliberați corespunzător. N-avea încredere că cei cinci ghildari erau destul de competenți sau de atenți.

Apoi bănuielile i s-au adâncit. Ce-i împiedica pe aceşti oameni să zboare jos cu naveta să dezvăluie – sau să vândă! – viermii de nisip uneia dintre facțiunile adversare? Îi erau ei complet loiali lui Edrik? Waff vedea primejdii peste tot.

Când transportorul a ieşit din cală, Waff şi-a dorit, cu întârziere, să fi cerut gărzi de corp suplimentare sau măcar o armă de mână puternică pentru el însuşi. În cine putea să se încreadă cu

adevărat?

Cu ajutorul dispozitivelor tehnologice conectate la gât, ghildarii tăcuți comunicau între ei electronic, transmițând semnale cerebrale fără să dea glas cuvintelor. Ştia că puteau vorbi tare, de ce ar fi atât de secre-toşi? Poate complotau împotriva lui. Waff s-a uitat la uriaşul transspațial aflat mult deasupra lui şi şi-a dorit cu fervoare să se termine toate acestea.

Micul transportor a coborât prin cerul înnorat, luptând împotriva curenților schimbători de aer. Lui Waff i s-a făcut rău. În sfârşit, traversară straturile de umezeală şi oceanul de dedesubt a apărut, întins către orizont în toate direcțiile. Pe hărțile afişate pe ecranele din cabină, Waff căuta o zonă temperată, unde să poată depozita viermii experimentali, un loc unde marea să fie bogată în plancton şi peşte. Le-ar fi oferit creaturilor cea mai mare şansă de supraviețuire.

A arătat către un şir de stânci, nu departe de insula care forma baza principală a Comunității Surorilor şi centrul operațiunilor lor de recoltare a gemonelor.

— *Acolo.* La adăpost şi destul de aproape ca să poată fi monitorizați viermii.

A zâmbit imaginându-şi deja primele relatări pline de panică ale martorilor oculari.

— Orice zvonuri sau poveşti fanteziste ar trebui să fie interesante.

Ghildarii au aprobat, atitudinea lor fiind cât se poate de strict pragmatică. Naveta de transport zbura jos, pe deasupra valurilor, şi plutea pe deasupra undelor line. Ecluza calei de jos s-a deschis şi Waff a coborât, să observe golirea cuvelor. A adulmecat aerul sărat şi aspru, izul ierbii de mare plutitoare, briza umedă, care gonea peste mare. Era pe cale să înceapă o furtună.

Cu ajutorul mânerelor, doi dintre ghildarii tăcuți au adus prima cuvă în dreptul deschizăturii, au desfăcut capacul de plaz şi au vărsat apa şi viermii de mare încolăciți în libertatea valurilor care-i aşteptau.

Creaturile serpentiforme s-au năpustit afară ca nişte şerpi frenetici. Odată ajunşi în apa verde, s-au împrăştiat. Waff a urmărit cum se unduiau trupurile vărgate, cum s-au scufundat şi au dispărut. Păreau veseli în proaspăt căpătata libertate, bucuroşi să aibă o lume mare, fără hotare de plaz.

Brusc, le-a făcut semn ghildarilor şi le-a spus să elibereze restul viermilor, să golească toate acvariile. Păstrase o cuvă plină cu specimene la bordul transspaţialului şi putea oricând să creeze şi alţii.

În timp ce stătea lângă ecluza deschisă, s-a cutremurat brusc, dându-şi seama cât era de vulnerabil. Acum, că dăduse drumul viermilor, mai avea Edrik nevoie de serviciile lui? Bărbatul deilaxu se temea că asistenţii tăcuţi ar fi putut să-l împingă peste bord şi să-l lase să plutească la kilometri distanţă de cel mai apropiat petic de pământ. Îngrijorat, s-a dat înapoi, mai adânc în cală, şi s-a agăţat de o bară striată de pe perete.

Dar ghildarii nu au făcut nicio mişcare împotriva lui. Şi-au făcut treaba exact aşa cum le spusese el şi, precis, aşa cum specificase Navigatorul. Poate că Waff se temea numai pentru că avea intenţia să pună ca aceşti oameni să fie omorâţi. Bănuia, fireşte, că şi ei ar gândi acelaşi lucru despre el.

Anticipa că viermii de mare aveau să prospere aici. Mediul era propice pentru creşterea şi reproducerea lor. Aveau să-şi marcheze teritoriul şi, când aveau să crească destul de mari, să devină monştrii adâncurilor. O formă demnă de Profet.

Uşile calei transportorului s-au etanşat la loc cu un şuierat slab, iar pilotul Ghildei şi-a luat zborul. Waff şi echipa lui aveau să ajungă înapoi la transspaţial mult înainte ca vehiculele comerciale să revină cu încărcăturile de gemone. Nimeni n-avea să ştie.

Maestrul tleilaxu a aruncat o privire prin fereastra de plaz a cabinei şi a văzut cum se îndepărtau de valurile de jos. Nu a zărit nici urmă de viermi de mare, dar ştia că erau undeva acolo jos.

I-a scăpat un oftat satisfăcut, încrezător că Profetul lui avea să se reîntoarcă.

⸗

„Este principiul bombei cu ceas care ticăie, o strategie de agresiune care face parte de mult din violenţa umană. Aşadar am introdus „bombele cu ceas „în celulele ghola-ilor, declanşând anumite comportamente în momente precise, alese de noi."

Din *Manualul secret al Maeştrilor tleilaxu*

18

Non-nava avea propriul ei timp, propriile cicluri. Cei mai mulţi

oameni dormeau, în afară de gărzile ieşite din schimb şi de echipele de întreţinere. Punţile erau tăcute, licuripa-nourile dădeau lumină scăzută. În camera întunecoasă care adăpostea cuvele axlotl, Rabinul păşea de colo până colo, murmurând rugăciuni talmudice.

Pe un ecran de supraveghere, Sheeana îl observa cu atenţie pe bătrân, întotdeauna vigilentă, ca să prevină orice nou incident de sabotaj. Când sabotorul ucisese cei trei ghola şi cuvele axlod, el (sau ea) opriseră camerele de securitate, dar basharul Teg se asigurase că nu mai era posibil. Totul era ţinut sub observaţie. Ca fost doctor Suk, Rabinul avea acces la centrul medical; petrecea deseori timp cu ceea ce mai rămăsese din femeia pe care o cunoscuse drept Rebecca.

Deşi bătrânul răspunsese la toate întrebările pe care i le puseseră Dreptvorbitoarele, tot nu-i câştigase încrederea. În ciuda eforturilor ei, sabotorul şi ucigaşul rămânea în libertate. Iar recenta apariţie a reţelei luminoase adusese Inamicul prea aproape şi le amintise pasagerilor de ameninţarea foarte reală. Toată lumea de la bord o văzuse. Pericolul care îi pândea rămânea aproape.

Trei cuve axlotl relativ noi erau aşezate pe platforme; voluntarele se oferiseră pentru a răspunde la apelul lui Sheeana, exact aşa cum se aşteptase. Toate cuvele noi produceau în prezent melanj în formă lichidă, care picura în mici fiole de colectare, dar ea începuse pregătirile pentru a implanta celule din tubul anentropic al lui Scytale într-una dintre ele. Un nou embrion care să readucă încă o personalitate din trecut.

Rabinul stătea în picioare în faţa noilor cuve, iar corpul încordat arăta semne clare de ură şi dezgust. Îi vorbea movilei de carne:

— Te urăsc. Nefiresc, spurcat!

După ce l-a urmărit atentă pe bătrân, Sheeana a părăsit monitoarele şi a intrat în centrul medical, alunecând în spatele lui.

— E onorabil să urăşti neajutoraţii, Rabbi? Femeile acestea nu mai sunt conştiente, nu mai sunt umane. De ce să le dispreţuieşti?

El s-a întors ca un vârtej, luminile reflectându-i-se în ochelarii lustruiţi.

— Încetează să mă mai spionezi! Vreau să fiu singur, să mă rog pentru sufletul Rebeccăi.

Rebecca fusese favorita lui, mereu dornică să-şi măsoare intelectul cu al rabinului; bătrânul n-o iertase niciodată pentru că se oferise voluntară să devină cuvă.

— Chiar şi tu ai nevoie să fii urmărit, Rabbi. Mânia i-a ridicat roşeața în obrajii tăbăciți.

— Tu şi vrăjitoarele tale ar fi trebuit să țineți seama de avertismente şi să vă încetați experimentele groteşti. Măcar dacă Onoratele Matres ar fi reuşit să scape de Scytale când au distrus toate lumile deilaxu; atunci toate cunoştințele astea detestabile despre cuve şi ghola s-ar fi pierdut.

— Onoratele Matres au hăituit şi poporul tău, Rabbi. Tu şi tleilaxu împărtăşiți aceiaşi duşmani.

— Dar nu-i deloc acelaşi lucru. Noi am fost persecutați pe nedrept de-a lungul întregii istorii, în timp ce tleilaxu au primit doar ce au meritat. Propriii Dansatori-Față s-au întors împotriva lor, din câte am înțeles.

S-a îndepărtat un pas de movila de carne, de mirosurile chimice şi biologice care emanau din cuve.

— Abia-mi mai aduc aminte cum arăta cândva Rebecca, înainte să devină *obiectul* ăsta!

Sheeana a căutat printre memorii şi le-a cerut glasurilor dinăuntru să o ajute. De data asta au ajutat-o şi a găsit ceea ce căuta, ca şi cum ar fi accesat vechi imagini de arhivă. Femeia arătase elegant în roba ei cafenie şi cu părul împletit. Purtase lentile de contact ca să ascundă ochii albaştri ai dependenței de mirodenie...

Cu amărăciune pe chip, Rabinul a pus o mână pe carnea dezvelită a Rebeccăi. O lacrimă i-a alunecat pe obraz. Murmura acelaşi lucru de fiecare dată când o vizita. O litanie pentru el.

— Voi, vrăjitoarelor, i-ați făcut asta, ați transformat-o într-un monstru!

— Nu e un monstru, nici măcar o martiră. Şi-a atins propria frunte cu degetul.

— Gândurile şi amintirile Rebeccăi sunt aici, în interior, şi înăuntrul multor altor Surori, Împărtăşite cu noi toate. Rebecca a făcut ceea ce era necesar şi la fel vom face şi noi.

— Adică mai mulți ghola? N-o să se termine niciodată?

— Eşti preocupat de o pietricică în pantof, în timp ce noi încercăm să evităm avalanşa. Mai devreme sau mai târziu, n-o să mai reuşim să fugim de Inamic. O să avem nevoie de

ingeniozitatea şi de talentele speciale ale acestor ghola, mai ales ale celor capabili să devină Kwisatz Haderach. Dar trebuie să mânuim cu grijă materialul genetic, să-l cultivăm şi să-l dezvoltăm în ordinea cuvenită, în ritmul potrivit.

A păşit către una dintre cuvele noi, o femeie tânără şi proaspătă a cărei siluetă nu se deteriorase încă atât de tare cât să devină de nerecunoscut.

În timp ce stătea acolo, un gând tulburător refuza să-i părăsească mintea, indiferent cât de mult încerca să-l alunge. Un şir absurd de raţionamente, dar care i se strecurase în minte întreaga zi. *Dacă propriile mele abilităţi arfi echivalente cu cele ale unui Kwisatz Haderach? Am deja capacitatea naturală de a controla viermii cei mari. Am genele Atreides şi secole de cunoaştere perfecţionată a Comunităţii din care să mă inspir. Aş îndrăzni?*

A simţit glasuri care ieşeau la suprafaţă din interior; unul s-a înălţat deasupra celorlalte. Cucernica Maică de demult, Gaius Helen Mohiam, repeta ceva ce-i spusese cândva tânărului Paul Atreides: „Există totuşi un loc în care nicio Dreptvorbitoare nu poate vedea. Locul acela ne respinge, ne îngrozeşte. Dar se spune că va veni un bărbat într-o zi şi îşi va descoperi, în binecuvântarea drogului... ochiul interior. El va privi acolo unde noi nu putem: ambele trecuturi... cel masculin şi cel feminin... cel care poate fi în mai multe locuri deodată...” Vocea bătrânei cotoroanţe s-a stins încet, tară să-i dea niciun sfat, într-un fel sau altul.

Cu un rânjet, Rabinul i-a întrerupt gândurile.

— Şi ai încredere în moşul ăla tleilaxu că o să te-ajute, când e disperat să-şi atingă propriile scopuri înainte să moară? Scytale a ascuns atâţia ani celulele acelea. Câte dintre ele conţin secrete periculoase? Aţi descoperit deja celule de Dansatori-Faţă printre mostre. Câte dintre monstruozităţile voastre ghola sunt capcane întinse de deilaxu?

Sheeana l-a fixat imperturbabilă cu privirea, ştiind că niciun argument n-avea să-l convingă vreodată. Rabinul a făcut semnul de deochi şi a fugit.

Duncan s-a întâlnit cu Sheeana pe un coridor pustiu, în penumbra nopţii artificiale. Instalaţiile de reciclare şi de susţinere a vieţii păstrau aerul confortabil de răcoros, dar, când a văzut-o

aşa, singură, Duncan a simțit un val de căldură.
Ochii mari ai Sheeanei s-au concentrat asupra lui, precum sistemul de ochire al unei arme. Simțea furnicături pe piele, ca electricitatea statică, şi şi-a mustrat corpul că era aşa de uşor de ispitit. Chiar şi acum, trei ani după ce Sheeana rupsese lanțurile epuizante ale iubirii pentru Murbella, cei doi erau atraşi irezistibil în episoade neaşteptate de sex, la fel de frenetice ca oricare dintre cele pe care le împărtăşiseră vreodată el şi Murbella.
Duncan prefera să manevreze împrejurările întâlnirilor lor ocazionale, încercând să se asigure că erau prezenți şi alții, că avea balustrade solide care să-l împiedice să cadă de pe o stâncă primejdioasă. Nu-i plăcea să-şi piardă controlul; se întâmplase deja de prea multe ori.
El şi Sheeana capitulaseră unul în fața celuilalt ca nişte oameni îngroziți prinşi într-o zonă bombardată. Ea îl cauterizase ca să-i vindece slăbiciunea şi-l furase de la Murbella, dar el se simțea totuşi ca o victimă de război.
Acum, când a văzut tresărirea de pe chipul Sheeanei, Duncan s-a gândit că şi ea avea aceeaşi senzație de amețeală şi dezorientare. Încerca să pară rezervată şi rațională.
— Ar fi mai bine să nu facem asta. Avem prea multe griji, sunt prea multe riscuri. Încă un sistem de regenerare tocmai a cedat. Sabotorul...
— Ai dreptate. N-ar trebui.
Vocea lui era răguşită, dar porniseră deja pe o pantă cu consecințe tot mai intense. Duncan a făcut un pas şovăitor înainte. Luminile atenuate de pe coridor se reflectau pe pereții metalici ai non-navei.
— N-ar trebui să facem asta, a repetat.
Dorința s-a năpustit peste amândoi ca un val. Ca mentat, putea să observe şi să evalueze şi a tras concluzia că ceea ce făceau era pur şi simplu o reafirmare a umanității. Când şi-au atins vârfurile degetelor, buzele şi pielea, amândoi au fost pierduți...
Mai târziu, se odihneau pe cearşafurile mototolite din apartamentul Sheeanei. Aerul era încărcat de umezeală cu iz de mosc. Duncan, satisfăcut, stătea întins, cu degetele încurcate în părul negru, sârmos. Era tulburat şi dezamăgit de sine însuşi.
— Mi-ai luat prea mult din control.
În lumina slabă, Sheeana a ridicat sprâncenele, cu un aer de amuzament. Răsuflarea îi era caldă şi aproape de urechea lui.

— Oh? Şi Murbella nu?
Când Duncan s-a întors cu spatele şi nu a răspuns, a chicotit.
— Te simţi vinovat! Crezi c-ai trădat-o într-un fel sau altul! Dar câte Impregnatoare ai antrenat în Canonicat?
Duncan a răspuns la întrebare în felul lui.
— Eu şi Murbella eram împreună în capcană şi nimic din relaţia noastră nu era voluntar. Aveam o dependenţă reciprocă, doi oameni aduşi într-un punct mort. Asta nu-i dragoste sau tandreţe. Pentru Murbella, pentru voi toate, vrăjitoarelor, faptul că făceam dragoste trebuia să fie o „simplă afacere”. Dar tot ţineam la ea, la naiba! Nu contează că ar trebui sau nu. Dar tu... tu ai fost ca o detoxiflcare violentă a sistemului meu. Agonia a servit aceluiaşi scop pentru Murbella, a rupt legătura ei cu mine.
A întins mâna şi a luat în palmă bărbia Sheeanei.
— Asta nu se poate întâmpla din nou. Acum ea părea şi mai amuzată.
— Sunt de acord că n-ar trebui... dar o să se întâmple oricum.
— Eşti o armă încărcată, o Bene Gesserit pe deplin. De fiecare dată când facem dragoste, ai putea cu uşurinţă să îţi dai voie să rămâi însărcinată. Nu asta ar cere Comunitatea? Mi-ai putea purta copilul de câte ori ţi-ai permite să faci asta.
— Adevărat. Dar n-am facut-o. Suntem departe de Canonicat şi iau propriile decizii.
Sheeana l-a tras încă o dată spre ea.

„Oamenii de ştiinţă privesc viermii de nisip ca pe nişte specimene, în timp ce fremenii îi văd ca pe un zeu. Dar viermii devorează pe oricine încearcă să adune informaţii. Cum ar trebui să lucrez în asemenea condiţii?”
Planetologul imperial Pardot Kvnes, înregistrări antice

19

Sheeana stătea în galeria înaltă de observaţie, unde ea şi Garimi se duseseră cândva să discute viitorul călătoriei. Cala mare, lungă de un kilometru, era destul de mare ca să ofere iluzia de libertate, deşi mult prea mică pentru un grup de viermi de nisip. Cele şapte creaturi creşteau, dar rămâneau pitice, aşteptând ţara aridă făgăduită. Aşteptaseră vreme îndelungată, poate prea

îndelungată.

Cu mai mult de două decenii în urmă, Sheeana adusese viermii mici la bordul non-navei, după ce-i furase din banda de deşert tot mai largă a Canonicatului. Avusese întotdeauna intenţia să-i transplanteze în altă lume, departe de Onoratele Matres şi la adăpost de Inamic. Ani întregi, viermii descriseseră zigzaguri nesfârşite în împrejmuirea plină cu nisip a calei, la fel de pierduți ca toți ceilalți de pe *Itaca...*

Se întrebă dacă non-nava avea să găsească vreodată o planetă unde să se poată opri, unde Surorile să poată întemeia un nou Canonicat ortodox, în loc de organizația corcită care făcea concesii căilor Onoratelor Matres. Dacă nava tot fugea, generații după generații, era imposibil să găsească o lume perfectă pentru viermii de nisip, pentru Garimi şi Surorile ei Bene Gesserit conservatoare, pentru Rabin şi evreii lui.

Şi-a amintit cum căutase cu o seară înainte sfaturi în Celelalte Memorii. O vreme, nu primise niciun răspuns. Apoi Serena Buder, conducătoarea din vechime a Jihadului, a venit la ea chiar când Sheeana era cât pe ce să alunece în somn în camera ei.

Serena cea moartă de mult i-a vorbit despre experiența ei de a fi pierdută şi copleşită de un război fără sfârşit, silită să călăuzească mari mulțimi, când ea însăşi nu ştia încotro s-o ia.

— Dar ți-ai găsit calea, Serena. Ai făcut ce trebuia să faci. Ceea ce avea nevoie omenirea.

La fel o să faci şi tu, Sheeana.

Acum, văzând cum viermii făceau nisipul să se unduiască departe, dedesubt, Sheeana le putea simți senzațiile într-un mod nedefinit, iar ei le puteau simți pe ale ei. Visau oare despre dune uscate, nesfârşite, în care să-şi stabilească teritoriul? Cel mai mare dintre viermi, lung de aproape patruzeci de metri, cu o gură destul de mare să înghită trei oameni unul lângă altul, era clar dominant. Sheeana îi dăduse un nume: Monarhul.

Cei şapte viermi şi-au îndreptat fețele lipsite de ochi către ea, etalân-du-şi dinții cristalini. Cei mai mici s-au îngropat în nisipul puțin adânc şi l-au lăsat doar pe Monarh, care părea s-o cheme pe Sheeana. Ea a fixat cu privirea viermele dominant şi a încercat să înțeleagă ce voia. Legătura dintre ei părea să ardă în ea, s-o cheme.

Sheeana a coborât în cala plină cu nisip. A ieşit pe dunele învolburate şi a păşit direct spre vierme, fără să se teamă.

Înfruntase creaturile de multe ori până acum şi nu avea de ce să se teamă din partea acestuia.
Monarhul s-a înălţat mult deasupra ei. Sheeana şi-a pus mâinile în şolduri şi a aşteptat. În zilele intense de pe Rakis, învăţase să danseze pe nisipuri şi să controleze coloşii, dar ştiuse întotdeauna că putea face mai mult. Când avea să fie gata.
Viermele părea să se joace cu nevoia ei de înţelegere. Era fetiţa care putea să comunice cu fiarele, să le controleze şi să le înţeleagă. Iar acum, ca să-şi vadă propriul viitor, trebuia să meargă mai departe. Literal şi metaforic. Era ceea ce voia Monarhul. Primejdioasă şi înspăimântătoare, creatura degaja o duhoare în care se amestecau furnalul interior şi melanjul pur.
— Aşadar acum ce facem noi doi? Eşti Shaitan sau doar un impostor?
Viermele fără astâmpăr părea să ştie exact ce avea ea în minte. În loc să-şi rostogolească trupul spre ea ca să se poată sui pe inele ca să-l călărească, Monarhul stătea în faţa ei, cu gura rotundă deschisă. Fiecare dinte alb ca laptele din gura mare cât o peşteră era destul de lung să fie folosit drept cristai. Sheeana nu a tremurat.
Viermele de nisip şi-a lăsat capul pe dunele moi chiar în faţa ei. O ispitea să facă o călătorie simbolică, precum în povestea lui Iona şi a balenei? Sheeana şi-a înfruntă temerile, dar ştia ce trebuie să facă, nu spectacolul unui şarlatan, căci se îndoia că o vedea cineva, ci pentru că era necesar pentru propria înţelegere.
Monarhul o aştepta întins, cu gura căscată. Viermele însuşi devenea o uşă secretă, care o ademenea ca un iubit primejdios. Sheeana a păşit pe lângă bariera de dinţi cristai şi a îngenuncheat în gât, inhalând mirosul înţepător de scorţişoară. Ameţită şi cuprinsă de greaţă, abia reuşea să respire. Viermele de nisip nu s-a mişcat. De bunăvoie, şi-a croit drum mai adânc, oferindu-se pe sine, deşi convinsă că sacrificiul nu va fi acceptat. Nu era ceea ce voia viermele de la ea.
Fără să se uite în urmă, s-a târât mai departe pe gât în căldura uscată, întunecoasă. Monarhul nu s-a clintit. Sheeana a continuat să meargă, a simţit cum îi încetineşte răsuflarea. A intrat din ce în ce mai adânc şi, nu peste multă vreme, a bănuit că parcursese cel puţin jumătate din lungimea viermelui culcat. Fără căldura de frecare declanşată de străbaterea deserturilor nesfârşite, gâtul viermelui nu mai era un furnal. Ochii i se

obişnuiră cu ceea ce, şi-a dat ea seama, nu era întuneric complet, ci, în schimb, o iluminare stranie ce părea mai degrabă produsul unui alt simț din propria minte decât vedere tradițională. Vedea slab suprafața aspră, membranoasă din jurul ei şi, pe măsură ce înainta, izul nedigerat de precursori de mirodenie devenea tot mai puternic, mai concentrat.

În cele din urmă, a ajuns într-o cameră cărnoasă care ar fi putut fi stomacul Monarhului, dar fără acizii digestivi. Cum supraviețuiau viermii de nisip captivi? Aici, mirosul de mirodenie era mai intens decât simțise ea vreodată – atât de intens încât o persoană obişnuită s-ar fi sufocat.

Dar eu nu sunt o persoană obişnuită.

Sheeana s-a oprit acolo, a absorbit căldura, a lăsat melanjul intens să i se prelingă în fiecare por, simțind cum conştiința vagă a Monarhului se împleteşte cu a ei. A inhalat profund şi a avut o senzație imensă, cosmică, de calm, ca şi cum s-ar fi aflat în pântecele Marii Mame a Universului.

Pe neaşteptate, cu vizitatorul neobişnuit adânc în interiorul corpului, viermele de nisip s-a cufundat în deşertul artificial şi a început să se deplaseze, purtând-o într-o călătorie ciudată. Ca şi cum s-ar fi conectat direct la sistemul nervos al Monarhului, Sheeana vedea *prin* viermele fără ochi spre însoțitorii lui de sub nisip. Lucrând împreună, cei şapte viermi de nisip formau în cală filoane mici de mirodenie.

Se pregăteau.

Sheeana a pierdut măsura timpului şi s-a gândit iar la Leto al II-lea, a cărui perlă de conştiință se afla acum înăuntrul acestei fiare şi în toate celelalte din cală. Se întreba unde se potrivea ea în acest tărâm paranormal. Ca regină a Împăratului-Zeu? Ca parte feminină a divinității? Sau ca altceva cu totul, o entitate pe care nici măcar nu reuşea să şi-o imagineze?

Viermii purtau cu toții secrete, iar Sheeana înțelegea cât de mult le semănau şi copiii ghola. Fiecare păstra în celule o comoară mai mare decât mirodenia: amintirile şi viețile trecute. Paul şi Chani, Jessica, Yueh, Leto al II-lea. Chiar şi Thufir Hawat, Stilgar, Liet-Kynes... iar acum, bebeluşul Alia. Fiecare avea un rol crucial de jucat, dar numai dacă-şi puteau aminti cine erau.

A văzut fiecare imagine, dar nu în propria închipuire. Viermii de nisip ştiau ce conțin aceste figuri pierdute. O senzație presantă s-a năpustit asupra ei, ca un vânt al deşertului. Timpul şi, odată cu

el, şansele de supravieţuire, li se strecurau printre degete prea repede. A avut viziunea unei succesiuni de posibili ghola, toţi amorsaţi ca nişte arme, dar învăluiţi în ceaţă în privinţa a ceea ce ar fi fost fiecare în stare să facă.

Nu putea aştepta Inamicul. Trebuia să acţioneze acum.

Viermele a ieşit la suprafaţă şi, după ce a înotat de-a lungul nisipului, s-a oprit cu o hurducătură. Înăuntru, Sheeana şi-a recăpătat echilibrul. Apoi, prin contractarea interiorului membranos, creatura a împins-o cu blândeţe la loc afară. S-a târât din gura viermelui şi s-a rostogolit pe nisip.

Praful şi nisipul se lipeau de pelicula care-i acoperea trupul. Monarhul a înghiontit-o, ca o pasăre-mamă care-şi îndeamnă puiul să plece pe cont propriu. Prinsă în viziuni care o dezorientau, s-a forţat şi a căzut în genunchi pe nisipul uscat. Feţele copiilor ghola unduiau în jurul ei, se dizolvau în lumini orbitoare. *Trezirea!*

A rămas întinsă, respirând cu greutate, cu trupul şi hainele scăldate în esenţă de mirodenie. Lângă Sheeana, viermele cel mare s-a întors, s-a îngropat din nou sub suprafaţa nisipului şi a dispărut din vedere.

Ameţită şi duhnind, Sheeana şi-a croit drum înapoi către uşile calei, dar i se tot tăiau picioarele şi cădea. Trebuia să ajungă la copiii ghola... Viermele îi dăduse un mesaj important, ceva care i se prelingea în conştiinţă ca o formă fără cuvinte a Celorlalte Memorii. În câteva clipe, a rămas cu certitudinea copleşitoare a ceea ce avea de făcut.

⸗

„Spui că trebuie să învăţăm din trecut. Însă eu... eu mă tem de trecut, pentru că am fost acolo şi n-am nici cea mai mică dorinţă să mă întorc."

Dr. Wellington Yueh, *ghola*

20

După ce a fost curăţată şi spălată ca să scape de mirosul de mirodenie atât de puternic, încât chiar şi Surorile care o ajutau şi-au acoperit gura şi nasul, Sheeana a dormit două zile, printre vise adânci şi tulburătoare.

Când a ieşit, în sfârşit, şi i-a găsit pe Duncan Idaho şi pe Miles

Teg pe puntea de navigație, şi-a făcut anunțul.
— Toți ghola sunt destul de mari. Chiar şi Leto al II-lea are aceeaşi vârstă pe care-o avea basharul când l-am redeşteptat.
Izul de mirodenie se simțea puternic în răsuflarea ei.
— E timpul să-i trezim pe toți.
Duncan s-a întors cu spatele la fereastra de observație lângă care stătea.
— Declanşarea procesului nu e ca şi cum ai activa o subrutină sau ai trece peste un acces de amnezie temporară. Nu poți lasnsa un raport şi apoi să dai comenzi.
— Copiii ghola au ştiut întotdeauna că o să le cerem acest lucru, a replicat ea. Fără amintirile lor trecute, fără geniul lor, nu au pentru noi o valoare mai mare decât a oricăror alți copii.
Basharul a dat încet din cap.
— Readucerea vieții trecute a unui ghola este o experiență care distruge şi recreează psihicul. Există numeroase metode demonstrate, unele mai dureroase decât altele, dar niciuna nu e uşoară. Nu poți trezi toți copiii deodată. Fiecare eveniment critic trebuie croit pentru fiecare individ. O criză oribilă, zdrobitoare pentru minte.
Pe chipul lui Teg au apărut ecouri ale suferinței prin care trecuse.
— Ai crezut că foloseşti o metodă blândă de deşteptare cu mine, Sheeana... când eram doar un copil de zece ani...
Deşi Duncan părea şi el stânjenit de perspectivă, a coborât de lângă fereastra de observație şi s-a apropiat de Sheeana.
— Are dreptate, Miles. Am creat aceşti ghola pentru un scop, iar în acest moment sunt ca nişte arme neîncărcate. Avem nevoie să încărcăm aceşti ghola, armele noastre unice. Plasa Inamicului e mai puternică acum şi aproape că ne-a prins iarăşi. Am văzut-o cu toții. Data viitoare s-ar putea să nu mai reuşim să ne strecurăm.
— Am aşteptat destul.
Glasul Sheeanei era aspru şi nu lăsa loc de nicio discuție.
— Unii ghola s-ar putea să fie o provocare mai mare decât alții.
Teg a îngustat ochii.
— S-ar putea să pierzi unii dintre ei în ghearele nebuniei. Eşti pregătită pentru asta?
— Am trecut prin Agonia Mirodeniei, ca toate Cucernicele Maici de pe navă. Am supraviețuit durerii insuportabile.

— Am amintirile vechii mele vieți, a continuat Teg. Despre războaie şi atrocități şi despre cum am îndurat torturi inimaginabile. Cumva, detaliile rele sunt mult mai vii decât cele plăcute, dar nimic nu e mai rău decât deşteptarea.

Sheeana a fluturat din mână.

— De-a lungul istoriei, bărbații şi femeile au avut monopolul propriilor feluri de suferință şi fiecare a crezut că a lui e cea mai rea.

A zâmbit sumbră.

— O să începem cu cel mai puțin valoros ghola, desigur. Pentru cazul în care ceva merge prost.

Wellington Yueh a fost convocat în fața Surorilor Bene Gesserit, într-una dintre camerele de consiliu ale non-navei. Adolescentul stângaci avea bărbia ascuțită şi buzele subțiri. Deja avea întipărite pe față indicii ale trăsăturilor cizelate şi ale frunții înalte, figura disprețuită care devenise sinonimă a cuvântului „trădare” vreme de o mie de ani în lucrările de referință galactice.

Tânărul era nervos, se foia. Sheeana s-a îndreptat, desfaşurându-şi toată înălțimea, şi a păşit mai aproape. El a tresărit în prezența ei intimi-dantă, dar a găsit cumva curajul de a rămâne pe loc.

— M-ai chemat, Cucernică Maică. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Cu trezirea amintirilor. Mâine vei fi primul dintre subiecții noştri care o să treacă prin declanşarea amintirilor.

Chipul gălbui al lui Yueh a pălit şi mai mult.

— Dar nu sunt gata!

— De aceea ți-am dat o zi întreagă să te pregăteşti. Instructoarea Superioară Garimi avea limba ascuțită, ca de obicei. Deşi Garimi nu îmbrățişase niciodată proiectul, acum voia să-i vadă

apogeul. Sheeana ştia ce gândea: dacă procesul de deşteptare eşua, Garimi avea intenția să împiedice creşterea altor ghola; dacă reuşea, avea să insiste că programul îşi atinsese scopul şi putea fi întrerupt. Ştia că Sheeana, încă intrigată de toate acele celule din capsula anentropică a maestrului deilaxu, plănuia şi alte experimente ghola.

Lui Yueh i s-au tăiat picioarele. Părea gata să leşine şi s-a sprijinit de un scaun de lângă el ca să-şi păstreze echilibrul.

— Surori, nu vreau să-mi recapăt amintirile. Nu sunt omul pe care credeți că l-ați readus la viață, ci o persoană nouă, eu

însumi. Vechiul Wellington Yueh era torturat din atâtea puncte de vedere. Chiar dacă era, parțial, *eu,* cum pot să-l iert pentru ce a făcut?

Garimi a făcut un gest de respingere.

— Cu toate acestea, te-am adus înapoi pentru un singur scop. Nu te aştepta la compătimire. Ai o sarcină de îndeplinit.

După ce instructoarele l-au scos de acolo pe tânăr, Sheeana s-a uitat la Garimi şi la celelalte două Surori senioare, Calissa şi Elyen, care fuseseră martore la discuție.

— O să folosesc metoda sexuală cu el, aceeaşi care a mers cu ghola basharului. E cea mai bună tehnică pe care o ştim.

Elyen a intervenit:

— Impregnarea ta sexuală a deblocat amintirile basharului numai pentru că a precipitat o criză în interiorul lui. Mama lui Teg îl înarmase împotriva impregnării sexuale. Nu tehnica ta i-a stârnit trecutul, ci simpla rezistență la ea.

— Adevărat. Prin urmare, pentru fiecare dintre ghola o să croim o agonie individualizată, cea mai eficientă pentru propriile temeri şi slăbiciuni.

— Cum l-ar putea frânge sexul pe Yueh, aşa cum l-a frânt pe bashar? a întrebat Garimi.

— Nu sexul în sine, ci rezistența la el a lui Yueh. E îngrozit de amintirile din trecutul lui. Dacă e convins că ştim cum să-i deblocăm amintirile, o se lupte cu toate armele pe care le are. În timp ce luptă, o să aplic procedurile cele mai puternice, iar el o să se prăbuşească dincolo de limită, în nebunie totală.

Garimi a ridicat din umeri.

— Dacă nu merge, avem alte căi.

Camera era slab luminată, iar umbrele, dense, ceea ce făcea teroarea lui Yueh şi mai palpabilă. Nu exista mobilă, în afară de o saltea pe podea, ca acelea pe care copiii ghola le foloseau în timpul sesiunilor de antrenament fizic.

Vrăjitoarele nu îi explicaseră la ce să se aştepte. Tânărul ştia din studii că procesul prin care cineva îşi recăpăta trecutul era dureros. Nu era puternic, nici deosebit de curajos. Chiar şi aşa, perspectiva durerii nu-l împietrea nici pe departe la fel de mult ca groaza de a-şi aminti.

Uşa s-a deschis cu un sunet slab de metal bine uns care glisează pe şine. De pe coridor s-a revărsat o lumină orbitoare, mult mai

puternică decât licuripanourile din celula lui. Se contura silueta unei femei – Sheeana? S-a întors cu fața la ea şi i-a văzut doar conturul, curbele senzuale ale corpului care nu mai era mascat de roba drapată. Când uşa s-a închis în urma ei, ochii i s-au adaptat la iluminarea mai confortabilă.

Când a văzut că Sheeana era complet dezbrăcată, frica i s-a înteţit.

— Ce-i asta?

Vocea lui, deformată de nervozitate, s-a auzit ca un scheunat. Ea a păşit mai aproape.

— O să te dezbraci acum.

Abia intrat în adolescenţă, Yueh a înghiţit în sec.

— Nu până nu-mi explici ce o să mi se-ntâmple. Femeia a folosit forţa de uragan a Glasului Bene Gesserit:

— *O să te dezbraci acum!*

Într-o reacţie spasmodică, cu braţele şi picioarele tremurând, băiatul şi-a smuls hainele. Sheeana l-a examinat, măsurând din ochi de sus până jos corpul subţire şi gol, ca un uliu care-şi evaluează prada. Yueh avea impresia că-l găsea inadecvat.

— Nu-mi face rău, a implorat el şi s-a urât pentru c-o spusese.

— Sigur c-o să doară, dar durerea nu va avea de-a face cu nimic din ce-ţi fac *eu.*

L-a atins pe umăr. Băiatul a simţit un şoc aproape electric, dar era încremenit, incapabil să se mişte.

— Propriile amintiri or s-o facă.

— Nu le vreau înapoi! O să mă bat cu tine!

— Bate-te cât vrei. N-o să-ţi folosească la nimic. Ştim cum să te trezim.

Yueh a închis ochii şi a scrâşnit din dinţi. A încercat să se întoarcă cu spatele, dar ea l-a prins de braţe ca să-l ţină nemişcat, apoi i-a dat drumul din strânsoare şi a început să-l atingă. Simţea mângâierile delicate, ca pe nişte dâre de arsură lăsate de un chibrit aprins de-a lungul braţului şi peste piept.

— Amintirile sunt închise în celule. Ca să le trezim, trebuie să-ţi trezim corpul.

L-a mângâiat, iar el s-a cutremurat, incapabil să se tragă deoparte.

— O să-ţi învăţ terminaţiile nervoase să facă lucruri pe care au uitat cum să le facă.

Încă o tresărire şi un icnet.

L-a atins din nou şi genunchii i s-au înmuiat, exact aşa cum voia ea. Sheeana l-a împins către salteaua de pe podea.

— E nevoie să te forțez să atingi luciditatea completă a fiecărui cromozom din fiecare celulă.

— Nu...

Cuvântul a sunat incredibil de slab în propriile urechi.

În timp ce Sheeana se lipea de el şi pielea ei caldă îi aprindea transpirația, Yueh s-a canalizat înapoi în sine însuşi şi a încercat să fugă. Din tot ce aflase despre propriul trecut a găsit un singur lucru de care să-şi ancoreze curajul. *Wanna!* Iubita lui soție Bene Gesserit, veriga slabă în lungul lui lanț de trădări şi veriga cea mai puternică din viața lui inițială.

Maleficii Harkonneni ştiuseră că Wanna avea să fie cheia care să-i frângă condiționarea Suk şi funcționase, ar fi putut funcționa, numai pentru că Yueh o iubea din toată inima. Surorile Bene Gesserit n-ar fi trebuit să sucombe în fața iubirii, dar ştia că ea trebuie să-i fi întors dragostea.

S-a gândit la pozele ei din arhive, la tot ce aflase despre ea din cercetări.

— Oh, Wanna...

Tânjea după ea în mintea lui, încerca să se agațe de ea ca de o ancoră de salvare.

Sheeana i-a mângâiat talia, şi-a plimbat degetele mai jos şi s-a suit deasupra lui. Yueh îşi pierduse complet controlul muşchilor. Nu se putea mişca. Buzele ei îi vibrau pe pielea umărului, pe gât. Sheeana era o im-pregnatoare sexuală pricepută. Trupul ei era o armă, iar el era ținta.

Un val de senzații aproape că i-a alungat din minte imaginea de arhivă a Wannei, dar se lupta împotriva a ceea ce-l făcea Sheeana să simtă. În schimb, s-a concentrat pe ce ar fi făcut dacă ar fi fost în îmbrățişarea iubitoare a Wannei. *Wanna...*

Pe măsură ce ritmul actului sexual creştea, amintirile reale pătrundeau printre informațiile pe care le obținuse prin studiu. Yueh şi-a amintit clipele îngrozitoare de după capturarea soției lui de către Harkonneni şi a văzut imagini ale dezgustător de grasului baron, ale nepotului lui Rabban, cel cu înfățişare de bătăuş, ale viperei Feyd-Rautha şi ale mentatului Piter de Vries, cel cu râsul care suna ca oțetul.

Slab, neajutorat şi furios, fusese silit să privească cum o torturau pe Wanna într-o cameră izolată. Era o Bene Gesserit;

putea să blocheze durerea, putea devia reacţiile corpului. Dar Yueh nu putea înlătura atât de uşor asemenea lucruri, indiferent cât de mult încerca.

In amintirea de coşmar, baronul râdea, un sunet de bas tunător.

— Vezi camera în care se află, doctore? O jucărie cu câteva posibilităţi foarte interesante.

În timp ce bărbaţii o urmăreau pe Wanna, ameţită şi dezorientată, aceasta se ridicase pe genunchii slăbiţi, dar cu susul în jos în interiorul cabinei.

— Putem converti gravitaţia în ceva care depinde numai de perspectivă.

Rabban chicoti, o eliberare distonantă de zgomot. Acţionă comenzile gravitaţiei artificiale din mica încăpere şi Wanna căzu pe podea cu o bufnitură. A reuşit să-şi acopere capul şi umerii doar atât cât să evite să-şi frângă gâtul. Cu viteza şi fluiditatea unui şarpe, Piter de Vries a înaintat în fugă, aducând cu el un amplificator de durere. În ultima clipă, Rabban l-a smuls din mâinile mentatului strâmb şi l-a aplicat cu mâna lui la gâtul Wannei. Ea s-a zvârcolit, cu un spasm întretăiat de agonie.

— Opriţi! Opriţi, vă implor! a strigat Yueh.

— O, doctore, doctore... ştii că nu poate fi atât de uşor... în viziune, baronul şi-a împreunat braţele durdulii la piept.

Rabban a răsucit din nou comenzile gravitaţiei, iar Wanna a fost aruncată ca o păpuşă inertă de la un perete la altul, s-a izbit de laturile camerei.

— Când cineva e prea fermecător, trebuie făcut ceva pentru a corecta acest defect.

Frumoasa mea Wanna!

Amintirile erau atât de vii acum, mult mai amănunţite decât orice-ar fi citit în secţiunea arhivelor. Nicio simplă documentaţie n-ar fi putut să furnizeze o asemenea limpezime precisă...

Într-un alt compartiment proaspăt descuiat al creierului trăia o altă amintire. Era paralizat artificial, forţat să privească, în timpul unei alte beţii a baronului, în timp ce Piter plimba un amplificator de durere care scotea scântei pe deasupra trupului suspendat al Wannei. Fiecare fulger îi provoca o reacţie de spasm dureros. Ceilalţi oaspeţi râdeau de suferinţa ei şi de disperarea lui neajutorată.

Când a fost eliberat de paralizie, Yueh tremura, se zbătea şi-i curgea salivă din gură. Baronul s-a înălţat deasupra lui, cu un

rânjet enorm pe chipul umflat. I-a întins lui Yueh un pistol cu proiectile.

— Ca doctor Suk, ar trebui să faci tot ce-ți stă în putință să oprești un pacient să simtă durere. Știi cum să oprești suferința Wannei, doctore.

Incapabil să-și înfrângă condiționarea, Yueh s-a cutremurat, cuprins de spasme. Nu voia nimic altceva decât să facă ce-i cerea baronul.

— Eu... nu pot!

— Ba sigur că poți. Alege un musafir, oricare. Nu-mi pasă pe cine alegi. Vezi cum se amuză de micul nostru joc?

A apucat încheieturile tremurânde ale lui Yueh și l-a ajutat pe doctor să-și îndrepte arma cu proiectile în jurul camerei.

— Dar nu încerca nicio șmecherie sau o să facem ca tortura să dureze mult mai mult!

Își dorea să curme suferința Wannei, s-o omoare, în loc să-i lase pe Harkonneni să aibă parte de distracția lor perversă. I-a văzut ochii, scânteia de durere și speranță, dar Rabban l-a oprit.

— Concentrează-te, doctore. Fără greșeli.

Prin ceața care i se lăsase pe ochi, a distins numeroase ținte și a încercat să se concentreze asupra uneia, un bătrân nobil șubred, dependent de semuta. Acela trăise o viață lungă, fără îndoială, cu o depravare considerabilă. Dar ca un doctor Suk să ucidă...

A tras.

Copleșit de scena oribilă care i se derula în minte, Yueh nu a mai acordat nicio atenție acțiunilor Sheeanei. Avea corpul scăldat de sudoare, dar nu atât din cauza eforturilor sexuale, cât din cauza chinului psihic extrem. A văzut-o pe Sheeana cum îl examinează. Amintirile erau atât de clare, încât își simțea întregul trup ca pe o rană deschisă: Wanna în agonie și durerea pătrunzătoare ca de cristal spart, provocată de felul în care îi fusese înfrântă condiționarea Suk. Se întâmplase cu *mii* de ani în urmă!

Anii de înainte de acea întâmplare de cumpănă și anii de după, întregul „după”, i-au umplut mintea, acum proaspătă și flămândă. Pe măsură ce amintirile neîndurătoare se întorceau, la fel se întâmpla cu chinul și vinovăția, însoțite de scârba față de el însuși.

Yueh simțea că mai are puțin și vomită. Lacrimi îi curgeau pe obraji.

În camera de antrenament, Sheeana a studiat cu un aer critic

dârele umede.

— Plângi. Asta înseamnă că ți-ai recăpătat cu succes amintirile?

— Le-am recuperat.

Avea vocea răguşită şi părea infinit de bătrân.

— Şi afurisite să fiţi, vrăjitoarelor, pentru asta!

⸗

„Avem atât de puţine dificultăţi să găsim duşmani pentru că violenţa este o parte înnăscută a naturii umane. Cea mai mare provocare, atunci, este să alegem duşmanul cel mai semnificativ, pentru că nu putem spera să-i înfruntăm pe toţi.”

Basharul Miles Teg, *evaluare militară trimisă Bene Gesseritului*

21

După ce a plecat din Canonicat, Murbella s-a dus pe linia frontului. Prefăcându-se că nu este nimic mai mult decât o inspectoare din partea Noii Comunităţi, Murbella a ajuns pe Oculiat, unul dintre sistemele aflate direct în calea înaintării flotei maşinilor gânditoare.

Cândva, Oculiat se aflase la marginile îndepărtate ale spaţiului locuit, un punct de pornire pentru Dispersie după moartea Tiranului. Obiectiv vorbind, această lume puţin populată n-avea prea mare însemnătate, doar o ţintă în plus pe harta cosmică imensă. Dar, pentru Murbella, Oculiat reprezenta o autentică lovitură psihologică: când această lume avea să cadă în faţa maşinilor, Inamicul urma să încalce chiar teritoriul *Vechiului Imperiu,* nu doar un loc îndepărtat şi necunoscut, omis de pe hărţile stelare vechi.

Până când livrau ixienii Anihilatoarele şi Ghilda furniza toate navele pe care le ceruse, Maica Comandant n-avea cum să oprească sau măcar să încetinească maşinile gânditoare.

Sub cerul înceţoşat, luminat de un soare galben apos, Murbella a coborât din navă. Terenul de aterizare părea pustiu, ca şi cum nimeni nu mai avea grijă de spaţioport. Ca şi cum nici măcar nu se uitau după Inamic.

Când şi-a croit drum până la gloata frenetică din centrul oraşului, a văzut că totuşi locuitorii îşi găsiseră propriul inamic. Mulţimea înconjura clădirea administrativă principală, unde se baricadaseră funcţionarii guvernului. Localnicii îşi puseseră

conducătorii sub asediu, strigau după sânge sau după intervenția divină. *De preferat sânge.*

Murbella cunoştea forța brută pe care o genera frica, dar se vedea clar că nu era canalizată cum se cuvine. Oamenii de pe Oculiat şi de pe toate lumile disperate puse în fața sosirii Inamicului, aveau nevoie de călăuzire din partea Comunității. Erau o armă deja încărcată care trebuia țintită. În schimb, ei erau scăpați de sub control. A văzut ce se întâmplă şi s-a repezit înainte, dar s-a oprit cu puțin înainte de a se arunca cu capul înainte în mulțime.

Ar fi sfâşiat-o membru cu membru şi ar fi facut-o în numele Sheeanei.

Aparițiile întâmplătoare şi predicile ținute de „Sheeana reînviată” pregătiseră miliarde de oameni să lupte. Sheeanele aprinseseră scânteia furiei şi a fervorii populațiilor, astfel încât Comunitatea să poată manipula acea putere brută pentru propriile scopuri. Odată dezlănțuit totuşi, un asemenea fanatism devenea o forță haotică. Ştiind că era puțin probabil să supraviețuiască împotriva maşinilor gânditoare, bărbații şi femeile se aruncau în conflicte violente, căutau orice soi de duşman pe care puteau pune mâna... chiar şi printre proprii oameni.

— Dansatori-Față! a strigat cineva.

Murbella şi-a forțat intrarea mai aproape de centrul acțiunii, a dat la o parte brațe şi pumni agitați şi a pălmuit pe cineva peste cap. Dar, chiar şi aşa năuciți, oamenii sălbatici şi stârniți se năpusteau înainte.

— Dansatori-Față! Ne-au manipulat tot timpul ăsta... ne-au vândut Inamicului!

Cei care au recunoscut salopeta mulată Bene Gesserit s-au dat înapoi; alții, fie neştiutori, fie prea furioşi ca să le pese, nu s-au clintit până când ea nu a folosit Glasul. Bombardați de comanda irezistibilă, s-au dat la o parte clătinându-se. O singură persoană împotriva mulțimii, Murbella a păşit către uşile cu colonade ale centrului guvernamental pe care oamenii îl aveau drept țintă. A folosit din nou Glasul, dar nu i-a putut opri pe toți din drum. Strigătele şi țipetele acuzatoare se înălțau şi cădeau ca o furtună.

În timp ce se străduia să ajungă în fața baricadei, câțiva dintre cei mai avansați membri ai gloatei i-au observat uniforma şi au scos urale prelungi.

— O Cucernică Maică e aici să ne sprijine!

— Omorâți Dansatorii-Față! Omorâți-i pe toți!
— Pentru Sheeana!
Murbella a apucat o femeie mai în vârstă care strigase la un loc cu ceilalți.
— De unde ştiți că-s Dansatori-Față?
— *Ştim.* Gândeşte-te la deciziile pe care le iau, ascultă discursurile. E clar că-s trădători!
Murbella nu credea că Dansatorii-Față ar fi chiar atât ostentativi încât gloata obişnuită să poată detecta subtilitățile abia vizibile, dar mulțimea era convinsă.
Şase bărbați mânioşi au trecut în goană pe lângă ea cu un stâlp greu de plastoțel pe care intenționau să-l folosească drept berbec. În interiorul clădirii capitoliului, funcționari îngroziți clădiseră baricade la uşi şi ferestre. Pietre aruncate sfărâmau plazul ornamental, dar mulțimea nu putea pătrunde înăuntru atât de uşor. Bare şi obiecte grele blocau calea.
Manevrat cu forța dată de panică şi de isterie, berbecul bubuia în uşile groase, smulgea balamale şi aşchii de lemn. În câteva clipe, un val de trupuri umane s-a năpustit înainte.
Murbella a strigat:
— Stați! Ce-ar fi să dovedim că sunt Dansatori-Față înainte să omorâm pe cineva...
Bătrâna s-a împins înainte, nerăbdătoare să ajungă la funcționari. A călcat-o pe Murbella pe picior, a auzit îndemnurile la prudență pe care le striga, apoi s-a întors spre ea cu ochii mici, ca de şarpe.
— De ce şovăi, Cucernică Maică? Ajută-ne să prindem trădătorii. Sau eşti chiar tu un Dansator-Față?
Reflexele de Onorată Matre ale Murbellei au ieşit la iveală şi mâna i-a zvâcnit, dând o lovitură în gâtul femeii, care a căzut fără cunoştință. N-avusese intenția s-o omoare, dar, când acuzatoarea ei a căzut pe trepte, mai mult de zece oameni s-au repezit înainte şi au călcat-o în picioare ucigând-o.
Cu inima bubuind, Murbella s-a lipit de perete, ca să evite grosul învălmăşelii. Dacă strigătul ar fi luat amploare – „Dansator-Față! Dansator-Față!” cu degetele îndreptate spre ea – mulțimea ar fi ucis-o fără să se gândească. Chiar şi cu abilitățile ei superioare de luptă, n-ar fi putut să respingă niciodată atât de mulți oameni.
S-a dat şi mai mult înapoi şi s-a adăpostit în spatele statuii înalte a unui erou de mult uitat din Epoca Foametei, apărată de

masa ei de plas-rocă. Gloata urlătoare avea să strivească mulți dintre proprii membri ca să intre în clădirea guvernului.

Înăuntru se auzeau țipete, descărcarea unei arme şi mici explozii. Unii dintre funcționarii prinşi în capcană trebuie să fi avut cu ei ceva pentru protecția personală. Murbella aştepta, ştiind că avea să se încheie în curând...

Atacul sângeros s-a stins singur în jumătate de oră. Gloata a găsit şi i-a omorât pe toți cei douăzeci de funcționari guvernamentali bănuiți de a fi Dansatori-Față inamici. Apoi, cu setea de sânge încă nepotolită, s-a întors împotriva oricăruia dintre proprii membri care nu arătaseră suficientă ardoare ucigaşă, până când cea mai mare parte a violenței s-a consumat treptat, transformată în epuizare vinovată...

Cu ținuta ei impunătoare, Maica Comandant Murbella a intrat în clădire, unde a examinat ferestrele, vitrinele şi obiectele de artă sparte. Ucigaşii euforici trăgeau trupuri pe podeaua de dale lustruite a galeriei principale a legislativului. Aproape treizeci de bărbați şi femei erau morți, unii împuşcați cu arme cu proiectil, alții bătuți de moarte, mulți cu o asemenea violență încât abia li se putea recunoaşte sexul. Cadavrele pe de piatra lustruită aveau înscrise pe chip groaza şi şocul.

Unul dintre corpurile din învălmăşeala însângerată era într-adevăr un Dansator-Față.

— Aveam dreptate! Vezi, Cucernică Maică? Un bărbat a arătat spre polimorful mort.

— S-au infiltrat printre noi, dar am smuls din rădăcini duşmanul şi l-am omorât!

Murbella s-a uitat în jur, la toate ființele umane nevinovate ucise pentru descoperirea unui singur Dansator-Față. Care era economia vărsării de sânge? Încerca să evalueze la rece. Câte pagube să fi provocat acel singur Dansator-Față, trădând forțelor Inamicului care sosea vulnerabilitățile planetei? Toate acele vieți? Da, chiar mai multe, a trebuit să recunoască până şi ea.

Judecând după euforia care-i cuprinsese, era evident că oamenii de pe Oculiat îşi considerau răscoala o victorie, iar Murbella nu putea să-i contrazică. Dar dacă acest val de aşa-zisă justiție dementă continua, urmau să se prăbuşească toate guvernele? Chiar şi în Canonicat? Atunci cine avea să organizeze oamenii să se apere?

„Minţile slabe sunt credule. Cu cât e mai slab procesul de gândire, cu atât mai ridicole sunt noţiunile pe care le vor crede. Minţile puternice, ca a mea, pot transforma asta într-un avantaj.”

Baronul Vladimir Harkonnen, înregistrări originale

22

În ciuda faptului că era neînarmat, baronul rânjea batjocoritor în faţa corciturii cu ochi roşii. Animalul care mârâia venea spre el pe pardoseala din dale de piatră, cu colţii ascuţiţi dezgoliţi, gata să sară. Din fericire, baronul ucisese creatura sălbatică cu ceva vreme în urmă, cu o săgeată otrăvită, iar această versiune mecanică împăiată era doar o reconstituire programată. Simulacrul a rămas nemişcat când a făcut un semn cu mâna. O jucărie amuzantă.

Paolo, în vârstă de nouă ani, se învârtea prin camera cu trofee şi admira animalele sălbatice expuse. Baronul îl târâse după el pe băiat la multele vânători din ţinuturile sălbatice neumblate ale Caladanului, ca să poată urmări cu ochii lui omorurile. Îi prindea bine pentru creştere şi educaţie.

Lui Rabban îi plăcuseră întotdeauna asemenea lucruri, dar Paolo fusese reticent la început, când era vorba să participe la măceluri. Poate că era un defect în structura lui genetică. Cu toate acestea, baronul îi în frângea puţin câte puţin rezistenţa. Cu antrenament viguros şi cu un sistem de recompense şi pedepse (acestea din urmă, din belşug), baronul aproape că reuşise să strivească nucleul de bunătate înnăscută din acest ghola al lui Paul Atreides.

Sateliţii meteo preziseseră ploaie şi vânt constante pentru restul săptămânii. Baronul aşteptase cu nerăbdare să iasă la o nouă vânătoare, dar frigul şi umezeala ar fi făcut expediţia mizerabilă. El şi Paolo erau nevoiţi să stea închişi în castel. Cei doi formaseră o relaţie remarcabilă. Casa Atreides şi Casa Harkonnen – ce ironie! Dar, deşi Paolo era o clonă a fiului detestatului duce, crescut cum se cuvine, ajungea să semene mai mult cu un Harkonnen.

E nepotul tău, la urma urmei, îl sâcâia vocea interioară a Aliei.

Baronul şi-a înfrânt imboldul de a se răsti la ea şi a urmărit patru muncitori care ridicau cu suspensoare un mastafont

împăiat uriaş pe un postament. Încă o creatură aproape dispărută, această fiară feroce îi atacase pe un câmp toamna trecută, biciuind aerul cu coarnele crestate. Insă baronul, Paolo şi şase gărzi deschiseseră focul cu arme laser, discuri tăioase şi săgeți otrăvite, măcelărind creatura până, în cele din urmă, a căzut. Ce vânătoare palpitantă fusese!

Paolo a privit creaturile animate de pe postamente.

— În loc să mergem afară, în sălbăticie, hai să vânăm aici, înăuntru. Putem să ne prefacem că nu-s moarte încă. Aşa nu trebuie să ne mai facem griji că ne udăm şi ni se face frig.

Baronul a privit afară, la cerul care aducea furtună, şi s-a întrebat dacă vremea era adevăratul motiv pentru reticența lui Paolo.

— Nu mă deranjează durerea, dar disconfortul personal e cu totul altceva.

S-a uitat în jur, cântărind posibilitățile de a provoca distrugeri. Şi a rânjit.

— Ai absolută dreptate, băiete!

Îl încânta să audă cât de profundă îi devenise vocea. Le-au ordonat servitorilor să aducă o selecție de arme laser, pistoale cu săgeți, săbii şi cuțite pentru următorul lor surogat de aventură. După ce sistemele mecanice au fost pornite, animalele moarte au fost cuprinse de frenezie peste tot în camera trofeelor. Cei doi vânători s-au adăpostit, şi-au imaginat pericolul şi au tras în creaturile mecanice până când au căzut de pe postamente, au ciopârțit oasele artificiale, umplutura şi carnea conservată. La urmă de tot, au dat drumul enormului mastafont şi l-au privit cum călca în picioare rămăşițele. Apoi l-au prins în foc încrucişat de explozii de arme laser şi i-au amputat picioarele. Fiara s-a prăbuşit pe podea, cu servomecanismele automate contorsionate.

Baronul a găsit violența extraordinar de satisfăcătoare şi până şi Paolo a părut să aprecieze mai mult această activitate. După aceea bravii vânători au examinat dezastrul şi au râs în timp ce ieşeau pe coridor. Baronul a zărit trei muncitori, care arătau de parcă şi-ar fi dorit să devină invizibili.

— Mergeți acolo şi faceți curățenie! *Mereu dai totul peste cap, nu-i aşa, bunicule?* Baronul şi-a apăsat capul cu palmele.

— Taci din gură, afurisito!

Alia a început să fredoneze melodii monotone, repetitive, special făcute să-l înnebunească, fără îndoială. Când Paolo, consternat,

s-a apucat să-l sâcâie cu întrebări, baronul l-a plesnit.

— Lasă-mă-n pace! Eşti la fel de rău ca soră-ta! Nedumerit şi speriat, Paolo a luat-o la fugă.

Glasul iritant al fetei i-a vibrat în minte până când nu a mai putut suporta. S-a repezit afară din castel. Abia fiind în stare să vadă pe unde merge, baronul s-a ciocnit de una dintre masivele statui Harkonnen şi a alergat spre faleză.

— Mă arunc de pe stânci – ți-o jur, Monstruozitate! – dacă nu mă laşi în pace!

A mers până la marginea muchiei pietroase, bătute de vânturi, înainte ca vocea Aliei să se stingă şi să-l lase cufundat în tăcerea plăcută. Baronul a căzut în genunchi pe poteca înaltă de piatră şi a privit cu o senzație delicioasă de amețeală prăpastia colosală. Poate c-ar trebui s-o facă oricum, să cadă pe pietrele negre şi ude, în valurile înspumate. Dacă afurisiții de Dansatori-Față aveau aşa de mare nevoie de el, n-aveau decât să crească alt ghola şi poate acela nu va mai avea atâtea defecte. Baronul Harkonnen avea să se întoarcă!

A simțit o mână pe umăr. Şi-a adunat ultimele fărâme de demnitate, a ridicat ochii şi a văzut un Dansator-Față cârn cu privirea ațintită la el. Deşi pentru el toți polimorfii arătau exact la fel, cumva a ştiut că acesta este Khrone.

— Ce vrei?

Pe ton de ordin, Dansatorul-Față a răspuns:

— Tu şi Paolo o să plecați de pe Caladan şi n-o să vă mai întoarceți niciodată. Marele război avansează, iar hipermintea a hotărât că are nevoie de Kwisatz Haderach lângă el. Omnius vrea să termini pregătirea băiatului sub supravegherea lui directă, în inima imperiului maşinilor. Veți pleca pe Synchrony imediat ce e gata nava.

Baronul a privit repede pe lângă Dansatorul-Față, la Paolo, care se ghemuia lângă o statuie Harkonnen, destul de aproape ca să tragă cu urechea la conversație. A chicotit în sinea lui, căci băiatul era la fel de perseverent ca Piter de Vries! îndată ce şi-a dat seama că fusese descoperit, Paolo a alergat spre ei.

— Vorbeşte despre mine?

— Pe drum discută cu Paolo despre viitorul lui, i-a zis Khrone baronului. Fă mai mult decât să-i explici. Fă-l să *creadă.*

— Paolo e înclinat să creadă tot ce-i întăreşte iluziile de grandoare, a replicat baronul, fără să-l bage în seamă pe băiat.

Aşadar, chestia asta cu Kwisatz Haderach e adevărată?

Chiar dacă Dansatorii-Faţă îi explicaseră până la urmă adevărul, ideea tot suna absurd. Nu era convins că acest tânăr ghola putea să fie atât de important în marea schemă a lucrurilor.

Khrone arăta dezgustător în starea lui nemodificată. Umbrele din jurul ochilor i s-au adâncit când nemulţumirea i-a devenit vizibilă.

— Eu o cred. La fel şi Omnius. Cine eşti tu s-o pui la îndoială?

Crede, dragă bunicule, a rostit vocea enervantă. *Prin propriile gene, Paul Atreides are potenţialul de a fi mai măreţ decât vei fi tu vreodată, în orice încarnare.*

Baronul a refuzat să răspundă, fie cu voce tare, fie în gând. Dac-o ignora pe Monstruozitate, deseori o făcea să tacă.

Iar acum plecau spre Synchrony, casa lui Omnius. Abia aştepta să vadă imperiul maşinilor gânditoare. Noi provocări, noi posibilităţi.

În ciuda fondului de amintiri din prima lui viaţă, poveştile despre maleficele maşini gânditoare şi despre Jihadul Butlerian erau prea îndepărtate ca să pară importante. Deşi nutrea resentimente considerabile faţă de Dansatorii-Faţă, se bucura să fie de partea forţei superioare.

Mai târziu, în timpul călătoriei cu naveta până pe orbită, baronul a privit în jos la linia coastei, la sate, la noile coşuri de fum şi zonele de minerit la suprafaţă de pe Caladan. Cuprins de emoţie, Paolo alerga de la un hublou la altul.

— O s-avem un drum lung?

— Nu sunt pilot. De unde să ştiu? Maşinile gânditoare trebuie să fie foarte departe, altfel fiinţele umane ar fi ştiut despre ele cu mult înainte.

— Ce o să se întâmple când ajungem?

— Întreabă un Dansator-Faţă.

— Nu vor să stea de vorbă cu mine.

— Atunci întreabă-l pe Omnius când îl vezi. Intre timp, distrează-te. Paolo s-a aşezat lângă el în compartimentul de pasageri şi a început

să guste din pachetele ambalate cu mâncare zemoasă.

— Sunt special, ştii. Mă pregătesc, mă urmăresc cu atenţie. Oricum, ce anume e un Kwisatz Haderach?

S-a şters la gură cu dosul palmei.

— Nu te complace în iluziile lor, băiete. Nu există aşa ceva. Un mit, o legendă, ceva cu sute de explicaţii vagi în la fel de multe

profeții. Întregul program Bene Gesserit e o absurditate totală.

Din amintiri profunde, a evocat faptul că el însuşi făcuse parte din acel program genetic, fusese silit s-o lase însărcinată pe vrăjitoarea ticăloasă Mohiam. O umilise în timpul actului sexual, dar, drept răzbunare, cotoroanța îi transmisese boala degenerativă care-l făcuse umflat şi gras.

— Nu poate fi o absurditate. Am viziuni, în special când iau tablete de mirodenie. Văd mereu acelaşi lucru. Am un cuțit însângerat în mână şi sunt victorios. Mă văd cum alerg să-mi iau premiul de melanj, dar mai mult decât melanj. Mă văd şi pe mine însumi întins pe jos, sângerând de moarte. Care e viziunea corectă? E atât de încurcat totul!

— Taci şi trage un pui de somn.

Au andocat la o navă fără însemne, sus, deasupra Caladanului. Nu avea nicio emblemă a Ghildei şi nici Navigator. Uşile largi ale calei s-au deschis, naveta s-a ridicat, apoi a intrat. Siluete argintii se mişcau prin hangarul rece şi lipsit de aer şi au dirijat micul aparat într-un doc. Roboți, demoni din istoria antică! Ah, aşadar măcar o parte din povestea delirantă a lui Khrone ar putea fi adevărată!

Baronul i-a zâmbit băiatului care se zgâia pe ferestre.

— Noi doi suntem pe cale să facem o călătorie interesantă, Paolo.

⸗

„Un pumnal ținut în teacă e inutil în luptă. Un pistol maula fără proiectile nu-i altceva decât o bâtă. Iar un ghola fără amintiri e doar carne.”

Paul Atreides, *jurnal secret de ghola*

Acum, că ghola doctorului Yueh îşi recuperase amintirile, Paul Atreides ştia că trebuie să încerce să ia măsuri mai inovatoare pentru a se deştepta. Paul era cel mai mare dintre copiii ghola, cel cu (probabil) cel mai mare potenţial, dar Sheeana şi observatoarele Bene Gesserit îl aleseseră pe Yueh drept caz experimental. Spre deosebire de doctorul Suk, totuşi Paul chiar îşi dorea trecutul înapoi. Tânjea să-şi amintească viaţa şi dragostea lui pentru Chani, copilăria cu ducele Leto şi doamna Jessica, prieteniile cu Gurney Halleck şi Duncan Idaho.

Însă continua să fie bântuit de amintirile-viziuni preştiente ale propriei morţi duble. Şi devenea tot mai nerăbdător.

Cum puteau pasagerii de la bordul non-navei să creadă că mai aveau timp pentru prudenţă? Doar cu câteva luni în urmă, abia scăpaseră iar din plasa Inamicului, mai strălucitoare şi mai puternică decât oricând. Foarte îngrijorător, sabotorul încă nu fusese prins. Deşi nu mai făcuse nimic la fel de spectaculos ca asasinarea celor trei cuve axlotl şi ghola nenăscuţi, pericolul rămânea.

Paul ştia că *Itaca* avea nevoie de el şi se săturase să fie doar un ghola. Avea o idee pe care voia să o încerce, una atât disperată, cât şi periculoasă, dar nu a şovăit. Amintirile lui adevărate pluteau ca un miraj imediat dincolo de orizontul care pâlpâia din cauza arşiţei.

Cu credincioasa Chani alături, stătea în faţa ecluzei care ducea în marea cală umplută cu nisip. Nu mai spusese nimănui ce intenţiona să facă. De-a lungul ultimilor doi ani, securitatea fusese întărită atât cât reuşeau s-o facă basharul şi energicul Thufir Hawat, dar nimeni nu păzea intrarea în cală. Cei şapte viermi de nisip erau socotiţi îndeajuns de periculoşi pentru a servi drept propriii paznici. Numai Sheeana putea merge în siguranţă printre enormele creaturi, iar ultima oară când o făcuse, chiar şi ea fusese înghiţită pentru scurtă vreme.

Paul a privit cu atenţie chipul frumos de spiriduş şi părul des, roşcat închis, al lui Chani. Chiar şi tară să ştie dinainte, fără să fi aflat că destinul lui era să fie cu ea, ar fi găsit-o pe fata fremenă izbitor de atrăgătoare. La rândul ei, ea i-a măsurat metodic din ochi corpul, noul costum special, uneltele.

— Arăţi ca un războinic fremen adevărat, Usul.

După ce studiase înregistrări şi lucrase cu o staţie de fabricaţie de la nivelul sălii maşinilor, Chani croise un distrai autentic

pentru el, probabil primul care fusese produs de multe secole, şi-i făcuse rost de funie, cârlige de strunit şi depărtătoare. Uneltele neobişnuite păreau straniu de familiare în strânsoarea lui. Potrivit legendei, Muad'Dib chemase un monstru primejdios prima dată când călărise un vierme. Aceste creaturi din cală, deşi rămase pitice din cauza captivităţii, erau totuşi nişte coloşi.

Sasul s-a deschis, iar el şi Chani au păşit în deşertul artificial. Când l-a izbit mirosul de cremene şi de arşiţă aridă, a zis:

— Stai aici, la adăpost. Trebuie să fac singur asta sau n-o să aibă efect. Dacă înfrunt viermele şi-l călăresc, s-ar putea să-mi declanşeze amintirile.

Chani nu a încercat să-l oprească. Înţelegea nevoia la fel de bine ca şi el. Tânărul s-a căţărat pe prima movilă, lăsând urme în nisip, apoi a ridicat amândouă mâinile şi a strigat:

— Shai-Hulud! Am venit după tine!

În acest spaţiu închis, n-avea nevoie de toboşar ca să cheme viermii.

S-a schimbat ceva în aer. A simţit o învolburare în dunele puţin adânci şi a văzut şapte forme ca de şarpe care veneau spre el. În loc să o ia la fugă, a alergat spre ei şi a ales un loc unde putea să-şi pregătească apropierea şi să încalece unul. Inima îi bubuia. Avea gâtul uscat, în ciuda măştii distra-iului care-i acoperea gura şi nasul.

Paul trecuse în revistă holofilme ca să studieze tehnicile fremene de călărire a viermilor. Din punct de vedere intelectual, ştia ce să facă, tot aşa cum, din punct de vedere intelectual, cunoştea detaliile efective ale trecutului său. Dar o înţelegere teoretică era extrem de diferită de experienţa reală. I-a trecut prin cap acum, în timp ce stătea mic şi vulnerabil pe nisip, că cea mai eficace metodă de învăţare era acea de a pune în practică, ceea ce asigura o înţelegere mai completă decât putea obţine din arhivele prăfuite.

O să învăţ bine, s-a gândit el şi şi-a lăsat teama să treacă pe lângă el.

Cel mai apropiat vierme s-a năpustit spre el cu un sunet năvalnic de nisip împrăştiat. Simpla mărime a viermilor devenea tot mai greu de înţeles, pe măsură ce se apropiau de crestele dunelor.

Paul şi-a adunat curajul în inimă şi s-a forţat să înfrunte provocarea. A ridicat cârligul şi depărtătorul şi s-a ghemuit pentru primul salt. Zgomotul apropierii monştrilor era atât de puternic,

încât la început n-a auzit-o pe femeia care striga. Cu coada ochiului, a zărit-o pe Sheeana cum sare peste dune, apoi s-a aruncat în fața lui. Viermele cel mai mare a apărut într-o explozie de praf şi s-a ridicat, cu gura uriaşă plină de dinți cristalini sclipitori.

Sheeana a ridicat mâinile şi a strigat:

— Opreşte, Shaitan!

Viermele a şovăit şi a căutat Dintr-o parte în alta cu capul cărnos, părând nedumerit.

— Opreşte! Ăsta nu-i pentru tine!

A pus mâna cu fermitate pe pieptul distraiului lui Paul şi l-a împins în spatele ei.

— Nu-i pentru tine, Monarhule!

Îmbufnat parcă, cel mai mare vierme a dat înapoi, cu capul fără ochi îndreptat în continuare către ei.

— Du-te înapoi la ecluză, băiat fără minte! a şuierat Sheeana la Paul, doar cu un strop de Glas în voce, cât să-i facă picioarele să reacționeze înainte de a apuca să gândească.

Duncan Idaho era şi el în cadrul uşii, încruntat. Chani arăta atât speriată, cât şi uşurată.

Sheeana l-a dus pe Paul înapoi către observatorii care aşteptau.

— Viermele ăla te-ar fi făcut praf!

— Sunt un Atreides! N-ar trebui să fiu capabil să-i controlez, la fel ca tine?

— Nu-i o teorie pe care intenționez s-o testez cu tine. Eşti prea important pentru noi. Dintre toți copiii ghola, dacă *tu* îți iroseşti viața prosteşte, ce ne facem?

— Dar, dacă mă protejezi prea mult, n-o să capeți niciodată ceea ce ai nevoie. Călărirea unui vierme mi-ar fi redat amintirile, sunt sigur!

— L-ați redeşteptat pe Yueh, i-a atras atenția Chani Sheeanei. De ce nu lui Usul? E mai mare.

— De Yueh ne puteam lipsi şi nu eram siguri de ceea ce facem. Am elaborat deja planuri specifice ca să-i trezim pe Liet-Kynes şi pe Stilgar, iar dacă reuşim cu ei, pot urma şi alții, inclusiv Thufir Hawat şi tu, Chani. Într-o zi, Paul Atreides îşi va primi şansa. Dar numai după ce suntem siguri.

— Şi dacă n-avem timp?

Paul s-a îndepărtat de ei, scuturându-şi nisipul şi praful de pe distra-iul cel nou.

Pe Duncan îl trezi un semnal strident la uşa cabinei. Primul lui gând a fost acela că Sheeana venise din nou la el, în ciuda rezervelor reciproce. A deschis uşa, gata de ceartă.

Paul stătea în cadrul ei, îmbrăcat cu o replică a uniformei militare Atreides, care evoca instantaneu respect şi loialitate din partea lui Duncan.

Tânărul se îmbrăcase astfel intenționat. În acest moment, ghola Paul avea aproape exact aceeaşi vârstă ca originalul când Arrakeenul căzuse în fața prefăcuților Harkonneni, când primul Duncan murise ca să-l apere pe el şi pe mama lui. N

— Duncan, spui că-mi erai prieten apropiat. Spui că-l cunoşteai pe Paul Atreides. Ajută-mă acum.

Tânărul a apucat un mâner elegant sculptat de fildeş şi a scos un pumnal cristalin alb-albăstrui Dintr-o teacă de la brâu. Duncan a făcut ochii mari, uluit.

— Un cristai? Arată... E adevărat?

— Chani l-a făcut, Dintr-un dinte de vierme pe care l-a găsit Sheeana în cală.

Ca în fața unui miracol, Duncan a atins lama cu degetele şi a văzut cât era de dur şi de ascuțit. A plimbat degetul de-a lungul tăişului şi s-a tăiat intenționat. A lăsat să cadă o singură picătură de sânge pe pumnalul alb ca laptele.

— Potrivit tradiției străvechi, un cristai nu trebuie scos niciodată decât dacă gustă sânge.

— Ştiu.

Paul era clar tulburat când a luat arma şi a băgat-o înapoi în teacă. După ce a şovăit un pic, a spus brusc toate cuvintele pe care venise să le spună.

— De ce nu mă trezesc Surorile Bene Gesserit, Duncan? Ai nevoie de mine. Toți de pe non-navă au nevoie de mine.

— Da, domnişorule Paul. Avem nevoie de tine, dar avem nevoie de tine *viu.*

— Aveți nevoie de capacitățile mele, cât mai curând posibil. Am fost Kwisatz Haderach, iar acest ghola are aceleaşi gene. Inchipuie-ți cât de folositor aş putea fi!

— Kwisatz Haderach... Duncan a oftat şi s-a aşezat pe pat.

— Comunitatea a petrecut secole întregi ca să-l creeze, dar, în acelaşi timp, erau îngrozite de el. Se presupunea că poate arunca o punte peste spațiu şi timp, să vadă trecutul şi viitorul, locuri

unde nici măcar o Cucernică Maică nu îndrăzneşte să privească. Prin forță brută sau prin viclenie, el poate să făurească unirea dintre cele mai diferite facțiuni. E un receptacul de puteri colosale.

— Oricare-ar fi aceste puteri, Duncan, am nevoie de ele. Şi pentru asta am nevoie de amintiri. Convinge-o pe Sheeana să încerce cu mine în continuare.

— O să facă ce vrea ea să facă, la momentul ales de ea. Supraestimezi influența pe care o am în rândul Surorilor.

— Dar dacă Inamicul ne prinde complet în plasă? Dacă Kwisatz Haderach e singura speranță?

— Leto al II-lea a fost şi el un Kwisatz Haderach, deşi nici tu, nici fiul tău n-ați ieşit exact aşa cum a intenționat Bene Gesseritul. Surorile se tem foarte tare de oricine manifestă puteri neobişnuite.

A râs.

— După Dispersie, când Comunitatea l-a adus înapoi pe marele Duncan Idaho, unele dintre ele m-au acuzat chiar *pe mine* că aş fi un Kwisatz Haderach. Au omorât unsprezece ghola de-ai mei, fie cu mâna ereticelor Bene Gesserit, fie a intriganților tleilaxu.

— Dar de ce nu vor aceste puteri? Credeam...

— O, vor puterile, Paul, dar numai în condiții atent controlate. Inima i s-a strâns pentru tânărul care părea atât de pierdut şi de disperat.

— Nu pot face nimic fără trecut, Duncan. Ajută-mă să-l recuperez! Ai trăit lângă mine o parte din el. Tu îți aduci aminte.

— O, îmi aduc aminte foarte bine de tine.

Duncan şi-a împreunat mâinile la ceafă şi s-a lăsat pe spate.

— Îmi aduc aminte botezul tău pe Caladan, după ce aproape că ai fost omorât de intrigile imperiale, deşi erai doar un bebeluş. Îmi amintesc cum întreaga familie a ducelui Leto a fost pusă în primejdie în timpul Războiului de Asasini. Mi-a fost acordată marea onoare de a te pune la adăpost şi noi doi ne-am dus în zona sălbatică a Caladanului. Am stat cu bunica ta exilată Helena şi ne-am ascuns printre primitivii de pe planetă.

Atunci am devenit noi doi atât de apropiați. Da, îmi aduc aminte foarte bine.

— Eu nu, a oftat Paul.

Duncan părea prins într-o buclă a vieților lui trecute. Caladan... Dune... Harkonnenii... Alia... Hayt.

— Ştii ce-mi ceri, legat de amintiri, de viața ta? Tleilaxu au creat primul meu ghola ca unealtă de asasinat. M-au manipulat pentru că eram prietenul tău. Ştiau că nu mă puteai alunga, chiar dacă vedeai capcana.
— Nu te-aş fi alungat, Duncan.
— Am avut pumnalul ridicat împotriva ta, gata să lovească, dar în ultima clipă m-am ciocnit cu mine însumi. Asasinul programat Hayt a devenit loialul Duncan Idaho. Nu-ți poți închipui agonia!
Îndreptă degetul cu severitate către tânăr.
— Recuperarea trecutului tău o să ceară o criză asemănătoare. Paul a adoptat un aer hotărât.
— Sunt pregătit. Nu mă tem de durere. Cu fruntea încrețită, Duncan i-a zis:
— Eşti prea mulțumit, tinere Paul, pentru că Chani a ta te ține cu picioarele pe pământ. Te face să fii stabil şi fericit, iar ăsta e un mare neajuns. Prin contrast, uită-te la Yueh. A luptat împotriva amintirilor cu fiecare fibră a ființei sale şi asta l-a frânt. Dar tu... ce punct de sprijin pot folosi împotriva ta, Paul Atreides?
— O să găsim noi ceva.
— Chiar eşti gata să accepți ce o să fie? Duncan s-a aplecat în față şi nu a arătat nicio milă.
— Dacă singurul mod de a-ți recupera trecutul este acela că trebuie s-o *pierzi* pe Chani? Dacă trebuie să moară sângerând în brațele tale, înainte să-ți aminteşti?

⸗

„Mai mult decât orice, am nevoie ca tatăl meu să afle că n-am eşuat. Nu vreau să moară crezând că am fost nedemn de genele lui."
Ghola Scytale, *interviu al securității non-navei*

24

— Trebuie construit potrivit unor standarde precise, a insistat bătrânul tleilaxu, cu voce spartă. Standarde *precise*!
— O să am grijă de asta, tată.
Ghola, de numai treisprezece ani, avea grijă de Maestrul aflat în stare tot mai proastă, aşezat într-un fotoliu solid. Bătrânul Scytale refuza să se întindă înainte să fie construit un catafalc tradițional pentru corpul lui. Îşi ținea intenționat apartamentul

auster încuiat, pentru a îi îndepărta pe toți ceilalți. N-avea nici cea mai mică dorință să fie întrerupt sau sâcâit în ultimele lui zile.

Organele, încheieturile şi pielea Maestrului deilaxu începuseră să se comporte din ce în ce mai problematic. Îi aminteau de felul în care non-nava însăşi părea să intre în colaps; sistemele îşi opreau funcționarea şi permiteau aerului să se scurgă în spațiu, se pierdea inexplicabil apă, dispăreau rezerve de hrană. Unii dintre refugiații mai paranoici vedeau sabotaje în fiecare licuripanou care pâlpâia şi mulți priveau cu suspiciune către deilaxu. Era încă un motiv care-l făcea să bombăne. Măcar avea să se ducă în curând.

— Credeam c-ai zis că se construieşte deja catafalcul. Nu e bine să te grăbeşti.

Adolescentul a înclinat capul.

— Nu-ți face griji. Urmez legile stricte ale Shariatului.

— Atunci arată-mi-l.

— Propriul catafalc? Dar e menit să-ți poarte trupul numai după ce... după ce...

Bătrânul Scytale l-a privit furios, cu ochii întunecați.

— Purifică-te de emoțiile astea nefolositoare! Te-ai implicat prea mult în proces! E ruşinos!

— N-ar trebui să-mi pese de tine, tată? Iți văd suferința...

— Încetează să-mi mai spui tată. Gândeşte-te la mine ca la *tine însuți.* Odată ce devii eu, n-o să fiu mort. Nu-i nevoie să plângi. Fiecare dintre încarnările noastre e dispensabilă, atâta vreme cât lanțul amintirilor continuă fără întrerupere.

Tânărul Scytale încerca să-şi recapete calmul.

— Eşti totuşi un tată pentru mine, indiferent ce amintiri sunt îngropate înăuntrul meu. O să încetez să mai simt emoțiile astea când vechea mea viață va fi fost restaurată?

— Sigur că da. În acea clipă glorioasă vei înțelege adevărul... şi obligațiile pe care le ai.

Scytale l-a apucat pe tânăr de cămaşă şi l-a tras mai aproape.

— Unde-ți sunt amintirile? Dacă mor mâine?

Scytale cel bătrân ştia că moartea era iminentă, dar îşi dramatizase infirmitatea, într-o încercare de a-şi şoca înlocuitorul. Construirea prematură a catafalcului era o altă încercare de a provoca o criză. Măcar dacă s-ar fi putut întoarce amândoi pe Tleilax, unde cufundarea completă în sfintele tradiții ale Marii Credințe ar fi fost de-ajuns ca să declanşeze până şi cel mai

încăpățânat dintre ghola. Aici, la bordul unei non-nave fără Dumnezeu, dificultățile păreau insurmontabile.

— N-ar fi trebuit să dureze atât de mult.

— Ți-am înşelat încrederea.

Ochii injectați ai lui Scytale aruncau fulgere.

— Nu îmi înşeli doar mie încrederea, înşeli încrederea poporului tău. Dacă nu te trezeşti, întreaga noastră rasă, întreaga istorie şi toate cunoştințele din mintea mea vor dispărea din univers. Vrei să fii responsabil pentru asta? Refuz să cred că Dumnezeu şi-a întors cu totul fața de la noi. Soarta noastră, din nefericire, depinde de tine.

Tânărul ghola părea abătut, ca şi cum o povară insuportabilă îl apăsa pe umeri.

— Fac tot ce pot ca să ating acest țel, *tată*. Rostise cuvântul intenționat.

— Şi, până reuşesc, trebuie să faci tot ce poți pentru a rămâne în viață. În *sfârşit arată un pic de forță,* s-a gândit Scytale cu amărăciune. *Dar nu-i destul.*

Câteva zile mai târziu, ghola stătea lângă patul de moarte al tatălui său, *propriul* pat. Se simțea de parcă ar fi trăit o experiență extracorpo-rală, privindu-şi viața cum se scurge, clipă cu clipă. Îi dădea băiatului o senzație stranie de detaşare.

De când ieşise din cuva axlotl, Scytale iubise o singură persoană: pe el însuşi... atât eul său mai vârstnic, cât şi pe cel care avea să fie. Bărbatul aflat în declin furnizase celule din propriul corp, celule care îi păstrau toate amintirile şi experiențele, toată cunoaşterea poporului tleilaxu.

Dar nu furnizase şi cheia deblocării lor. Oricât s-ar fi încordat tânărul ghola, amintirile lui refuzau cu încăpățânare să iasă la iveală. A prins mâna bătrânului într-o încleştare strânsă.

— Nu încă, tată. Am tot încercat, mereu...

Cu ochii miopi, bătrânul Scytale s-a uitat mânios la copia lui.

— De ce mă... dezamăgeşti astfel?

Yueh fusese redeşteptat la viața lui trecută, iar alți doi ghola, Stilgar şi Liet-Kynes, erau puşi chiar acum pe jarul mental. Cum puteau nişte simple vrăjitoare să reuşească acolo unde un Maestru tleilaxu eşua? Surorile Bene Gesserit n-ar fi trebuit să fie atât de experte la declanşarea avalanşei de experiențe. Dacă Scytale nu reuşea s-o facă, tleilaxu vor fi aruncați la lada de gunoi

a istoriei.

Bătrânul de pe pat tuşea şi horcăia, în timp ce tânărul s-a aplecat, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Bătrânul Scytale a scuipat sânge. Dezamăgirea şi disperarea lui absolută erau palpabile.

Un semnal insistent la uşă a anunțat sosirea a doi doctori Suk. Rabinul cu ochelari era vizibil dezgustat de îndatoririle sale, în timp ce tânărul Yueh părea încă zguduit de revenirea recentă a amintirilor. Scytale vedea în ochii lor că ştiau amândoi că bătrânul Maestru avea să se stingă în curând.

Printre vrăjitoare existau şi alte doctorițe Suk, dar Scytale insistase să fie îngrijit doar de Rabin şi numai când era absolut necesar. Erau cu toții powindah necurați, dar măcar Rabinul nu era o *femelă* dezgustătoare. Sau poate că Scytale ar fi trebuit să-l aleagă pe Wellington Yueh, mai degrabă decât pe evreul în vârstă. Bătrânul Maestru tleilaxu trebuia să accepte anumite investigații medicale, fie şi numai ca să rămână în viață până când se trezea „fiul" său.

Scytale a ridicat capul.

— Plecați! Ne rugăm!

— Crezi că-mi place să îngrijesc nişte ghola? Sau nişte mârşavi deilaxu? Crezi că *vreau* să vin aici? Puteți să muriți amândoi, la cât îmi pasă mie!

Yueh a înaintat totuşi cu trusa medicală; l-a dat uşor la o parte pe Scytale cel tânăr, ca să verifice semnele vitale ale muribundului. În spatele lui Yueh, Rabinul privea chiorâş prin ochelari, cu ochi de vultur.

— Nu mai durează mult.

Un om sfânt atât de ciudat, gândea tânărul Scytale. Chiar şi comparat cu mirosurile de dezinfectant, de medicamente şi de boală, în jurul lui plutea mereu un iz ciudat.

Pe ton plin de compasiune, Yueh a spus:

— Nu putem face mare lucru.

Cu respirația întretăiată, bătrânul Scytale a croncănit:

— Un Maestru deilaxu n-ar trebui să ajungă atât de slăbit şi decrepit. E... ruşinos.

Tânăra dublură a încercat din nou să declanşeze şuvoiul de amintiri, să le stoarcă în creier prin simpla putere a voinței, aşa cum încercase de nenumărate ori până atunci. Trecutul esențial trebuia să fie undeva înăuntru, îngropat adânc. Dar nu simțea

nicio furnicătură a posibilităților, nicio licărire de succes. *Dacă nu sunt deloc acolo?* Dacă ceva mersese îngrozitor de prost? Pulsul i se accelera, pe măsură ce creştea panica. Nu mai avea mult timp. N-avea niciodată destul timp.

S-a forțat să oprească acest gând. Trupul furniza o bogăție de material celular. Puteau să creeze mai mulți ghola Scytale, să încerce iar, dacă era nevoie. Dar dacă propriile amintiri nu reuşiseră să iasă la suprafață, de ce ar avea mai mult noroc un ghola identic, fără îndrumarea originalului?

Sunt singurul care-l cunoştea pe Maestru atât de intim.

Voia să-l scuture pe Yueh, să-i ceară să-i spună cum a reuşit să-şi amintească trecutul. Lacrimile curgeau şiroaie acum, cădeau pe mâna bătrânului, dar Scytale ştia că erau neîndestulătoare. Pieptul tatălui său a tresărit, cu un horcăit de moarte, aproape imperceptibil. Echipamentul de susținere a vieții a murmurat cu mai mare intensitate, iar afişajele instrumentelor au fluctuat.

— A intrat în comă, a raportat Yueh.

Rabinul a dat din cap. Ca un călău care-şi anunța planurile, a rostit:

— Prea slăbit. O să moară acum. Lui Scytale i s-a strâns inima.

— Şi-a pierdut speranța cu mine.

Tatăl lui n-avea să afle niciodată dacă reuşea; avea să moară cu întrebări şi griji. Ultima mare calamitate Dintr-un lung şir de dezastre care căzuseră asupra rasei deilaxu.

A strâns mâna bătrânului. Atât de rece, prea rece... Simțea cum i se scurge viața.

Am eşuat!

Ca doborât de un paralizator, Scytale a căzut în genunchi la marginea patului. În disperarea lui zdrobitoare, ştia cu certitudine absolută că nu va putea reînvia niciodată amintirile recalcitrante. Nu singur. *Pierdut!*

Pierdut pentru totdeauna! Tot ce a însemnat cândva marea rasă tleilaxu! Nu putea suporta amploarea dezastrului. Realitatea înfrângerii i-a străpuns inima ca un pumnal.

Brusc, tânărul tleilaxu a simțit cum se schimbă ceva în interior, apoi a urmat ceva ca o explozie între tâmple. A țipat din cauza durerii îngrozitoare. La început, a crezut că va muri şi el, dar, în loc să fie înghițit de beznă, a simțit cum gânduri noi îi pârjolesc conştiința. Amintirile s-au revărsat încețoşate, dar Scytale s-a fixat asupra fiecăreia, a absorbit-o din nou şi a reprelucrat-o în

sinapsele propriului creier. Amintirile prețioase reveniseră acolo unde le fusese întotdeauna locul.

Moartea tatălui său deschisese barierele. În sfârşit, Scytale recuperase ceea ce trebuia să ştie, baza de date critică a unui Maestru tleilaxu, toate secretele străvechi ale rasei sale.

Plin de mândrie şi un nou simț al demnității, s-a ridicat în picioare. Şi-a şters lacrimile calde şi a privit în jos, la copia abandonată a lui însuşi. Nu era nimic altceva decât o coajă ofilită. Nu mai avea nevoie de bătrânul acela.

⸗

„Aceşti copii ghola conțin suflete vechi, nu prea diferite de vocile din Celelalte Memorii ale unei Cucernice Maici. Provocarea este să accesăm şi să exploatăm aceste suflete vechi”

Jurnalul navei, intrare a lui Duncan Idaho

25

În corpul stângaci de adolescent, plin de amintirile unei vieți lungi şi de ruşinea lucrurilor pe care le făcuse, Wellington Yueh păşea cu încetineală dureroasă. Fiecare pas îl ducea mai aproape de clipa de care se temuse. Pielea frunții îi ardea în locul unde ar fi trebuit să se afle tatuat un diamant: măcar nu mai etala acea minciună.

Yueh ştia că, dacă avea vreodată intenția să-şi facă această viață diferită de cea trecută, predispusă la greşeli, trebuia să se confrunte cu lucrurile înfiorătoare pe care le făcuse.

Aici, mii de ani mai târziu şi în partea cealaltă a universului, Casa Atreides era peste tot în jurul lui: Paul Atreides, doamna Jessica, Duncan Idaho, Thufir Hawat. Cel puțin, ducele Leto nu fusese reînviat ca ghola. Nu încă. Yueh nu credea că ar fi suportat să se uite în ochii omului pe care-l trădase.

Avea să fie destul de greu să se afle în fața Jessicăi. În timp ce mergea greoi către apartamentul ei, Yueh a auzit glasuri în față, chicotitul unui copil şi mustrarea unei femei. Pe neaşteptate, mica Alia a ieşit, cu mersul ei încă nesigur, pe una dintre uşi şi a intrat pe alta, urmată de o Instructoare care o dojenea. Fetița de doi ani era extrem de precoce, dând semne ale geniului care fusese prima Alia; saturația cu mirodenie din cuva axlotl o modificase oarecum, dar nu poseda complet Celelalte Memorii ale predecesoarei sale.

Instructoarea a mers după ea şi a închis uşa în urma lor. Niciuna dintre ele nu-i aruncase vreo privire lui Yueh.

Alia era cea mai recent născută ghola; programul se oprise de la crima oribilă care dusese la moartea celor trei cuve şi a copiilor nenăscuţi. *Măcar asta e o crimă pe care n-o am pe conştiinţă.* Dar Surorile Bene Gesserit aveau să reînceapă curând programul. Discutau deja care celule să fie implantate în noile cuve axlotl. Irulan? Împăratul Shaddam în persoană? Contele Fenring... sau cineva mult mai rău? Yueh s-a cutremurat la gândul ăsta. Se temea că vrăjitoarele trecuseră dincolo de nevoia stringentă şi acum doar se jucau cu vieţi, dând voie curiozităţii lor infernale să treacă dincolo de orice prudenţă.

S-a oprit în faţa apartamentului Jessicăi şi şi-a adunat curajul. *Voi înfruntafrica.* Nu era asta partea din Litanie pe care vrăjitoarele o citau atât de des? În încarnările lor prezente, ca ghola, Jessica şi Yueh fuseseră suficient de apropiaţi încât să se poată considera prieteni. Dar, de când redevenise dr. Wellington Yueh, totul se schimbase.

Acum am o a doua şansă, s-a gândit el. *Dar drumul spre ispăşire e lung şi foarte abrupt.*

Jessica a deschis uşa la semnalul lui.

— O, bună, Wellington. Eu şi nepotul meu tocmai citeam o holo-carte despre anii de tinereţe ai lui Paul, unul dintre volumele acelea pe care le scria mereu prinţesa Irulan.

L-a invitat înăuntru, unde l-a văzut pe Leto al II-lea aşezat cu picioarele încrucişate pe podeaua acoperită cu un covor. Leto era un singuratic, deşi îşi petrecea deseori timpul cu „bunica" lui.

Yueh a tresărit nervos când ea a închis uşa în urma lor, ca pentru a-i pecetlui osânda şi a-i împiedica evadarea. Ţinea ochii plecaţi şi, după un oftat adânc, a spus:

— Aş vrea să-mi cer iertare, doamnă. Deşi ştiu că nu mă vei putea ierta niciodată.

Jessica i-a pus mâna pe umăr.

— Am mai trecut prin asta. Nu poţi fi învinovăţit pentru lucruri făcute cu atâta vreme în urmă. Nu erai cu adevărat tu.

— Ba da, eram, pentru că acum îmi amintesc tot! Noi, ghola, am fost creaţi cu un singur scop şi trebuie să acceptăm consecinţele

Jessica l-a privit cu nerăbdare.

— Ştim cu toţii ce ai făcut, Wellington. Am acceptat asta şi te-am iertat de mult.

— Dar o s-o faci din nou după ce-ți *aminteşti}* într-o zi, acele tainițe se vor deschide în mintea ta, rănile vechi, îngrozitoare... avem de înfruntat vina pe care ne-au lăsat-o predecesorii noştri sau o să fim mistuiți de lucruri pe care nu le-am făcut niciodată.

— E un tărâm necunoscut pentru noi toți, dar bănuiesc că fiecare avem destule lucruri pentru care să ne căim.

Încerca să-l aline, dar el nu simțea că merită. Leto a pus bobina pe pauză şi a ridicat ochii în care se citea o inteligență stranie.

— Ei bine, o să-mi asum responsabilitatea numai pentru ce fac în viața *asta.*

Jessica a întins mâna să atingă blând obrazul lui Yueh.

— Nu înțeleg prin ce ai trecut, prin ce treci încă. O să aflu destul de curând, presupun. Dar ar trebui să te gândeşti la ce ți-ar*plăcea* să fii, nu la ce ți-e teamă să fii.

Făcea totul să sune atât de simplu, dar, în ciuda tuturor eforturilor lui, mai fusese corupt înainte.

— Dacă fac ceva rău şi în viața asta? Chipul Jessicăi s-a asprit.

— Atunci, nimeni nu te poate ajuta.

⸗

„Credeți că aveți ochii deschişi şi totuşi nu vedeți."
Mustrare Bene Gesserit

26

Apa se izbea de reciful negru de pe Buzzell, trimițând în sus un văl de stropi. Maica Comandant Murbella, în picioare pe marginea golfului alături de Sora aflată cândva în dizgrație, privea fibienii care făceau giumbuşlucuri în apa adâncă. Creaturile amfibiene înotau laolaltă, alunecoşi, cu pielea netedă, se scufundau sub valuri şi apoi se aruncau din nou la suprafață.

— Îşi iubesc la nebunie libertatea proaspăt căpătată, a comentat Corysta.

Ca delfinii într-o mare de pe Pământul antic, se gândea Murbella în timp ce le admira formele. Umani şi totuşi spectaculos de non-umani.

— Mă interesează mai mult să-i văd cum recoltează gemone.

A întors fața în bătaia vântului sărat. Se adunau nori cenuşii, dar aerul rămânea cald şi umed.

— Datoriile din războiul ăsta sunt cutremurătoare. Creditul ne

este extins peste limite, iar unii dintre furnizorii noştri vitali nu acceptă nimic în afară de valută forte, cum ar fi gemonele.

În lunile care trecuseră de la plecarea de pe Oculiat, Maica Comandant zburase de la o planetă la alta şi cercetase mijloacele de apărare ale omenirii.

Regii, preşedinţii şi căpeteniile războinice îşi dădeau seama de pericolul în care se aflau şi furnizau nave de luptă independente, care se adăugau la cele nou-construite de Ghildă şi ieşite din şantierele de pe Junction. Fiecare guvern şi roiuri de lumi aliate se înghesuiau să inventeze sau să achiziţioneze armament nou pe care să-l folosească împotriva Inamicului, dar până acum nimic nu se dovedise eficace. Ixienii încă testau armele Anihilatoare, care se dovediseră mai greu de fabricat decât era de aşteptat. Murbella continua să ceară mai multă muncă, mai multe materiale şi mai multe sacrificii. Nu era de-ajuns.

Iar războiul continua. Se răspândeau molime. Flotele maşinilor distrugeau fiecare lume locuită de fiinţe umane pe care o întâlneau. În apropiere de marginea uneia dintre zonele principale de luptă, alte trei înlocuitoare ale Sheeanei adunau în jurul lor oamenii prinşi între ciocan şi nicovală, dar în zadar. Până acum, de la începutul marşului lui Omnius prin spaţiu, Murbella nu putea revendica nici măcar o singură victorie clară.

În clipele ei cele mai negre, şansele păreau puţine şi obstacolele, de netrecut. Cu milenii în urmă, luptătorii Jihadului Buderian se confruntaseră cu o altă situaţie imposibilă şi omenirea câştigase doar acceptând un cost îngrozitor. Dezlănţuiseră nenumărate arme atomice care distruseseră nu numai maşini gânditoare, ci şi trilioane de fiinţe umane ţinute în acest timp în sclavie. Victoria a la Pirus lăsase o pată oribilă pe sufletul uman.

Iar acum, chiar şi după acest sacrificiu monumental, Omnius se întorcea, ca o buruiană dăunătoare ale cărei rădăcini nu fuseseră niciodată distruse. Evaluând înaintarea maşinilor, îşi dădea seama că într-un an sau doi rasa umană avea să fie silită la un test culminant de putere.

Odată ce industriaşii ixieni livrau mult-aşteptatele Anihilatoare, toate armatele adunate de pe planete, una după alta, aveau să traseze o linie în spaţiu. În ceea ce o privea pe ea, ocazia nu putea sosi prea curând.

— Transporturile noastre de gemone au crescut în fiecare lună de-a lungul ultimilor doi ani.

În timp ce vorbea, Corysta nu-şi lua privirea de la creaturile acvatice zglobii.

— Fibienii sunt mai productivi acum, că nu-i mai torturează Onoratele Matres. Înainte nu se jucau niciodată astfel. Consideră mările de pe Buzzell casă, nu închisoare.

Corysta, o fostă Maică reproducătoare exilată aici pentru crima de a fi încercat să-şi păstreze propriul copil, devenise supraveghetoare fermă a recoltelor de gemone. Superviza sortarea, curățarea şi ambalarea nestematelor sidefii, livrate cu regularitate intermediarilor CHOAM-ului.

— Chiar şi aşa, avem nevoie de mai multe gemone.

— O să vorbesc cu fibienii, Maică Comandant. O să le explic că avem mare nevoie, că Inamicul e tot mai aproape. De dragul meu, s-ar putea să muncească mai mult.

Zâmbetul Corystei era ciudat de indescifrabil.

— O să le-o cer ca pe o favoare.

— Şi-o să meargă?

Cealaltă Soră a ridicat umerii. Fibienii săltau mult în aer şi se cufundau înapoi în apă, în timp ce Corysta le făcea semn cu mâna, râzând. Păreau să ştie că-i privea. Lumina soarelui licărea pe suprafața apei. Dădeau aceşti fibieni un spectacol special?

Dintr-odată, ceva mare, în formă de şarpe, a ieşit din adâncuri în apropiere de creaturile care se bălăceau. Un cap fără ochi s-a înălțat deasupra valurilor, cu gura rotundă în care luceau dinți cristalini. Capul căuta în jur, cu membranele fine ale branhiilor care simțeau vibrațiile, ca un şarpe de mare din legendele străvechi.

Lui Murbella i s-a tăiat răsuflarea. Spre uimirea ei, semăna cu un vierme de nisip de pe Rakis, deşi lung de numai vreo zece metri şi adaptat astfel încât să poată trăi în apă. Imposibil! Un vierme de mare?

Corysta a alergat frenetic în jos pe stânci şi a intrat în spuma valurilor. Fibienii zăriseră deja monstrul şi încercau să se îndepărteze înot. Viermele s-a năpustit către ei; stropii îi sclipeau pe inelele verzui.

Încă doi monştri lungi, sinuoşi, au apărut din apa adâncă şi au început să descrie cercuri în jurul fibienilor. Oamenii acvatici s-au strâns în formațiune de apărare; un mascul cu cicatrice pe frunte a scos un cuțit lat, cu lama plată, folosit pentru a desprinde

cholisterele de pe fundul oceanului. Ceilalți fibieni au început să-şi fluture propriile arme, ridicole împotriva unui şarpe de mare.

In valuri până la genunchi, Corysta aluneca pe pietrele acoperite de alge. Murbella a alergat după ea, cu ochii ațintiți asupra a ceea ce se vedea în apă.

— Ce-s creaturile alea?

— Monştri! Nu i-am mai văzut până acum!

Masculul fibian cu cicatrice a scos un sunet asurzitor, vibrant, şi a plesnit apa cu mâna palmată, cu un pocnet strident. Fibienii adunați au țâşnit ca un banc de peşti speriați, câțiva s-au scufundat, alții înotau cu iuțeală pe valuri.

Deşi nu aveau ochi, viermii înotători ştiau unde se aflau fibienii. Cu o răsucire rapidă şi o smucitură a corpurilor lungi de şarpe, au pornit în urmărirea muncitorilor acvatici, împingându-i spre țărmul stâncos.

Murbella şi Corysta au privit cum unul dintre cei mai mari viermi s-a aruncat, l-a prins pe unul dintre fibieni şi i-a dat drumul pe gâtlejul ud. Ceilalți viermi au atacat ca un grup de rechini furioşi.

Murbella a înaintat prin apă s-o apuce pe Corysta de umăr şi s-o împiedice să înoate mai departe în apa învolburată. Erau amândouă neajutorate, incapabile să oprească masacrul.

— Copilul mării... a gemut ea.

Viermii de mare se zvârcoleau şi împroşcau apă în timp ce se hrăneau. La picioarele Murbellei clipoceau valuri însângerate; a tras-o pe Corysta, înecată de suspine, înapoi la țărm.

⸗

„O planetă nu este doar un obiect de studiu. Mai curând, este o unealtă, poate chiar o armă, cu care ne putem lăsa urmele asupra galaxiei."

Liet-Kynes, *originalul*

27

Acum, că Stilgar şi Liet-Kynes îşi recăpătaseră amintirile de ghola, deveniseră experții non-navei în materie de reciclare extremă, în metode de a profita la maximum de resursele lor reduse. Sistemele de susținere ale vieții de pe *Itaca* fuseseră proiectate de genii din Dispersie, descendenți ai celor care supravieţuiseră îngrozitoarei Epoci a Foametei. Tehnologia extrem

de eficientă putea sluji pasagerii şi echipajul pe perioade lungi, chiar şi ţinând cont de populaţia din ce în ce mai mare. Dar nu şi în cazul sabotajului intenţionat.

Înalt şi slab, cu trup de tânăr şi ochi bătrâni de naib, Stilgar arăta gata să pornească într-o călătorie în deşert. El şi Liet-Kynes se legaseră unul de altul mai întâi datorită intereselor comune şi, mai recent, datorită trecutului redeşteptat al fiecăruia. Liet refuza să vorbească despre criza prin care îl frânsese Sheeana. Era o problemă prea intimă, chiar şi pentru prieteni apropiaţi.

În ceea ce-l privea pe el însuşi, Stilgar nu putea uita ce-i făcuseră vrăjitoarele. Până în adâncul fiinţei sale, era om al deşertului de pe Arrakis. Supravegheat de instructoarea Superioară Garimi, citise despre propria istorie ca tânăr luptător de comando împotriva Harkonnenilor, mai târziu ca naib şi apoi ca adept al lui Muad'Dib. Dar ca să-i declanşeze amintirile de ghola Surorile încercaseră să-l *înece.*

La un rezervor de reciclare plin cu apă, Sheeana şi Garimi îi legaseră greutăţi în jurul gleznelor. Stilgar s-a opus, dar nu se putea pune cu vrăjitoarele.

— Ce am făcut? De ce-mi faceţi aşa ceva?

— Găseşte-ţi trecutul, a zis Sheeana, sau mori!

— Fără amintiri, nu foloseşti la nimic şi mai bine te înecăm ca să scăpăm de tine, a adăugat Garimi.

Îl aruncaseră în bazin.

Incapabil să se elibereze singur de greutăţile de la glezne, Stilgar s-a scufundat repede. S-a zvârcolit puternic, dar apa era peste tot, mai apăsătoare decât cel mai gros nor de praf. Încerca disperat să privească afară, dar distingea numai siluetele neclare, unduitoare, ale celor două femei de-acolo. Niciuna nu a ridicat un deget să-l ajute.

Plămânii îi urlau, iar bezna i se aşternea peste ochi. Se zbătea cu violenţă şi puterile îi slăbeau din ce în ce mai tare. Tânjea să respire. Ar fi vrut să ţipe, *avea nevoie* să ţipe, dar nu exista aer. Bulele expirate năvăleau afară din gura deschisă. Când totul devenise mai mult decât insuportabil, a inhalat o cantitate enormă de apă, care i-a inundat căile respiratorii. Nu vedea nicio cale de a ieşi din bazin...

... şi Dintr-odată nu mai era un bazin, ci un râu lat, adânc, care, şi-a dat el seama, se afla pe una dintre planetele pe care luptase în jihadul lui Muad'Dib. Mărşăluise împreună cu un regiment de

soldați de pe Caladan şi fusese nevoie să treacă râul prin vad. Apa era mai adâncă decât anticipase oricare dintre ei şi se scufundaseră cu toții. Tovarăşii lui, care se născuseră înotând, nu-şi făcuseră griji, chiar râseseră în timp ce-şi croiau drum către mal. Dar Stilgar fusese tras la fund. A întins mâinile şi nu a prins decât aer. A inhalat şi atunci apă şi aproape că se înecase...

În sfârşit, Sheeana l-a tras pe Stilgar afară din bazin şi i-a pompat apa afară din plămâni. O doctoriță Suk supărată le-a mustrat pe ea şi pe Garimi în timp ce-l readucea la viață pe tânărul ghola. L-au rostogolit, iar el a vomitat înghițituri acre de apă. Abia avusese putere să se ridice în genunchi.

Când a întors privirea spre Sheeana, era mai mult decât un băiat de unsprezece ani. Era naibul Stilgar.

Mai târziu, când l-a văzut şi pe Liet redeşteptat, s-a temut să-l întrebe ce încercare groaznică fusese silit prietenul lui să îndure...

Acum, cei doi se îndreptau spre cala cea mare să vadă viermii de nisip, cum mai făcuseră de multe ori înainte. Camera de observație de sus era unul dintre locurile lor favorite, mai ales acum. Viermii colosali stârneau în ei senzații atavice puternice.

Pe măsură ce se apropiau, Stilgar inspira adânc mirosul reconfortant de aer cald şi uscat, cu arome distincte de vierme de nisip şi de scorțişoară. A zâmbit scurt, cu nostalgie trecătoare, înainte ca fruntea să i se încrunte.

— N-ar trebui să simt mirosul ăsta. Liet l-a ajuns din urmă.

— Mediul de acolo trebuie să fie atent controlat. Dacă izolația are scurgeri, umezeala ar putea pătrunde în cală. Încă o avarie, după atâtea altele!

S-au grăbit către camera instalațiilor, unde l-au găsit pe tânărul Thufir Hawat, care supraveghea reparațiile. Două Surori Bene Gesserit şi Levi, unul dintre evreii refugiați, lucrau la instalarea plăcilor înlocuitoare din plaz. Aplicau material gros de etanşare în jurul ferestrelor, sus, deasupra calei pline cu nisip. Thufir era încruntat.

Stilgar a înaintat cu un aer autoritar. Sarcina de a monitoriza viermii de nisip şi sistemele de reciclare le era în general rezervată lui şi lui Liet.

— Ce cauți aici, Hawat?

Thufir a părut surprins de tonul acuzator al vocii fremenului.

— Cineva a turnat acid pe izolații. Agentul coroziv a distrus nu numai izolația, ci şi o parte din plaz şi din panourile peretelui.

— Le-am peticit la timp, a adăugat Levi. Am găsit şi un dispozitiv cu declanşare întârziată care ar fi golit în cală unul dintre rezervoarele cu apă, ca s-o inunde.

Stilgar tremura de furie.

— Asta ar fi omorât viermii!

— Am verificat chiar eu sistemele acum două zile, a zis Liet. Asta nu-i o simplă avarie.

— Nu, a fost de acord Thufir. Sabotorul nostru s-a pus iar pe treabă, în timp ce Stilgar şi-a rotit privirea peste oamenii adunați acolo, Liet

s-a repezit la consolele cu instrumente ca să verifice mediul deşertului.

— Pare să nu existe nicio daună permanentă. Indicatoarele arată totul încă în limitele de toleranță ale creaturilor. Purificatoarele ar trebui să readucă aerul înapoi la nivelurile dorite în scurtă vreme.

Stilgar a examinat noile izolații cu grijă specială şi le-a considerat corespunzătoare. El şi Liet au schimbat priviri care spuneau că trebuie să fie bănuitori cu toată lumea de la bord. În *afară de noi doi,* a decis Stilgar.

Cu multă vreme în urmă, când el şi Liet se cunoscuseră prima oară, cei doi trecuseră împreună prin multe aventuri în lupta cu abjecții Harkonneni. La fel ca tatăl lui, Liet dusese o viață dublă, inspirându-le visuri mărețe oamenilor deşertului, în timp ce juca rolul de planetolog imperial şi Judecător al Schimbării. Liet era, de asemenea, şi tatăl lui Chani. Dacă ghola fetei deşertului nu şi-l amintea încă, el şi-o amintea şi se uita la Chani cu dragoste stranie, care trecuse peste timp.

Deranjat de mirosurile înțepătoare de acid şi de substanță folosită pentru izolație, Stilgar s-a întors posomorât cu spatele la fereastra de observație.

— De acum înainte o să dorm aici. N-o să-l las pe Shai-Hulud să moară, nu atât timp cât sunt eu în viață.

— Lucrez cu basharul. Sunt convins că există vreun soi de urmă, trebuie doar s-o găsim. Agentul coroziv a fost obținut din depozite securizate, aşa că ar putea exista amprente sau urme genetice.

Buzele lui Thufir nu erau pătate cu roşu de sapho, părul nu-i încărunțise, ochii nu erau istoviți de vârstă şi de experiență, ca în faimoasele portrete vechi.

— Poate că l-au surprins camerele pe sabotor când s-a strecurat pe puntea de observații. Odată ce-l prindem, o să dormim toți mai

liniştit.

— Nu, a replicat Stilgar. Nici chiar atunci n-o să las garda jos.

Într-un puseu brusc, sabotajele înnebunitoare au continuat în nenumărate moduri şi în locuri răspândite la întâmplare prin nava uriaşă, întinzând nervii tuturor la limită. Surorile Bene Gesserit rămâneau vigilente şi precaute, în timp ce Rabinul ținea unui număr tot mai mare de discipoli predici despre spioni şi ucigaşi care pândeau printre ei.

Duncan studia indicatoarele, făcea proiecții. Din nou, se întreba dacă nu cumva unul sau mai mulți dintre îngrijitorii Dansatori-Față s-ar afla încă la bord, după ce scăpase de rămăşițele unei nave zdrobite. Unde altundeva s-ar fi putut ascunde sabotorul? După ani de căutări, Duncan şi Teg rămăseseră în pană de idei. Cum reuşea acest inamic să evite camerele de supraveghere, interogatoriile Dreptvorbitoarelor şi căutările intense? Cu ocazia câtorva incidente suspecte, o siluetă neclară a putut fi zărită în mişcare în zonele interzise, dar nici măcar îmbunătățirea imaginii nu limpezea trăsăturile faciale îndeajuns cât să poată fi recunoscută.

Sabotorul părea să ştie exact unde şi când să lovească. O succesiune nesfârşită de mici avarii şi accidente neînsemnate, fiecare cu pagubele sale, îi împingeau pe cei de pe navă la epuizare.

O dată, camerele au detectat ceea ce părea a fi un bărbat care se mişca pe furiş pe un coridor din apropierea unui grup de unități de purificare a oxigenului şi de maşini de pompare a aerului. Îmbrăcat în haine de culoare închisă şi o glugă strâmtă care-i acoperea cea mai mare parte a feței, ținea în mâini un cuțit lung, argintiu, şi o pârghie. Îşi ținea corpul aplecat în față în fluxul puternic de aer. Apoi, ca un lichid care curge pe după colț, bărbatul s-a strecurat în camera centrală de recirculare, unde ventilatoare enorme suflau aer prîntr-un sistem de artere din non-navă şi-l împingeau prin perdelele groase de fibre presate acoperite cu biogeluri, pentru a elimina impuritățile.

Cuprins parcă Dintr-odată de furie, sabotorul neidentificabil a ciopârțit şi sfâşiat filtrele poroase, le-a smuls din rame şi le-a distrus capacitatea de a purifica aerul. După ce a terminat dezastrul, s-a întors să fugă. Nici măcar un singur cadru de pe camere nu i-a surprins fața; nici măcar nu era absolut sigur că

vandalul cu glugă era bărbat sau femeie. Până să se repeadă personalul de securitate în zonă, sabotorul dispăruse în vuietul vântului recirculat.

Duncan n-avea nevoie să şoptească răspunsul evident. *Dansator-Faţă.* A studiat toate înregistrările navelor kamikaze ale îngrijitorilor, a observat unde se izbiseră de carcasă şi cum fuseseră confirmate ca fiind moarte şi eliminate trupurile de la bord. Unul dintre îngrijitorii polimorfi trebuie să se fi târât din epava în flăcări.

Şi, mai rău, s-ar fi putut să nu fie doar unul.

Aerul avea un iz umed şi respingător, ca iarba de mare sau canalizarea. Duncan stătea pe pasarela alunecoasă din cauza ceţii, deasupra unuia dintre cele mai mari rezervoare cu alge. Întregul bazin murea. *Otrăvit.*

Alături de el, strângând balustrada pasarelei cu mâna, până i se albiseră încheieturile degetelor, Teg se încrunta la vederea analizelor biochimice afişate pe tabletă.

— Metale grele, toxine puternice, o listă de chimicale mortale pe care nici măcar chestia asta nu le poate digera.

A ridicat un pumn de substanţă, cândva verde şi fecundă, din care picura apă. Gelatina era maronie acum, în descompunere.

— Sabotorul încearcă să ne distrugă sursa de alimente, a zis Duncan. Şi aerul.

— În ce scop? Ca să ne omoare, se pare.

— Sau pur şi simplu să ne facă neajutoraţi.

Duncan s-a uitat încruntat la rezervor; se simţea furios şi batjocorit.

— Aduceţi echipe de lucru să golească şi să cureţe bazinul. Decontaminaţi-l cât mai repede posibil. Apoi recoltaţi material de sământă din alte bazine, ca să fertilizaţi biomasa. Trebuie s-o stabilizăm înainte ca altceva să meargă prost.

Duncan era singur pe puntea de navigaţie când a avut loc următorul dezastru. De-a lungul anilor, pasagerii se obişnuiseră să nu bage în seamă vibraţiile uşoare ale mişcării non-navei. Dar acum o hurducătură bruscă şi o deviere evidentă a cursului aproape că l-au aruncat din scaun.

I-a strigat pe Teg şi pe Thufir, apoi s-a agăţat de comenzi şi a scanat spaţiul gol din jurul lor. Se temea că s-ar fi putut să dea

peste o bucată de gunoi spațial sau peste vreo anomalie gravitațională. Dar nu a găsit nicio dovadă a vreunui impact, niciun obstacol în vecinătate. *Itaca* intrase evident în derivă, iar el se străduia s-o stabilizeze cu ajutorul numeroaselor motoare auxiliare mai mici înşirate de-a lungul carcasei. Manevra a încetinit rotația navei, dar n-a oprit-o cu totul.

În timp ce uriaşul vehicul continua să se învârtă, a zărit o dâră argintie sclipitoare, ca o eşarfă de ceață, care se revărsa de la pupa. Unul dintre cele trei rezervoare principale de apă ale non-navei fusese golit – intenționat. Şuvoiul imens de apă fusese eliminat cu destulă forță pentru a devia *Itaca* de pe traiectorie. Apa evacuată schimbase echilibrul navei şi o făcuse să se rotească. Pierderea momentului cinetic înrăutățea situația, pe măsură ce tot mai multă apă se scurgea, ca o coadă de cometă în urma lor. Rezervele navei!

Lucrând cu febrilitate la comenzi, Duncan a trecut peste controlul automat al ecluzei rezervorului, în timp ce se ruga ca misteriosul sabotor să fi deschis doar trapa către spațiu şi nu să fi folosit una dintre minele mortale încuiate în arsenal.

Teg s-a năpustit pe puntea de navigație chiar în clipa în care Duncan reuşea să închidă uşile şi să restabilească etanşarea. Basharul s-a aplecat deasupra ecranelor, cu chipul tânăr, dar experimentat, plin de îngrijorare.

— Era suficientă apă cât să ne ajungă un an întreg!

Ochii lui cenuşii priveau de colo-colo, cu nervozitate.

Duncan păşea pe punte şi fixa cu privirea vălul cețos de apă împrăştiată.

— Putem să recuperăm o parte. O captăm sub formă de gheață şi, când stabilizez complet rotația...

Dar, când s-a uitat la dâra de apă pierdută risipită pe fundalul înstelat, a văzut cum apăreau alte linii, fire sclipitoare multicolore, care se strângeau şi închideau non-nava ca o pânză de păianjen. Plasa Inamicului! Şi de data asta era destul de luminoasă ca s-o vadă şi Teg.

— La naiba! Nu acum!

Duncan s-a aruncat în scaunul de pilot şi a activat motoarele Holtzman. Cu unul sau mai mulți sabotori la bord, chiar şi motoarele ar fi putut să fie compromise, aranjate să explodeze, dar n-avea de ales. A forțat maşinăriile enigmatice să plieze spațiul cu mult înainte de a apuca să se gândească ce curs să

adopte. Non-nava, încă în rotație, a alunecat spre altundeva.

Au supraviețuit.

După aceea Duncan s-a uitat la Teg şi a oftat.

— Oricum n-am fi recuperat prea mult din apa evacuată.

Până şi instalațiile de reciclare sofisticate ale navei aveau limite, iar acum acțiunile sabotorului îi împinseseră, intenționat, către o concluzie inevitabilă. După mulți ani de zbor continuu, proviziile non-navei trebuiau completate îndată ce era identificată o planetă acceptabilă. O sarcină deloc uşoară într-o galaxie uriaşă, care cuprindea distanțe enorme. Nu găsiseră nimic potrivit ani de-a rândul. Nu de la planeta îngrijitorilor.

Dar Duncan ştia că n-avea să fie singura lor problemă. Când găseau un loc, aveau să fie siliți să se expună... din nou.

⸗

„Synchrony e mai mult decât o maşină, mai mult decât o metropolă; e o extensie a hiperminții însăşi. Se mişcă şi se transformă permanent, luând diferite configurații. La început, credeam că acest efect era destinat apărării, dar pare să fie o altă forță în joc, o scânteie creatoare surprinzătoare. Aceste maşini sunt extrem de bizare."

Baronul Vladimir Harkonnen, ghola

28

Metropola din fața lor era frumoasă Dintr-un punct de vedere industrial şi metalic: unghiuri ascuțite, curbe line şi o mare cantitate de energie, căci structurile se mişcau şi emiteau lumină ca o maşină perfect reglată. Clădiri rectangulare şi turnuri fără ferestre acopereau fiecare metru pătrat de sol.

Baronul nu a zărit niciun pic de verdeață jignitoare, flori țipătoare sau amenajări peisagistice, nicio frunză, o inflorescență sau un fir de iarbă.

Synchrony era un simbol tumultuos al productivității, laolaltă cu profiturile şi puterea politică asociate, dacă maşinile gânditoare şi-ar fi dat seama vreodată cum să acorde atenție unor asemenea lucruri. Poate Vladimir Harkonnen avea să-i arate lui Omnius cum se face.

După lunga călătorie de pe Caladan, baronul şi Paolo au luat un tren urban până în centrul schimbător al oraşului maşinilor.

Ghola Atreides se uita pe ferestrele curbate, cu ochii mari şi lacomi. Erau înghesuiţi în vagon cu o escortă de opt Dansatori-Faţă. Baronul nu înţelesese niciodată cum erau conectaţi polimorfii cu Omnius şi cu noul Imperiu Sincronizat. Vagonul suspendat ţâşnea de-a lungul unei căi rulante nevăzute, deasupra solului, şuierând ca un glonţ printre clădirile mereu schimbătoare.

Pe măsură ce intrau mai adânc în oraş, edificiile uriaşe se mişcau în sus, în jos şi lateral ca nişte pistoane, ameninţând să strivească trenul care gonea. Când clădirile pe jumătate vii se legănau ca iarba de mare robotică, a observat că Dansatorii-Faţă din vagon se mişcau la unison, cu zâmbete placide pe feţele cadaverice, ca şi cum ar fi făcut parte din prezentarea coregrafică.

Asemenea unui ac pornit să străbată un labirint complex de găuri, trenul alerga spre o turlă imensă care se înălţa în centrul oraşului ca o ţeapă înfiptă în sus, venită direct din iad. În cele din urmă, vagonul s-a oprit cu un clinchet într-o piaţă centrală spectaculoasă.

Dornic să vadă, Paolo se foia şi-i împingea pe ceilalţi ca să iasă. Chiar şi cu un nod în stomac din cauza nesiguranţei şi a fricii, baronul s-a minunat la vederea numeroaselor focuri care ardeau în anumite puncte geometrice în jurul turlei, fiecare foc având alături o fiinţă umană legată de un stâlp, în stilul martirilor. Evident, în cursul cuceririi lumilor, una după alta, flota maşinilor gânditoare luase subiecţi experimentali. Această extravaganţă i-a tăiat răsuflarea. Maşinile dădeau cu siguranţă dovadă de un mare potenţial şi chiar de o imaginaţie nefirească.

S-a gândit la flota uriaşă a maşinilor gânditoare din spaţiu, aşa cum trăgea o brazdă din ce în ce mai adânc în teritoriul colonizat de oameni. Din ceea ce explicase Khrone, când maşinile vor fi obţinut, în sfârşit, un Kwisatz Haderach, Omnius credea că aveau să îndeplinească termenii unei profeţii mecanice şi să facă eşecul imposibil. Baronului i se părea amuzant felul în care maşinile priveau totul ca pe un absolut. După cincisprezece mii de ani ar fi trebuit să ştie mai bine.

Paolo s-a lăsat prins într-un vârtej de megalomanie. Treaba baronului era să alimenteze aceste iluzii, dar să ţină minte întotdeauna că el, personal, se afla într-o situaţie primejdioasă şi că avea nevoie să-şi păstreze cumpătul şi concentrarea. Nesigur dacă înaintea lui se întindea gloria personală sau moartea

înjositoare, baronului i se amintea în mod repetat că era doar un catalizator pentru Paolo. *Importanță secundară, chiar aşa!*

Apărând din adâncul minții lui, Alia l-a întrerupt, insistând că maşinile aveau să-l elimine după ce-şi îndeplinea scopul. Când a boscorodit-o în sinea lui, în semn de protest, ea a țipat la el: *O să ne omori, bunicule! Gândeşte-te la prima ta viață – n-ai fost mereu un neghiob atât de credul!*

Baronul a clătinat energic din cap, dorindu-şi să şi-o poată scoate din minte. Poate că torționara Alia era rezultatul unei tumori care apăsa pe un centru cognitiv de pe creier. Mica Monstruozitate malignă îi era adânc înfiptă în țeastă. Poate un robot chirurg ar fi putut s-o extirpe...

Dansatorii-Față i-au condus pe el şi pe tânărul lui protejat peste o platformă şi în jos pe nişte scări care duceau în piață. Zăpăcit, Paolo a alergat înainte şi a făcut un scurt dans de bucurie.

— Toate astea sunt ale mele? Unde-i sala tronului? A privit în urmă la baron.

— Nu-ți face griji, o să găsesc un loc pentru tine la curtea mea. Ai fost bun cu mine.

Oare asta era asta o rămăşiță din onoarea Atreides? Baronul s-a încruntat.

Dansatorii-Față l-au îmboldit pe baron într-un liftub, în timp ce pe Paolo l-au lăsat să intre singur. În loc să urce spre vârful turnului, aşa cum se aştepta baronul, liftul a plonjat în cădere liberă către măruntaiele iadului. Şi-a înăbuşit impulsul de a țipa şi a spus:

— Dacă eşti cu adevărat Kwisatz Haderach, Paolo, poate că ar trebui să înveți să-ți foloseşti puterile... imed*iat.*

Băiatul a ridicat prosteşte din umeri, dând dovadă de prea puțină înțelegere față de pericolul în care se aflau.

Îndată ce liftul s-a oprit lin, pereții s-au topit în jurul lor ca să dezvăluie o sală subterană imensă. Aici, la fel ca afară, nimic nu stătea pe loc. Pereții rotitori şi podeaua de transplaz îl făceau pe baron să amețească şi-l dezorientau, ca şi cum cele două ființe umane ar fi stat într-o bulă de spațiu.

O ceață s-a înălțat şi s-a coagulat în forma unui bărbat masiv, o siluetă fantomatică, fără față. Forma cețoasă, aproape de două ori mai înaltă decât un om adult, s-a oprit în fața lor şi a mişcat brațele, creând un vârtej de aer înghețat care mirosea a metal şi a ulei. Pe fizionomie i-au apărut doi ochi luminoşi. Din gura

nebuloasă s-a auzit o voce gravă:

— Aşadar acesta este Kwisatz Haderach-ul nostru.

Paolo a ridicat bărbia şi a recitat ce-i spusese baronul, cu pasiune considerabilă.

— Voi fi cel care poate să vadă toate locurile şi toate lucrurile simultan, cel care va conduce mulţimile. Sunt calea cea scurtă, salvatorul, mesia, cel despre care vorbesc nenumărate legende.

Cuvintele au curs din ceaţă:

— Ai o prezenţă carismarică, pe care o găsesc fascinantă. Fiinţele umane etalează un impuls irezistibil de a urma conducători fermecători, atrăgători din punct de vedere fizic. Strunit cum se cuvine, ne-ai putea servi drept unealtă eficace şi distrugătoare.

Creatura de ceaţă a râs, învolburând vântul rece în jurul lui. Apoi ochii ei, ca de pe lumea cealaltă, l-au fixat pe baron.

— Tu o să ai grijă ca băiatul să coopereze.

— Da, desigur. Eşti Omnius?

— Vorbesc în numele hiperminţii.

Negura s-a transformat când a curs în ea însăşi şi a căpătat forma clară, lucioasă, metalică a unui robot lustruit, cu un surâs exagerat, dar ameninţător, modelat pe faţă.

— De dragul convenienţei, îmi spun Erasmus.

Pereţii camerei s-au mişcat ca un caleidoscop, ca să dezvăluie sute de roboţi de luptă colţuroşi, staţionaţi de-a lungul perimetrului ca nişte gândaci ciudaţi. Ochii lor de metal licăreau în acelaşi mod ostil.

— Poate că o să vă interoghez acum. Sau mai târziu? Nehotărârea e un lucru foarte uman, ştiţi. Avem tot timpul din lume.

Zâmbetul de pe chipul de platină al robotului se blocase la locul lui.

— Îmi plac atât de mult clişeele voastre...

DOUĂZECI ŞI TREI DE ANI
DUPĂ EVADAREA DIN CANONICAT

„Chiar şi cu avansul mental incredibil al unui Navigator, nu pot uita firul fundamental care ne leagă de restul omenirii: vechea emoţie a speranţei."

Navigatorul Edrik, mesaj neconfirmat către Oracolul Timpului

Cele patru aparate specializate ale Ghildei aveau formă de viespi, nave lucioase, încărcate de senzori care pluteau la mică înălțime pe deasupra valurilor de pe Buzzell. Ochii scannerelor erau îndreptați în jos, către apă, în căutarea mişcării. Din nava din frunte, Waff se uita prin ferestrele de plaz pline de stropi, sperând să zărească măcar pentru o clipă viermii de mare. Emoția şi nerăbdarea deilaxului erau palpabile. Viermii erau undeva acolo jos. Şi *creşteau.*

Dăduse drumul creaturilor în urmă cu puțin peste un an, judecând după zvonurile pe care le culesese Ghilda, viermii de mare pare că prosperaseră. Niciuna dintre vrăjitoarele Bene Gesserit de pe insulele de piatră nu înțelegeau de unde veniseră creaturile serpentiforme. Acum, gândi Waff cu un fior, venise vremea să culeagă recolta pe care o semă-nase. Abia aştepta să-i vadă, să ştie că şi-a îndeplinit misiunea sacră.

Cerul era înnorat, cu petice de ceață lăsate jos deasupra mării. La intervale regulate, echipele de scanare coborau în apă emițătoare cu impulsuri sonice. Semnalele pulsatile aveau să cartografieze mişcările locuitorilor submarini de mari dimensiuni şi, teoretic, să atragă viermii de mare, exact la fel cum toboşarii fremeni atrăgeau cândva monştrii gigantici de pe vechiul Rakis. Lângă Waff, în cabină, cinci ghildari tăcuți monitorizau echipamentul, în timp ce, separat, platforme de vânătoare mai mici descriau cercuri mai jos, ținând pasul cu viespile. Periodic, platformele se întorceau să verifice punctele în care fuseseră coborâte emițătoarele.

Coloşii adâncurilor din scripturile arhaice nu erau doar judecata lui Dumnezeu pogorâtă asupra necredincioşilor powindah. Aceasta era întoarcerea Profetului, Mesagerul lui Dumnezeu reînviat din cenuşa Rakisului, într-o formă nouă, adaptată.

Fiarele începuseră să fie observate în ultimele şase luni. La început, poveştile spuse de culegătorii fibieni de gemone fuseseră întâmpinate cu neîncredere, până când viermii de mare atacaseră chiar sub ochii celor din aşezările de pe insule. Potrivit relatărilor martorilor oculari, iar Surorile Bene Gesserit erau bine antrenate pentru a face observații corecte, făpturile monstruoase crescuseră mult mai mari decât prevăzuse Waff. Cu adevărat, un semn al lui Dumnezeu că munca lui era binecuvântată!

Atâta vreme cât se hrăneau, viermii continuau să crească şi să se înmulțească. După cât se părea, viermii de mare preferau să

mănânce cholisterele mari care produceau gemone şi sfâşiau bancurile îngrijite de fibieni. Oamenii acvatici se adunaseră să alunge monştrii marini, dar nu reuşiseră.

Waff a zâmbit. Sigur că nu reuşiseră. Nu puteai să schimbi calea aşternută de Dumnezeu.

Vrăjitoarele furioase organizaseră partide de vânătoare; se duseseră în largul apelor cu bărci călăuzite de fibieni răzbunători. Implorau Canonicatul să le trimită arme cu care să omoare viermii de mare. Dar, cu forțele Inamicului care atacau sute de lumi de la periferie şi cu Junction şi Ix care consumau cea mai mare parte a resurselor Noii Comunități, nu aveau cum să le ajute.

Bene Gesseritul avea nevoie de bogăția gemonelor ca să construiască şi să-şi completeze armatele mai repede decât reuşea Inamicul să le distrugă, dar, dacă viermii de mare produceau ceea ce spera Waff, creaturile aveau să valoreze mult mai mult decât orice nestemată. Curând, vor exista surse multiple de mirodenie, inclusiv o formă nouă şi mai puternică. Waff putea să transplanteze creaturile pe orice planetă oceanică, unde puteau să prospere fără să reconfigureze un ecosistem întreg. Având în vedere monopolul lor prezent asupra melanjului, asta n-avea să le facă prea fericită Comunitatea.

Pilotul a rotit nava-viespe conducătoare. Asistenții Ghildei fixau monitoarele cu privirea.

— Detectăm umbre la diferite adâncimi. Urme numeroase. Ne apropiem.

Waff s-a mutat nerăbdător pe partea cealaltă a aparatului şi s-a uitat în jos, la valurile agitate. Balizele pulsatile continuau să emită cântece de sirenă, iar platformele de vânătoare zburau alături.

— Fiți gata să porniți, îndată ce detectați un vierme. Vreau să văd unul. Anunțați-mă când aveți contact vizual.

Jos, în apă, a remarcat doi fibieni cu pielea alunecoasă, care păreau curioşi cu privire la balizele pulsatile şi la activitatea febrilă. Unul a ridicat o mână palmată, dând un semnal ininteligibil, în timp ce navele-viespi şi platformele de vânătoare treceau pe deasupra lui.

— Vierme de mare la suprafață, a anunțat unul dintre ghildari. Țintă fixată.

Micul deilaxu s-a repezit în partea din față a cabinei. Dedesubt, o

formă prelungă, întunecată, spinteca apa ca o balenă uriaşă.

— Trebuie să-l capturăm şi să-l ucidem. E singura modalitate de a vedea ce-i înăuntru.

— Da, a răspuns ghildarul.

Waff a făcut ochii mici, incapabil să-i înțeleagă pe oamenii aceştia. Bărbatul era de acord cu el sau accepta pur şi simplu ordinele? De data aceasta nu-i păsa.

Waff a aruncat o privire la harta proiectată şi a observat că cercetarea lor îi dusese spre una dintre insulele pietroase locuite. Odată ce verifica succesul noilor viermi, nu mai era nevoie să păstreze în continuare secrete. Vrăjitoarele nu puteau să facă nimic în ceea ce privea atât viermii de mare, cât şi ceea ce produceau ei. Nu-i puteau opri munca. Astăzi, după ce echipa captura un specimen şi confirma rezultatele experimentelor, adevărul avea să fie vizibil.

O să le arătăm vrăjitoarelor ce zace sub valuri şi o să le lăsăm să-şi tragă propriile concluzii.

Viespea din frunte a încetinit, cu motoarele zumzăind. În clipa în care viermele de nisip a ieşit din valuri, inelat şi lucitor, vânătorii lui Waff au lansat o rafală de harpoane supersonice de pe platformele plutitoare. Vârfurile ghimpate au lovit fiara înainte ca aceasta să-şi dea seama de pericol şi să se scufunde. Vârfurile de suliță s-au prins în inelele moi şi s-au ancorat, în timp ce viermele se zvârcolea şi se răsucea. Waff a simțit bucurie, dar şi un ghimpe de durere compătimitoare. Din spatele aparatului conducător, alte trei nave-viespe au lansat şi mai multe harpoane în creatura prinsă în capcană şi au tras de cablurile din hiperfilament.

— Nu-l mutilați prea rău!

Waff avea intenția să omoare făptura, un sacrificiu necesar în numele Profetului, dar dacă carcasa şi organele interne erau prea sfârtecate, disecția avea să fie mai dificilă.

Grupul de nave s-a oprit, plutind pe loc deasupra valurilor, cu cablurile întinse, care se încordau când se zbătea viermele. În apă se prelingea un fluid lăptos, care s-a împrăştiat înainte ca cercetătorul tleilaxu să apuce să-i poruncească unuia dintre ghildari să colecteze mostre. Alți viermi de mare descriau cercuri în jurul fratelui lor aflat în dificultate, ca nişte rechini flămânzi.

Viermele avea douăzeci de metri lungime, o rată de creştere formidabilă pentru o perioadă atât de scurtă. Era impresionat. Dacă făpturile se reproduceau la fel de repede pe cât creşteau,

oceanele de pe Buzzell aveau să mişune de ei! Nici nu putea cere mai mult!

Monstrul rănit a obosit repede. Motoarele vuiau din cauza efortului când vehiculele Ghildei au început să tragă viermele, care abia se mai mişca, către reciful cel mai apropiat, abia vizibil prin fuioarele dense de ceață. Micile platforme de vânătoare s-au întors la navele-viespi şi au an-docat în calele lor înghesuite.

Insula era unul dintre avanposturile principale ale Comunității pentru prelucrarea gemonelor, cu toate barăcile şi magaziile şi cu un spați-oport plat, capabil să primească nave mici. *Să le permitem vrăjitoarelor să vadă asta!*

Zburând în formație, navele-viespi au remorcat viermele captiv spre țărm. În apa de dedesubt au apărut cel puțin douăzeci de fibieni, cu sulițe şi tridente primitive, ca şi cum îşi imaginau că ar fi putut reprezenta vreun pericol pentru creaturile gigantice! Urlând blesteme şi amenințări, fibienii au atacat viermele încâlcit în cabluri cu împunsături şi tăieturi.

Enervat de amestecul lor, Waff s-a întors spre ghildari.

— Alungați-i!

Cu micile tunuri montate pe puntea navei conducătoare, ghildarii au tras la întâmplare în fibieni şi au ucis doi dintre ei. Ceilalți s-au scufundat. La început, au lăsat cadavrele însângerate să se legene în valuri, dar câțiva dintre fibieni s-au întors câteva clipe mai târziu. Când au încercat să-şi recupereze camarazii căzuți, un al doilea vierme de mare s-a apropiat şi a devorat trupurile.

Zumzăitul monoton al navelor-viespe a atras o mulțime de femei la docuri, în timp ce trofeul inert era tras în portul satului. Surori îmbrăcate în negru au ieşit din barăci, crezând poate că sosiseră nişte contrabandişti sau nişte reprezentanți ai CHOAM-ului. Din cauza ravagiilor produse de viermii de mare, mai toate operațiunile cu gemone fuseseră oprite. Depozitele de sortare şi liniile de ambalare erau tăcute şi lipsite de oameni.

Cu pieptul umflat de mândrie, Waff a sărit de pe rampă pe cheiul de metal şi piatră, în timp ce ghildarii urcau creatura inelară pe docul principal. Coada mai subțire atârna în apă. Istovit de eforturi şi de scurgerea fluidelor din rănile provocate de harpoane, viermele captiv s-a mai zvârcolit o dată, cu ultima rămăşiță de energie. Deşi Waff şi servitorii lui învinseseră şi supuseseră viermele, încă se simțea impresionat că se află atât de aproape de

creatura magnifică.

Şapte fibieni curioşi pluteau pe lângă stâlpii docului şi se uitau în sus. Cu glasurile lor bolborosite, şuierate, murmurau uluiţi.

Waff stătea triumfător în faţa corpului enorm, din care picura apa. Din viermele mort se prelingeau mucozităţi pe doc, iar un şuvoi de fluid cenuşiu, lăptos, îi curgea din gură. Dinţii lungi, ascuţiţi, erau foarte subţiri, ca nişte ace. În loc să duhnească a peşte, viermele de mare avea un miros distinct, dulce-înţepător, cu o nuanţă pătrunzătoare de scorţişoară.

Perfect!

Femeile au înaintat să-l înfrunte pe Waff.

— Noi n-am capturat şi ucis un vierme de mare niciodată până acum, a vorbit o Soră îmbrăcată cu rochie maro, care s-a prezentat cu numele de Corysta.

Părea încântată să vadă colosul mort.

— Au provocat mare prăpăd în mare.

— Şi o să continue s-o facă. Învăţaţi să vă adaptaţi operaţiunile. Waff s-a întors cu spatele la ea, plin de indiferenţă, ca să dea instrucţiuni

echipajului, apoi le-a cerut Corystei şi celorlalte Surori Bene Gesserit să rămână pe loc.

— Am venit pentru afaceri stricte ale Ghildei. Nu încercaţi să interveniţi.

Deşi mort, viermele de mare zvâcnea, în timp ce continuau să se declanşeze impulsuri nervoase. Waff le-a ordonat ghildarilor să fixeze carcasa de sol, ca s-o poată diseca fără să fie întrerupt. Asistenţii Ghildei i-au adus un tăietor cu laser, un fierăstrău superfin cu fire shiga, depărtătoare şi lopeţi.

Waff a reglat laserul la putere maximă, l-a apucat cu ambele mâini, s-a deplasat într-o parte într-un arc larg şi a retezat viermele, astfel încât segmentele rotunde, din care picura lichid, s-au despicat. Ghildarii s-au grăbit să vină cu depanatoarele ca să deschidă larg rana şi să scoată la iveală structura internă. Waff se delecta cu spectacolul sângeros. Profetul trebuia să fie atât de mulţumit de el...

Ca pregătire, omorâse şi autopsiase deja două dintre specimenele iniţiale mici din laborator, aşa încât cunoştea dispunerea de bază a organelor. Viermele era o vietate simplă din punct de vedere biologic, iar lucrul la scară mare făcea procesul mai uşor. Apa şi lichidul vâscos continuau să se scurgă pe doc şi-l împroşcau pe

Waff. În alte împrejurări, poate că l-ar fi cuprins scârba, dar aceasta era esența sacră a Profetului său. Bărbatul tleilaxu a inspirat mai adânc şi iată – o nuanță clară a mirosului – a prins aroma vitală, înțepătoare, a melanjului pur. N-avea nicio îndoială.

Waff şi-a îngropat până la umeri mâinile în organe, a pipăit peste tot, a simțit structurile specifice după forme şi texturi. Asistenții Ghildei foloseau căuşe late ca să scoată măruntaie pe doc. Vrăjitoarele şi fibienii urmăreau fascinați, dar Waff nu le acorda prea multă atenție.

Fără să bage în seamă Surorile vizibil nedumerite şi neputincioase, a tăiat cu laserul şi mai adânc în vierme, a tăiat pe lungime şi a scotocit prin rămăşițele puturoase până când, în sfârşit, un bulgăre mare, albastru-vinețiu, de o textură asemănătoare cu cea a ficatului, s-a revărsat afară. Waff a făcut un pas în spate ca să răsufle, apoi s-a aplecat mai aproape, a împuns şi a înțepat cu degetele, apoi a făcut o tăietură cu laserul la nivelul cel mai scăzut.

Un miros puternic şi uleios de scorțişoară a ieşit bolborosind, atât de dens, încât se vedea ca un abur. Waff s-a clătinat amețit. Intensitatea melanjului aproape că l-a doborât.

— Mirodenie! Creatura e saturată cu melanj! Cu mirodenie extrem de concentrată!

Surorile s-au uitat una la cealaltă şi s-au apropiat, cu fețe pline de curiozitate.

— Mirodenie? Viermii de mare produc *mirodenie}*

Ghildarii stăteau alături de Waff şi de trofeul lui din care se scurgeau lichide, împiedicând trecerea Surorilor Bene Gesserit.

— Viermii de mare ne-au distrus bancurile de gemone! a strigat o altă femeie.

Waff le-a privit cu superioritate.

— Creaturile astea poate că au distrus o economie de pe Buzzell, dar au creat alta, mult mai importantă.

Asistenții au ridicat organul mare, saturat cu melanj, şi l-au dus la cea mai apropiată navă-viespe. Waff trebuia să testeze în amănunțime substanța, dar avea deja încredere în ceea ce urma să găsească.

Sus, în transspațialul de pe orbită, Edrik Navigatorul avea să fie mulțumit. Şiroind de mucus şi de apă de mare, Waff s-a grăbit să se întoarcă pe navă.

„Unii privesc mirodenia ca pe o binecuvântare, alții, ca pe un blestem. Pentru toți este însă o necesitate.”

Planetologul Pardot Kynes, *caietele originale cu însemnări de pe Arrakis*

30

După lunga şi istovitoarea călătorie prin Vechiul Imperiu, de la planetele care se pregăteau de luptă până la şantierele Ghildei şi la operațiunile cu gemone de pe Buzzell, Maica Comandant Murbella s-a întors în Canonicat mai hotărâtă ca oricând. Pentru că fusese plecată vreme de multe luni, apartamentul din Citadelă i se părea cel al unei străine.

Acolite tracasate şi muncitori bărbați s-au grăbit să-i descarce lucrurile din navă.

După ce a ciocănit politicos la uşă, o acolită a păşit înăuntru. Tânăra femeie avea părul scurt, castaniu, şi un zâmbet abia schițat.

— Maică Comandant, Arhivele au trimis hărțile astea actualizate. Ar fi trebuit să te aştepte la sosire.

I-a întins nişte hărți subțiri, cu linii fin desenate, apoi s-a tras înapoi, surprinsă, când a observat robotul masiv de luptă, scos din funcțiune, dar încă în picioare în

— Mulțumesc! Nu ce sinchisi de maşină, e moartă, la fel cum vor fi toate în curând.

Murbella a luat rapoartele din mâinile fetei. Când s-a uitat mai bine, şi-a dat seama că tânăra era propria fiică Gianne, ultimul copil cu Duncan Idaho. O altă fiică, Tanidia, crescută şi ea de Noua Comunitate, fusese trimisă să lucreze cu Missionaria.

Oare ştiu măcar, Gianne sau Tanidia, cine sunt părinții lor? Cu ani în urmă, făcuse alegerea de a-i spune lui Janess despre ascendența ei, iar tânăra se apucase cu înverşunare să-şi studieze şi să-şi înțeleagă celebrul tată. Dar Murbella îşi lăsase celelalte două fiice să fie crescute de Bene Gesserit într-un mod mai apropiat de tradiție. Se îndoia că ştiau cât de speciale erau.

Gianne părea să şovăie, ca şi cum ar fi sperat ca Maica Comandant să-i ceară şi altceva. Deşi cunoştea răspunsul, din impuls, Murbella a întrebat:

— Câți ani ai, Gianne?

Fata a părut surprinsă că-i cunoaşte numele.

— Păi, douăzeci şi trei, Maică Comandant.

— Şi n-ai trecut încă prin Agonie.

Nu era o întrebare. Din când în când, Maica Comandant fusese tentată să-şi folosească poziția ca să se amestece în antrenamentul fetei, dar n-o făcuse. O Bene Gesserit nu trebuia să arate o asemenea slăbiciune.

Tânăra a părut ruşinată.

— Instructoarele sugerează că mi-ar fi de folos mai multă concentrare.

— Atunci, dedică-te acestui lucru. Avem nevoie de fiecare Cucernică Maică pe care-o putem găsi.

A aruncat o privire la robotul de luptă amenințător.

— Războiul s-a înrăutățit.

Murbella şi-a dat seama că nu se putea odihni, că nu putea pierde timpul. A cerut să-şi vadă consilierele, Kiria, Janess, Laera şi Accadia. Femeile au sosit, aşteptându-se la o şedință, dar Murbella le-a condus afară din Citadelă.

— Pregătiți un topter. Plecăm imediat la centura de deşert.

Cu un teanc de rapoarte în brațe, Laera nu a reacționat prea bine la auzul veştii.

— Dar, Maică Comandant, ai fost plecată atâta vreme! Multe documente aşteaptă să te ocupi de ele. Trebuie să iei hotărâri, să acorzi...

— *Eu* decid prioritățile.

Kiria, cu un aer dispreţuitor, şi-a înghițit vorbele când a văzut seriozitatea absolută a Maicii Comandant. S-au îngrămădit toate la bordul unui ornitopter gol, apoi au aşteptat pregătirile plictisitoare de decolare. Murbella nu stătea liniştită nicio clipă.

— Dacă nu primesc un pilot, o să conduc singură chestia asta afurisită.

Un tânăr pilot de sex masculin a fost adus în grabă.

Când topterul a decolat, s-a întors în sfârşit către consiliere şi a explicat:

— Ghilda cere un preț exorbitant pentru toate navele de luptă pe care le avem în construcție. Ix deja nu mai acceptă plăți decât în melanj, iar acum, că gemonele de pe Buzzell nu mai sunt viabile din punct de vedere economic, totul atârnă de mirodenie. E singura noastră monedă suficient de importantă ca să împace

Ghilda.

— Să-i împace? Ce-i nebunia asta? Ar trebui să-i *cucerim* şi să-i silim să producă armele şi navele de care avem nevoie. Suntem singurele care înţeleg ameninţarea? Maşinile gânditoare sosesc!

Janess a fost uimită de sugestia celeilalte femei.

— Să atacăm Ghilda ar însemna să dăm naştere unui război civil deschis, când ni-l putem permite cel mai puţin.

— Avem destule resurse de cheltuit pentru navele astea? a întrebat Laera. Creditul nostru deja a trecut peste limită la Banca Ghildei.

— Înfruntăm cu toţii un inamic comun, a comentat bătrâna Accadia. Cu siguranţă, Ghilda şi Ix ar fi dornice...

Murbella şi-a încleştat mâinile.

— Asta n-are nimic de-a face cu altruismul sau cu lăcomia. În ciuda celor mai bune intenţii, resursele şi materiile prime nu apar ca un curcubeu după furtună. Populaţia trebuie hrănită, navele au nevoie de combustibil, energia trebuie produsă şi consumată. Banii sunt doar un simbol, dar economia e motorul care face să meargă toată maşinăria. Cântăreţul trebuie plătit.

Topterul gonea pe cer, înghiontit de vânturi uscate şi praf stârnit cu mult înainte să se zărească deşertul. Murbella s-a uitat afară pe fereastra curbată şi era convinsă că dunele nu erau întinse atât departe pe continent ultima oară când vizitase deşertul. Era o *anti*maree tot mai extinsă, uscăciune totală, care năvălea afară în valuri. În inima deşertului, viermii creşteau şi se reproduceau, continuând ciclul într-o spirală tot mai mare.

Maica Comandant s-a întors către femeia din spatele ei.

— Laera, îţi cer o evaluare completă a operaţiunilor de recoltare de mirodenie. Am nevoie să ştiu cifre. Câte tone de melanj adunăm? Cât avem în stoc şi cât este disponibil pentru export?

— Producem de-ajuns ca să ne acoperim necesităţile, Maică Comandant. Investiţiile continuă se meargă către extinderea operaţiunilor, dar cheltuielile au crescut dramatic.

Kiria a murmurat un comentariu amar despre ixieni şi facturile lor interminabile.

— S-ar putea să fim nevoite să aducem muncitori din afară, a precizat Janess. Aceste obstacole pot fi depăşite.

Topterul zbura spre un fuior de praf şi nisip aruncat în sus de o combină. În jurul ei, ca lupii care înconjoară un animal rănit, câţiva viermi de nisip se apropiau de vibraţii. Deja operaţiunea era

pe cale să se încheie, minerii se grăbeau şi aripile aşteptau să înhaţe maşina grea îndată ce viermii se aventurau prea aproape.

Murbella a spus:

— Stoarceţi deşertul, extrageţi fiecare gram de mirodenie.

— Lui Rabban Bestia i s-a dat aceeaşi sarcină cu multă vreme în urmă, în zilele lui Muad'Dib, a zis Accadia. Şi a eşuat spectaculos.

— Rabban nu avea în spate Comunitatea.

Le vedea pe Laera, pe Janess şi pe Kiria cum făceau toate în minte calcule. Câţi muncitori puteau fi mutaţi în zona deşertului? Câţi prospectori şi vânători de comori din afara planetei puteau accepta în Canonicat? Şi câtă mirodenie avea să fie suficientă ca să facă Ghilda şi pe inginerii ixieni să producă mai departe navele şi armele de care era nevoie disperată?

Pilotul, tăcut până atunci, a întrebat:

— Cât suntem aici, Maică Comandant, să vă duc la staţia de cercetare din deşert? Echipa de planetologi studiază ciclul viermilor de nisip, extinderea deşertului şi parametrii necesari pentru cea mai eficientă recoltare de mirodenie.

— „Se cere înţelegere înainte ca succesul să fie posibil", a citat Laera direct din vechea Biblie Catolică Portocalie.

— Da, voi inspecta staţia. Cercetarea este necesară, dar în vremuri ca acestea trebuie să fie cercetare *practică*. N-avem timp pentru studii frivole născocite de capriciul unui savant din altă lume.

Pilotul a virat cu topterul şi a accelerat către largul deşertului. La orizont, o culme neagră, zimţată, arăta un recif de rocă îngropată, un bastion sigur unde viermii nu puteau ajunge.

Staţia Shakkad fusese numită după Shakkad cel înţelept, un conducător din vremurile de înainte de Jihadul Buderian. Aproape pierdut în negurile legendei, chimistul lui Shakkad fusese primul om din istorie care recunoscuse proprietăţile geriatrice ale melanjului. Acum, departe de Citadela Canonicatului sau de oricare alt amestec din afară, un grup de cincizeci de oameni de ştiinţă, Surori şi personalul lor de asistenţă trăiau şi lucrau. Instalau dispozitive de măsurare meteorologică, ieşeau pe dune ca să măsoare modificările chimice în timpul erupţiilor de mirodenie şi să monitorizeze creşterea şi deplasarea viermilor de nisip.

Când topterul s-a aşezat pe o proeminenţă plată de piatră care servea drept teren improvizat de aterizare, un grup de savanţi a

ieşit să le întâmpine. Plină de praf şi bătută de vânt, o echipă de inspecţie tocmai se întorcea de la marginile deşertului, unde plantaseră jaloane de eşantionare şi instrumente de măsurare a vremii. Purtau distraie, reproduceri exacte ale celor folosite cândva de fremeni.

Cei mai mulți dintre cercetătorii de la Stația Shakkad erau bărbați, iar câțiva dintre cei mai în vârstă făcuseră scurte expediții chiar pe car-bonizatul Rakis. Trecuseră trei decenii de la distrugerea ecologică a planetei deşertice, iar acum puţini se puteau lăuda cu informații la prima mână despre viermii de nisip sau despre condițiile originare de pe Dune.

— Cu ce te putem ajuta, Maică Comandant? a întrebat administratorul stației, un străin de planetă care şi-a împins ochelarii de protecție prăfuiți în sus pe frunte.

Ochii ca de bufniță ai bărbatului începuseră deja să capete o uşoară nuanță albăstruie. Mirodenia făcuse parte din dieta lui în fiecare zi de la sosirea la avanpost. Corpul îi emana un miros acru, neplăcut, ca şi cum şi-ar fi luat foarte în serios numirea în centura lipsită de apă, chiar până în punctul de a renunța la băile regulate.

— Ajută-ne prin obținerea de mai mult melanj, a răspuns Murbella fără menajamente.

— Echipele voastre au tot ce le trebuie? a întrebat Laera. Aveți nevoie de provizii sau lucrători în plus?

— Nu, nu. Vrem doar singurătate şi libertatea de a lucra. O, şi timp.

— Pot să vi le dau pe primele două. Dar timpul e un bun pe care nu-l are niciunul dintre noi.

⸗

„Ne putem învinge duşmanul, desigur, dar merită să obții victoria fără să înțelegi defectele adversarului? O asemenea analiză este partea cea mai interesantă."

Erasmus, *note de laborator*

31

Catedrala bazată pe maşini de pe Synchrony era doar o manifestare a ceea ce ar putea deveni restul galaxiei. Omnius era satisfăcut de progresul pe care-l făcuse flota de maşini gânditoare

în ultimii câțiva ani, în care cucerise sistem după sistem, dar Erasmus ştia că mai rămâneau de făcut atât de multe.

Glasul lui Omnius a bubuit mult mai tare decât era necesar, aşa cum îi plăcea lui câteodată.

— Noua Comunitate ne opune cea mai puternică rezistență, dar ştiu cum să le înving. Cercetaşii au cercetat amplasamentul secret al Canonicatului, iar eu am trimis deja acolo sonde cu molima. Femeile acelea vor fi dispărea curând.

Tonul lui Omnius suna chiar plictisit.

— Să afişez harta sistemelor stelare, ca să ştii câte am întâlnit şi am cucerit? Nici măcar un singur eşec.

Ecranele s-au înfipt în mintea lui Erasmus indiferent că voia să le vadă sau nu. În alte vremuri, robotul independent fusese capabil să decidă ce voia să descarce de la hiperminte şi ce nu. Din ce în ce mai mult totuşi, Omnius găsise căi de a ocoli abilitățile de luare a deciziilor ale robotului şi de a forța intrarea datelor în sistemele interne ale acestuia, strecurându-se pe lângă multiplele firewalluri.

— Nu sunt decât victorii simbolice, a replicat Erasmus, trecând intenționat la deghizarea de bătrână ridată, în haine de grădinărit. Mă bucur că am ajuns până la marginea Vechiului Imperiu, dar n-am câştigat încă războiul. Am petrecut milenii cu studiul acestor ființe umane încăpățânate. Nu-ți imagina că am câştigat, până nu avem cu adevărat în mâini victoria. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat ultima oară.

Pufnitura de neîncredere a răsunat în întregul oraş Synchrony.

— Suntem, prin definiție, mai buni decât omenirea plină de cusururi. Prin o mie de ochi-de-pază, s-a uitat de sus la Erasmus şi la deghizarea lui de matroană.

— De ce insişti să porți forma asta jenantă? Te face să pari slab.

— Corpul fizic nu-mi determină puterea. Mintea mea mă face ceea ce sunt.

— Nu mă interesează nici mintea ta. Vreau doar să câştig războiul ăsta. Trebuie să câştig. *Am nevoie* să câştig. Unde-i non-nava? Unde-i Kwisatz Haderach-ul meu?

— Ai un ton la fel de pretențios ca baronul Harkonnen. Îi imiți fără să-ți dai seama?

— Tu mi-ai dat proiecțiile matematice, Erasmus. Unde-i supraomul? Răspunde!

Robotul a chicotit.

— Îl ai deja pe Paolo.
— Profeția ta a garantat şi un Kwisatz Haderach la bordul non-navei. Vreau ambele versiuni, redundanță, să asigur victoria. Şi nu vreau ca oamenii să aibă unul. Trebuie să-i controlez pe amândoi.
— O să găsim non-nava. Ştim deja că la bord există multe lucruri care ne dau de gândit, inclusiv un Maestru tleilaxu. S-ar putea să fie singurul rămas în viață şi mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu el – şi la fel şi ție.
Maestrul trebuie să vadă cum ne-au modelat, cum ne-au construit toți acei Dansatori-Față, ca să putem deveni mai apropiați de zei. Mai apropiați decât oamenii, în orice caz.
— O să tot trimitem plasa. Şi o să găsim nava.
Peste tot prin oraş, într-o exprimare dramatică a nerăbdării hipermin-ții, clădiri impozante se prăbuşeau, întregi structuri de metal cădeau în ele însele. Chiar dacă auzea zgomotele tunătoare şi simțea cum se cutremură podeaua sub el, robotul independent nu s-a lăsat impresionat. Fusese de prea multe ori martorul unor asemenea scene exagerate. Lui Omnius îi plăcea, cu siguranță, să dirijeze spectacolul, la bine şi deseori la rău, deşi Erasmus încerca în permanență să controleze excesele hiperminții. Viitorul depindea de el, viitorul pe care-l orânduise Erasmus.
A scormonit printre proiecțiile pe care le compilase din trilioane de noduri de date. Toate rezultatele erau ajustate pentru a se potrivi precis cu profețiile pe care le formulase chiar el. Omnius le credea pe toate. Hipermintea credulă se baza prea mult pe informații filtrate, iar robotul îl manevra de minune.
Dați fiind parametrii potriviți, Erasmus era absolut sigur că mileniile care-l aşteptau aveau să fie cum trebuie.

„Cei care văd nu înțeleg întotdeauna. Cei care pretind că înțeleg pot fi cei mai orbi dintre toți.”
Oracolul Timpului

32

Ce mai rămăsese din străvechea formă corporală a Normei Cenva era închis într-o cameră construită şi modificată în jurul ei de-a lungul a mii de ani. Dar mintea nu-i cunoştea hotare fizice. Abia

dacă era conectată la carne, un generator de gândire pură. Oracolul Timpului.

Legăturile mentale cu țesătura universului îi dădeau abilitatea de a călători oriunde, de-a lungul posibilităților infinite. Vedea viitorul şi trecutul, dar nu întotdeauna cu limpezime perfectă. Avea un asemenea creier, încât putea să atingă Infinitul şi aproape, *aproape,* să-l înțeleagă.

Duşmanul ei de moarte, hipermintea, întinsese o enormă rețea electronică prin toată țesătura spațiului, o hartă tahionică complexă, pe care cei mai mulți oameni nu o vedeau. Omnius o folosea ca pe o plasă cu care să-şi treacă prada prin sită, dar până acum nu reuşise să prindă non-nava în laț.

Cu multă vreme în urmă, Norma crease precursoarea Ghildei ca mijloc de a lupta cu maşinile gânditoare. De atunci, Ghilda căpătase viață proprie, se depărtase tot mai mult de ea însăşi, în timp ce ea se extinsese tot mai mult în cosmos. Politica dintre planete, luptele de putere dintre facțiunea Navigatorilor şi Administratorii umani, monopolurile pe mărfuri valoroase cum ar fi gemonele, tehnologiile ixiene sau melanjul, asemenea probleme n-o interesau.

Să stea cu ochii pe omenire cerea o investiție de capital mental. Simțea vâltoarea civilizației, cunoştea marea schismă din Ghildă. I-ar fi dojenit pe Administratori pentru crearea unei asemenea crize, dacă şi-ar fi amintit cum să le vorbească unor asemenea oameni mărunți. Norma găsea epuizant să vorbească în termeni destul de simpli ca să se facă înțeleasă chiar şi de Navigatorii ei avansați. Trebuia să-i facă să înțeleagă adevăratul Inamic, ca să poată pune umărul la povara luptei.

Dacă Oracolul Timpului nu se ocupa de prioritățile mai mari, nimeni altcineva n-o făcea. Nimeni altcineva în tot universul n-ar fi putut. Cu preştiență pricepea ce era mai important: *găseşte non-nava pierdută.* Kwisatz Haderach-ul suprem se afla la bord, iar norul negru al Kralizecului îşi dezlănțuise deja puhoaiele. Dar Omnius căuta acelaşi lucru şi l-ar fi putut găsi primul.

Simțise conflictele recente dintre Bene Gesserit şi Onoratele Matres. Înainte de asta fusese martora Dispersiei inițiale şi a Epocii Foametei, ca şi a vieții prelungite şi a morții traumatice a Împăratului-Zeu. Dar toate aceste evenimente nu erau cu mult mai mult decât zgomote de fundal.

Găseşte non-nava.

Aşa cum prevăzuse şi se temuse întotdeauna, duşmanul neînduplecat se întorsese. Indiferent ce deghizare purtau acum maşinile gânditoare, oricât de mult s-ar fi schimbat, Inamicul era tot Inamic.

Iar Kralizecul e în plină desfăşurare.

Cu preştienţă care se revărsa în afară şi înăuntru, undele timpului se învolburau în jurul ei, ceea ce îngreuna predicţiile exacte. Întâlnea un vârtej, un factor aleatoriu puternic, care putea schimba rezultatul în nenumărate moduri: un Kwisatz Haderach, o persoană la fel de anormală ca Norma Cenva în persoană, o variabilă necunoscută.

Omnius voia să îndrume şi să controleze acea fiinţă umană specială. Hipermintea şi Dansatorii lui Faţă căutaseră ani întregi non-nava, dar până acum Duncan Idaho evitase capturarea. Nici măcar Oracolul nu reuşise să-l găsească din nou.

Norma făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să contracareze Inamicul la fiecare pas. Salvase non-nava, sperând să protejeze oamenii de la bord, dar pierduse contactul după aceea. Ceva de la bord era mai eficace decât un non-câmp în a-i orbi căutarea. Nu putea decât să spere că maşinile gânditoare erau la fel de oarbe.

Căutarea Oracolului continua, gândurile i se depanau ca nişte sonde delicate. Din păcate, vehiculul pur şi simplu *nu era acolo. În* cine ştie ce mod misterios, pasagerii îl ascundeau de ea... presupunând că nu fusese distrusă.

Deşi preştienţă nu era limpede, Norma îşi dădea seama că timpul era din ce în ce mai scurt pentru toată lumea. Momentul crucial urma să apară curând. Aşadar avea nevoie să-şi adune aliaţii. Administratorii neghiobi reconfiguraseră multe dintre navele lor uriaşe, pe care instalaseră comenzi artificiale – ca nişte maşini gânditoare! – prin urmare nu mai putea să le cheme prin mijloace paranormale. Dar, putea încă să comande o mie de Navigatori credincioşi. Avea să-i pregătească pentru bătălie, bătălia finală.

Îndată ce găsea non-nava...

Oracolul Timpului şi-a extins mintea, şi-a trimis gândurile în vid ca un pescar, până când durerea neurală a ajuns să fie incredibil de puternică. S-a forţat mai mult ca niciodată, a lărgit hotarele dincolo de orice încercase până atunci. Niciun preţ, plătit în durere, nu era prea mare. Cunoştea foarte bine consecinţele eşecului.

Peste tot în jurul ei ticăia un ceas enorm.

„Trebuie să existe un loc unde să ne găsim o casă, unde să fim la adăpost şi să ne odihnim. Bene Gesseritul a trimis atâtea Surori în propria Dispersie înainte de venirea Onoratelor Matres. S-au pierdut şi ele?”

Sheeana, jurnal confidențial de pe non-navă

33

Zburând mereu înainte, *Itaca* se clătina din cauza recentului potop de avarii. Iar sabotorul continua să le scape printre degete. *Ce altceva am putea face ca să-i dăm de urmă?* Nici măcar cele mai amănunțite proiecții de mentat ale lui Duncan nu ofereau nicio sugestie.

Miles Teg şi Thufir Hawat au trimis încă o dată echipe să inspecteze şi chiar să răscolească toate cabinele pasagerilor, sperând să găsească dovezi incriminatorii. Rabinul şi oamenii lui s-au plâns de ceea ce numeau încălcări ale intimității, dar Sheeana le-a cerut cooperare totală. În măsura posibilului, Teg a închis secțiuni ale imensei nave cu baricade electronice, dar sabotorul isteț era în stare să treacă oricum prin ele.

Presupunând că nu mai aveau loc alte incidente, cu instalațiile de susținere a vieții şi de recirculare a aerului şi cu sistemele de cultivare a hranei deteriorate, pasagerii nu puteau rezista mai mult de câteva luni fără să se oprească undeva să-şi reumple depozitele. Dar trecuseră ani de când găsiseră nu mai găsiseră o lume potrivită.

Duncan s-a întrebat: *încearcă oare cineva să ne distrugă... sau să ne mâne către un anumit loc?*

Fără hărți stelare sau îndrumare demnă de încredere, a încercat să-şi folosească încă o dată strania preştiență. Încă o mare loterie. A pornit motoarele Holtzman, a închis ochii şi a pliat spațiul din nou, învârtind ruleta cosmică...

Iar non-nava a ieşit, intactă, dar încă pierdută, la marginea unui sistem stelar. Un soare galben cu un colier de lumi, inclusiv o planetă terestră care orbita la distanța potrivită pentru a găzdui viața. Posibil locuibilă, cu siguranță cu oxigen şi apă, pe care *Itaca* să le poată lua la bord. O şansă...

S-au adunat şi alții pe puntea de navigație până când non-nava s-a apropiat de lumea necartografiată. Sheeana a trecut la treabă.

— Ce-avem aici? Aer respirabil? Hrană? Un loc în care să trăim? Duncan a privit prin fereastra de observație și a fost mulțumit de ceea

ce vedea.

— Instrumentele spun da. Sugerez să trimitem imediat o echipă.

— Reaprovizionarea nu e de-ajuns, a comentat Garimi pe un ton morocănos. Niciodată n-a fost. Ar trebui să ne gândim să rămânem aici, dacă e genul de lume pe care-o căutam.

— Ne-am gândit la asta și pe planeta îngrijitorilor, a replicat Sheeana.

— Dacă sabotorul ne-a adus aici, trebuie să fim foarte atenți, a avertizat Duncan. Știu că a fost un salt la întâmplare, dar încă sunt neliniștit. Urmăritorii noștri întind o plasă largă. Nu m-aș grăbi să resping posibilitatea ca locul ăsta să fie o capcană.

— Sau salvarea noastră, a sugerat Garimi.

— O să trebuiască să ne convingem singuri, a intervenit și Teg.

A manevrat comenzile punții și a afișat imagini de înaltă rezoluție pe ecranele late.

— Oxigen și vegetație din belșug, în special la latitudini mai mari, departe de ecuator. Semne clare de locuire, sate mici, orașe de mărime mijlocie, cele mai multe departe, în nord. Scanările meteorologice pe scară mare arată clima în plină transformare.

—

A indicat modelele de furtuni, șirurile de păduri și câmpii muribunde, lacurile mari și mările interioare care se contractau, devenind zone aride.

— Foarte puțini nori la latitudinile ecuatoriale. Umiditate atmosferică minimă.

Stilgar și Liet-Kynes, mereu fascinați de lumi noi, s-au alăturat grupului de pe puntea de comandă. Kynes a tras scurt aer în piept.

— Se transformă în pustiu acolo jos! Un deșert artificial!

— Am mai văzut așa ceva.

Sheeana a examinat banda clară, maronie, ca o tăietură de cuțit peste ceea ce fusese, după câte se părea, un continent luxuriant, împădurit.

— Seamănă cu planeta Canonicatului.

— Ar putea fi una dintre planetele însămânțate de Odrade? a întrebat Stuka din poziția ei obișnuită, alături de Garimi. Au adus păstrăvi de nisip aici și i-au împrăștiat? O să găsim Surori jos pe

planetă?
— Surori necontaminate, a precizat Garimi cu o sclipire în ochi.
— Foarte posibil, a răspuns Sheeana. O să trebuiască să coborâm acolo. Pare să nu fie doar un loc în care să ne completăm resursele.
— O nouă colonie.
Surescitarea lui Stuka era molipsitoare.
— Ar putea fi lumea pe care-o căutam, un amplasament pentru a reînfiinţa Canonicatul! O nouă Dune!
Duncan a dat din cap.
— Nu putem lăsa să ne scape o asemenea ocazie. Instinctele m-au adus aici cu un motiv.

„Suntem ultimii rămaşi în viaţă? Dacă Inamicul a distrus până acum restul omenirii, acolo, în Vechiul Imperiu... unde e Murbella? În acest caz, e absolut necesar să înfiinţăm cât mai multe colonii cu putinţă”
Duncan Idaho, *jurnalul non-navei*

34

Pe ascuns faţă de locuitorii planetei, câteva echipe de Surori Bene Gesserit eficiente au pornit într-o încercare majoră de a reaproviziona non-nava cu aerul, apa şi substanţele chimice necesare. Au trimis navete miniere, captatoare de aer, autocisterne pentru purificarea apei. Asta era prioritatea imediată a *Itacăi.* Stilgar şi Liet-Kynes au insistat să coboare să examineze banda de deşert în creştere. Când au văzut pasiunea de pe chipurile celor doi ghola redeşteptaţi, nici Teg, nici Duncan nu le-au putut refuza cererea. Toată lumea privea cu optimism prudent posibilitatea de a găsi un teren primitor aici, iar Sheeana s-a întrebat dacă acesta ar fi locul unde să-şi elibereze cei şapte viermi de nisip. Deşi Duncan nu putea părăsi camuflajul non-navei, pentru că asta l-ar fi expus căutătorilor Inamicului, n-avea niciun motiv să-i împiedice pe ceilalţi să-şi găsească în sfârşit un cămin. Poate că acesta avea să fie.
Basharul Miles Teg a pilotat chiar el naveta uşoară până pe suprafaţă, însoţit de Sheeana şi de impetuoasa Stuka, de multă vreme dornică să înfiinţeze un nou centru Bene Gesserit, mai

degrabă decât să rătăcească fără țel prin spațiu. Garimi şi-a lăsat discipola de nădejde să facă prima incursiune, în timp ce ea punea la cale planuri la bordul non-navei, împreună cu Surorile ei ultraconservatoare. Stilgar şi Liet erau cât se poate de dornici să pună piciorul în deşert, un deşert adevărat, cu cer deschis şi nisipuri nesfârşite.

Teg a zburat direct către zona aridă devastată, unde se purta o bătălie ecologică. Dacă era într-adevăr una dintre planetele însămânțate de Odrade, basharul ştia cu câtă lăcomie izolau păstrăvii de nisip apa unei planete, picătură cu picătură. Echilibrele din mediu aveau să riposteze cu tipare de vreme modificate; animalele aveau să migreze către regiunile încă neatinse; vegetația, aflată în dificultate, avea să se străduiască să se adapteze şi, în cea mai mare parte, să nu reuşească.

Sheeana şi Stuka stăteau cu ochii ațintiți prin ferestrele de plaz ale navetei şi priveau deşertul în expansiune ca pe un succes, un triumf al Dispersiei lui Odrade. Pentru Bene Gesseritul extrem de prudent, chiar şi ruina unui întreg ecosistem era o „victimă acceptabilă”, dacă se crea o nouă Dune.

— Schimbarea se petrece atât de repede, a observat Liet-Kynes, cu o nuanță de înfiorare în glas.

— Cu siguranță, Shai-Hulud e deja aici, a adăugat Stilgar.

Stuka a repetat cuvintele pe care Garimi le rostise de nenumărate ori:

— Lumea aceasta va fi un nou Canonicat. Greutățile nu înseamnă nimic pentru noi.

Cu informațiile amănunțite din arhive, cei de la bordul *Itacăi* aveau toate competențele necesare ca să pună bazele unui loc nou în care să locuiască. *Da, o colonie.* Lui Teg îi plăcea destul de mult cum suna cuvântul, pentru că reprezenta speranța unui viitor mai bun.

Teg ştia totuşi că Duncan nu se putea opri niciodată din fugă, în afara cazului în care alegea să înfrunte Inamicul direct. Misterioşii bătrâni încă îl urmăreau cu plasa lor sinistră, pe el sau altceva de pe non-navă, poate chiar vehiculul.

Naveta a coborât cu un vuiet răguşit prin cerul albastru de porțelan. În mijlocul benzii accidentate de deşert, dunele se întindeau cât vedeai cu ochii. Lumina soarelui se reflecta pe nisip în aerul uscat ca iasca, iar curenții termici împingeau aparatul Dintr-o parte în alta. Teg făcea eforturi să stăpânească sistemele

de ghidare.
În spate, Stilgar a chicotit.
— Exact ca atunci când călăreşti viermele de nisip.
În timp ce zburau peste mijlocul benzii tot mai largi de deşert, Liet-Kynes a arătat spre o pată ruginie care marca o erupție de sub suprafață.
— Explozie de mirodenie! Nu poți să confunzi culoarea sau forma! A schițat un zâmbet crispat către prietenul lui, Stilgar.
— Am murit pe una din astea. Să-i ia naiba pe Harkonneni pentru că m-au lăsat să mor!
Movilele unduiau şi agitau stratul de nisip de deasupra, dar nu ieşeau în aer liber.
— Dacă sunt viermi, sunt mai mici decât cei din cala noastră, a observat Stilgar.
— Dar tot impresionanți, a adăugat Liet.
— Au avut mai puțin timp să se maturizeze, a precizat Sheeana. Maica Superioară Odrade n-a trimis voluntare în dispersia ei decât după ce de-şertificarea Canonicatului era în plină desfăşurare. Şi nu ştim cât le-a luat Surorilor rătăcitoare să ajungă aici.
Dedesubt, linii vizibile marcau expansiunea rapidă a pustiului nisipos, ca undele de pe un iaz. La margini se aflau porțiunile muribunde, locuri unde toată vegetația dispăruse, iar pământul devenise praf spulberat de vânt. Deşertul devorator crease păduri fantomă şi sate înecate.
Zburând la mică înălțime, Teg a căutat cu înfrigurare şi a descoperit acoperişuri pe jumătate îngropate, vârfurile unor clădiri cândva mândre, înecate de întinderea deşertului. O imagine şocantă a fost cea a unui doc înalt şi o parte Dintr-o ambarcațiune răsturnată în vârful unei dune pârjolite.
— Abia aştept să le văd pe Surorile noastre Bene Gesserit.
Vocea lui Stuka era plină de zel.
— E limpede că aici au reuşit să-şi îndeplinească misiunea.
— Mă aştept să ne întâmpine cu brațele deschise, a recunoscut Sheeana. După ce văzuse oraşul înecat în nisip, Teg nu credea că locuitorii inițiali ai planetei apreciaseră ceea ce făcuseră Surorile refugiate.
În timp ce naveta urma limita nordică a deşertului, scanerele au detectat colibe şi corturi ridicate imediat dincolo de atingerea nisipului. Teg s-a întrebat cât de des erau nevoite să se mute

satele nomade. Dacă zona aridă se extindea la fel de repede cum o făcuse pe planeta Canonicatului, această lume pierdea mii de hectare în fiecare zi, iar pierderea se accelera pe măsură ce păstrăvii de nisip continuau să fure prețioasa apă.

— Aterizează la una dintre aşezările alea, bashare, i-a cerut Sheeana. Oricare dintre Surorile pierdute s-ar putea afla aici, la marginea dunelor, să le urmărească înaintarea.

— Tânjesc să simt din nou nisip adevărat sub tălpi, a murmurat Stilgar.

— E de-a dreptul fascinant, a adăugat Liet.

În timp ce Teg descria cercuri deasupra unuia dintre satele nomade, oameni au ieşit şi au început să arate spre ei. Sheeana şi Stuka s-au lipit emoționate de ferestrele de plaz, în căutarea robelor întunecate distincte ale Bene Gesserit, dar nu au văzut niciuna.

O formațiune de roci se înălța deasupra satului, un bastion care-l adăpostea de nisipul şi praful suflate de vânt. Oamenii fluturau din mâini, în picioare pe culmi, dar Teg nu a reuşit să-şi dea seama dacă gesturile erau prietenoase sau amenințătoare.

— Vezi, îşi acoperă capul şi fața cu pânză şi filtre, a comentat Liet. Ariditatea tot mai mare îi sileşte să se adapteze. Ca să trăiască aici, la marginea dunelor uscate, învață deja să-şi conserve umiditatea corporală.

— Am putea să-i învățăm să facă distraie adevărate, a zis Stilgar cu un surâs. A trecut mult timp de când nu am mai purtat unul decent. Am petrecut doisprezece ani la bordul navei ăleia şi mi-am înecat plămânii în umezeală. Abia aştept să gust din nou aer uscat!

Teg a găsit un teren pentru aterizare şi a coborât naveta. Se simțea inexplicabil de îngrijorat, în timp ce localnicii alergau spre ei.

— Acelea sunt tabere vizibil nomade. De ce nu se mută spre interior, unde clima e mai ospitalieră?

— Oamenii se adaptează, a explicat Sheeana.

— Dar de ce trebuie s-o facă? Da, centura de deşert creşte, dar există încă destule păduri întinse, chiar şi oraşe, nu departe de aici. Oamenii aceştia ar putea să fugă de dune încă multe generații. Şi totuşi rămân cu încăpățânare aici.

Înainte ca trapa să se deschidă şi să lase înăuntru un val de aer arzător, nomazii au înconjurat aparatul. Sheeana şi Stuka,

amândouă îmbrăcate în robele tradiționale de culoare închisă din Canonicat, astfel încât Surorile refugiate să le recunoască, au deschis calea cu îndrăzneală. Teg le-a urmat, împreună cu Stilgar şi Liet.

— Suntem Bene Gesserit, le-a strigat Sheeana oamenilor în galachul universal. Este vreuna dintre Surorile noastre printre voi?

Şi-a umbrit ochii cu palma ca să se apere de lumină şi a căutat printre cele câteva fețe feminine arse de soare, dar a nu primit niciun răspuns.

— Poate că ar fi mai bine să mergem în alt sat, a sugerat Teg în şoaptă. Simțurile lui tactice intraseră în alertă.

— Nu încă.

Un bărbat mai în vârstă s-a apropiat şi şi-a tras de pe față masca filtrantă.

— Întrebi de Bene Gesserit? Aici, pe Qelso?

Deşi vorbea răguşit, accentul era inteligibil. În ciuda vârstei, părea sănătos şi energic.

Preluând conducerea, Stuka a păşit în fața Sheeanei.

— Cele care purtau robe negre, ca ale noastre. Unde sunt?

— Au murit toate.

Ochii bărbatului aruncau fulgere.

Bănuielile lui Stuka s-au trezit prea târziu. Cu mişcări de şarpe pornit la atac, bărbatul a aruncat din mânecă un cuțit ascuns, cu precizie mortală. La un semnal nevăzut, restul gloatei s-a aruncat înainte.

Stuka a tras cu stângăcie de lama care-i ieşea din piept, dar nu a reuşit să-şi facă degetele să funcționeze. S-a prăbuşit în genunchi, apoi s-a rostogolit de pe rampa navetei.

Sheeana se pusese deja în mişcare, se retrăgea. Teg i-a strigat pe Liet şi pe Stilgar să intre la loc în navetă, în timp ce scotea una dintre armele paralizante pe care le adusese din arsenalul non-navei. O piatră mare l-a izbit pe Stilgar în cap, iar Liet şi-a ajutat prietenul mai tânăr şi a încercat să-l tragă înapoi pe navetă. Teg a dezlănțuit un jet de energie argintie, făcând o parte din gloata prăfuită să cadă la pământ, dar şi mai multe cuțite şi pietre au zăngănit în direcția lor.

Oamenii turbați s-au repezit la rampă din toate părțile şi au sărit la Teg. Multe mâini l-au prins de încheietură înainte de a apuca să tragă din nou, iar cineva i-a smuls paralizatorul din

strânsoare. Şi mai mulţi oameni l-au apucat pe Liet de umeri şi l-au tras de-acolo.

Sheeana lupta cu un vârtej de lovituri din repertoriul de tehnici de luptă Bene Gesserit. Curând, o mulţime de atacatori căzuţi zăceau în jurul ei.

Cu un răcnet, Teg se pregătea să-şi declanşeze metabolismul hiper-accelerat, cu care putea să evite cu uşurinţă lovituri şi arme, dar o rază argintie din propriul paralizator a erupt ca o ploaie ţiuitoare şi l-a doborât pe el, apoi pe Sheeana.

Îndată, sătenii au legat cu sfori puternice mâinile celor patru prizonieri. Deşi bătut rău, Teg şi-a recăpătat cunoştinţa şi a văzut că Liet şi Stilgar erau legaţi împreună. Trupul lui Stuka zăcea lângă rampă, în timp ce atacatorii jefuiau naveta de aparatură şi scoteau lucrurile din ea.

Un grup de bărbaţi a ridicat cadavrul. Bătrânul şi-a recuperat cuţitul din pieptul femeii moarte şi l-a şters de roba ei, cu o expresie de repulsie.

S-a uitat încruntat la cadavru şi a scuipat, apoi s-a îndreptat spre prizonieri. S-a uitat la cei trei tineri şi a clătinat din cap în semn de dezaprobare.

— Nu m-am prezentat. Îmi puteţi spune Var.

Sfidătoare, Sheeana a ridicat spre el privirea mânioasă.

— De ce ne-ai făcut aşa ceva? Ai zis că ştii de ordinul Bene Gesserit. Chipul lui Var s-a strâmbat, ca şi cum ar fi sperat să evite să-i vorbească. S-a aplecat spre Sheeana.

— Da, ştim de Bene Gesserit. Au venit aici cu ani în urmă şi au adus în lumea noastră creaturile lor demonice. Un experiment, ziceau. Experiment? Uite ce i-au făcut pământului nostru frumos! Nu rămâne altceva decât nisip nefolositor!

A apucat pumnalul, a privit-o pe Sheeana vreme de o clipă nesfârşită, apoi l-a pus la loc în teacă.

— Când ne-am dat seama, în sfârşit, ce făceau femeile alea, le-am omorât pe toate, dar prea târziu. Planeta noastră moare acum, iar noi luptăm să protejăm ce-a mai rămas din ea.

⸗

„Prima lege a viabilităţii comerciale esre să recunoşti o nevoie şi s-o satisfaci. Când nu se prezintă nevoi acceptabile, un bun om de afaceri le creează în orice mod posibil.”

Când încă un Navigator a murit în cuva lui, puţini dintre Administratorii Ghildei Spaţiale au plâns pierderea. Uriaşul transspaţial a fost adus pur şi simplu înapoi la şantierele de pe Junction pentru a fi reechipat cu un compilator matematic ixian. Era considerat un progres.

După ani lungi de exerciţiu, Khrone îşi ascundea cu uşurinţă plăcerea în faţa acestei privelişti. Până acum, fiecare aspect al planului său cu bătaie lungă se desfăşurase aşa cum se aştepta, cu piesele de domino care cădeau una după alta. În deghizarea lui familiară de inginer inspector ixian, conducătorul miriadei Dansatorilor-Faţă aştepta pe o platformă înaltă, cu podea de cupru. Observa şantierele zgomotoase, în timp ce adierea caldă şi fumul industrial pluteau în jurul lui.

În apropiere, Administratorul uman Rentei Gorus nu reuşea la fel de bine să-şi ascundă satisfacţia. Clipea din ochii lăptoşi şi se uita în sus, către cabina de pilotaj a navei străvechi, scoase din serviciu.

— Ardrae era unul dintre cei mai bătrâni Navigatori din flota noastră comercială. Chiar şi cu raţiile de mirodenie reduse drastic, s-a agăţat de viaţă mult mai mult decât ne aşteptam.

Un reprezentant durduliu al CHOAM a comentat:

— Navigatori! Acum, că aceste poveri pentru resurse dispar una câte una, profiturile Ghildei ar trebui să crească semnificativ.

Fără niciun imbold din partea stăpânului său, asistentul mentat a recitat:

— Cunoscând durata vieţii unui Navigator şi luând în considerare cantităţile de melanj necesare pentru a declanşa mutaţia iniţială şi conversia, am calculat cantitatea totală de mirodenie consumată de-a lungul serviciului pentru Ghildă. Cu preţurile fluctuante bazate pe abundenţa relativă din anii deilaxu şi explozia costurilor datorate penuriei severe, Ghilda ar fi putut cumpăra trei transspaţiale, cu tot cu capacităţile de non-câmp, pentru acelaşi cost în mirodenie.

Bărbatul de la CHOAM a murmurat ceva, dezgustat, în timp ce Khrone a rămas tăcut. Găsea mai eficient să asculte şi să observe, pur şi simplu. Puteai conta pe fiinţele umane să-şi tragă propriile concluzii (deseori greşite), atâta vreme cât erau îndreptaţi în

direcția potrivită.

În timp ce-şi savura secretele, Khrone se gândea la numeroşii ambasadori pe care Ghilda îi trimisese pe front, încercând să negocieze tratate de neagresiune cu maşinile gânditoare, în speranța de a se declara neutri, pentru supraviețuirea Ghildei. Dar mulți dintre aceşti trimişi fuseseră Dansatori-Față infiltrați, acoliții lui Khrone, care intenționat nu obținuseră niciun succes. Alții, cei umani, nu se mai întorseseră niciodată de la întâlniri.

Cu Richese distrusă, în mod convenabil, de către Onoratele Matres rebele (dirijate în secret de către Dansatorii-Față trimişi de Khrone), ființele umane nu aveau de-ales decât să apeleze la Ix şi la Ghildă ca să obțină articolele tehnologice de care aveau nevoie. Şantierele de pe Junction fuseseră întotdeauna complexe enorme pentru construcția navelor interstelare uriaşe.

Flota defensivă a Murbellei creştea cu viteză remarcabilă, dar Khrone ştia că nici măcar aceste eforturi n-aveau să fie foarte eficiente împotriva mărimii şi anvergurii armatei lui Omnius, care se făurise de-a lungul a mii de ani. Fabricile de pe Ix (şi ele controlate de Dansatori-Față) încă întâr-ziau cu dezvoltarea şi modificarea armelor Anihilatoare pe care se baza apărarea Comunității Surorilor. Şi, de când fiecare navă nouă a Ghildei era controlată de un compilator matematic ixian în loc de Navigator, pe Maica Comandant şi pe aliații ei îi aşteptau multe surprize.

— O să construim şi mai multe nave ca să compensăm ieşirea din uz a Navigatorilor, a promis Administratorul Gorus. Contractul nostru cu Noua Comunitate pare infinit. N-am avut niciodată atâtea tranzacții.

— Şi totuşi comerțul interplanetar a scăzut drastic.

Reprezentantul CHOAM a făcut semn din cap atât spre Khrone, cât şi spre Gorus.

— Cum o să plătească Noua Comunitate navele şi armele astea costisitoare?

— Şi-au îndeplinit obligațiile cu o cantitate mai mare de melanj, a răspuns Gorus.

Khrone a direcționat, în sfârşit, discuția încotro voia el să meargă.

— De ce să nu acceptăm plata în cai, petrol sau cine ştie ce altă substanță demodată şi nefolositoare? Dacă Navigatorii mor, iar navele voastre funcționează perfect cu compilatoare matematice ixiene, Ghilda nu mai are nevoie de melanj. La ce vă foloseşte?

— Adevărat, valoarea lui e *mult* diminuată. De-a lungul ultimului sfert de secol, după distrugerea Rakisului, a lumilor tleilaxu şi a multor altora, numărul celor care-şi permit mirodenia ca distracţie a scăzut aproape de tot.

Reprezentantul CHOAM i-a aruncat o privire mentatului său, care a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Canonicatul poate să aibă monopol asupra melanjului, dar, din cauza propriului pumn de fier, prin descreşterea cantităţii de mirodenie disponibilă pentru consumul popular, şi-au sugrumat propria piaţă.

Puţini oameni mai au *nevoie* cu adevărat de ea. Acum, că au învăţat să trăiască fără mirodenie, vor mai fi dornici să-şi recapete dependenţa?

— Probabil, a răspuns Gorus. Nu trebuie decât să scazi preţul şi clienţii or să dea năvală.

— Vrăjitoarele controlează încă Buzzell, a atras atenţia mentatul. Au alte mijloace de plată.

Omul CHOAM-ului a ridicat dispreţuitor din sprâncene.

— Articole de lux pe timp de război? Nu-i o investiţie economică prea bună.

— Furnizarea de gemone nu mai e uşoară nici pentru ele, a precizat Gorus, pentru că nişte monştri marini le distrug bancurile de scoici şi le atacă culegătorii.

Khrone a ascultat încordat. Propriii spioni aduseseră rapoarte neliniştitoare, care-l puneau pe gânduri, despre întâmplări stranii pe Buzzell şi despre un posibil proiect secret al Navigatorilor în jurul acelei planere. Ceruse mai multe informaţii.

Khrone urmărea cum o maşinărie ca un cleşte uriaş deschidea cabina pilotului de pe transspaţialul gigantic scos din uz. Suspensoarele grele s-au încordat şi au gemut când au scos cuva cu pereţi groşi a Navigatorului. În timpul extracţiei lente, stângace, cuva s-a agăţat de marginea unei găuri din srructura transspaţialului. O placă a carcasei s-a rupt şi s-a rostogolit în jos, a lovit latura transspaţialului şi a ricoşat cu o rafală de scântei, apoi a căzut mai departe, până când s-a izbit de sol, mult mai jos.

Şuviţe de gaz de mirodenie au scăpat din camera Navigatorului, vapori răzleţi care se scurgeau în atmosferă. Cu doar un deceniu în urmă, o asemenea cantitate de gaz de mirodenie irosită ar fi ajuns ca să cumperi un palat imperial. Acum, reprezentantul

CHOAM şi Administratorul Gorus au privit fără niciun comentariu. Gorus a vorbit într-un microfon minuscul de pe guler:

— Depozitaţi cuva în faţa noastră. Vreau să mă uit la ea. Macaraua a ridicat recipientul cu pereţi groşi, l-a depărtat de carcasa transspaţialului şi l-a adus până pe platforma de observaţie. Suspensoarele au coborât lin containerul pe podeaua acoperită cu cupru, unde s-a aşezat cu o bufnitură tulburător de greoaie. Gazul de mirodenie continua să se prelingă prin spărtura din plazul gros.

Vaporii de melanj miroseau ciudat de searbăd şi de metalic, ceea ce-i spunea lui Khrone că Navigatorul îi inspirase şi expirase până când rămăsese foarte puţin din tăria mirodeniei. La o indicaţie scurtă din partea Administratorului cu ochi lăptoşi, muncitori tăcuţi ai Ghildei au desfăcut un capac de la cuvă, făcând ce mai rămăsese din mirodenie să răbufnească, cu un horcăit de moarte.

Pe măsură ce gazul poluant se scurgea, norii groşi se învolburau şi se rarefiau, dezvăluind o siluetă prăbuşită înăuntru. Khrone mai văzuse Navigatori şi înainte, desigur, dar acesta era moale, cu pielea cenuşie şi cât se poate de mort. Capul umflat şi ochii mici, degetele palmate, pielea moale ca de amfibian, îi dădeau făpturii înfăţişarea unui fetus mare, diform. Ardrae murise de câteva zile, înfometat de mirodenie. Deşi Ghilda avea acum mirodenie din belşug în depozite, Administratorul Gorus întrerupsese aprovizionarea Navigatorilor cu ceva vreme în urmă.

— Iată un Navigator mort. O privelişte pe care puţini o vor mai vedea vreodată.

— Câţi mai trăiesc încă la bordul navelor voastre? a întrebat Khrone. Gorus a părut evaziv.

— Pe navele aflate încă în inventar, numai treisprezece Navigatori mai sunt în viaţă. Suntem în aşteptarea morţii lor.

— Ce vrei să spui cu „aflate încă în inventar”? a întrebat omul CHOAM-ului.

Gorus a şovăit, apoi a recunoscut:

— Erau unele pilotate încă de Navigatori, pe care n-am reuşit să montăm compilatoare matematice. Au… cum să spun? În ultimele câteva luni, au dispărut.

— *Dispărut*? Câte transspaţiale? Fiecare navă e enorm de scumpă!

— N-am cifre exacte.

Omul CHOAM-ului vorbea pe ton sever.

— Dă-ne cea mai apropiată estimare.

— Cinci sute, poate o mie.

— O *mie*?

Alături de el, mentatul păstra tăcerea, dar părea la fel de supărat şi de surprins ca reprezentantul CHOAM-ului.

Încercând să dea dovadă de control al situației, Gorus a rostit, pe ton aproape dispreţuitor:

— Când sunt înfometați de mirodenie, navigatorii devin disperați. Nu-i nicio surpriză că recurg la acțiuni iraționale.

Chiar şi Khrone era îngrijorat, dar n-o arăta. Aceste dispariții sunau a conspirație pe scară largă a unei facțiuni a Navigatorilor, ceva la care nu se aşteptase.

— Ai idee unde s-ar fi putut duce? Administratorul Ghildei a simulat nepăsarea.

— Nu contează. Or să rămână fară mirodenie şi-or să moară. Uită-te la şantierele astea şi vezi câte vehicule construim în fiecare zi. Nu peste multă vreme o să compensăm pierderea navelor ălora învechite şi a Navigatorilor depăşiți. Nu te teme. După atâția ani în robia unei singure substanțe, Ghilda ia o decizie bună de afaceri.

— Mulțumită partenerilor voştri de pe Ix, a precizat Khrone.

— Da, mulțumită Ixului.

După o pauză de linişte, zgomotul şantierelor a devenit asurzitor. Sudorii au trecut la treabă, iar maşinile grele au ridicat componente curbate la locul lor. Un transportor de mărfuri lat de jumătate de kilometru a adus două seturi de motoare Holtzman. Bărbații au continuat să privească multă vreme activitățile magnifice, în tăcere. Niciunul dintre ei nu a mai aruncat nicio privire jalnicului Navigator mort în cuva lui.

≠

„Omenirea are multe credințe profunde. Prima dintre ele este conceptul de acasă."

Arhivele Bene Gesserit, *Analize ale factorilor motivanți*

36

Data următoare când transspațialul lui Edrik a trecut în fugă pe la Buzzell, a părăsit planeta cu ceva mult mai important decât

gemonele.

Ascuns pe punțile sigilate ale laboratorului, se afla un pachet cu substanța neobişnuit de puternică extrasă din organul straniu, dens, al viermelui măcelărit. Cu optimism extravagant, Waffo numise „ultramirodenie”. Testele demonstraseră că tăria o întrecea pe a oricărei mirodenii înregistrate vreodată. Această substanță remarcabilă avea să schimbe totul pentru facțiunea Navigatorilor.

Maestrul deilaxu înțelegea de asemenea importanța realizării sale şi avea intenția s-o folosească în propriul avantaj. Fără să fie chemat, şi-a făcut loc printre forțele de securitate ale Ghildei şi şi-a croit drum până la nivelurile restricționate, rezervate Navigatorului. Cu tupeu, a ignorat toate provocările şi a deschis uşile groase, până când a ajuns în fața cuvei cu pereți de plaz care-l adăpostea pe Edrik în baia lui costisitoare de gaz de mirodenie. Pentru că reuşise să readucă la viață măcar un soi de viermi, Waff nu mai era doar un trepăduş. Putea avea cerințe îndrăznețe pe cont propriu.

Durata scurtată a vieții lui de ghola nu-i lăsa prea mult timp să-şi atingă scopurile critice, ceea ce-l făcea să fie tot mai disperat. Trecuse deja bine de tinerețea fizică, iar acum trupul i se prăbuşea rapid către degenerare şi moarte. Probabil că nu-i rămânea mai mult de un an sau pe acolo.

Cu un aer de sfidare rigidă, Waff s-a oprit în fața cuvei lui Edrik şi a zis:

— Acum, că viermii mei de mare modificați sunt capabili să creeze mirodenie într-o formă accesibilă Navigatorilor Ghildei, vreau să mă duci pe Rakis.

Nu mai avea nimic de pierdut şi totul de riscat. Şi-a încrucişat triumfător brațele subțiri la piept.

Înotând încet, Edrik a plutit mai aproape de peretele de plaz. Vârtejurile de gaz portocaliu erau de-a dreptul hipnotice.

— Noul melanj n-a fost probat în practică.

— Nu contează. Chimia lui a fost probată. Vocea lui Edrik s-a auzit mai tare prin difuzoare.

— Sunt neliniştit. În forma originală, melanjul are complexități care nu pot fi dezvăluite în nicio analiză de laborator.

— Îți faci griji degeaba, a replicat Waff. Mirodenia de vierme de mare e mai puternică decât orice ai consumat vreodată. Încearc-o chiar tu, dacă nu mă crezi.

— Nu te afli în poziția de a face cereri.

— Nimeni altcineva n-ar fi putut să realizeze ce am făcut eu. Buzzell va fi noua voastră sursă de melanj. Vânătorii de viermi de mare vor recolta mai mulră ultramirodenie decât o să puteți consuma, iar Navigatorii nu vor mai fi dependenți de vrăjitoarele Bene Gesserit sau de piața neagră. Chiar dacă Surorile se hotărăsc să recolteze viermii de mare şi să încerce să creeze alt monopol, puteți să nu le băgați în seamă. Pentru că am schimbat *viermii,* în loc de planetă, îi putem plasa oriunde. V-am dăruit drumul spre libertate.

Waff a pufnit, a ridicat vocea.

— Acum îmi cer plata.

— Te-am ținut în viață după ce Onoratele Matres au fost înfrânte pe Tleilax. Nu e asta o compensație suficientă?

Cu un oftat împăciuitor, ghola deilaxu a ridicat mâinile.

— Ceea ce cer o să vă coste puțin şi-o să vă aducă multă onoare, o binecuvântare a lui Dumnezeu.

Navigatorul afişa neplăcere pe chipul deformat.

— Ce doreşti, omulețule?

— Repet: du-mă pe Rakis.

— Absurd. Lumea e moartă. Cuvintele lui Edrik sunau categoric.

— Rakis e locul unde a pierit ultimul meu trup, aşa că socoteşte că fac un pelerinaj.

A continuat în grabă, spunând mai mult decât avusese intenția.

— Am creat în laborator mai mulți viermi mici din specimenele de păstrăvi de nisip rămase. I-am întărit, i-am făcut capabili să supraviețuiască în mediul cel mai neîndurător. Pot să repopulez Rakisul şi să readuc Profetul...

A tăcut brusc.

La auzul primelor zvonuri că viermii de mare prosperau, Waff îşi îndreptase eforturile către ultimii câțiva păstrăvi de nisip din provizia inițială. Sculptarea cromozomilor de vierme ca să supraviețuiască în mediul confortabil al oceanului fusese o provocare; mult mai dificilă totuşi era sarcina de a întări monştrii pentru a supraviețui în pustietățile pârjolite de pe Rakis. Dar Waff nu întorsese spatele acestei dificultăți. În tot acest timp, scopul lui fusese acela de a readuce viermii de nisip acolo unde le era locul. *Trimisul lui Dumnezeu trebuie să se întoarcă pe Dune.*

L-a cercetat pe Edrik, care dădea din mâinile palmate în timp ce cugeta la cererea lui.

— Oracolul nostru ne-a trimis de curând un mesaj prin care cere le Navigatorilor să părăsească Ghilda şi să i se alăture într-o mare bătălie. Asta trebuie să fie prioritatea mea acum.

— Te implor, du-mă pe Rakis.

Ca pentru a-i aminti lui Waff de iminenta lui mortalitate, un junghi de durere i-a străbătut pieptul şi a coborât pe şira spinării. Avea nevoie de tot efortul pe care-l putea face ca să nu-şi arate chinul morții, nefericirea eşecului. Îi rămânea atât de puțin timp...

— Cer atât de mult? Acordă-mi această singură favoare la sfârşitul vieții.

— Asta-i tot ce vrei? Să *mori* acolo?

— O să-mi cheltuiesc ultimele rămăşițe de energie cu specimenele de viermi de nisip. Poate că există o cale de a-i reintroduce pe Rakis şi de a regenera sistemul ecologic. Gândeşte-te: dacă reuşesc, o să ai încă o sursă de melanj.

— N-o să fii mulțumit de ce o să găseşti acolo. Chiar şi cu reciclarea umezelii, cu adăposturi şi echipament, supraviețuirea pe Rakis e mai dificilă decât a fost vreodată. Aşteptările tale nu sunt realiste. N-a mai rămas nimic folositor.

Waff a încercat, fără succes, să-şi ascundă disperarea din voce.

— Rakis e casa mea, busola mea spirituală.

Edrik a cântărit cererea, apoi a spus:

— Pot să pliez spațiul către Rakis, dar nu pot promite să mă întorc. Oracolul m-a chemat.

— O să rămân acolo cât e nevoie. Dumnezeu o să aibă grijă de mine.

Waff s-a întors în grabă la nivelurile sale de cercetare. Având intenția să stea pe o planetă deşertică, fără îndoială pentru tot restul vieții, rechiziționase de ani întregi toate proviziile şi echipamentul de care ar fi putut avea nevoie, ceea ce-i permitea să fie complet independent pe lumea aceea tristă şi lipsită de viață. După ce a dat ordinul, s-a uitat la cuve, în care noii viermi de nisip blindați se zvârcoleau, nerăbdători să fie eliberați.

Rakis... Dune... era destinul lui. Simțea în adâncul inimii că Dumnezeu îl chemase acolo, iar dacă murea pe planetă... atunci asta era. A simțit un val cald, liniştitor de mulțumire. Îşi înțelegea locul în univers.

Mingea înnegrită, uşor arămie, a apărut în vizoarele private ale transspațialului. Waff fusese atât de nerăbdător să-şi strângă lucrurile, încât nici măcar nu simțise activarea motoarelor

Holtzman, plierea spaţiului.
Edrik l-a surprins, oferindu-i provizii suplimentare şi o mică echipă de asistenţi loiali din Ghildă, care să-l ajute cu munca de instalare a taberei şi cu administrarea experimentelor. Poate că-şi voia propriii oameni în preajmă, ca să vadă dacă omuleţul deilaxu reuşea din nou cu viermii lui. Waff n-avea nimic împotrivă, atâta vreme cât nu-i stăteau în cale.
Fără să se prezinte membrilor tăcuţi ai noii sale echipe, Waff a dirijat transferul specimenelor sale de viermi de nisip blindaţi din laboratorul izolat, al adăposturilor care se instalau singure şi al echipamentului, tot ce ar fi putut să aibă nevoie pentru supravieţuirea pe lumea carbonizată.
Unul dintre asistenţii tăcuţi, cu feţe netede, ai Ghildei a pilotat naveta, înainte să ajungă pe suprafaţa moartă a Dunei, transspaţialul ieşise deja de pe orbită. Edrik era nerăbdător să pornească la drum, să răspundă chemării Oracolului, cu încărcătura de ultramirodenie şi cu veştile pline de speranţă pentru toţi Navigatorii.
Waff nu avea totuşi ochi decât pentru peisajul pârjolit, neînsufleţit, al lumii legendare.

⸗

„Bacteriile sunt ca nişte maşinării minuscule, remarcabile prin efectul lor asupra sistemelor biologice mai mari. Într-un mod asemănător, fiinţele umane se comportă ca nişte organisme purtătoare de boală printre sistemele planetare şi ar trebui studiate ca atare."
Erasmus, *note de laborator*

37

Când molima virulentă a atins Canonicatul, primele cazuri au apărut printre lucrătorii de sex masculin. Şapte bărbaţi au fost doborâţi atât de repede, încât chipurile lor arătau mai mult surpriză decât durere.
Boala s-a răspândit şi în Sala Mare, în care luau masa Surorile tinere. Virusul era atât de perfid, încât perioada cea mai contagioasă era cu o zi înainte de a se manifesta orice fel de simptome; prin urmare, epidemia îşi înfipsese deja ghearele în cei mai vulnerabili, înainte ca Noua Comunitate să afle măcar că

exista o amenințare.
Au murit sute în primele trei zile, mai mult de o mie până la sfârşitul săptămânii; după zece zile, victimele nu mai puteau fi numărate. Personalul auxiliar, profesori, vizitatori, negustori din afara planetei, bucătari şi ajutoare la bucătărie, chiar şi Cucernice Maici eşuate, toți căzuseră ca spicele de grâu sub secera nemiloasă a morții.
Murbella a făcut apel la consilierele ei principale să pună la cale un plan imediat, dar de la epidemiile anterioare de pe alte planete aflate pe linia frontului, ştiau că măsurile de precauție şi carantina n-or să folosească la nimic. Uşile sălii de conferințe au fost încuiate cu grijă, pentru că Surorile mai tinere şi acolitele nu trebuiau să afle strategiile care se discutau aici.
— Supraviețuirea Comunității este scopul nostru principal, chiar dacă restul Canonicatului moare în jurul nostru.
Murbellei i se făcea rău când se gândea la toate acolitele nepregătite, la echipele de recoltare a mirodeniei din centura de dune, la şoferi, arhitecți şi muncitori din construcții, la planificatorii de vreme, la piloți, tehnicieni şi asistenți medicali. La toate ajutoarele Canonicatului propriu-zis.
Laera a încercat să vorbească obiectiv, dar glasul i s-a frânt.
— Cucernicele Maici au controlul celular precis de care este nevoie ca să luptăm împotriva bolii pe propriul ei teren. Ne putem folosi sistemele de apărare corporale ca să eliminăm molima.
— Cu alte cuvinte, oricine n-a trecut prin Agonia Mirodeniei o să moară, a conchis Kiria. La fel ca Onoratele Matres. De asta v-am hăituit pe voi, Bene Gesserit. În primul rând, ca să învățăm cum să ne protejăm de epidemie.
— Putem folosi sângele supraviețuitoarelor Bene Gesserit ca să creăm un vaccin? a întrebat Murbella.
Laera a clătinat din cap.
— Cucernicele Maici elimină organismele care dau boala celulă cu celulă. Nu există anticorpi pe care să-i putem împărți altora.
— Nici măcar nu-i atât de simplu, a rostit Accadia răguşită. O Cucernică Maică îşi poate canaliza apărarea biologică numai dacă are energia s-o facă şi dacă are timpul şi capacitatea de a se concentra asupra propriei ființe. Dar molima asta ne sileşte să ne îndreptăm energia către îngrijirea celor mai nefericite victime.
— Daci faceți greşeala asta, o să muriți, la fel ca înlocuitoarea Sheeanei de pe Jhibraith, a avertizat Kiria cu o nuanță de

sarcasm în glas. Noi, Cucernicele Maici, va trebui să avem grijă de noi şi de nimeni altcineva. Ceilalţi oricum n-au nicio şansă. Trebuie să acceptăm asta.

Murbella simţea deja un început de epuizare, dar neliniştea nervoasă o făcea să păşească de colo-colo prin sala de consiliu încuiată. Trebuia să gândească. Ce se putea face împotriva unui duşman atât de minuscul şi de letal? *Numai Cucernicele Maici vor supravieţui... Le-a* vorbit cu fermitate consilierelor:

— Găsiţi fiecare acolită care e aproape gata de Agonie. Avem destulă Apă a Vieţii?

— Pentru toate? a exclamat Laera.

— Pentru fiecare, până la ultima. Fiecare Soră care are cea mai mică şansă de supravieţuire. Daţi-le tuturor otrava şi speraţi că pot să se convertească şi să supravieţuiască Agoniei. Numai aşa vor fi în stare să învingă molima.

— Multe or să moară încercând, a avertizat-o Laera.

— Sau *toate* or să moară de molimă. Chiar dacă cele mai multe dintre candidate nu rezistă la Agonie, e un progres.

Nu a clipit. Propria fiică, Rinya, murise astfel, cu mulţi ani în urmă. Cu un zâmbet uşor pe buzele încreţite, Accadia a încuviinţat din cap.

— O Bene Gesserit preferă să moară în Agonie decât de boala împrăştiată de Inamic. E un gest de sfidare, mai curând decât de capitulare.

— Aveţi grijă să se facă.

În casele morţii, a încercat să nu dea atenţie gemetelor celor bolnavi şi muribunzi. Doctorii Canonicatului aveau medicamente şi analgezice puternice, iar acolitele Bene Gesserit fuseseră învăţate cum să blocheze durerea. Chiar şi aşa, suferinţa molimei era de-ajuns ca să frângă şi cea mai profundă condiţionare.

Murbella detesta să le vadă pe Surori incapabile să-şi controleze suferinţa, îi era ruşine, nu pentru slăbiciunea lor, ci pentru că ea nu fusese în stare să împiedice asta de la bun început.

S-a dus în partea unde şirurile de paturi improvizate erau ocupate de tinerele acolite, cele mai multe îngrozite, altele hotărâte. Încăperea mirosea a scorţişoară râncedă, astringent în loc de plăcut. Cu fruntea încreţită şi ochii ficşi, Maica Comandant a urmărit două Cucernice Maici care purtau o targă cu trupul înfăşurat în cearşafuri al unei tinere.

— Încă una a eşuat în Agonie?

O Cucernică Maică a dat din cap.

— Şaizeci şi una astăzi. Mor la fel de repede ca de molimă.

— Şi câte succese?

— Patruzeci şi trei.

— Patruzeci şi trei care vor trăi să lupte cu Inamicul.

Ca o cloşcă, Murbella mergea de la un capăt la altul al şirului de paturi, observa Surorile lovite de boală; unele dormeau uşor, cu noua conştiinţă a trupului, altele se zvârcoleau în comă profundă, din care nu era sigur că aveau să-şi găsească drumul înapoi.

La capătul şirului, o adolescentă stătea întinsă, cu ochi înspăimântaţi. Se proptea de pat cu mâinile tremurânde. A întâlnit privirea Murbellei şi, chiar dacă greu lovită de boală, ochii i-au sclipit.

— Maică Comandant, a rostit cu voce răguşită. Murbella s-a apropiat de tânără.

— Cum te cheamă?

— Baleth.

— Aştepţi să treci prin Agonie?

— Aştept să mor, Maică Comandant. Am fost adusă aici să iau Apa Vieţii, dar, înainte să apuce să-mi fie administrată, s-au manifestat simp-tomele. O să mor înainte de sfârşitul zilei.

Vorbea pe un ton plin de curaj.

— Aşadar n-or să-ţi dea Apa Vieţii? Nici măcar n-o să încerci Agonia?

Baleth a lăsat bărbia în jos.

— Zic că n-o să supravieţuiesc.

— Iar tu le crezi? Nu eşti destul de puternică să încerci?

— Sunt destul de puternică să *încerc,* Maică Comandant.

— Atunci aş prefera să mori încercând în loc să te dai bătută.

Când o privea pe Baleth, îşi amintea de Rinya... dornică şi încrezătoare, semăna atât de mult cu Duncan... Dar fiica ei s-a dovedit a nu fi fost pregătită şi murise pe masă.

Ar fi trebuit s-o amân. Din cauza nevoii mele de afirmare, am forţat-o pe Rinya. Ar fi trebuit să aştept...

Şi fiica cea mai mică a Murbellei, Gianne... ce se întâmplase cu ea? Maica Comandant se ţinuse departe de activităţile de zi cu zi ale tinerei şi lăsase Comunitatea s-o crească. Dar, în aceste vremuri de criză, s-a hotărât să ceară cuiva, poate Laerei, să-i dea de urmă.

În clipa asta, Baleth părea să dea dovadă de speranță şi privea cu ochi febrili către Maica Comandant. Murbella le-a ordonat doctorițelor Suk să se ocupe de ea imediat.

— Are mai puțin timp la dispoziție decât celelalte.

După expresia sceptică a doctorițelor, Murbella şi-a dat seama că socoteau acest lucru ca pe o risipă de prețioasă Apă a Vieții, dar s-a ținut tare. Baleth a acceptat băutura vâscoasă, a aruncat o ultimă privire la Maica ei Comandant şi a înghițit substanța toxică. S-a lăsat pe spate, a închis ochii şi şi-a început lupta...

Nu a durat mult. Baleth a murit în încercarea ei curajoasă, dar Murbella nu s-a simțit vinovată. Comunitatea nu trebuia să înceteze niciodată să lupte.

Deşi melanjul era rar şi prețios, Apa Vieții era şi mai rară.

Într-a patra zi a planului disperat al Murbellei, a devenit clar că proviziile Canonicatului nu vor fi suficiente. Una după alta, Surorile consumau otrava şi multe piereau în timp ce se luptau să convertească toxina mortală în celule, încercând să-şi transforme trupul.

Maica Comandant şi-a însărcinat consilierele să determine cantitatea exactă de otravă necesară pentru declanşarea Agoniei. Unele Cucernice Maici au sugerat diluarea substanței, dar, dacă nu administrau suficient încât să fie fatal, şi astfel eficace, întregul experiment avea să dea greş.

Zeci de alte Surori au murit. Mai mult de şaizeci la sută dintre cele care luau otrava.

Kiria a oferit o soluție dificilă, dar de o logică rece.

— Evaluați fiecare candidată şi distribuiți Apa Vieții numai celor cu cele mai multe şanse de reuşită. Nu putem risca prosteşte. Fiecare doză pe care o dăm unei femei care eşuează e irosită. Trebuie să facem discriminări.

Murbella nu a fost de acord.

— Niciuna dintre ele nu are şanse dacă nu trece prin Agonie, întregul scop al operațiunii este s-o dăm tuturor şi cele mai capabile vor supraviețui.

Femeile stăteau în mijlocul balamucului dormitoarelor, în spitalele transformate din orice clădire destul de mare ca să încapă nişte paturi. Patru corpuri fără viață erau purtate pe lângă ele de Cucernice Maici cu înfățişare istovită. Terminaseră cearşafurile, aşa încât cadavrele nu erau acoperite; aveau fețele

contorsionate de durerea inimaginabilă pe care o suferiseră.

Fără să dea atenție moartelor, Murbella a îngenuncheat lângă patul unei tinere care supraviețuise. Trebuia să privească totalul victimelor Dintr-o altă perspectivă. Dacă erau *toate* destinate să moară, era un exercițiu zadarnic să le numeri pe cele care piereau. În această lumină, singurul număr semnificativ era al celor care își reveneau. Victoriile.

— Dacă n-avem destulă Apă a Vieții, folosiți alte otrăvuri. Murbella s-a ridicat ostenită în picioare, neglijând mirosurile, sunetele.

— Poate că Bene Gesseritul a stabilit că Apa Vieții e cea mai eficientă pentru forțarea Agoniei, dar, cu multă vreme în urmă, Surorile foloseau alte chimicale, orice-ar împinge trupul într-o criză absolută.

A cercetat tinerele studente, fetele care speraseră ca într-o zi să crească, pentru a deveni Cucernice Maici. Acum, fiecare dintre ele avea o singură şansă, şi numai una.

— Otrăviți-le într-un fel sau altul! Otrăviți-le pe toate! Dacă supraviețuiesc, locul lor e aici.

O curieră a alergat spre ea, una dintre Surorile mai tinere care supraviețuise recent transformării.

— Maică Comandant! E nevoie de tine la Arhive!

Murbella s-a întors.

— A găsit Accadia ceva?

— Nu, Maică Comandant. Ea... trebuie să vezi singură.

Tânăra a înghițit în sec.

— Şi *grăbeşte-te*

Femeia bătrână cât lumea nu avea forța să-şi părăsească biroul. Accadia şedea, înconjurată de cititoare de bobine şi teancuri de foi de cristal încărcate de date. Se întinsese pe spate în fotoliul larg, respira greu şi abia se putea mişca. Ochii injectați ai bătrânei s-au deschis.

— Aşa... ai venit... la timp...

Murbella s-a uitat îngrozită la şefa arhivelor.

— Dar eşti Cucernică Maică! Poți să lupți!

— Sunt bătrână şi obosită. Mi-am folosit ultima picătură de rezistență ca să adun consemnările şi proiecțiile, să cartografiez răspândirea bolii ăsteia. Poate că o putem împiedica pe alte lumi.

— Mă îndoiesc. Inamicul împrăştie virusul oriunde consideră necesar din punct de vedere strategic.

Se hotărâse deja să pună câteva alte Cucernice Maici să împărtăşească cu Accadia. Amintirile şi cunoştinţele ei considerabile nu trebuiau să se piardă.

Accadia a făcut un efort să se ridice în fotoliu.

— Maică Comandant, nu te concentra atât de mult pe epidemie încât să pierzi din vedere consecinţele.

A început să tuşească. Peste tot pe piele îi apăruseră umflături, stadiul avansat al bolii.

— Molima e doar o incursiune, un atac de încercare. Pe multe planete e de-ajuns, dar Inamicul trebuie să cunoască până acum Comunitatea destul de bine ca să fie sigur că putem lupta cu asta, măcar până la un punct. După ce ne slăbesc or să ne atace cu alte mijloace.

Murbella a simţit cum o străbate un fior rece.

— Dacă Maşinile gânditoare distrug Noua Comunitate, fragmentele rămase ale omenirii nu vor avea nicio şansă să le reziste. Suntem obstacolul cel mai important pe care Omnius îl are de depăşit.

— Aşadar înţelegi implicaţiile?

Bătrâna a apucat-o de mână pe Maica Comandant, ca să se asigure că înţelege.

— Planeta asta a fost mereu ascunsă, dar acum, maşinile gânditoare trebuie să cunoască amplasarea Canonicatului. Aş pune pariu că flota lor spaţială e deja pe drum.

⸗

„Visul unui om e coşmarul altuia."

Zicală de pe străvechiul Kaitain

38

După ce au tras deoparte trupul lui Stuka, nomazii i-au despărţit pe Sheeana şi pe Teg de Stilgar şi de Liet-Kynes. În aparenţă, socoteau că cei doi băieţi, de doisprezece şi treisprezece ani, nu reprezentau o ameninţare, fără să ştie că amândoi erau luptători fremeni mortali, ale căror amintiri limpezi păstrau multe raiduri împotriva Harkonnenilor. Teg a recunoscut strategia.

— Bătrânul conducător vrea să-i interogheze întâi pe cei tineri.

Var şi camarazii lui înverşunaţi presupuneau că tinerii erau uşor de intimidat, incapabili să reziste unui interogatoriu dificil.

Teg şi Sheeana au fost duşi la un cort făcut Dintr-un polimer solid, bătut de intemperii. Structura era un amestec neobişnuit de model primitiv şi tehnologie sofisticată, făcută pentru a fi practică şi uşor de transportat.

Cortul fără ferestre era doar o împrejmuire goală, fără pături, perne sau unelte de orice fel. Teg a făcut câţiva paşi în cerc, apoi s-a aşezat lângă ea pe pământul bătătorit. A săpat cu degetele şi a găsit repede câteva pietre ascuţite.

Cu limpezime de mentat, a evaluat opţiunile.

— Dacă nu ne întoarcem şi nu raportăm, a vorbit el cu voce joasă, ne putem aştepta ca Duncan să trimită jos încă un grup. O să fie pregătit. Sună banal, dar salvarea va veni.

Ştia că nomazii aceştia vor fi spulberaţi uşor în faţa unui atac militar direct.

— Duncan e înţelept şi l-am antrenat bine. O să ştie ce să facă. Sheeana ţintuia uşa cu privirea ca într-o transă meditativă.

— Duncan a trăit sute de vieţi şi şi le aminteşte pe toate, Miles. Mă îndoiesc că l-ai învăţat vreun lucru nou.

Teg a strâns în mână una dintre pietre, ceea ce păru să-l ajute să se concentreze. Chiar şi într-un cort gol, vedea o mie de căi posibile de evadare. El şi Sheeana puteau să se năpustească afară, să omoare paznicul şi să-şi croiască drum până la navetă prin luptă. Poate că nici n-avea nevoie să profite de viteza lui accelerată.

— Oamenii ăştia nu se pot pune cu mine sau cu tine. Dar n-o să-i las în urmă pe Stilgar şi Liet.

— Ah, basharul cel loial!

— Nu te-aş lăsa nici pe tine. Cu toate astea, mă tem că oamenii ăştia ne-au scos naveta din funcţiune, ceea ce o să ne încurce cu siguranţă planurile de evadare. I-am auzit cum o jefuiau.

Sheeana a continuat să fixeze peretele umbrit al cortului.

— Miles, nu sunt preocupată de posibilităţile de evadare, pe cât sunt de curioasă să aflu de ce ne-au lăsat în viaţă. Mai ales pe mine, dacă ceea ce spun despre Comunitate e adevărat. Au un motiv bun să mă urască.

Teg a încercat să-şi imagineze exodul incredibil şi reorganizarea populaţiilor de pe planetă. În câţiva ani, toţi locuitorii oraşelor mai mici sau mai mari văzuseră nisipul cum le sufocă lanurile, le ucid livezile şi se târăşte tot mai aproape de marginile aşezărilor. Se retrăseseră din zonele deşertificate ca şi cum ar fi fugit de un foc

care avansa încet.

Nomazii lui Var totuşi... erau căutători prin gunoaie şi inadaptaţi? Paria din centrele mai mari de populaţie? De ce să insiste să rămână în pragul deşertului care înainta, unde trebuiau să-şi dezrădăcineze aşezările şi să se retragă permanent? În ce scop?

Erau oameni capabili din punct de vedere tehnologic, iar Qelso, era limpede, trebuie să fi fost colonizată cu multă vreme în urmă, în timpul Dispersiei. Aveau propriile maşini de teren şi aparate de zbor la altitudine joasă, nave rapide care să-i poarte de-a lungul şi de-a latul dunelor. Dacă nu erau complet exilaţi, poate că-şi completau proviziile în oraşele îndepărtate din nord.

Teg şi Sheeana abia dacă au vorbit, vreme de ore întregi, în timp ce ascultau sunetele înăbuşite de afară, vântul uscat care împingea şi trăgea de cort, scrâşnetul nisipului răscolit de vânt. Afară, totul părea să presupună mişcare: oamenii trimiteau echipe, mergeau de colo-colo, puneau maşinării la treabă.

În timp ce asculta zgomotele, Teg le cataloga în minte, construind o imagine a operaţiunilor. Auzea o foreză percutoare care săpa un puţ, urmată de o pompă care distribuia apa în mici cisterne. De fiecare dată, după numai un jet scurt de lichid, debitul scădea la mai puţin de un firicel, apoi se oprea. Ştia că asemenea probleme, provocate de păstrăvii de nisip, fuseseră flagelul operaţiunilor de forare pe Arrakis. Apa exista în straturile suficient de adânci, dar era blocată de lacomii mici făuritori. Asemenea crustelor de la locul unei răni, păstrăvii de nisip sigilau repede scurgerea. Ascultând plângerile resemnate ale oamenilor acestora, Teg şi-a dat seama că rutina le era familiară.

La căderea nopţii, un tânăr plin de praf a intrat în cort prin uşa ţinută deschisă de paznic. A adus ceva de mâncare, pâine tare şi fructe uscate, plus nişte carne albă cu gust de vânat. Cei doi captivi au primit şi raţii de apă atent măsurate.

Sheeana s-a uitat la ceaşca sigilată.

— Învaţă bazele conservării extreme. Încep să înţeleagă ce urmează să devină lumea lor.

Cu un dispreţ vizibil pentru roba ei Bene Gesserit, tânărul a privit-o încruntat şi a plecat fără nicio vorbă.

De-a lungul nopţii întunecoase, Teg a rămas treaz, ascultând, încercând să facă planuri. Lipsa de activitate era înnebunitoare, dar el recomanda răbdarea în loc de acţiuni pripite. Nu auziseră

nimic despre Liet sau Stilgar şi se temea că cei doi ar putea fi deja morți, la fel ca Stuka. Fuseseră uciși în timpul interogatoriilor?

Sheeana stătea aşezată lângă el, în stare de alertă crescută. Avea ochii strălucitori chiar şi în umbra cortului. Din câte îşi putea da seama Teg, paznicul de afară nu se îndepărtase niciodată, nici măcar cu un pas, de poziția lui, nici măcar nu se mişcase. Oamenii continuară să trimită grupuri şi aparate de zbor toată noaptea, ca şi cum tabăra ar fi fost o zonă de pregătire pentru un război.

În zori, bătrânul Var a venit la cort, a vorbit scurt cu paznicul şi a dat uşa deoparte. Sheeana s-a ridicat pe jumătate, gata să sară; Teg s-a încordat, şi el gata de luptă.

Conducătorul nomad a privit-o mânios pe Sheeana.

— Tu şi vrăjitoarele tale nu sunteți iertate pentru ceea ce-ați făcut pe Qelso. N-o să fiți niciodată. Dar Liet-Kynes şi Stilgar ne-au convins să vă ținem în viață, măcar atât cât avem ce învăța de la voi.

Bărbatul bătut de vânt şi de soare i-a adus pe cei doi în lumina strălucitoare a soarelui. Vântul le sufla nisip înțepător în ochi. Peste tot în jurul aşezării, copacii muriseră deja. În timpul nopții, dunele afinate înghițiseră încă vreo câțiva metri pe lângă stâncile proeminente. Fiecare adiere era secătuitor de uscată, chiar şi în relativa răcoare a dimineții.

— Le-ai executat pe celelalte Surori Bene Gesserit, a zis Sheeana, şi ai omorât-o pe însoțitoarea noastră Stuka. Urmez eu?

— Nu. Pentru că am zis că o să vă țin în viață.

Bărbatul i-a condus prin aşezare. Nişte muncitori demontau deja corturi mari, folosite drept magazii, ca să le mute mai departe de limita nisipului. O maşină grea de teren a huruit pe lângă ei, plină de cutii. Un aparat de zbor greoi a descris un cerc şi a aterizat lângă nisipul neted. Un soi de vehicul cisternă?

Var i-a dus până la o clădire centrală mare, făcută din pereți demon-tabili de metal şi un acoperiş conic. Înăuntru, o masă lungă era ticsită de hărți. Pe pereți erau fixate rapoarte, iar pe un perete întreg era afişată o hartă din hârtie polimerică, o proiecție topografică de mare rezoluție a întregului continent. Semne succesive arătau creşterea constantă a centurii deşertice.

În jurul mesei stăteau bărbați care dădeau rapoarte din mână în mână şi ridicau vocea, într-o discuție tumultuoasă. Stilgar şi Liet-Kynes, amândoi îmbrăcați în hainele prăfuite de pe navă, au

fluturat mâinile în semn de salut către ceilalți doi prizonieri. Tinerii păreau mulțumiți şi relaxați.

Când a scrutat aranjamentul, pentru Teg a fost evident că Stilgar şi Liet petrecuseră toată ziua precedentă în cortul de comandă. Bătrânul conducător s-a oprit între ei şi i-a lăsat pe Teg şi pe Sheeana în picioare.

Var a dat cu pumnul în masă ca să întrerupă cacofonia de sunete. Toată lumea s-a oprit din vorbit, aparent cu nerăbdare, şi şi-au aținti privirile asupra lui.

— I-am ascultat pe noii noştri prieteni cum au descris ceea ce o să devină cu siguranță lumea noastră. Am auzit cu toții legende despre Dune cea de mult pierdută, unde apa era mai prețioasă decât sângele.

Pe chip avea o expresie mâhnită.

— Dacă eşuăm şi viermii devin stăpâni, planeta noastră va deveni prețioasă numai după standardele străinilor.

Unul dintre bărbați s-a zbârlit la Sheeana:

— Afurisite de Bene Gesserit!

Ceilalți s-au uitat şi ei cu mânie, dar Sheeana le-a ținut piept neclintită, fără comentarii.

Liet şi Stilgar păreau în elementul lor. Teg şi-a amintit discuțiile din Bene Gesserit despre proiectul ghola, despre cum talentele acelor personaje istorice ar fi putut redeveni semnificative. Aici avea un exemplu perfect. Acest duo de supraviețuitori remarcabili din zilele de demult de pe Arrakis ştiau cu certitudine cum să trateze criza pe care o înfruntau acum aceşti oameni.

Conducătorul cărunt a ridicat mâinile, iar vocea îi sună la fel de seacă precum aerul.

— După moartea Tiranului, cu multă vreme în urmă, poporul meu a fugit în Dispersie. Când au ajuns pe Qelso, au crezut c-au găsit Edenul. Cincisprezece secole după aceea a fost un paradis.

Bărbații s-au încruntat la Sheeana. Var a explicat felul în care refugiații instauraseră o societate înfloritoare, construiseră oraşe, plantaseră culturi, extrăseseră metale şi minerale. N-aveau nici cea mai mică dorință să se extindă mai mult decât puteau sau să plece să caute alți frați pierduți în timpul Epocii Foametei.

— Apoi, acum câteva decenii, totul s-a schimbat. Au venit vizitatori, Surori Bene Gesserit. La început le-am primit bine, bucuroşi de veşti din afară. Le-am oferit o casă nouă. Au devenit oaspeții noştri. Dar ingratele ne-au profanat întreaga planetă, iar

acum moare.

Un alt bărbat a încleştat pumnii când a dus povestea mai departe.

— Viermii de nisip s-au înmulțit scăpați de sub control. Păduri imense şi câmpii întinse au murit în câțiva ani, doar câțiva ani! S-au stârnit mari incendii în pustietăți, iar tiparele meteorologice s-au schimbat, astfel că o mare parte a lumii noastre s-a transformat într-o mare de praf!

Teg a intervenit, cu tonul de comandant.

— Dacă Liet şi Stilgar v-au spus despre non-navă şi despre misiunea ei, atunci ştiți că nu aducem păstrăvi de nisip şi n-avem intenția să facem vreun rău lumii voastre. Ne-am oprit aici doar ca să înlocuim provizii vitale.

— De fapt, am fugit din inima ordinului Bene Gesserit, pentru că nu eram de acord cu politicile şi conducerea lui, adăugă Sheeana.

— Aveți şapte viermi mari de nisip în cală, a acuzat-o Var.

— Da, şi n-o să le dăm drumul aici.

Liet-Kynes a vorbit încetişor, ca la o lecție pentru copii.

— Aşa cum v-am spus, odată început, procesul de deşertificare e o reacție în lanț. Păstrăvii de nisip nu au duşmani naturali, iar înglobarea apei de către ei e atât de rapidă, încât nimic nu se poate adapta destul de repede ca să lupte împotriva lor.

— Cu toate acestea, o să luptăm, spuse Var. Ai văzut cât de simplu trăim în tabăra asta. Am renunțat la tot ca să stăm aici.

— Dar de ce? a întrebat Sheeana. Chiar dacă deşertul se extinde, aveți mulți ani să vă pregătiți.

— Să ne pregătim? Adică să capitulăm? Poți s-o numeşti luptă lipsită de speranță, dar e încă *luptă.* Dacă nu putem opri deşertul, măcar o să-l încetinim. Ne batem cu viermii şi cu nisipurile.

Bărbații de la masă au murmurat.

— Orice-ai spune, o să încercăm să împiedicăm înaintarea deşertului pe orice cale. Omorâm păstrăvi de nisip, vânăm viermii cei noi.

Var s-a ridicat în picioare, iar ceilalți i-au urmat exemplul.

— Suntem trupe de comando care au jurat să încetinească moartea lumii noastre.

⸗

„Deşertul încă mă cheamă. Cântă în sângele meu ca un cântec de dragoste.”

Liet-Kynes, *Planetologie: noi tratate*

39

Devreme în dimineața următoare, Var și-a condus grupul de luptători prăfuiți și hotărâți până la un teren de aterizare cu pavajul ars de flăcări.

— Astăzi, noii mei prieteni, o să vă arătăm cum se omoară un vierme. Poate doi.

— Shai-Hulud, a zis Stilgar, extrem de stânjenit. Fremenii venerau viermii cei mari.

— Fremenii depindeau de viermi și de mirodenie, a replicat Liet încetișor. Oamenii aceștia, nu.

— Cu fiecare demon pe care-l eliminăm îi mai dăm planetei noastre un pic de timp.

Var a ațintit ochii spre deșert, ca și cum ura ar fi putut împinge nisipurile înapoi. Stilgar a urmărit privirea bărbatului peste dunele cu umbre adânci și a încercat să-și închipuie peisajul din fața lui luxuriant și verde.

Soarele tocmai se înălța deasupra unui povârniș, licărind pe carcasa argintie a unui aparat de zbor de mică altitudine parcat într-o zonă de pietriș bătătorit și ciment topit de jeturile arzătoare. Oamenii lui Var nu-și băteau capul cu piste de aterizare permanente sau cu zone de spa-țioport, care nu aveau altă soartă decât să fie înghițite, în cele din urmă, de dunele în expansiune.

În ciuda protestelor celor doi băieți, Sheeana și Teg au fost siliți să rămână în tabără, ca ostatici, păziți de ochi bănuitori. Liet și Stilgar fuseseră acceptați la vânătoare datorită cunoștințelor lor neprețuite despre deșert. Astăzi aveau să-și demonstreze talentele.

Trupele de comando ale lui Var s-au cățărat în aparatul folosit intens, înfruntase, vizibil, nenumărate furtuni, zboruri dificile și întreținere incompletă; carcasa era zgâriată și jupuită. Interiorul mirosea a ulei și sudoare, scaunele erau tari ca piatra, doar cu niște bare sau curele de care să se țină pasagerii.

Stilgar se simțea destul de confortabil printre cei douăzeci de oameni îndârjiți, arși de soare. Pentru ochiul lui antrenat, luptătorii de comando aveau un aer de așteptare aspră, dar aveau carnea prea moale pentru adaptările pe care urmau să le înfrunte în curând. Cu schimbarea rapidă a climei, chiar dacă trăiau în taberele lor nomade de la limita nisipului, oamenii aceștia nu erau

conştienți de adevărata cruzime a deşertului. Aveau să fie nevoiți să învețe destul de iute să facă față greutăților tot mai mari. El şi prietenul lui puteau să-i învețe, dacă erau dispuşi să asculte.

Liet şi-a ocupat locul alături de Stilgar şi le-a vorbit oamenUor lui Var cu entuziasm veritabil:

— În acest moment, aerul de pe Qelso mai conține destulă umezeală ca să nu fie nevoie de măsuri dramatice. Curând, o să trebuiască totuşi să fiți atenți să nu irosiți nici măcar un degetar de apă.

— Trăim deja cu cea mai strictă conservare, a replicat un bărbat de parcă Liet l-ar fi insultat.

— Da? Nu reciclați transpirația, respirația sau urina. Încă importați apă de la latitudini mai mari, unde e disponibilă din belşug. Multe regiuni de pe Qelso mai sunt în stare să cultive recolte, iar oamenii duc o viață destul de normală.

— O să fie mai rău, a fost de acord Stilgar. Oamenii tăi trebuie să se oțelească mult până când planeta atinge un nou echilibru. Asta e prima voastră zi a noului antrenament de teren.

Oamenii au murmurat nesiguri la auzul unor asemenea vorbe din partea a doi, în aparență, băieți, dar Liet le-a vorbit pe ton optimist:

— Nu-i aşa de rău. Vă putem învăța să faceți distraie, cum să conservați fiecare răsuflare, fiecare picătură de sudoare. Instinctele voastre de luptă sunt admirabile, dar inutile împotriva viermilor de nisip. Trebuie să învățați să supraviețuiți printre coloşii care, în cele din urmă, or să preia controlul lumii voastre. E o schimbare necesară de atitudine.

— Fremenii au facut-o multă vreme.

Stilgar s-a aşezat alături de prietenul lui. Era un mod de viață onorabil. Luptătorii se țineau de curele şi-şi depărtau picioarele, ca să-şi țină echilibrul, pregătiți de decolare.

— Asta ne aşteaptă? Să bem transpirație sau urină reciclată? Să locuim în camere sigilate?

— Numai dacă eşuăm, a spus bătrânul Var. Prefer să cred că încă avem o şansă, indiferent cât de naiv sună.

A închis trapa aparatului de zbor şi s-a prins în centură pe scaunul scârțâitor al pilotului.

— Aşadar, dacă asta nu sună plăcut pentru voi, ar fi mai bine să oprim deşertul să câştige şi mai mult teren.

Aparatul zburător s-a înălțat din tabăra aridă şi s-a rotit peste

păduri-fantomă şi dune înalte, proaspete, care înghițeau rămăşițele de terenuri cu iarbă. Motorul bolborosea din când în când în timp ce zburau spre sud-est, către o regiune unde fuseseră văzuți viermi de nisip. Aparatul semăna cu un bondar leneş, cu rezervoarele supraîncărcate şi grele.

— O să oprim nisipurile mişcătoare, a zis un tânăr din trupa de comando.

— Şi apoi o să-ncerci să opreşti vântul.

Stilgar a apucat o curea atârnată când un curent termal ascendent a scuturat aparatul.

— Peste câțiva ani, planeta voastră o să fie doar nisip şi piatră. Vă aşteptați la un miracol care să dea deşertul înapoi?

— O să creăm singuri miracolul, a răspuns Var, iar echipa lui a murmurat în semn de încuviințare.

Zburau deasupra pustietății de dune, mult dincolo de punctul în care mai puteau zări altceva decât ocrul cald de la un orizont la altul. Stilgar a ciocănit cu degetul fereastra de plaz zgâriată şi a strigat, încercând să acopere zgomotul motorului:

— Vedeți deşertul aşa cum este, nu un loc temut şi urât, ci un mare motor menit să pună în mişcare un imperiu.

Liet a adăugat:

— Deja, viermi mici din centura de deşert au creat cantități neprețuite de mirodenie care abia aşteaptă să fie recoltate. Cum ați supraviețuit atâta vreme fără mirodenie?

— N-am avut nevoie de mirodenie de cincisprezece secole, nu de când am venit pe Qelso, a strigat Var din cabina de pilotaj. Când n-ai un lucru, înveți să trăieşti fără el, altfel nu trăieşti.

— Nu ne pasă nici cât negru sub unghie de mirodenie, a intervenit unul dintre luptători. Aş prefera să ne pese de arbori, de recolte şi de cirezi grase.

Var a continuat:

— Primii colonişti au adus multă mirodenie de departe şi trei generații s-au luptat cu dependența până când s-au terminat proviziile. Şi apoi? Am fost siliți să trăim fără ea – şi-am trăit. De ce-ar trebui să ne expunem iar dependenței monstruoase? Poporul meu o duce mai bine fără ea.

— Dacă e folosit cu grijă, melanjul are calități importante, a argumentat Liet. Sănătate, prelungirea vieții, posibilitatea preştienței. Şi e o marfa profitabil de vândut, dacă o să vă reconectați vreodată cu CHOAM şi cu restul omenirii. Pe măsură

ce Qelso se usucă, s-ar putea să aveți nevoie de provizii din afara planetei pentru nevoile fundamentale.

Dacă supraviețuieşte cineva Inamicului exterior, a gândit Stilgar în sinea lui când şi-a adus aminte de amenințarea permanentă de a fi capturați de plasa sclipitoare. Dar oamenii aceştia erau mult mai preocupați de propriii duşmani locali, luptau cu deşertul, încercau să oprească ceea ce era de neoprit.

Şi-a amintit de visurile mărețe ale lui Pardot Kynes, tatăl lui Liet. Pardot făcuse calculele şi stabilise că fremenii puteau transforma Dune într-o grădină, dar numai după generații de eforturi intense. Potrivit istoriei, Arrakis chiar devenise înverzită pentru o vreme, înainte ca noii viermi s-o recucerească şi să aducă înapoi deşertul. Planeta părea incapabilă să atingă un echilibru.

Aparatul uzat a zburat jos, cu motoarele huruind. Stilgar s-a întrebat dacă zgomotul trecerii lor avea să atragă viermi, dar, când s-a uitat în jos la dunele hipnotice, oceanice, nu a zărit decât câteva petice de nisip ruginiu care să indice erupții proaspete de mirodenie.

— Dau drumul la semnalizatoarele cu vibrații, a anunțat Var, în timp ce nişte cutii zbârnâitoare, echivalentul arhaicilor toboşari, s-au rostogolit din micile compartimente de sub cabina pilotului. Ar trebui să aducă măcar unul.

Cu o trâmbă de nisip şi praf, toboşarii s-au cufundat în dune şi au trimis semnale monotone. După ce s-a rotit înapoi ca să se asigure că dispozitivele funcționau corespunzător, Var a ales încă două locuri, pe o rază de cinci kilometri. Stilgar nu-şi dădea seama de ce aparatul părea încă supraîncărcat.

În timp ce aşteptau un vierme, Stilgar şi-a descris zilele legendare de pe Dune, cum el şi Paul Muad'Dib duseseră la victorie o armată de fre-meni zdrențăroşi împotriva unor forțe mult superioare.

— Am folosit puterea deşertului. Asta puteți învăța de la noi. Odată ce o să vedeți că nu vă suntem duşmani, putem învăța multe unii de la alții.

Sub mâna fermă a lui Stilgar, oamenii aceştia puteau ajunge să-şi înțeleagă posibilitățile. Odată cu trezirea populației, avea să vină şi trezirea planetei, cu plantații şi zone verzi care să țină deşertul sub control. Poate că aveau să reuşească, dacă găseau şi păstrau un echilibru.

Stilgar şi-a amintit ceva ce tatăl lui Liet îi spusese cândva.

Extremele duc invariabil la dezastru. Numai prin echilibru putem culege pe deplin fructele naturii. S-a aplecat mai aproape de ferestrele de observație ale vehiculului şi a văzut o încrețire familiară a nisipului, vălurele provocate de mişcarea din adânc care răscolea dunele netede.

— Semn de vierme!

— Pregătiți-vă pentru prima întâlnire a zilei!

Un rânjet a încrețit chipul bărbatului încărunțit când s-a întors cu spatele la cabină.

— Transportul de astă-noapte ne-a adus destulă apă pentru două ținte, dar trebuie să le găsim.

Apă! Nava greoaie ducea apă!

Oamenii au schimbat pozițiile; s-au îndreptat către trapele şi furtunurile montate pe laturile aparatului de zbor cu pereții demontați. Pilotul a virat înapoi, spre primul grup de toboşari.

În timp ce trupele de comando se pregăteau de atac, Stilgar medita la ciudata răsturnare de situație. Pardot Kynes vorbise de nevoia de a înțelege consecințele ecologice, de faptul că oamenii erau administratori ai pământului, niciodată proprietari. *Trebuie să facem pe Arrakis ceva ce n-a mai fost încercat până acum pe o planetă întreagă. Trebuie să folosim omul ca pe o forță ecologică constructivă, să introducem viață adaptată pentru teraformare: o plantă aici, un animal acolo, un om dincolo, ca să transformăm ciclul apei, să construim un nou tip de peisaj.*

Bătălia de astăzi era complet opusă. Stilgar şi Liet aveau să ajute în lupta de a împiedica deşertul să înghită tot Qelso.

Prin fereastra cea mai apropiată, Stilgar a zărit o movilă în mişcare, un vierme de nisip care înainta, atras de toboşar. Liet s-a înghesuit lângă el şi a zis:

— Estimez că are patruzeci de metri. Mai mare decât viermii Sheeanei din cală.

— Ăştia au crescut în largul deşertului, a replicat Stilgar. Shai-Hulud vrea planeta asta.

— Nu şi dacă am vreun cuvânt de spus, i-a răspuns Var.

Dar, ca pentru a-l sfida, direct sub aparatul zburător, un cap imens a apărut la suprafață şi s-a rotit, încercând să identifice sursele opuse de vibrații.

Tuburi lungi au ieşit din fața şi din spatele vehiculului. Luptătorii de comando au apucat capete de furtun care puteau fi întoarse şi țintite. Aparatul s-a lăsat mai jos.

— Trageți când sunteți gata, dar economisiți ce puteți. Apa e deajuns de mortală.

Luptătorii au tras cu şuvoaie de mare presiune din furtunuri, izbind viermele de nisip de dedesubt. Răbufnirile abundente erau mai eficace decât obuzele de artilerie.

Luată prin surprindere, creatura s-a zvârcolit şi a răsucit capul rotund într-o parte şi-n alta, cuprinsă de convulsii. Segmentele tari ale inelelor s-au despicat şi au dezvăluit carnea roz, mai moale, dintre ele, iar apa a ars ca un acid părțile vulnerabile. Viermele s-a rostogolit pe nisipul ud, vizibil intrat în agonie.

— Îl omoară pe Shai-Hulud, a observat Stilgar scârbit.

Liet era şi el împietrit, dar a zis:

— Oamenii aceştia trebuie să se apere.

— Ajunge! E mort sau va fi curând, a strigat Var.

Mica trupă a oprit cu şovăială furtunurile, privind cu ură viermele muribund. Incapabil să sape destul de adânc ca să scape de umezeala otrăvitoare, continua să se vânzolească în timp ce aparatul descria cercuri pe deasupra făpturii rănite, aflate în chinurile morții. În cele din urmă, fiara s-a cutremurat pentru ultima oară şi a încetat să se mişte.

Stilgar a dat din cap, cu fața încă îndârjită.

— Viața în deşert are necesități, decizii grele de luat. Trebuia să accepte faptul limpede că acest vierme nu-şi avea locul aici, pe Qelso. Niciunul dintre viermii de nisip. Pe drumul înapoi către aşezare au întâlnit un al doilea vierme, atras de vibrațiile motoarelor aparatului zburător. Luptătorii de comando au golit rezervoarele de apă, iar al doilea vierme a pierit şi mai repede.

Liet şi Stilgar stăteau unul lângă altul, într-o tăcere stânjenitoare, absorbiți de ceea ce văzuseră şi de lupta la care fuseseră de acord să se alăture.

— Chiar dacă nu şi-a recăpătat încă amintirile, a comentat Liet, mă bucur că fiica mea Chani n-a văzut asta.

Deşi la bord domnea buna dispoziție, cei doi tineri, amintindu-şi de Arrakis, murmurau rugăciuni fremene. Stilgar contempla încă ceea ce văzuseră şi făcuseră, când Var a scos un strigăt răguşit de alarmă.

Dintr-odată, nave stranii au început să roiască în jurul lor.

⸗

„Vedeți numai cruzime, devastare şi urâțenie. Asta pentru că n-

aveți credință. În jurul meu văd un paradis potențial, pentru că Rakis e locul unde s-a născut iubitul meu Profet.”

Waff tleilaxul

40

Când a dat prima oară ochii cu Raklsul, ruinele dezolante au adus doar disperare în inima lui Waff. Dar, când transspațialul lui Edrik i-a depus acolo pe el şi pe mica lui echipă de asistenți ai Ghildei, a trăit bucuria de a pune iar piciorul pe planeta deşert. Simțea adânc în oase chemarea sacrului.

În viața lui anterioară stătuse pe aceste nisipuri, față în față cu Profetul. Cu Sheeana şi Cucernica Maică Odrade, călărise un vierme mare către ruinele de la Sietch Tabr. Amintirile de ghola erau alterate şi nesigure, pline de lipsuri iritante. Waff nu-şi aducea aminte de ultimele clipe, când târfele înconjurau planeta-deşert şi aruncau oribilele lor Anihilatoare. Fugise fără speranță către un adăpost, se uitase în urmă ca nevasta lui Lot, pentru o ultimă privire asupra oraşului condamnat? Văzuse explozii şi ziduri de foc care pârjoleau cerul şi se năpusteau spre el?

Dar celulele unui alt ghola Waff fuseseră crescute într-o cuvă axlod din Bandalong ca parte a procesului obişnuit. Cu multă vreme înainte ca cineva să fi auzit de Onoratele Matres, consiliul secret al kehlului plănuise nemurirea în serie a tuturor Maeştrilor tleilaxu. Următorul lucru pe care şi-l amintea era cum fusese trezit la viața lui anterioară în timpul unei scene de spectacol al ororilor, în care femeile brutale îi omorâseră gemenii, unul după altul, până când unul dintre ei, el, atinsese o criză suficient de adâncă pentru a sparge bariera de ghola şi să-şi aducă la suprafață trecutul. Cel puțin o parte din el.

Dar până acum Waff nu văzuse cu ochii lui apocalipsa pe care târfele o aduseseră pe această lume sacră.

Ecosistemul Rakisului fusese fundamental distrus. Jumătate din atmosferă arsese, solul era sterilizat, cele mai multe forme de viață moarte, de la planctonul microscopic de nisip până la uriaşii viermi de nisip. Prin comparație, vechea Dune părea de-a dreptul confortabilă.

Cerul era violet-închis, atins de o nuanță arsă de portocaliu. În timp ce naveta lor se rotea în căutarea unui loc mai puțin infernal decâr altele, Waff examina un panou cu măsurători atmosferice. Conținutul de umezeală era anormal de ridicat. Într-o perioadă

oarecare din istoria geologică, Arrakisul avusese ape de suprafaţă, dar păstrăvii de nisip le izolaseră, în timpul bombardamentului, râurile şi mările subterane trebuie să se fi evaporat când fuseseră eliberate din pânza freatică.

Înfiorătoarele arme ale Onoratelor Matres nu numai că transformaseră dunele moi într-un peisaj lunar pârjolit, dar aruncaseră în sus şi nori mari de praf care încă nu se depuseseră complet pe sol, nici chiar decenii mai târziu. Furtunile Coriolis probabil că erau mai rele ca niciodată.

El şi echipa lui probabil că aveau să fie nevoiţi să poarte protecţie corporală specială şi măşti de respirat suplimentare; micile lor cabane de locuit trebuiau etanşate şi presurizate. Waff n-avea nimic împotrivă. Era atât de diferit de purtarea unui distrai? Câteva trepte în plus, poate, dar nu fundamental mai greu.

Naveta descria cercuri peste rămăşiţele unei metropole întinse care fusese numită Arrakeen în zilele lui Muad'Dib, apoi Oraşul Festiv Onn în timpul domniei Împăratului-Zeu, iar mai târziu, după moartea lui Leto al II-lea, Keen oraşul apărat de şanţuri. Nemaifiind preocupat de secret, acum, că viermii de mare luaseră în stăpânire cu succes Buzzellul, Waffera încântat să aibă patru asistenţi care să-l ajute cu munca grea care era sigur că-l aştepta pe această planetă arsă de Anihilatoare.

Cercetând suprafaţa, a distins forme geometrice proeminente care fuseseră cândva străzi ce se intersectau şi clădiri înalte. Surprinzător, în penumbra zilei pârjolite, a observat numeroase surse de lumină artificială şi câteva structuri întunecate ale unor construcţii recente.

— Pare să fie o tabără acolo jos. Cine mai vine pe Rakis? Ce ar putea să vrea aici?

— Acelaşi lucru ca şi noi, a răspuns ghildarul. Mirodenie. A clătinat din cap.

— Mai e prea puţină aici. Cel puţin până când vom aduce înapoi viermii. Nimeni altcineva n-are capacitatea asta.

— Pelerini poate? Dintre cei care fac un hajj, a propus un al doilea asistent.

Waff ştia ce încâlceală ameţitoare de grupuri şi culte religioase răsă-riseră de pe Rakis.

— Mai probabil, a sugerat un al treilea ghildar, sunt vânători de comori. Waff a citat încet din Litania Shariatului:

— „Când lăcomia şi disperarea se unesc, oamenii împlinesc fapte

supraomeneşti, deşi din motive greşite?
S-a gândit să aleagă un alt loc pentru tabăra lor principală, apoi a acceptat ideea că, dacă şi-ar pune laolaltă resursele cu străinii, i-ar ajuta pe toţi să supravieţuiască mai mult în mediul nemilos. Nimeni nu ştia când sau dacă Edrik o să se mai întoarcă după ei, cât de mult va dura lucrul cu viermii de nisip sau cât de mult avea să trăiască Waff însuşi. Plănuia să rămână aici pentru tot restul zilelor sale.
După ce naveta a aterizat neanunţată la marginea taberei, ghildarii au aşteptat instrucţiuni de la Waff. Bărbatul deilaxu şi-a pus ochelari de protecţie, ca să se apere de vântul muşcător, şi a ieşit. Pentru călătorii lungi pe afară s-ar fi putut să fie nevoit să poarte o mască suplimentară de oxigen, dar atmosfera rakiană era surprinzător de respirabilă.
Şase bărbaţi înalţi şi murdari l-au întâmpinat ieşind din tabără. Purtau zdrenţe înfăşurate în jurul capului, cuţite şi pistoale maula antice. Aveau ochi cu vinişoare roşii, pielea aspră şi crăpată. Cel mai apropiat avea părul negru miţos, pieptul lat şi burta mare, tare ca piatra.
— Aveţi noroc că sunt curios de ce aţi venit. Altfel, v-am fi doborât încă din aer.
Waff a ridicat mâinile.
— Nu suntem o ameninţare pentru voi, oricine aţi fi.
Cinci dintre bărbaţi au ridicat pistoalele maula, iar celălalt a retezat aerul cu pumnalul.
— Am revendicat Rakisul pentru noi. Toată mirodenia de aici e a noastră.
— Aţi revendicat o planetă întreagă?
— Da, toată afurisita asta de planetă. Primul bărbat şi-a dat pe spate părul negru.
— Sunt Guriff, iar ei sunt prospectorii mei. A rămas al naibii de puţină mirodenie în crusta arsă şi e a noastră.
— Atunci puteţi s-o luaţi.
Waff a făcut o plecăciune protocolară.
— Avem alte interese, am venit pentru investigaţii geologice şi arheologie. Vrem să facem măsurători şi experimente ca să stabilim nivelul de degradare al ecosistemului.
Cei patru asistenţi ai Ghildei aşteptau lângă el în tăcere totală. Guriff a râs tare, din inimă.
— N-a mai rămas cine ştie ce ecosistem.

— Atunci de unde vine oxigenul respirabil?

Ştia că Liet-Kynes pusese întrebarea asta în zilele de demult, curios, pentru că planeta nu avea nici vegetaţie de suprafaţă, nici vulcani care să genereze o atmosferă.

Bărbatul nu a făcut altceva decât să se holbeze. Evident, nu se gândise la asta.

— Ţi se pare că semăn a planetolog? Dă-i drumul şi investighează, dar nu te aştepta la ajutor din partea noastră. Aici, pe Rakis, te descurci singur sau mori.

Bărbatul tleilaxu a ridicat sprâncenele.

— Şi dacă am dori să împărţim cu voi ceva din cafeaua noastră cu mirodenie, în semn de prietenie? înţeleg că apa e mai uşor de obţinut decât pe vremuri.

Guriff le-a aruncat o privire prospectorilor, apoi a răspuns:

— Îţi acceptăm bucuroşi ospitalitatea, dar n-avem nici cea mai mică intenţie să răspundem în acelaşi fel.

— Cu toate acestea, oferta rămâne valabilă.

În coliba prăfuită a lui Guriff, Waff şi-a folosit propria rezervă de melanj (rămasă de la experimentele cu viermi de nisip) ca să prepare cafea. Guriff nu ducea lipsă disperată de apă în tabără, deşi în locuinţă persista un miros de trupuri nespălate de mult, dar şi dulceaţa apetisantă a fumului unui drog pe care Waff nu reuşea să-l identifice.

La comanda lui, cei patru ghildari au ridicat adăposturile aduse de pe transspaţial, ridicând corturile blindate pentru dormit şi laboratoarele. Waff nu vedea niciun motiv să-i ajute. La urma urmei, era Maestru tleilaxu, iar aceştia erau lucrătorii lui, aşa că le îngăduia să-şi îndeplinească sarcinile.

În timp ce beau a doua cană de cafea cu mirodenie, Guriff s-a mai relaxat. N-avea încredere în micul deilaxu, dar nu părea să aibă încredere în nimeni. S-a străduit să-l convingă că nu nutrea niciun fel de ură faţă de rasa lui Waff şi că prospectorii lui nu le purtau ranchiună celor cu poziţie socială inferioară. Lui Guriff nu-i păsa decât de Rakis.

— Tot nisipul şi plaztonul ăsta topit. Am spart şi am curăţat crusta de sticlă de deasupra şi am reuşit să ajungem la fundaţiile clădirilor mai solide din Keen.

Guriff a scos o hartă desenată de mână.

— Am scos la iveală comori îngropate. Am găsit ceea ce credem

că e Citadela originară Bene Gesserit, câteva adăposturi baricadate serios, pline cu schelete.

A zâmbit.

— Am descoperit şi templul extravagant construit de preoţii Zeului Fracţionat. Era atât de mare, încât nu-l puteam rata. Plin de fleacuri, dar nu destul ca să ne răsplătească efortul. CHOAM se aşteaptă să găsim ceva de-a dreptul extraordinar, deşi par destul de bucuroşi să le vândă containere cu „nisip rakian autentic” nătărăilor naivi.

Waff nu a răspuns. Edrik şi Navigatorii obţinuseră asemenea nisip rakian penrru el, ca să-l folosească în primele experimente.

— Dar avem mult mai mut de săpat. Keen era un oraş mare.

În viaţa anterioară, Waff văzuse aceste structuri înainte să fie distruse. Cunoştea ostentaţia pe care preoţii amăgiţi o puneau în toate camerele şi turnurile (de parcă lui Dumnezeu i-ar fi păsat de asemenea vulgarităţi ţipătoare). Guriff şi oamenii lui ar găsi într-adevăr comori din belşug acolo. Dar nu de felul care trebuia.

— Templul preoţimii s-a prăbuşit mai rău decât alte clădiri mari. Poate că a fost ţinta directă a atacului Onoratelor Matres.

Pe buzele groase ale prospectorului a apărut un zâmbet.

— Dar, la adâncime, în nivelurile subterane ale templului, am găsit cufere cu solari şi rezerve de mirodenie. O captură care a meritat osteneala. Mai mult decât ne aşteptam, dar nu chiar atât de mult. Urmărim ceva mai mare. Tiranul a îngropat un stoc uriaş de mirodenie adânc în regiunea polară de sud, sunt sigur!

Waff a scos un sunet de scepticism în timp ce-şi bea cafeaua cu mirodenie.

— Nimeni n-a reuşit să găsească acea comoară de cincisprezece secole.

Guriff a ridicat un deget, a băgat de seamă o pieliţă desprinsă şi s-a apucat s-o roadă.

— Şi totuşi bombardamentul s-ar putea să fi răscolit crusta îndeajuns cât să dezvăluie filonul principal. Şi, slavă zeilor, nu mai sunt viermi care să ne chinuie.

Wafifa mormăit, rară să se angajeze la nimic. *Nu încă.*

Fără să-şi bată capul să doarmă, ştiind că timpul era scurt, bărbatul deilaxu a început să facă pregătiri pentru a-şi continua munca. Însoţitorii lui din Ghildă păreau încrezători că Navigatorul avea să se întoarcă până la urmă, deşi Waff nu era chiar atât de

sigur. Dar se afla aici, pe Rakis, şi asta îi făcea o mare plăcere.

În timp ce asistenţii Ghildei terminau de conectat generatoarele şi etanşau adăposturile prefabricate, cercetătorul s-a dus înapoi la bordul navetei aproape goale. În cală, le-a zâmbit patern specimenelor lui magnifice. Viermii blindaţi erau mici, dar feroce. Păreau gata să se năpustească asupra unei lumi moarte. Lumea *lor.*

În urmă cu foarte mult timp, fremenii fuseseră capabili să cheme şi să călărească viermi de nisip, dar acele creaturi originare muriseră unul câte unul când operaţiunile de teraformare ale lui Leto al II-lea transformaseră Arrakisul într-o lume-grădină, cu plante verzi, râuri curgătoare şi umezeală care cădea din cer. Un asemenea mediu era fatal pentru viermii de nisip. Dar când Împăratul-Zeu fusese asasinat şi corpul i se descompusese în păstrăvi de nisip, procesul de deşertificare o luase de la capăt. Viermii proaspăt apăruţi deveniseră mult mai agresivi decât predecesorii lor şi puseseră piedici enormei provocări de a reface Dune Cea de Altădată.

Waff înfrunta acum o provocare de multe ori mai grea. Creaturile lui modificate erau blindate, ca să reziste mediului celui mai sever, cu guri şi creste pe cap destul de puternice ca să spargă dunele vitrificate. Puteau săpa adânc sub suprafaţa neagră; putea crească şi să se reproducă, chiar şi aici.

Stătea în faţa bazinului prăfuit în care se agitau viermii. Fiecare specimen avea cam doi metri lungime. Şi erau puternici.

Creaturile îi simţeau prezenţa şi se zvârcoleau neastâmpăraţi. Waff s-a uitat afară, către locul unde cerul căpătase violetul-maroniu închis al amurgului. Furtuni ridicau în atmosferă vârtejuri de grăunţe de praf.

— Aveţi răbdare, drăgălaşii mei, a spus el. Curând o să vă dau drumul.

⸗

„Suntem naivi să credem că putem controla o marfă preţioasă. Numai prin viclenie şi permanentă prudenţă o ţinem departe de mâinile concurenţilor."

Raport intern al Ghildei Spaţiale

Edrik şi-a luat transspaţialul de lângă ruinele Rakisului. Nu mai era preocupat de Maestrul tleilaxu. Waff îşi atinsese scopul. Mai important, Oracolul Timpului convocase toţi Navigatorii supravieţuitori, iar Edrik avea de gând să le dea veştile îmbucurătoare. Cu viermii care prosperau vizibil pe Buzzell, avea să existe destulă ultramirodenie de recoltat. Forma neobişnuit de concentrată ar putea fi chiar superioară mirodeniei originale; un melanj înfricoşător de tare, menit să-i ţină pe Navigatori în viaţă fără facţiunea lacomă şi băgăreaţă a Administratorilor sau vrăjitoarele din Canonicat.

Libertate!

Îl amuzase să-l vadă pe Waff cum îşi ducea mostrele de viermi pe Rakis, sperând să stabilească un nou ciclu a mirodeniei. Edrik nu credea că micul cercetător putea să facă prea multe acolo, dar o sursă alternativă de melanj ar fi fost un avantaj în plus. Insă, chiar şi fără asta, Navigatorii n-aveau să mai fie gâtuiţi de jocuri de putere. Cei patru ghildari pe care Edrik îi trimisese să-l însoţească pe Waff erau spioni şi aveau să raporteze, în secret tot ce realiza maestrul deilaxu.

Înăuntrul cuvei sale, Edrik a zâmbit în sinea lui, mulţumit că se gândise la toate posibilităţile. Cu primul transport de ultramirodenie de pe Buzzell depozitat în siguranţă în camera de valori, Navigatorul şi-a condus transspaţialul spre golul spaţiului. Chiar şi Oracolul avea să-l felicite pentru această veste remarcabilă.

Înainte de a reuşi să pornească spre întâlnirea programată, pustiul s-a unduit în jurul lui. Când Edrik a analizat distorsiunile, şi-a dat seama ce erau. După câteva clipe, zeci de nave ale Ghildei au apărut în spaţiu ca nişte alice, au clipit prin spaţiul pliat şi au ieşit în faţă şi în spate, deasupra şi dedesubt, ca să încercuiască total transspaţialul.

Edrik a transmis pe o lungime de undă pe care numai colegii Navigatori ar fi trebuit s-o recepţioneze.

— Explicaţi-vă prezenţa.

Dar niciunul dintre impunătorii nou-veniţi nu a răspuns. Când a cercetat însemnele şi cartuşele de pe laturile carcaselor uriaşe, şi-a dat seama că acestea erau navele noi ale Ghildei, dirijate de compilatoare matematice ixiene.

Vehiculele controlate de computere au închis încercuirea. Simţind ameninţarea, Edrik a transmis, şi mai alarmat:

— Ce justificare aveți?
Celelalte nave ale Ghildei formau o pătură înăbuşitoare în jurul transspațialului său. Tăcerea marilor vehicule era mai intimidantă decât orice ultimatum rostit. Apropierea îi distorsiona câmpurile Holtzman şi-l împiedica să plieze spațiul.
În sfârşit, s-a auzit o voce, plată şi monotonă ca timbru, dar enervant de încrezătoare.
— Cerem încărcătura de mirodenie de vierme de mare. O să-ți abordăm nava pentru inspecție.
Edrik şi-a evaluat inamicii, mintea îi alergă prîntr-un labirint de posibilități. Navele păreau să aparțină facțiunii Administratorilor. Funcționau cu dispozitive ixiene, aşa că nu aveau nevoie de Navigatori sau de melanj. Atunci, de ce ar fi vrut să confişte ultramirodenia? Să-i împiedice pe Navigatori s-o capete? Să se asigure că Ghilda o să se bazeze complet pe maşinile de navigație ixiene?
Sau ar fi putut fi un cu totul alt duşman? Erau aceste nave pilotate de pirați ai CHOAM care sperau să pună mâna pe un articol valoros? Vrăjitoarele din Canonicat care voiau să forțeze dependența pe mai departe de melanjul Comunității?
Dar de unde să ştie oricine din afară despre ultramirodenie?
În timp ce transspațialul lui Edrik atârna neajutorat în spațiu, mici navete de intercepție au ieşit din navele din jur. N-avea de ales decât să le permită accesul pe navă celor care veneau la bord.
Deşi Edrik nu-l recunoştea, un bărbat cu însemnele corespunzătoare ale Ghildei a păşit pe punți şi a urcat la nivelul restricționat, fără să dea atenție niciunei bariere de securitate. Îl însoțeau şase bărbați musculoşi. Conducătorul a zâmbit cu condescendență când a ajuns în fața cuvei Navigatorului şi s-a uitat înăuntru.
— Noua ta mirodenie are posibilități fascinante. Am venit să ți-o cerem.
Edrik a tunat din camera lui, amplificându-şi intenționat glasul.
— Du-te pe Buzzell şi ia-ți singur.
— Asta nu e o cerere, a replicat bărbatul, cu chipul lipsit de expresie. Am aflat despre intensitatea substanței şi credem că ar fi un remediu pentru situația noastră dificilă. O s-o ducem în inima imperiului maşinilor gânditoare.
Maşini gânditoare? Ce avea de-a face facțiunea Administratorilor cu Inamicul?

— Nu ți-o dau, a repetat Edrik, ca şi cum ar fi avut ceva de spus în această privință.

Ghildarul cu fața inexpresivă le-a făcut semn gărzilor lui mătăhăloase de corp, iar ei au scos ciocane cu vârf de fier de sub robele gri lucioase. Conducătorul le-a făcut un semn din cap, calm, practic.

Cuprins de panică, Edrik a înotat spre spatele cuvei, dar n-avea unde să se ducă. Gardienilor musculoşi nu le păsa că el se afla în container şi că expunerea la aer avea să-l ucidă. Cu brațele lor groase, au balansat ciocanele grele şi au izbit pereții de plaz.

Crăpături în zigzag au apărut în tipare radiale, iar gazul portocaliu, concentrat, de mirodenie a şuierat pe la spărturi. Gardienii nu au reacționat la melanjul care le sufla în față, deşi concentrația ar fi trebuit să facă un om normal să se clatine pe picioare. Conducătorul inexpresiv privea ca un om care simte mirosul unei furtuni ce se apropie, în timp ce atmosfera lui Edrik se scurgea afară.

Când presiunea aerului nu a mai fost suficientă ca să-l susțină, Navigatorul s-a prăbuşit pe podeaua cuvei. Slăbit, a ridicat mâinile pal-mate şi a cerut răspunsuri, cu o voce care abia dacă se auzea mai tare decât un gâfâit. Ghildarul şi însoțitorii lui nu i-au dat nicio explicație.

Edrik se ofilea şi zvâcnea pe podea. A întins brațul ca de cauciuc şi a încercat să se târască, dar cu gazul de mirodenie care se scurgea afară, aerul era prea rarefiat. Nu mai putea respira, abia se mai mişca. Navigatorul murea încet.

Bărbatul fără expresie s-a apropiat de peretele sfărâmat, iar trăsăturile i s-au metamorfozat. Khrone le spuse însoțitorilor lui Dansatori-Față:

— Luați mirodenia concentrată. Cu substanța asta, Omnius o să-şi trezească Kwisatz Haderach-ul.

Ceilalți au plecat să caute pe punți şi în curând au descoperit stocul de melanj modificat. Cu gardienii deghizați întorşi pe navetele de intercepție, Khrone a ridicat în brațe unul dintre pachetele grele. A inhalat adânc.

— Excelent. Scoateți de pe transspațial toți oamenii noştri. După ce ajungem la adăpost, distrugeți nava şi pe toată lumea de la bord.

A privit de sus, cu răceală, la muribundul Edrik. Doar câteva fuioare ruginii de gaz continuau să se prelingă din crăpăturile

cuvei.

— Ți-ai îndeplinit scopul, Navigatorule. Găseşte alinare în asta.

Dansatorul-Față s-a îndepărtat cu pas trufaş.

Edrik a continuat să răsufle greu, dar abia dacă mai rămăsese un iz de melanj. Până când navele controlate de computer ale Ghildei s-au adunat în formație în spațiu, abia mai reuşea să nu-şi piardă cunoştința.

Vehiculele adversare au deschis focul. Transspațialul lui Edrik a explodat înainte ca el să apuce să murmure un blestem.

⸗

„Există o artă a istorisirii legendelor şi o artă a trăirii legendelor."

Zicală de pe Kaitainul antic

42

Operațiunile de reaprovizionare ale *Itacăi* avuseseră loc la latitudinile nordice încă îmbelşugate, departe de oricare centru de populație vizibil. Garimi a organizat procesul cu zeci de aparate zburătoare din hangare şi l-a lăsat pe Duncan pe puntea de comandă. Se simțea prins în capcană, incapabil să plece din cauza vălului protector pe care non-nava i-l oferea de obicei. Detesta să rămână în urmă, în timp ce alții făceau treburile riscante... şi nici măcar nu ştia ce voiau de la el cei doi bătrâni.

N-avea nici cea mai mică idee ce se petrecea în Vechiul Imperiu, cu Murbella şi Canonicatul. Ştia doar că Inamicul îl căuta încă, iar el încă se ascundea, aşa cum făcea de decenii. Era cu adevărat cea mai bună cale de a lupta, cea mai bună cale de a apăra omenirea? Fusese în derivă la fel de mult timp ca *Itaca,* iar în ultima vreme, apele nesiguranței păreau mai adânci ca niciodată.

Trecuseră două zile fără niciun cuvânt de la Teg, Sheeana şi echipa lor. Dacă grupul se întâlnea pur şi simplu cu localnicii, cineva ar fi trebuit să fi luat legătura cu el până acum. Duncan se temea de o altă capcană, la fel cu aceea peste care dăduseră pe planeta îngrijitorilor.

Miles Teg îi fusese mentor şi elev, iar Sheeana... ah, Sheeana... Fuseseră amanți şi adversari sexuali. Îl vindecase şi-l salvase, aşa că sigur că ținea la ea. Încercase să se apere negând acest lucru, dar ea nu-l crezuse şi nici el nu se crezuse pe el însuşi. Amândoi ştiau că aveau o legătură ca nicio alta, diferită de cea pe care el şi

Murbella şi-o impuseseră unul celuilalt.
În timp ce examina peisajul de dedesubt, părea să-l cheme. La latitudinile împădurite din nord şi din sud se distingeau multe oraşe. Simțea că ar fi trebuit să se afle acolo jos, să înfrunte orice pericol posibil împreună cu ceilalți, nu împotmolit la bordul navei *Itaca,* silit să stea la adăpost, departe de ochii tuturor.
Cât de mult ar trebui s-aştept?
Pe vremea când era Maestrul Spadasin al Casei Atreides, n-ar fi şovăit. Dacă tânărul Paul Atreides ar fi fost amenințat, Duncan ar fi sărit să lupte pentru el, fără să țină seama de amenințarea intangibilă a bătrânilor. Aşa cum spuneau vrăjitoarele în descitata lor Litanie, *voi înfrunta frica.* Şi venise vremea să facă asta.
A închis ochii, nevrând să vadă deşertul în expansiune care arăta ca o rană de cuțit supurândă de-a curmezişul continentului.
— N-o să nesocotesc asta!
Duncan i-a chemat pe Thufir Hawat şi pe Garimi, care se întorseseră de curând pe non-navă cu toate aparatele de zbor, după ce reîncărcaseră depozitele de pe *Itaca.*
Duncan s-a ridicat în picioare la sosirea lor.
— O să salvăm echipa de pe planetă, i-a anunțat, şi o s-o facem acum. Nu ştiu ce fel de forțe militare au oamenii aceia de jos, dar o să le înfruntăm dacă basharul are necazuri.
Ochii lui Thufir s-au aprins şi s-a înroşit la față.
— O să pilotez una dintre navete. Duncan a rămas neclintit.
— Nu, tu o să-mi urmezi ordinele.
Garimi a fost luată prin surprindere de comentariul îndrăzneț al lui Duncan, dar a încuviințat din cap când l-a auzit cum îl dojenea pe Thufir.
— Ai instrucțiuni pentru noi înainte de plecare? Să comand eu misiunea?
— Nu, o s-o fac chiar eu.
Înainte ca oricare dintre ei să-l contrazică, Duncan a pornit către lift şi au fost siliți să-l urmeze.
— M-am săturat să mă ascund. Planul meu fusese să fug şi să nu bat la ochi, să fiu mereu cu un pas înaintea acelei plase ciudate. Dar, făcând asta, am lăsat în urmă prea mult din mine însumi. Sunt *Duncan Idaho*!
A ridicat vocea când au intrat în lift.
— Am fost Maestrul Spadasin al Casei Atreides şi consortul Sfintei Alia a Cuțitului. Am jucat rolul de sfătuitor şi însoțitor al

Împăratului-Zeu. Dacă Inamicul ne pândeşte afară, n-o să las restul omenirii să-l înfrunte singură. Dacă Sheeana şi basharul au nevoie de ajutorul meu, atunci o să-i ajut.

Thufir a luat o atitudine rigidă, apoi şi-a îngăduit un surâs satisfăcut.

— Ar fi trebuit să fi ieşit de mult de pe *Itaca,* Duncan, nu văd ce ai realizat stând aici. Non-câmpul riu ți-a oferit o protecție tocmai perfectă.

Garimi a părut încântată de atitudinea lui Duncan.

— Echipele mele de recuperare s-au uitat bine la planeta aceea şi pare un loc bun pentru a fi colonizat. Asta înseamnă că o să încetezi să te mai opui eforturilor mele şi o să ne laşi să formăm o colonie, în sfârşit?

Uşile liftului s-au închis, iar grupul a început coborârea către puntea hangarului, unde erau realimentate numeroasele navete.

— Asta rămâne de văzut.

Teg a aşteptat în tabără multă vreme după ce Stilgar şi Liet şi-au luat zborul dimineață devreme. Până acum, Duncan trăsese cu siguranță concluziile evidente.

— Crezi că, până la urmă, or să ne omoare?

Tonul Sheeanei era surprinzător de pragmatic, ca şi cum ar fi acceptat inevitabilul.

— Poate doar pe tine. Tu eşti cea pe care o învinovățesc.

A vorbit fără nicio urmă de umor în voce. Deşi li se permisese să se aşeze pe pământ afară, gardienii lor încă îi păzeau îndeaproape. Sheeana a sorbit Dintr-o ceaşcă cu apă care le fusese oferită.

— E o glumă?

— O abatere a atenției. Teg a privit către cer.

— Trebuie să avem încredere că Duncan o să hotărască reacția corectă.

— Poate crede că ne putem descurca singuri. Duncan are mare încredere în abilitățile noastre independente.

— La fel şi eu. Dacă o să fie necesar, aş putea să-i măcelăresc pe oamenii aceştia până la unul.

Îşi alesese intenționat cuvântul. *Măcelăresc.* Aşa cum făcuse cu Onoratele Matres în fortăreața lor de pe Gammu.

— Şi n-o să-mi ia mai mult de o clipă. Ştii bine.

Sheeana îi văzuse mişcările împotriva îngrijitorilor când îi ajutase

pe ea, pe Thufir şi pe Rabin să scape şi văzuse şi cât de mult îl secătuia acea scurtă izbucnire de energie.

— Da, ştiu, Miles. Şi mă rog să nu fie nevoie.

În depărtare, au auzit bâzâitul monoton al unui mic aparat de zbor care se întorcea din deşert. Auzul bine antrenat al lui Teg a recunoscut sunetul bolborosit al motorului. Sătenii s-au adunat pe terenul bătătorit de aterizare, nerăbdători să întâmpine trupa de vânători. Mai întâi au apărut pe cer două puncte care zburau la mică înălțime; apoi li s-au alăturat mult mai multe, ca un stol împrăştiat de păsări migratoare. Bâzâitul a crescut în intensitate până a ajuns să fie un adevărat urlet.

Teg a făcut mâna streaşină la ochi şi a identificat multe dintre aparatele de zbor.

— Navete uşoare şi navete miniere din non-navă. Prin urmare, aşa plănuieşte Duncan să ne salveze. Încearcă să-i impresioneze. Pare să fi trimis tot ce avem.

— Cu siguranță avem putere de foc superioară. Duncan ar fi putut să adopte metoda directă şi să ne salveze prin puterea armelor.

În timp ce urmărea apropierea navetelor, Teg a zâmbit.

— E mai deştept de-atât. La fel ca mine, vrea să evite vărsarea de sânge, în special într-un conflict pe care nu-l înțelege în întregime.

Eu l-am învățat lecția asta sau m-a învățat el pe mine?

Basharul a reflectat la viețile lor trecute, dar nu cunoştea răspunsul.

Mai mult de patruzeci de aparate au aterizat în acelaşi timp într-o zonă plană, deschisă, la marginea satului. Nu erau navete de luptă sau nave de atac blindate, deşi unele aveau arme defensive. Basharul s-a îndepărtat de corturi, împreună cu Sheeana, ca să întâmpine cea mai mare navetă minieră. Nimeni nu a încercat să-i oprească; oamenii erau prea copleşiți de ceea ce vedeau.

Teg a fost surprins să-l vadă chiar pe Duncan Idaho cum coboară rampa navetei din frunte, îmbrăcat în uniforma tradițională Atreides, cu cizme lustruite şi cu steaua cu raze drept însemn al gradului. Dacă Qelsanii lipsiseră din Vechiul Imperiu vreme de cincisprezece secole, probabil că nu recunoşteau niciunul dintre simboluri, dar Teg socotea că uniforma îi dădea prietenului său un aer distins de autoritate şi, fără îndoială, îi oferea siguranță de sine.

Duncan a rotit privirea peste sătenii nedumeriți şi i-a zărit, în sfârşit, pe Teg şi pe Sheeana. Uşurarea de pe chipul lui era evidentă, în timp ce-şi croia drum spre ei.
— Sunteți încă vii. Şi nevătămați.
— Stuka nu e, a replicat Sheeana cu un strop de amărăciune.
— N-ar fi trebuit să ieşi din non-navă, a zis Teg. Eşti vulnerabil, vizibil pentru cei care te caută şi pentru plasa lor imensă.
— Lasă-i să mă găsească.
Duncan părea de piatră, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie inevitabilă.
— Vânătoarea asta nesfârşită şi ascunzişul nu rezolvă nimic. Nu pot învinge Inamicul dacă nu-l înfrunt.
Sheeana a privit nervoasă spre cer, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca bătrânul şi bătrâna să apară pe nepusă masă.
— Garimi ar fi putut conduce atacul – sau chiar Thufir. În schimb, te-ai lăsat influențat de emoții.
— Le-am luat în considerare când am luat decizia corectă Duncan s-a înroşit la față, de parcă ar fi ascuns adevăratul răspuns, şi
s-a grăbit să explice:
— Am vorbit prin comunicator cu Stilgar şi Liet-Kynes la bordul aparatului zburător. I-am interceptat în deşert, aşa că am o oarecare idee despre ce se petrece aici. Ştiu cum au omorât-o pe Stuka, ştiu şi de ce.
— Şi eşti surprins să mă vezi în viață? a întrebat Sheeana. Şi recunoscător, sper.
Teg i-a întrerupt.
— Moartea Stukăi a fost o exagerare tragică. Oamenii aceştia s-au grăbit să facă presupuneri în legătură cu noi.
Duncan a dat din cap şi i-a spus:
— Da, Miles. Şi, dacă aş fi reacționat cu exces de zel şi cu puterea de foc superioară, aş fi putut provoca mult mai multe morți şi o tragedie mult mai mare. Într-una dintre viețile mele anterioare, poate că aş fi făcut exact asta, dar m-am gândit la ce ai fi făcut tu.
Stilgar şi Liet au ieşit, împreună cu trupa de comando, din vehiculul lor. Cei doi tineri ghola afişau acum o duritate nouă şi lumina unei vieți noi în ochi. Naibul fremen şi planetologul găsiseră pe Qelso ceva care le dăduse energie şi-i transportase în alte vremuri.

Teg înțelegea prin ce trecuseră toți ghola de când își recăpătaseră amintirile. Stătuseră confortabil la adăpost la bordul *Itacăi,* siliți să se mulțumească să citească despre propriul trecut şi să privească viermii de nisip din cală, ca şi cum ar fi fost specimene de la grădina zoologică. Dar aceşti ghola îşi aminteau adevăratul Arrakis. Viețile lui Stilgar şi Kynes nu fuseseră mai sigure sau mai confortabile în zilele tumultuoase de demult, dar existase o anumită definire precisă a ceea ce erau.

Ceilalți au continuat să apară din vehiculele aşezate pe sol: Thufir, Garimi şi mai mult de douăsprezece Surori, muncitori Bene Gesserit musculoşi, copii din a doua generație, născuți la bordul non-navei, care puneau piciorul pe o planetă prima oară în viața lor. Cinci dintre discipolii Rabinului au ieşit în lumina orbitoare a soarelui, s-au uitat în jur, uimiți de peisaj, de spațiul deschis. Imediat a apărut şi bătrânul în persoană, clipind din ochii de bufniță, acoperiți de ochelari.

Var s-a uitat cu admirație la navetele miniere şi la aparatele uşoare, la noii săi tovarăşi, Stilgar şi Liet. A ridicat bărbia. După cât se părea, Duncan vorbise pe îndelete şi cu conducătorul satului în timpul zborului de întoarcere din deşert.

— Duncan Idaho, ştii de ce încercări avem parte aici, ce am fost împinşi să facem. Suntem singurii care stau în fața morții acestei planete. N-am adus noi deşertul aici. N-ai niciun drept să ne condamni.

— Nu vă condamn pentru eforturi, dar nu pot ierta ce i-ați făcut însoțitoarei noastre. Cu ani în urmă, vizitatoarele Bene Gesserit în lumea voastră au acționat fără să se gândească la consecințele a ceea ce vă făceau. Iar acum se pare că ați făcut acelaşi lucru.

Bătrânul conducător a clătinat din cap. Ochii îi ardeau de mânie şi din cauza felului în care vedea el dreptatea.

— Le-am omorât pe vrăjitoarele responsabile pentru aducerea păstrăvilor de nisip aici. Am găsit încă o vrăjitoare, am omorât-o şi pe ea.

Duncan a întrerupt brusc ceea ce era sigur că ar fi fost o controversă fără rost.

— O să ne luăm prietenii şi-o să plecăm. O să vă lăsăm cu lupta voastră zadarnică împotriva unui deşert pe care nu-l puteți înfrânge.

Teg şi Sheeana au făcut un pas înainte, nerăbdători să părăsească locul. Liet şi Stilgar au rămas totuşi pe loc şi s-au

uitat unul la altul. Cel de-al doilea şi-a îndreptat umerii şi a spus:
— Duncan, bashare... Liet şi cu mine ne-am răzgândit. Acesta e deşertul, nu deşertul nost*ru, dar* mai aproape decât orice am întâlnit în vieţile de ghola. Am fost aduşi înapoi la viaţă pentru un scop. Abilităţile din vieţile noastre trecute pot fi o resursă vitală într-un asemenea loc.
Liet-Kynes a continuat discursul ca şi cum el şi cu Stilgar ar fi făcut repetiţie pentru ceea ce urmau să spună.
— Uită-te în jur. Îţi poţi închipui o lume unde e nevoie cu mai mare disperare de talentele noastre? Avem antrenament de luptători împotriva unor şanse imposibile. Suntem obişnuiţi cu lupta în deşert. Ca planeto-log, cunosc cele mai bune metode de a controla extinderea dunelor şi înţeleg mai multe despre ciclul de viaţă al viermelui de nisip decât majoritatea oamenilor.
Stilgar a adăugat, din ce în ce mai pasionat:
— Le putem arăta acestor luptători cum să construiască sietch-uri în deşertul cel mai nemilos. Îi putem învăţa să facă distraiuri adevărate. Într-o zi, poate chiar o să călărim din nou viermii cei mari.
Glasul i s-a frânt.
— Nimeni nu poate opri deşertul, dar putem ţine oamenii în viaţă. Restul, duceţi-vă înapoi pe non-navă, dar qelsanii au nevoie de noi aici.
Sheeana s-a oprit lângă trapa celei mai apropiate nave, clar nemulţumită.
— Asta nu se poate. Avem nevoie de voi, de toţi ghola, la bordul *Itacăi.* Fiecare dintre voi a fost creat, crescut şi antrenat să ne ajute împotriva Inamicului.
— Dar nimeni nu ştie cum, Sheeana, a subliniat Duncan, mişcat de ce spuseseră cei doi tineri. Niciunul dintre noi nu poate spune cu siguranţă de ce avem nevoie de Stilgar şi Liet. Şi care anume e lupta noastră?
— Nu suntem uneltele sau piesele voastre de şah. Stilgar a încrucişat mâinile la piept.
— Suntem fiinţe umane cu liber-arbitru, indiferent cum am fost creaţi. N-am cerut niciodată să servesc vrăjitoarele Bene Gesserit.
Liet şi-a susţinut prietenul.
— Asta vrem să facem şi cine poate spune că nu e destinul nostru? Am putea salva o planetă sau măcar populaţia ei. Nu-i un scop destul de important?

Teg înțelegea prea bine dilema. Ei doi găsiseră o conexiune de care se puteau agăța, o bătălie pe care o puteau duce şi care cerea într-adevăr talentele lor speciale. El însuşi fusese creat ca pion şi fusese silit să joace acel rol.

— Lasă-i să plece, Sheeana. Ai destule subiecte de experiment pe navă. Thufir Hawat s-a apropiat de bashar, uşurat să-şi vadă mentorul nevătămat. A aruncat o privire tulburată către Sheeana.

— Asta-i tot ce suntem pentru ele, bashare? Subiecte de experiment?

— Într-un anumit sens. Iar acum, trebuie să ne întoarcem în cuşca noastră.

Era nerăbdător să părăsească planeta asta pe moarte, înainte să apară şi alte probleme.

— Nu atât de repede, a ieşit în față bătrânul Rabin. Oamenii mei nu fac şi n-au făcut niciodată parte din fuga voastră nesăbuită prin spațiu. Noi am vrut întotdeauna o lume în care să ne aşezăm. În comparație cu punțile de metal şi camerele mici, planeta asta arată destul de bine.

— Qelso e pe moarte, a zis Sheeana.

Rabinul şi însoțitorii lui au ridicat pur şi simplu din umeri. Var s-a încruntat, la fel şi unii dintre sătenii nomazi aflați mai aproape de el.

— N-avem nevoie de încă o povară pentru resursele noastre. Sunteți bineveniți numai dacă aveți intenția să luptați împotriva deşertului.

Isaac, unul dintre bărbații evrei puternici, a dat din cap.

— Dacă ne hotărâm să rămânem aici, o să luptăm şi o să muncim. Oamenii noştri nu sunt străini de ideea de a supraviețui când restul universului e pornit împotriva noastră.

⸗

„Indiferent unde mă duc, indiferent ce las în urmă, trecutul e mereu cu mine, ca o umbră."

Duncan Idaho, *jurnalul non-navei*

43

Liet-Kynes şi Stilgar s-au întors pentru scurtă vreme pe *Itaca,* să recupereze arhive cu informații şi o parte din echipamentul de care urmau să aibă nevoie ca să monitorizeze clima în schimbare

de pe Qelso. Liet a convertit chiar nişte balize cu senzori de rezervă în sateliţi meteorologici, pe care non-nava i-a lansat pe orbită.

Şi-a luat rămas-bun de la ceilalţi copii ghola crescuţi alături de ei, Paul Atreides, Jessica, Leto al II-lea. Şi Chani, propria fiică. Cu un val de emoţie, Liet a apucat mâna tinerei, care era, fizic, cu aproape trei ani mai mare decât el. Îi zâmbi.

— Chani, într-o zi o să-ţi aduci aminte de mine aşa cum eram pe Arrakis. Mereu ocupat în sietch-uri, lucrând ca Planetolog Imperial sau ca Judecător al Schimbării, ducând mai departe visul tatălui meu pentru fremeni şi pentru Dune.

Expresia de pe faţa ei era intensă, ca şi cum s-ar fi străduit să prindă vreo scânteie slabă de amintire în timp ce-l asculta. El i-a dat drumul la mână, a atins-o pe frunte, pe părul roşcat-închis.

— Poate că am fost un conducător puternic, dar mă tem că n-am fost un tată prea bun. Aşa că trebuie să-ţi spun, înainte de a pleca, că te iubesc. Atunci *şi* acum. Când o să-ţi aduci aminte de mine, amiriteşte-ţi tot ce-am împărtăşit.

— Aşa o să fac. Dacă mi-aş aminti acum totul, probabil că aş vrea să mă întorc cu tine în deşert. La fel şi Usul.

Alături de ei, Paul a clătinat capul.

— Locul meu e aici. Lupta noastră e mai importantă decât un singur deşert.

Stilgar l-a apucat de braţ pe prietenul lui şi l-a îndemnat să se grăbească.

— Planeta asta e destul de mare pentru noi. Simt, în adâncul sufletului, că pentru asta am fost aduşi înapoi eu şi Liet, fie că Sheeana îşi dă seama de asta sau nu. Poate într-o zi, indiferent cum pare azi, o să vedem cu toţii că face parte din bătălia cea mare.

Între timp, Rabinul le vorbise celor cincizeci şi doi de discipoli entuziaşti, la staţiile lor de pe non-navă. Isaac şi Levi preluaseră o mare parte din îndatoririle bătrânului şi, la semnalul lui, au îndrumat evreii să-şi adune lucrurile şi să aducă adăposturi prefabricate din magaziile imense ale *Itacăi.* Curând, toţi ajunseră cu navetele la suprafaţă, unde au debarcat şi mai apoi au început să le descarce, sub conducerea lui Isaac.

La sol, Var stătea în mijlocul acestor activităţi şi-şi dirija oamenii. Se uita cu ochi lacomi la câteva dintre aparatele pe care Duncan le adusese jos în timpul etalării lui de forţe.

— Navetele astea miniere ne-ar fi de mare ajutor ca să cărăm provizii şi apă pe continent.

Sheeana a clătinat din cap.

— Navetele alea aparţin *Itacăi.* S-ar putea să avem nevoie de ele. Var s-a încruntat la ea.

— O compensaţie destul de mică pentru că aţi provocat moartea unei lumi întregi, aş zice.

— *Eu* n-am contribuit la moartea lumii voastre. Voi, pe de altă parte, aţi omorât-o cu sânge-rece pe Stuka, înainte...

Imediat, Teg a intrat în modul de mentat şi a inventariat proviziile şi echipamentul pe care-l aveau la bordul non-navei. I-a murmurat Sheeanei:

— Deşi n-am luat parte la pagubele făcute acestei lumi, ne-am aprovizionat nava aici şi mulţi dintre oamenii noştri rămân pe loc, în calitate de colonişti. O plată simbolică e destul de rezonabilă.

După ce ea a încuviinţat din cap, Teg s-a întors spre Var.

— Ne putem lipsi de două navete. Nu mai mult.

— Şi doi experţi în deşert, a adăugat Liet cu glas subţire. Stilgar şi cu mine.

— Ca să nu mai vorbim de o forţă de muncă dornică şi robustă. O să vă bucuraţi că-i aveţi aici pe evrei.

Teg observase cât de destoinici erau oamenii Rabinului. Se aştepta ca ei să se descurce bine pe planeta asta, chiar dacă clima devenea şi mai aspră. Într-o zi ar putea totuşi să decidă că Qelso nu era chiar tărâmul făgăduinţei pentru ei.

Deloc surprinzător, Garimi şi discipolele ei conservatoare voiau şi ele să plece definitiv de pe non-navă. Mai mult de o sută de Surori cerură să fie eliberate de pe *Itaca* ca să se stabilească pe Qelso, chiar şi cu deşertul care sporea fără încetare. Acolo, plănuiau să stabilească fundaţia pentru noul lor ordin. La înapoierea pe non-navă, Garimi a anunţat-o pe Sheeana despre alegerea făcută. Mai mult din politeţe decât ca subiect de discuţie.

Dar oamenii de pe Qelso nici nu voiau s-audă. Au întâmpinat naveta aterizată a Surorilor cu armele scoase. Var aştepta, cu mâinile încrucişate la piept.

— Îi acceptăm printre noi pe Liet-Kynes şi pe Stilgar, la fel şi pe evrei. Dar nicio vrăjitoare Bene Gesserit nu e binevenită.

— Fără vrăjitoare! au început să strige şi alţi qelsani, cu expresii ucigaşe pe chipuri. Dacă le găsim, le omorâm.

Pentru că le însoțise ca să-şi ia rămas-bun, Sheeana a încercat să vorbească în sprijinul lui Garimi.

— Le putem duce în partea cealaltă a continentului. Nici n-o să auziți de aşezarea lor. Vă promit, n-or să vă facă niciun necaz.

Dar qelsanii ațâțați nu erau înclinați să asculte, iar Var a vorbit din nou:

— Soiul vostru acționează numai spre binele Comunității. Le-am primit o dată, spre profundul şi veşnicul nostru regret. Acum, qelsanii acționează pentru binele Qelsoului. Nicio membră a Comunității nu este binevenită aici. În afară de a recurge la violență, n-aş putea fi mai clar de-atât.

Stârnind un norişor de praf cu fiecare pas, Rabinul îşi țâra picioarele pe lângă corturi şi construcții portabile către navetă. S-a şters pe frunte de sudoare, s-a dus în fața lui Teg şi a Sheeanei şi s-a uitat neliniştit de la unul la celălalt.

— Cred că oamenii mei or să fie fericiți aici, din mila lui Dumnezeu. A lovit cu pantoful în pământul uscat.

— Suntem meniți să avem pământ sub picioare.

— Arăți tulburat, Rabbi, a observat Sheeana.

— Nu tulburat. Trist.

Lui Teg i se părea abătut, iar ochii bătrâni şi apoşi erau mai roşii ca de obicei, ca şi cum ar fi plâns.

— N-o să rămân cu ei. Nu pot pleca de pe non-navă.

Isaac cel cu barbă neagră a pus brațul în jurul umerilor bătrânului, încercând să-l aline.

— O să fie noul Israel pentru noi, Rabbi, sub conducerea mea. N-o să te răzgândeşti?

— De ce nu rămâi cu poporul tău? l-a întrebat Teg.

Rabinul a coborât privirea şi i-au căzut lacrimi pe pământul sărăcăcios.

— Am o obligație mai înaltă față de unul dintre discipolii mei cu care nu mi-am făcut datoria.

Isaac le-a explicat Sheeanei şi Teg cu voce joasă:

— Vrea să rămână cu Rebecca. Deşi ea e acum cuvă axlotl, refuză s-o părăsească.

— O să veghez asupra ei tot restul zilelor mele. Discipolii mei or să fie pe mâini bune aici. Isaac şi Levi sunt viitorul lor, în timp ce eu sunt trecutul.

Restul evreilor l-au înconjurat pe Rabin, şi-au luat rămas-bun şi i-au făcut urări de bine. Apoi bătrânul, cu lacrimi în ochi, li s-a

alăturat lui Teg, Sheeana şi celorlalţi pe naveta care aştepta şi care i-a dus înapoi pe non-navă.

DOUĂZECI ŞI PATRU DE ANI DUPĂ EVADAREA DIN CANONICAT

„Suntem răniţi, dar neînfrânţi. Suferim, dar putem îndura mari dureri. Suntem împinşi către sfârşitul civilizaţiei şi al istoriei noastre, dar rămânem oameni.”

Maica Comandant Murbella, *cuvântare către supravieţuitoarele Canonicatului*

44

Pe măsură ce epidemia se stingea singură, supravieţuitoarele, toate Cucernice Maici, se luptau să ţină Comunitatea laolaltă. Niciun vaccin, tratament pentru imunitate, dietă sau carantină nu avusese niciun efect, iar populaţia generală murise.

A fost nevoie de numai trei zile pentru ca inima Murbellei să se transforme în piatră. A văzut cum în jurul ei au pierit mii de tinere acolite promiţătoare, eleve harnice care nu învăţaseră încă de-ajuns cât să devină Cucernice Maici. Fiecare dintre ele a murit ori din cauza molimei, ori din cauza Agoniei prea grăbite.

Kiria a alunecat înapoi spre fosta ei răutate de Onorată Matre. În multe ocazii, a argumentat vehement că era o pierdere de vreme să îngrijească pe oricine contractase boala.

— Resursele noastre ar fi mai bine cheltuite pe lucruri mai importante, pe activităţi cu o oarecare şansă de succes!

Murbella nu-i putea contrazice logica, deşi nu era de acord cu părerea ei.

— Nu suntem maşini gânditoare. Suntem oameni şi o să avem grijă de oameni.

Era o tristă ironie că, pe măsură ce o parte tot mai mare din populaţie murea, era nevoie de tot mai puţine Cucernice Maici care să-i îngrijească pe bolnavii rămaşi. Treptat, acele femei au reuşit să se întoarcă la alte activităţi importante.

Dintr-o cameră aproape goală din Citadelă, Murbella privea prin ochiurile ferestrei late, arcuite, din spatele tronului. Canonicatul fusese cândva un complex administrativ fremătător, inima palpitândă a Noii Comunităţi. Înainte să lovească molima, Maica Comandant Murbella condusese sute de măsuri de apărare,

monitoriza avansul constant al flotei Inamicului, negocia cu ixienii, refugiații şi lorzii războinici, oricine-ar fi putut lupta de partea ei.

În depărtare, zărea dealurile cafenii şi livezile muribunde, dar ceea ce o preocupa era liniştea fantomatică, nefirească, a oraşului însuşi. Dormitoarele comune şi clădirile auxiliare, spațioportul din apropiere, piețele, grădinile şi turmele tot mai mici... totul ar fi trebuit să fie îngrijit de o populație de sute de mii. Din păcate, cele mai multe activități normale din jurul Citadelei şi al oraşului se opriseră. Mult prea puțini rămăseseră în viață ca să acopere chiar şi muncile de bază. Lumea însăşi era practic goală, cu toate speranțele risipite în câteva zile. Atât de şocant de brusc!

Aerul din oraş care o înconjura era încărcat de duhoarea morții şi a focurilor. Fum negru se înălța din zeci de ruguri, nu funerare, pentru că Murbella avea alte căi de a scăpa de trupuri, ci pur şi simplu pentru incinerarea veşmintelor contaminate şi a altor materiale, inclusiv a deşeurilor medicale infectate.

Într-un moment, ce e drept, de meschinărie, Murbella convocase două Cucernice Maici istovite. După ce le ceruse să aducă cârlige suspensoare, le-a ordonat să scoată robotul de luptă dezactivat din încăperile ei private.

Deşi maşina detestată nu se mişcase de ani întregi, începuse să simtă că-şi bate joc de ea.

— Luați chestia asta de-aici şi distrugeți-o. Urăsc tot ce simbolizează. Femeile supuse au părut uşurate să-i îndeplinească ordinul. Maica Comandant a dat următoarele instrucțiuni.

— Deschideți depozitele şi împărțiți mirodenie tuturor supraviețuitoarelor.

Fiecare femeie sănătoasă era dedicată îngrijirii bolnavilor rămaşi, deşi era o sarcină lipsită de speranță. Cucernicele Maici supraviețuitoare erau complet istovite, căci munciseră fără odihnă zile-ntregi. Chiar şi cu controlul corporal învățat în Comunitate, le era foarte greu să continue. Dar melanjul le putea ajuta să meargă mai departe.

Cu multă vreme în urmă, pe vremea Jihadului Buderian, proprietățile paliative ale melanjului fuseseră o măsură eficace împotriva oribilelor molime ale maşinilor. De data asta nu se aştepta ca mirodenia să vindece pe cineva dintre cei care contractaseră deja boala, dar măcar avea să ajute Cucernicele Maici supraviețuitoare să îndeplinească munca demoralizantă

care le era cerută. Deşi Murbella avea nevoie de fiecare gram de mirodenie ca să plătească Ghilda şi pe ixieni, Surorile ei aveau şi mai multă nevoie. Dacă Noua Comunitate unificată murea în Canonicat, cine avea să conducă lupta pentru umanitate?

Încă un cost pe lângă multe altele. Dar, dacă nu-l plătim acum, n-o să cumpărăm niciodată victoria.

— Daţi-i drumul. Distribuiţi oricât e nevoie.

În timp ce ordinele ei erau executate, a făcut câteva calcule şi şi-a dat seama, spre propria descurajare, că oricum nu mai rămăseseră în viaţă destule Cucernice Maici ca să secătuiască rezerva de mirodenie a Comunităţii...

Întregul ei personal auxiliar dispăruse şi se simţea izolată. Impusese deja măsuri de austeritate, redusese drastic serviciile şi eliminase orice activitate neesenţială. Chiar dacă cele mai multe Cucernice Maici supravieţuiseră molimei, nu era sigur că aveau să supravieţuiască urmărilor.

Le-a chemat pe cele care erau meritate şi le-a ordonat să evalueze munca vitală şi să creeze un plan de urgenţă pentru operaţiuni, folosind personalul cel mai bine calificat pentru sarcinile esenţiale. Unde puteau găsi forţa de muncă necesară ca să întreţină Canonicatul, să-l reconstruiască şi să continue lupta? Poate reuşeau să convingă câţiva dintre refugiaţii disperaţi de pe planetele devastate să vină aici, odată ce ultimele urme ale molimei vor fi dispărut.

Murbella se săturase de simpla recuperare. Canonicatul era doar un câmp de luptă minuscul pe pânza galactică enormă a războiului suprem. Cea mai mare ameninţare era încă acolo, în timp ce flota Inamicului se apropia, lovea planetă după planetă, mâna refugiaţii ca pe nişte animale înnebunite din faţa unui incendiu din pădure. Bătălia de la capătul universului...

Kralizec...

O Cucernică Maică a venit la ea în fugă, cu un raport. Femeia, abia un pic mai mare decât o fetiţă, era una dintre cele care fuseseră forţate să încerce Agonia cu mult înainte de momentul în care ar fi trebuit s-o facă, dar supravieţuise. Ochii ei aveau acum o uşoară nuanţă albăstrie, culoare care avea să devină tot mai închisă, pe măsură ce continua să consume melanj. Privirea fetei avea un aer năucit, chinuit, care pătrundea până în adâncurile sufletului.

— Raportul orar, Maică Comandant.

I-a întins Murbellei un teanc de foi de cristal ridulian pe care erau imprimate nume în coloane.

Într-o manieră rece şi pragmatică, sfătuitoarele ei îi furnizaseră mai întâi simple numere şi rezumate, dar Murbella ceruse nume concrete. Fiecare persoană care murea de molimă era o *persoană* şi fiecare muncitor şi acolită din Canonicat era un soldat pierdut în cauza împotriva Inamicului.

N-avea să-i dezonoreze reducându-i la simple numere şi totaluri. Duncan Idaho n-ar fi iertat niciodată un asemenea lucru.

— Încă patru erau Dansatori-Faţă, a precizat mesagera.

Murbella a încleştat maxilarele.

— Cine?

Când femeia a rostit numele, Murbella abia dacă le-a recunoscut, Surori modeste, care nu atrăgeau în niciun fel atenţia asupra lor... exact cum ar fi făcut nişte spioni Dansatori-Faţă. Până acum, şaisprezece polimorfi apăruseră printre victimele bolii. Bănuise întotdeauna că se infiltraseră până şi în Noua Comunitate, iar acum avea dovada. Dar, cu o ironie pe care maşinile gânditoare nu erau capabile s-o priceapă, Dansatorii-Faţă erau şi ei susceptibili la oribila epidemie. Mureau la fel de uşor ca oricine altcineva.

— Păstraţi-le corpurile pentru disecţie şi analiză, alături de celelalte. În lipsă de altceva, poate aflăm vreo informaţie care să ne permită să-i detectăm printre noi.

Tânăra a aşteptat, în timp ce Murbella a examinat lista lungă de nume. A simţit un fior rece pe şira spinării când o însemnare din coloana a treia de pe o foaie i-a atras privirea. A simţit cum o izbeşte ceva greu.

Gianne.

Propria fiică, cel mai mic dintre copiii ei cu Duncan Idaho. Ani de-a rândul, fata amânase trecerea prin Agonie, neatingând niciodată punctul în care să fie gata pentru încercare. Gianne promisese mult, dar nu fusese nici pe departe de-ajuns. Deşi nu demonstrase că ar fi fost pregătită, fata, printre alte mii, fusese silită să ia devreme otrava, singura şansă de supravieţuire.

Murbella s-a clătinat sub impactul şocului. Ar fi trebuit să fie alături de Gianne, dar, cu tot haosul, nimeni nu-i spusese Maicii Comandant când fiicei ei i se dăduse Apa Vieţii. Cele mai multe dintre Surori nici măcar nu ştiau că Gianne era fiica ei. Ajutoarele înnebunite şi extenuate nu ştiuseră. Cu priorităţile stabilite în

adevăratul mod Bene Gesserit, Murbella se ocupase de îndatoririle ei oficiale şi stătuse câteva zile la rând fără să doarmă.

Ar fi trebuit să fiu acolo s-o sprijin şi s-o ajut, chiar dacă nu puteam decât s-o privesc cum moare.

Şi totuşi nimeni n-o informase. Nimeni nu ştiuse că Gianne era specială.

Ar fi trebuit să întreb de ea, dar am amânat, am presupus că e bine...

Cu atâtea evenimente în jur, Murbella rătăcise viața propriei fiice. Mai întâi Rinya, iar acum Gianne, amândouă pierdute în primejdioasa Agonie. Îi rămâneau doar două fiice: Janess era plecată pe front, lupta cu maşinile gânditoare, în timp sora ei Tanidia, necunoscând identitatea părinților ei, fusese trimisă să se alăture Missionariei. Deşi amândouă înfruntau riscuri, măcar evitau riscul de a contracta boala îngrozitoare.

— Doi dintre copiii mei au murit, a rostit ea cu voce tare, deşi mesagera nu a înțeles. Ah, ce-o să creadă Duncan despre mine?

Murbella a pus raportul deoparte. A închis ochii o clipă, a inspirat adânc şi s-a îndreptat. A arătat numele de pe lista de victime şi a cerut:

— Du-mă la ea.

Mesagera s-a uitat în jos şi a evaluat repede lista.

— Trupurile din coloana aceea au fost transportate la spațioport. Toptere încărcate cu ele decolează chiar acum.

— Grăbeşte-te. Trebuie să încerc s-o văd.

Murbella a ieşit în fugă pe hol, aruncând o privire în urmă, ca să se asigure că tânăra femeie e în spatele ei. Deşi Maica Comandant se simțea teribil de amorțită, trebuia să facă asta.

Au luat o maşină de teren până la cel mai apropiat spațioport, unde domnea bâzâitul fluturător al topterelor. Pe drum, tânăra Cucernică Maică şi-a pornit comunicatorul şi, cu voce joasă, a cerut informații. Apoi a îndrumat-o pe cea care conducea maşina să o ia pe un anumit drum de acces.

Pe toate platformele de aterizare ale spațioportului, toptere mari de marfa erau încărcate cu morți şi decolau îndată ce se umpleau. În vremuri normale, mai bune, când mureau Surori Bene Gesserit, erau îngropate în livezi sau în grădini înfloritoare. Corpurile se descompuneau şi furnizau substanțe nutritive şi fertilizatori. Acum se adunau atât de repede, încât chiar şi navetele mari de mărfuri abia reuşeau să facă față cu înlăturarea

lor.
Tânăra asistentă le-a îndrumat către un anumit loc din grila zonei de aterizare, unde un topter verde-închis era încărcat de către muncitoare. Pachete după pachete cu trupuri intrau în cala mare.
— Trebuie să fie într-acela, Maică Comandant. Ați... ați vrea să-l descarce, ca s-o găsiți și s-o identificați?
Când cele două femei au coborât din mașină, Murbella se simțea năucită, dar a încercat să se oțelească.
— Nu e nevoie. E doar corpul ei, nu *ea.* Cu toate acestea, o să-mi îngădui destul sentimentalism ca s-o însoțesc pe drumul spre dune.
A lăsat-o pe tânăra Cucernică Maică să se ocupe de alte îndatoriri, s-a suit în topter și s-a așezat lângă pilotul-femeie.
— Fiica mea e la bord, a spus Murbella.
Apoi a tăcut și a privit pe fereastră, cu un aer sumbru.
Un tremur a străbătut topterul când a decolat cu motoarele cu reacție și aripi fluturătoare. Dura cam jumătate de oră ca să ajungă în zona deșertului; o oră în care Maica Comandant nu-și prea permitea să lipsească din Citadelă. Dar era un timp de care avea nevoie cu disperare...
Până și cele mai bune din Comunitate, care trecuseră prin încercările cele mai grele, erau demoralizate de tragedia foarte reală și palpabilă, dar nu până în punctul capitulării totale. Învățăturile Bene Gesserit le arătau cum să-și controleze emoțiile de bază, cum să acționeze pentru binele celor mulți și să vadă tabloul de ansamblu. După ce văzuseră însă cum căzuse aproape nouăzeci la sută din populația unei planete în câteva zile, amploarea dezastrului, *exterminarea,* frângea chiar și cele mai puternice bariere în multe Surori. Depindea de Murbella să susțină moralul supraviețuitoarelor.
Mașinile gânditoare au găsit o cale crudă și eficientă de a ne distruge armele umane, dar nu capitulăm chiar atât de ușor.
— Maică Comandant, am ajuns, a anunțat pilotul, destul de tare ca vorbele să se audă, în ciuda zumzetului aripilor.
Murbella a deschis ochii asupra deșertului curat, cu vârtejuri gălbui de nisip și praf răsucite de adieri răzlețe. Părea imaculat și neatins, indiferent câte rămășițe umane arunca acolo Comunitatea Surorilor. A văzut și alte toptere care descriau cercuri pe cer, coborau deasupra dunelor și deschideau trapele

calelor să expulzeze încărcăturile... sute de trupuri înfăşurate în negru, în fiecare aparat zburător. Surorile moarte se rostogoleau pe nisip ca nişte bucăți carbonizate de lemn de foc.

Elementele naturii aveau să le elimine mult mai eficient decât ar fi putut nişte ruguri funerare uriaşe. Uscăciunea avea să le deshidrateze, iar furtunile corozive de nisip aveau să le roadă până la os. În multe cazuri, viermii de nisip aveau pur şi simplu să le devoreze. Un soi de puritate.

Topterul lor a plutit deasupra unui mic bazin. Valuri lungi de dune se întindeau în toate părțile, în timp ce praful stârnit de aripile topteru-lui s-a învolburat în jurul lor. Pilotul a manevrat comenzile, iar uşile de dedesubt s-au deschis cu un geamăt obosit. Corpurile s-au rostogolit afară, înfăşurate în pânză. Erau țepene, aveau fețele acoperite, dar pentru Murbella încă erau persoane individuale. Una dintre aceste forme neidentificate era propria fiică mai mică... născută chiar înainte ca Murbella să treacă ea însăşi prin Agonie, chiar înainte să-l piardă pe Duncan pentru totdeauna.

Nu se amăgea singură să creadă că, dacă ar fi fost alături de fiica ei, ar fi ajutat-o pe Gianna să trăiască. Trecerea prin Agonia Mirodeniei era o bătălie pur individuală, dar Murbella îşi dorea să fi fost acolo.

Corpurile s-au împrăştiat fără ceremonie pe nisipul moale. Dedesubt zărea mişcarea unor forme şerpuite, doi viermi mari atraşi de vibrațiile topterului sau de bufniturile trupurilor în cădere. Creaturile s-au înălțat cu gurile deschise şi au devorat trupurile, apoi au plonjat înapoi sub nisip.

Pilotul a ridicat topterul destul de sus ca să facă un viraj, în aşa fel încât Murbella să poată privi în jos şi să observe oribila freneziei a hrănirii. Pilotul a atins comunicatorul din ureche; a primit un mesaj, apoi i-a zâmbit slab lui palid Murbella.

— Maică Comandant, avem şi o veste bună, în sfârşit!

După ce a văzut şi ultimul trup anonim cum dispărea dedesubt, Murbella nu avea dispoziția necesară să se înveselească, dar a aşteptat.

— Una dintre aşezările noastre din adâncul deşertului a supraviețuit. Stația Shakkad. Erau destul de departe în nisip şi n-au avut niciun contact cu Citadela. Cumva au evitat atingerea virusului.

Murbella şi-a amintit de grupul mic de savanți şi de ajutoare din

afara planetei.

— Chiar eu i-am izolat, ca să lucreze. Vreau să rămână complet separați, fără niciun fel de contact! Dacă una singură dintre noi se apropie, îi putem contamina.

— Stația Shakkad n-are destule provizii ca să mai reziste mult. Poate am putea aranja să le aruncăm nişte pachete.

— Nu, nimic! Nu ne putem asuma riscul contaminării.

S-a gândit la acei oameni ca la unii care trăiesc în mijlocul unui câmp mortal de mine. Dar, odată ce trecea epidemia, poate că aceşti câțiva ar reuşi să trăiască. Doar o mână de oameni.

— Dacă rămân fără mâncare, ar trebui să-şi mărească aportul de melanj. Pot găsi destul ca să mai supraviețuiască măcar puțin. Chiar dacă unii dintre ei mor de foame, e mai bine decât să sucombe toți din cauza epidemiei ăsteia blestemate.

Pilotul n-a contrazis-o. În timp ce privea deşertul, Murbella şi-a dat seama ce deveniseră ea şi cu Surorile ei. A murmurat cu voce tare, dar cuvintele i-au fost acoperite de huruitul motoarelor:

— Suntem noii fremeni, iar această întreagă galaxie asediată e deşertul nostru.

Topterul a pornit în viteză înapoi către Citadelă, lăsând viermii să se ospăteze.

„Ura se naşte chiar din terenul fertil al vieții."

Zicală străveche

45

Non-nava se îndepărtase de tumultul de pe planeta Qelso, lăsând în urmă o parte dintre oameni, o parte dintre speranțe şi posibilități. Pe lumea aceea, Duncan îşi asumase un mare risc, îndrăznise să părăsească non-nava pentru prima dată în câteva decenii. Îşi dezvăluise prezența? Avea să fie Inamicul în stare să-i găsească acum, profitând de acel indiciu? Era posibil.

Deşi se hotărâse să nu se mai facă mic şi să se ascundă, Duncan n-avea intenția să aducă posibila distrugere asupra tuturor oamenilor de pe planeta asta. Avea să facă încă un salt, să-şi acopere urmele. Aşa că *Itaca* a riscat un alt salt nedirijat prin spațiul pliat. Asta fusese cu trei luni în urmă.

Prîntr-un hublou gros de plaz, Scytale privise cum Qelso se

micşora, apoi a dispărut brusc în neant. Nu-i fusese permis să pună piciorul afară din navă. Judecând după ceea ce văzuse, ar fi fost fericit să se aşeze pe planeta aceea, în ciuda deşertului în creştere.

Deşi îşi recăpătase amintirile, Scytale a descoperit că unei părţi din el îi era dor de tatăl, predecesorul lui, el însuşi. Mintea lui conţinea acum tot ce avea nevoie. Dar voia mai mult.

Cu noul său corp, Maestrul tleilaxu ar trebui să aibă la dispoziţie încă un secol înainte ca erorile genetice cumulative să-l facă să se prăbuşească din nou fizic. Destul timp să rezolve multe probleme. Dar, după trecerea unei sute de ani, avea să fie tot ultimul Maestru tleilaxu, singurul păstrător rămas al Marii Credinţe. Exceptând cazul în care putea folosi celulele Consiliului Maeştrilor, stocate în capsula lui anentropică. Într-o zi, poate că vrăjitoarele aveau să-i îngăduie să utilizeze cuvele axlod pentru scopul avut în vedere de deilaxu.

Pe Qelso se dăduse de ceasul morţii să se hotărască dacă să rămână acolo şi să creeze o nouă patrie pentru deilaxu. Putea construi laboratoarele şi instalaţiile corespunzătoare? Putea să recruteze discipoli dintre oamenii de acolo? Ar fi trebuit să-şi asume riscul? Tânărul Scytale studiase scripturile, meditase îndelung şi intens şi decisese în final să nu rămână, aceeaşi decizie la care ajunsese şi Rabinul. Pe Qelso, nu era probabil să aibă vreodată acces la tehnologia axlod de care avea nevoie. Decizia era perfect logică.

Recenta nefericire şi mânie a Rabinului nu era totuşi la fel de uşor de explicat. Nimeni nu-l forţase să aleagă. De când nava părăsise planeta şi deşerturile ei, bătrânul umbla de la un capăt la altul al coridoarelor şi îşi împrăştia nemulţumirea ca pe o otravă. Era singurul din neamul lui rămas la bord. La fel ca Scytale.

Bătrânul rabin mânca împreună cu ceilalţi refugiaţi şi bombănea despre cât de aspru era tratat şi cât de greu trebuia să le fie oamenilor săi să întemeieze un nou Sion fără îndrumarea lui. Garimi şi conservatoarele ei, cărora li se refuzase planeta cu forţa, nu arătaseră nici urmă de simpatie pentru plângerile lui.

Urmărind totul, Scytale a tras concluzia că Rabinul era genul de persoană care dădea vina pe cei din afară ca să se pună pe sine în poziţia de martir. Din moment ce nu voia să plece de lângă cuva axlotl care fusese Rebecca, se putea agăţa de ura împotriva

ordinului Bene Gesserit şi le învinuia pe ele în locul propriilor alegeri proaste.

Ei bine, gândea Scytale, exista cu siguranță destulă ură pentru toată lumea.

În apartamentul lui personal, Wellington Yueh îşi cerceta imaginea în oglindă, fața palidă, buzele închise la culoare, bărbia ascuțită. Chipul îngust era mai tânăr decât cel la care amintirile îi spuneau să se aştepte, dar încă recognoscibil. De când îşi recăpătase amintirile, îşi lăsase părul negru să crească destul de mult încât să-l poată prinde într-un inel improvizat al şcolii Suk.

Cu toate acestea, nu se accepta pe sine cu totul. Mai era un singur pas critic de făcut.

Ținea în mână un ac pentru trasat, care nu se ştergea, plin cu cerneală neagră menită să lase o urmă permanentă. Nu tocmai un tatuaj şi fără niciun implant sau accesoriu al Condiționării Imperiale profunde, dar destul de aproape. Mâinile nu-i tremurau, liniile trasate dovedeau încredere în sine.

Sunt doctor Suk, chirurg. Pot să desenez o formă geometrică simplă.

Un diamant, vizibil pe frunte, perfect centrat. Fără şovăire, a tras încă o linie, a făcut legătura cu celelalte linii şi a umplut desenul de pe pielea frunții. Când a terminat, s-a examinat din nou. Din oglindă îl privea Wellington Yueh, doctor Suk şi medic personal al Casei Vernius şi apoi al Casei Atreides.

Trădătorul.

A lăsat acul deoparte, s-a îmbrăcat într-o uniformă curată de doctor şi s-a îndreptat spre centrul medical. La fel ca bătrânul Rabin, era la fel de calificat ca orice doctoriță Bene Gesserit să monitorizeze pacienți şi să aibă grijă de cuvele axlotl.

De curând, Sheeana începuse să crească un alt ghola, ca parte a programului ei, folosind celule din tubul anentropic al Maestrului deilaxu. Acum, că Stilgar şi Liet-Kynes plecaseră, simțea că era justificat un asemenea pas. Se agăța de pretextul siguranței pentru a refuza să dezvăluie identitatea copilului care se dezvolta în cuva axlotl.

Surorile Bene Gesserit încă susțineau că aveau nevoie de ghola, deşi nu puteau explica limpede de ce. Succesul cu restaurarea amintirilor vieților precedente la Yueh, Stilgar şi Liet-Kynes nu dusese încă la realizări asemănătoare cu ceilalți ghola. Unele dintre vrăjitoare, în special Instructoarea Superioară Garimi,

continua să-şi exprime rezervele cu privire la redeşteptarea Jessicăi şi a lui Leto al II-lea, din cauza crimelor lor trecute. Aşa că în continuare încercaseră să-l trezească pe Thufir Hawat.

Yueh nu ştia ce făcuseră vrăjitoarele în încercarea de a doborî zidurile lui Hawat, dar se acțiunea se întorsese împotriva lor. În loc să se trezească, Hawat intrase în convulsii. Bătrânul Rabin fusese prezent şi se grăbise să se ocupe de tânărul ghola de şaptesprezece ani; le împinsese pe Surori deoparte şi le mustrase pentru riscurile nesăbuite pe care şi le asumaseră.

Dar Yueh, la fel ca Scytale, îşi avea deja vechile cunoştințe. Nu mai era copil, nu mai aştepta să *devină* ceva. Într-o zi îşi adunase curajul şi-o implorase pe Sheeana să-l pună la treabă.

— Voi, vrăjitoarelor, m-ați obligat să-mi amintesc fosta mea viață. V-am implorat să n-o faceți, dar ați insistat să mă treziți. Împreună cu amintirile şi cu vinovăția vin şi nişte talente folositoare. Lăsați-mă să lucrez din nou ca doctor Suk.

La început, nu era sigur că Surorile Bene Gesserit aveau să fie de acord, în special având în vedere amenințarea constantă din partea sabotorului necunoscut, dar când Garimi a obiectat automat, de dragul de a se contrazice, Sheeana s-a hotărât să-l susțină. I s-a acordat permisiunea să facă ture în centrul medical, atâta vreme cât rămânea sub supraveghere.

La intrarea în camera principală a cuvelor axlotl, două femei din echipa de securitate l-au scanat cu atenție pe Yueh, apoi i-au făcut semn să treacă. Niciuna dintre ele nu a făcut vreo remarcă privind noua pată în formă de diamant de pe fruntea lui. S-a întrebat dacă îşi mai amintea cineva ce simbolizase cândva acel semn.

În tăcere, cu un aer preocupat, şi-a văzut de inspecția cuvelor axlotl sănătoase. Câteva produceau melanj pentru rezervele navei, dar una era însărcinată în mod vizibil. Acest copil ghola fară nume se dezvolta sub o securitate mult mai strictă. Yueh era convins că nu era o a doua încercare cu Gurney Halleck, Xavier Harkonnen sau Serena Butler. Nici nu urma să fie un duplicat al lui Liet-Kynes sau al lui Stilgar.

Nu, Sheeana experimenta cu altcineva, cineva despre care credea că ar putea ajuta în mod spectaculos nava *Itaca.*

Cunoscând firea impetuoasă a Sheeanei, Yueh se temea de cine ar fi putut fi bebeluşul. Surorile nu erau imune la alegeri proaste (aşa cum dovediseră când îl aduseseră *pe el* înapoi!). Nu-i venea

să creadă că vreuna dintre femei îşi închipuise că *el* putea fi salvator sau erou şi totuşi fusese unul dintre primele lor experimente. Judecând după asta, dacă vrăjitoarele erau curioase să studieze personalități abjecte din paginile negre ale istoriei? Împăratul Shaddam? Contele Fenring? Rabban Bestia? Chiar dispreţuitul baron Harkonnen în persoană? Yueh îşi imagina deja scuzele Sheeanei. Avea să insiste că până şi personalitățile cele mai rele aveau potențialul de a furniza informații neprețuite.

Ce şerpi or să dezlănțuie printre noi?

În centrul medical principal, departe de cuve, l-a găsit pe bătrânul Rabin, care bombănea în timp ce asambla o trusă medicală portabilă. De când refuzase să rămână pe Qelso cu oamenii lui, zăbovea ore la rând lângă cuva pe care o numea Rebecca. Deşi detesta ceea ce i se făcuse, părea uşurat că nu fusese ea cea în care se implantase noul ghola.

Nedorind să-l lase pe Rabin să rămână prea multă vreme în apropierea cuvelor axlod, Surorile îi dăduseră diverse sarcini care să-l țină ocupat.

— O să-i fac un set de teste lui Scytale, a pufnit bătrânul, începând să se retragă din centrul medical. Sheeana vrea să-l consult iar.

— Pot face asta în locul tău, Rabbi. N-am cine ştie ce treburi aici.

— Nu. Să înfig ace în tleilaxu e una dintre puținele mele plăceri zilele astea.

A fixat cu privirea pe noul semn în formă de diamant al lui Yueh, dar a nu comentat nimic.

— Vino cu mine.

Rabinul l-a luat strâns de braț pe Yueh şi l-a condus pe coridoare, departe de Surorile Bene Gesserit amenințătoare. Când au ajuns destul de departe ca să se simtă în siguranță, bătrânul s-a aplecat spre el şi a vorbit pe ton conspirativ:

— Sunt sigur că Scytale e sabotorul, deşi n-am găsit încă nicio dovadă. Mai întâi bătrânul, iar acum înlocuitorul lui ghola. Sunt toți la fel. Cu amintirile redeşteptate, tânărul Scytale îşi continuă munca perfidă de a ne distruge nava. Cine poate avea încredere într-un tleilaxu?

Cine poate avea încredere în oricine? – a gândit Yueh.

— De ce ar vrea să facă rău navei?

— Ştim că are el vreo schemă murdară. Intreabă-te de ce ar stoca celule de Dansatori-Față în tubul lui anentropic, la un loc

cu toate celelalte, inclusiv ale tale. De ce ar avea nevoie de ele? Nu ți se pare destul de suspect?

— Celulele au fost confiscate şi puse bine de Sheeana. Nimeni n-a avut acces la ele.

— Poți fi sigur? Poate vrea să ne omoare pe toți, ca să-şi refacă o armată de Dansatori-Față.

Rabinul a clătinat capul. În spatele ochelarilor, ochii înroşiți trădau mânie.

— Şi asta nu-i tot. Vrăjitoarele au propriile scheme. De ce crezi că nu vor să dezvăluie identitatea noului copil ghola? Măcar Duncan Idaho ştie cine creşte în acea *cuvai*

A întins gâtul, a aruncat o privire înapoi către centrul medical, atent la camerele de supraveghere.

— Însă tu ai putea să afli.

Yueh era perplex şi curios, dar nu i-a spus Rabinului că avea şi el o parte dintre aceste îndoieli.

— Cum? Nici mie nu vor să-mi spună.

— Dar nici nu te urmăresc aşa cum mă urmăresc pe mine! Vrăjitoarele se tem c-am să fac ceva care să pună bețe-n roate programului, dar acum, că ți-ai recăpătat amintirile, eşti micul lor ghola de încredere.

Rabinul i-a strecurat un mic disc de polimer încapsulat, cu o bucățică de substanță transparentă în mijloc.

— Tu ai acces la scanere. Astea sunt mostre de celule din cuva gravidă de acolo. Nu m-a văzut nimeni când l-am luat, dar nu îndrăznesc să fac singur analiza.

Yueh furişat discul în buzunar.

— Chiar vreau să ştiu?

— Îți poți permite să nu ştii? Las asta la latitudinea ta.

Rabinul s-a strecurat mai departe, murmurând. Cu trusa lui medicală portabilă, şi-a târât picioarele mai departe, către cabina tleilaxului.

Mostra atârna greu în buzunarul lui Yueh. De ce Surorile ar păstra secretă identitatea noului ghola? Ce puneau la cale?

A avut nevoie de câteva ore ca să găsească ocazia de a se strecura într-unui dintre laboratoarele mici ale non-navei. Ca doctor Suk, avea permisiunea să folosească aparatura. Chiar şi aşa, a lucrat de repede a putut, trecând mica mostră din cuva axlotl prîntr-un catalog de ADN. A comparat celulele din ghola care creştea cu identificatorii care fuseseră rulați cu ani în urmă,

când Surorile evaluaseră prima oară materialul din capsula anentropică a lui Scytale.

Yueh a găsit destul de repede o potrivire şi, când a aflat răspunsul, a avut o reacţie fizică de scârbă.

— Imposibil! N-ar îndrăzni!

Dar în adâncul inimii, când şi-a amintit tortura pe care-o folosise Sheeana ca să-i trezească amintirile, n-a mai avut nicio îndoială că vrăjitoarele ar fi făcut orice. Acum înţelegea de ce Sheeana refuza să dezvăluie identitatea acelui ghola.

Chiar şi aşa, alegerea în sine n-avea niciun sens. Surorile aveau numeroase alte opţiuni. Mai bune. De ce să nu încerce iar să-l readucă pe Gurney Halleck? Sau pe Ghanima, ca tovarăşă pentru bietul Leto al II-lea? În ce scop era posibil să aibă nevoie, s-a cutremurat, de *Piter de Vries'!*

Pentru că Bene Gesseritului îi plăcea să se joace cu jucării primejdioase, să învie oameni ca să servească drept piese de şah în marele lor joc. Cunoştea soiul de întrebări pe care le urmăreau, doar ca să-şi satisfacă infernala curiozitate. Era structura genetică a lui Piter de Vries coruptă sau era diabolic din cauză că fusese „strâmbat" de tleilaxu? Cine să gândească ca un Inamic mai bine decât un Harkonnen? Exista vreo dovadă care să sugereze că un nou Piter de Vries avea să se dovedească malefic, la fel ca înainte, dacă n-avea să fie expus influenţei corupătoare a baronului?

Şi-o putea închipui pe Sheeana cum se încrunta la el cu condescendenţă.

— Mai avem nevoie de un mentat. Tu, dintre toţi, Wellington Yueh, n-ar trebui să reproşezi unui ghola crimele trecutului din fosta lui viaţă.

Tot nu-i venea să creadă. A închis ochii strâns şi falsul tatuaj cu diamant de pe frunte a părut să ardă. Şi-a amintit cum fusese silit să se uite cum Wanna îndura tortura nesfârşită din mâinile mârşavului mentat. Şi pe omul care înfigea un cuţit adânc în spatele lui, apoi ştergea lama. *Piter de Vries!*

Simţea încă oţelul ascuţit care-i sfâşia organele, o rană mortală, una dintre ultimele amintiri ale primei lui vieţi. Râsul lui Piter reverbera, alături de ţipetele Wannei în camera agoniei... şi Yueh era incapabil s-o ajute.

Piter de Vries?

Yueh s-a clătinat, fiind cu greu capabil să digere informaţia. Nu

putea permite renaşterea unui asemenea monstru.

Câteva zile mai târziu, Yueh a intrat în centrul medical şi a păşit spre singura cuvă însărcinată. În acest moment era doar un bebeluş nevinovat. Chiar dacă era de Vries, acest copil ghola nu comisese niciuna dintre crimele originalului.

Dar o s-o facă! E deformat, malefic, rău. Surorile aveau să-l crească şi să insiste să-i declanşeze amintirile. Atunci avea să se întoarcă!

Şi totuşi Yueh era prins în capcana propriei logici anterioare. Dacă ghola Piter, de fapt, *toți* ghola erau incapabili să scape din lanțurile sorții, n-ar fi la fel şi pentru Yueh? Prin urmare, era Yueh destinat să-i trădeze pe toți? Avea să fie condamnat să facă o altă greşeală îngrozitoare sau trebuia să sacrifice totul ca să împiedice unul? Se gândise să-i ceară sfatul Jessicăi, dar decise să n-o facă. Asta era povara lui, hotărârea lui.

Folosind mostra Rabinului, a rulat scanarea genetică în particular şi a văzut rezultatul. Trebuia să acționeze singur. Deşi era doctor Suk, instruit şi condiționat să salveze vieți, uneori moartea unui monstru era necesară pentru a salva mulți nevinovați.

Piter de Vries!

Indirect, provocase moartea lui de Vries prima dată, când îi dăduse ducelui Leto dintele cu gaz otrăvitor. Yueh eşuase din atât de multe puncte de vedere, provocase atâta suferință şi dezamăgiri. Până şi Wanna ar fi detestat ce-şi făcuse lui însuşi şi Atreizilor.

Acum, totuşi... a doua viață, a doua şansă. Wellington Yueh putea îndrepta lucrurile. Fiecare dintre copiii ghola reînviați avea, se presupune, un scop important. Era convins că acesta era al lui.

Diamantul negru desenat de mână care-i păta fruntea sporea povara, în timp ce Yueh se lupta să ia o decizie. În amintirile recuperate, vedea cu limpezime când devenise cu adevărat doctor Suk, când trecuse prin-tr-un întreg program de Condiționare Imperială şi făcuse jurământul oficial: „Un Suk nu trebuie să ia viața unui om”.

Şi totuşi jurământul lui Yueh fusese subminat din cauza Harkonnenilor. Din cauza lui *Piter de Vries.* Ce ironie că încălcarea angajamentului său Suk îi îngăduia acum să distrugă chiar omul care frânsese acea condiționare! Avea libertatea să

ucidă.

Yueh avea deja instrumentul morții în buzunarul costumului. Planurile erau pregătite şi n-avea să-şi asume niciun risc. Din moment ce camerele de supraveghere încă monitorizau centrul medical şi cuvele axlod, Yueh nu putea face acest lucru în secret, aşa cum făcuse adevăratul sabotor. Odată ce acționa, toți de la bordul *Itacăi* aveau să ştie cine a omorât ghola de Vries. Şi avea să înfrunte consecințele.

Când traversa încăperea, pe frunte i s-a adunat transpirația. Cu ochii pătrunzători ai gărzii Bene Gesserit care-l urmărea, nu putea amâna sau afurisitele de vrăjitoare i-ar fi putut detecta neliniştea, clipele de nervozitate. A scos dispozitivul, a întors un disc, ca pentru a-l recalibra, apoi a introdus sonda în cuva gravidă, aşa cum ar fi făcut ca să ia o mostră biologică. Astfel, a administrat o doză letală de otravă cu acțiune rapidă. Până acum, nimeni nu bănuia nimic.

Asa. Gata. Cum nu se putea mai potrivit, de Vries fusese expert în otrăvuri ingenios amestecate. Şi nu era disponibil niciun antidot pentru această toxină; Yueh avusese grijă de asta. În câteva ore, nenăscutul de Vries avea să se zbârcească şi să moară. Alături de cuvă, din nefericire. Dar nu putea evita acest lucru. Un sacrificiu necesar.

În timp ce părăsea camera, a zâmbit sumbru şi a grăbit pasul. De mâine nu mai putea fi vorba să se ascundă. Thufir Hawat şi basharul Teg aveau să urmărească hologramele de supraveghere şi să interogheze gărzile. Aveau să ştie cine o făcuse. Spre deosebire de adevăratul sabotor, nu putea şterge imaginile. Avea să fie prins.

În ciuda faptului că ştia acest lucru, Yueh era mulțumit de el însuşi pentru prima oară de la redeşteptare. În sfârşit, savura gustul, care-i scăpase până acum, al ispăşirii.

⸗

„Trimiteți o echipă de constatare pe Buzzell ca să aflați de ce au scăzut atât de drastic exporturile de gemone. Această deficiență de aprovizionare, asociată cu scăderea abruptă a producției de melanj ca urmare a molimei din Canonicat, este extrem de suspectă, în special în lumina faptului că vrăjitoarele sunt implicate în ambele întreprinderi. Am învățat de-a lungul mileniilor să nu le credem pe cuvânt!”

46

Acum, că intrase în posesia unei mostre de ultramirodenie, Khrone ştia exact ce trăia în mările fertile de pe Buzzell. Cu siguranţă, Navigatorii aveau o schemă neaşteptată acolo, dăduseră drumul unei noi rase de viermi producători de melanj. Conducătorului miriadei Dansatorilor-Faţă nu-i păsa prea mult de pierderea veniturilor în gemone, dar în deghizarea lui de funcţionar al CHOAM, trebuia să simuleze o neplăcere extremă.

— Monştri?

În picioare, pe docul principal, i-a aruncat femeii pe nume Corysta o privire nimicitoare.

— Şerpi de mare? N-aţi găsit nişte scuze mai bune pentru incompetenţa voastră?

Khrone s-a încruntat către mare şi şi-a strâns în jurul umerilor roba de serviciu, închisă la culoare. În larg înotau fibieni precauţi, care se scufundau să recolteze nestematele din bancurile de cholistere, multe dintre ele deja devorate de viermii de mare flămânzi, în creştere. Ambarcaţiuni blindate patrulau în golfuleţe, deşi s-ar fi dovedit cu siguranţă nesemnificative dacă una dintre creaturile enorme s-ar fi hotărât să atace.

Cucernica Maică Corysta se ţinea dreaptă, surprinzător de puţin intimidată de falsul funcţionar.

— Nu-i o scuză, domnule. Nimeni nu ştie de unde-au apărut viermii sau de ce au apărut acum, dar sunt adevăraţi. Nave de vânătoare ale Ghildei au tras la ţărm o carcasă, dacă vrei s-o vezi.

— Absurd. O asemenea poveste e vizibil în interesul Noii Comunităţi.

Fără să-i ia în seamă protestele, i-a făcut semn Corystei să-l însoţească de-a lungul potecii pietroase de pe ţărm. Pantofii îi scrâşneau pe pietrele sfărâmate. A păşit într-o băltoacă, a privit încruntat la picioare şi a mers mai departe.

— CHOAM bănuieşte că aţi creat un deficit fals pentru a creşte preţurile. Aveţi obligaţii financiare. De ani întregi, Comunitatea a comandat nave, arme şi provizii militare extrem de costisitoare. Aveţi pierderi colosale.

— Sunt pierderile *omenirii,* domnule, a ripostat tăios Corysta.

— Iar acum, chiar Canonicatul, îngenuncheat de o molimă. Se pare că Noua Comunitate nu-şi mai poate îndeplini obligaţiile

financiare. Aşadar CHOAM nu mai consideră că prezentaţi un risc de credit bun.

Corysta s-a răsucit în briza marină proaspătă.

— Acestea sunt probleme pe care ar trebui să le discuţi cu Maica Comandant.

— *Ar trebui,* dar, din moment ce se află pe o planetă în carantină, nu prea pot să-i fac o vizită, nu-i aşa? Comunitatea voastră se destramă în urma atacurilor externe şi a dezbinării interne.

Femeile stăteau pe rampele de plazton de pe marginea apei ca să primească fibienii obosiţi, care purtau o plasă plină cu gemone mici, diforme.

Khrone şi-a dat seama Dintr-o privire că erau de slabă calitate, dar cel puţin făceau parte Dintr-un transport pe care putea pune mâna în calitate de plată cu termenul depăşit.

— Fibienii voştri se tem de monştrii marini? Nu se pot duce la bancuri mai bogate de scoici?

— Recoltează ce pot, domnule. Nu există bancuri mai bogate. Monştrii au mâncat multe dintre cholistere. Recoltele noastre subacvatice sunt devastate. Şi, da, e de înţeles că fibienii sunt speriaţi. Mulţi au fost masacraţi.

Corysta l-a privit cu răceală, iar Khrone i-a apreciat oţelul din expresie; îi impunea respect.

— Avem filmări holografice şi cu asta, dacă te îndoieşti de mine.

— Nu contează dacă îţi cred povestea sau nu. Vreau doar să ştiu ce intenţionează Comunitatea să facă în privinţa asta.

Khrone ştia că femeile nu puteau face nimic. Până la urmă, viermii de mare aveau să distrugă economia bazată pe gemone a Buzzellului şi să facă astfel să dispară încă una dintre monedele de schimb ale Maicii Comandant, chiar când avea nevoie cu disperare să cumpere loialităţi şi să-şi asigure echipament.

Ţinute în întuneric, Surorile exilate nu înţelegeau încă adevăratul potenţial al acestor viermi. Atributele chimice primare ale noului melanj furat de pe Buzzell erau de o mie de ori mai eficiente asupra receptorilor nervoşi umani. O, chiar avea să fie foarte bine!

S-a întrebat dacă Ghilda Spaţială ştia măcar de transspaţialul distrus al lui Edrik. Era posibil să nu fi aflat. Oricum, dispăruseră atâţia Navigatori, ce mai conta unul? Dacă era necesar, Khrone putea să planteze pe ici, pe colo câteva indicii care să arunce vina pierderii asupra unui atac al flotei militare a maşinilor gânditoare. În lipsă de altceva, Omnius era un bun ţap ispăşitor.

Miriada Dansatorilor-Faţă îşi înfipsese cârligele peste tot. Ixienii construiau presupuse arme şi goleau cuferele Canonicatului de mirodenie; acum averea în gemone a Comunităţii dispărea şi ea. Ghilda se baza în întregime pe dispozitive de navigaţie computerizate pentru navele noi, iar Navigatorii n-aveau nicio sursă de melanj.

Toţi duşmanii Dansatorilor-Faţă urmau să se prăbuşească. Avea el grijă de asta. Rătăciţii deilaxu şi Maeştrii originari fuseseră deja nimiciţi. Pe ixieni îi avea în buzunar. Urmau Noua Comunitate, Ghilda şi toată omenirea. La sfârşit, când el şi trepăduşii lui aveau să învingă maşinile gânditoare, n-avea să mai rămână nimic în afara Dansatorilor-Faţă, iar asta era de-ajuns.

Mulţumit de sine, Khrone a pornit de-a lungul docului şi a smuls plasa cu gemone de la femeile care încercau să le sorteze.

— Producţia voastră a scăzut drastic şi prea mulţi comercianţi ai CHOAM au plecat cu mâna goală.

Corysta zăbovea la mică distanţă în urma lui.

— Sper să angajez vânători mercenari care să ia urma viermilor de mare. E posibil să găsim ceva interesant, poate ceva mai valoros decât gemonele.

Prin urmare, femeia avea deja bănuieli cu privire la ultramirodenie.

— Mă îndoiesc, a replicat el.

Khrone a luat plasa cu gemone brute şi s-a întors la terenul de aterizare. Luând în considerare imensa tablă de joc, a hotărât că venise timpul să se îndrepte către inima imperiului maşinilor gânditoare. Avea să-i livreze ultramirodenia lui Omnius şi să lase hipermintea să-şi continue visul nebunesc de a-şi crea şi controla propriul Kwisatz Haderach.

N-avea să-l ajute până la urmă.

⸗

„Credem că mărturisirea ar trebui să ducă la iertare şi la ispăşire. Cu toate acestea, de obicei nu duce decât la şi mai multe acuzaţii.”

Dr. Wellington Yueh, consemnare criptată

47

Camera cuvelor axlotl mirosea respingător a moarte. Duncan nu

reuşea să-şi smulgă privirea de la carnea nemişcată, rece, a cuvei şi de la semnele clare de necroză. Furia şi neajutora-rea îi rodeau măruntaiele. Şi cine ar fi fost copilul? Sheeana nici măcar nu-i spusese. Afurisitele astea de Bene Gesserit şi secretele lor!

— Nu atingeți nimic, a avertizat Teg. Aduceți-mi imediat toate imaginile de securitate. De data asta o să găsim sabotorul.

Una dintre Surori a plecat în grabă să facă rost de înregistrări.

Între timp, tânărul Thufir a închis zona din jurul cuvei devastate de otravă şi a nenăscutului ghola cu un cordon. Refăcut aproape complet după încercarea de declanşare a memoriei care mersese atât de spectaculos de prost, urma acum cu strictețe metodele învățate de la bashar. Otrava corozivă distrusese cu totul fetusul în creştere şi apoi rosese peretele pântecului care ținea făptura în viață. Cuva căzuse cumva pe podea şi băltoace gălbui se prelingeau în jurul cărnii moarte.

Sheeana se întoarse către una dintre Surori.

— Aduceți-o pe Jessica. Imediat.

Duncan a privit-o tăios.

— De ce Jessica? E suspectă?

— Nu, dar o să fie afectată de asta. Poate că nici n-ar trebui să-i spun... în scurtă vreme, Teg a primit un holotub de supraveghere de la una

dintre Surorile Bene Gesserit.

— O să scanez fiecare secundă. Trebuie să fie vreo dovadă care să indice trădătorul dintre noi.

— Nu-i nevoie. Eu am omorât ghola.

Vocea unui tânăr. Cu toții s-au răsucit să se uite la dr. Wellington Yueh, care afişa o figură înverşunată.

— Am fost obligat.

Thufir s-a mişcat repede să-l apuce de braț, iar Yueh nu s-a opus. A rămas neclintit, gata să răspundă întrebărilor care urmau să tabere asupra lui.

— Puteți să mă pedepsiți, dar nu vă pot lăsa să prăsiți încă un mentat strâmb. Piter de Vries n-ar fi provocat decât vărsare de sânge şi suferință.

În timp ce Duncan a priceput imediat implicațiile confesiunii lui Yueh, Sheeana părea perplexă.

— Piter? Ce tot vorbeşti?

Yueh nu s-a zbătut în strânsoarea fermă a lui Thufir.

— Am văzut răul cu ochii mei şi nu vă pot îngădui să-l aduceți

înapoi. Niciodată!

Chiar în acel moment, tânăra Jessica, cu răsuflarea tăiată, s-a repezit înăuntru cu Alia, în vârstă de trei ani, după ea. Alia avea privirea atentă, însufleţită, plină de maturitate şi înţelegere pe care n-ar fi trebuit să le aibă. Ţinea în braţe o păpuşă dolofană care semăna remarcabil de bine cu o versiune juvenilă a grasului baron Harkonnen. Unul dintre braţele păpuşii era aproape rupt. Leto al II-lea venea în urma bunicii sale, curios şi îngrijorat.

Sheeana tot nu înţelegea.

— Ce are de-a face Piter de Vries cu toate astea? Yueh a făcut o strâmbătură dezgustată.

— Nu încerca să-mi distragi atenţia cu minciuni! Ştiu cine era ghola acela!

— Bebeluşul acela nu era Piter de Vries.

Sheeana a rostit cuvintele pe ton normal.

— Ar fi fost ducele Leto Atreides.

Yueh arăta ca lovit de topor.

— Nu era nicio îndoială! Am rulat o comparaţie genetică! Jessica asculta din pragul uşii, cu chipul luminat de o scânteie de speranţă înainte de a se prăbuşi în tristeţe.

— Leto *al meu?*

Yueh a încercat să se lase în genunchi, dar Thufir îl ţinea în picioare.

— Nu! Nu se poate!

Cu înţelegere acută de adult, Alia a încercat s-o ia de mână pe mama ei, dar Jessica s-a tras de lângă cei doi copii ca să se uite de sus, furioasă, la doctorul Suk.

— L-ai omorât pe ducele meu? *Iar?* El s-a prins cu mâinile de cap.

— Nu se poate. Am văzut chiar eu rezultatele. Era Piter de Vries. Thufir Hawat a ridicat bărbia.

— Măcar ne-am găsit sabotorul.

— Nu l-aş fi omorât niciodată pe duce! Îi iubeam pe Leto...

— Iar acum l-ai asasinat a doua oară, l-a săgetat Jessica, fiecare cuvânt tăios ca un ţurţure de gheaţă. Leto, Leto al meu...

În cele din urmă, comentariul lui Thufir a părut să-şi facă efectul.

— Dar nu i-am omorât pe ceilalţi trei ghola şi n-am făcut niciun rău cuvelor lor! N-am comis niciun alt sabotaj!

Teg a zis:

— Cum să te credem? Asta o să ceară mult mai multe investigații. O să trec în revistă toate dovezile în lumina acestei noi informații.

Sheeana era clar tulburată, dar cuvintele ei au surprins pe toată lumea.

— Propriul simț al adevărului mă îndeamnă să-l cred.

Cuva de carne şi fetusul nenăscut zăceau pe podea şi se descompuneau chimic. Dâre negre acopereau toate țesuturile şi se răspândeau în băltoaca din jur. Yueh se lupta să se arunce în corozivul toxic, ca şi cum ar fi putut să se sinucidă astfel.

Cu o strânsoare de fier, Thufir l-a ținut departe.

— Nu încă, *Trădătorule.*

— Nimic bun n-o să iasă din toate astea, s-a auzit vocea Rabinului din cadrul uşii centrului medical.

Nimeni nu-l auzise sosind. Cu disperare, Yueh se uita la el.

— Am testat mostrele pe care mi le-ai dat tu... copilul era de Vries! Bătrânul s-a dat înapoi ca o pasăre speriată. A părut indignat la simpla sugestie că l-ar fi putut provoca pe tânărul instabil.

— Da, ți-am dat o mostră pe care am obținut-o din laboratorul axlod. Dar am pus doar o întrebare şi nu ți-am sugerat niciodată să comiți un asasinat! Asasinat! Eu sunt un om al lui Dumnezeu, iar tu eşti doctor, doctor Suk! Cine şi-ar fi închipuit...

A clătinat din cap. Barba lui sură arăta deosebit de zburlită în această zi.

— Cuva pe care-ai omorât-o putea să fie Rebecca! N-aş fi sugerat niciodată aşa ceva!

Toți cei din cameră au schimbat priviri, s-au pus de acord în tăcere că Yueh trebuia să fie până la urmă sabotorul.

— N-am fost eu, a insistat el. Nu în celelalte dăți. De ce-aş recunoaşte asta, dar aş nega celelalte? Crima e aceeaşi.

— Nu-i deloc aceeaşi, a spus cu un nod în gât Jessica. Acesta era ducele meu...

S-a întors şi a plecat, în timp de Yueh privea implorator în urma ei.

⸗

„Fiecare ființă umană, indiferent cât de altruistă sau de paşnică pare, are în ea capacitatea de a comite violențe îngrozitoare. Găsesc această calitate de-a dreptul fascinantă, în special pentru

că rămâne latentă perioade îndelungate şi apoi se declanşează. De exemplu, gândiți-vă la femeile care, în mod tradițional, sunt docile. Când aceste dătătoare de viață se hotărăsc, în schimb, să ia vieți, puteți asista la o ferocitate minunată.”

Erasmus, note de laborator

48

În Canonicat, întâlnirea Cucernicelor Maici a degenerat repede până a ajuns la intenții asasine. Kiria, cu flăcări în ochi, a îmboldit caniscaunul să plece de sub ea când s-a ridicat în picioare.

— Maică Comandant, trebuie să accepți anumite fapte. Canonicatul e mai mult decât decimat. Ixienii tot n-au produs Anihilatoarele pe care le-au promis. Pur şi simplu, n-avem cum să câştigăm lupta. De îndată ce recunoaştem asta, putem începe să facem planuri mai realiste.

Cu ochi întunecați, Murbella s-a uitat calmă la fosta Onorată Matre.

— Cum ar fi?

Maica Comandant se ocupa de atât de multe şi interminabile crize, obligații şi probleme de nerezolvat, încât abia reuşea să se concentreze asupra rapoartelor care veneau din Citadela aproape goală.

Molima trecuse peste Canonicat, aşa că toți cei care trebuiau să moară erau deja morți. Cu excepția locuitorilor izolați de la Stația Shakkad din adâncul deşertului, singurii supraviețuitori de pe planetă erau Cucernice Maici.

În tot acest timp, maşinile gânditoare continuau să avanseze prin spațiu şi pătrundeau tot mai adânc în Vechiul Imperiu, deşi, când trimiseseră sonde de cercetare şi molime aici în Canonicat, îşi întrerupseseră progresul până atunci previzibil. Omnius înțelegea probabil semnificația Noii Comunități; o victorie-cheie aici putea opri luptele răzlețe ale restului omenirii.

— Să luăm ce avem nevoie, răspunse Kiria, să ne copiem arhivele şi să dispărem în marele necunoscut ca să creăm colonii-sămânță. Maşinile gânditoare sunt implacabile, dar noi putem fi rapide şi imprevizibile. Pentru supraviețuirea omenirii şi menținerea Comunității, trebuie să ne împrăştiem, să ne reproducem şi să *rămânem în viață.*

Celelalte Cucernice Maici le urmăreau cu prudență. Furia

clocotea înăuntrul Murbellei.

— Abordările astea vechi s-au dovedit de nenumărate ori a fi fost greşite. Nu putem supravieţui doar fugind sau înmulţindu-ne mai repede decât reuşeşte să ne omoare Omnius.

— Multe Surori cred la fel ca mine, adică cele care mai trăiesc. Ne-ai condus aproape un sfert de secol şi politica ta a dat greş. Cea mai mare parte a Canonicatului e moartă. Criza asta ne sileşte să luăm în considerare noi opţiuni.

— Vrei să spui vechi opţiuni. Ne-aşteaptă prea multe de făcut ca să luăm de la capăt dezbaterea asta obosită. Testul de identificare pentru genomul Dansatorilor-Faţă e gata de distribuţie? Testul acela e critic pentru toate guvernele planetare cheie. Savanţii noştri au studiat cadavrele vreme de săptămâni şi trebuie să trimitem...

— Nu schimba subiectul, Maică Comandant! Dacă nu iei decizia raţional, dacă nu vezi că trebuie să ne adaptăm la circumstanţe, atunci te provoc la luptă pentru conducere.

Uluită, Laera s-a depărtat de masă, în timp ce Janess îşi privi mama fără nicio urmă de emoţie. După ce molima se epuizase, femeia bashar se întorsese din bătăliile de la periferie.

Murbella şi-a îngădui un surâs rece când s-a întors cu faţa la Kiria. Vocea îi era tăioasă ca un bisturiu.

— Credeam c-am terminat cu absurditatea asta de ani buni.

Se luptase cu numeroase concurente şi le omorâse pe toate. Dar Kiria era gata s-o pună din nou la încercare.

— Alege-ţi momentul şi locul.

— Să aleg? Aşa faci mereu, Maică Comandant: amâni ceea ce trebuie făcut acum.

Într-o explozie de mişcări la fel de rapidă precum viteza cu care se transmiteau impulsurile nervoase, Kiria a sărit şi a repezit un picior în faţă. Murbella s-a răsucit, coloana i s-a flexat spre spate cu o supleţe care a surprins-o chiar şi pe ea. Muchia mortală a piciorului Kiriei a ajuns la un fir de păr distanţă de ochiul ei stâng. Atacatoarea a aterizat în picioare, gata să se lupte mai departe în sala de consiliu.

— Nu ne putem alege timpul şi locul pentru luptă. Trebuie să fim mereu gata, să ne *adaptăm* mereu.

S-a repezit iar înainte, cu ambele mâini întinse, cu degetele rigide ca nişte ţăruşi de lemn, ca să le înfigă în gâtul Murbellei.

Aceasta s-a răsucit, ca să se dea la o parte din faţa atacului

Kiriei. Înainte ca adversara ei să apuce să-şi tragă mâna la loc, Murbella a apucat-o de braţ şi, adăugând propriul impuls, a facut-o pe Kiria să-şi piardă echilibrul şi a izbit-o de masa de consiliu, împrăştiind foi de cristal ridulian. Kiria s-a rostogolit şi a căzut peste un caniscaun. Cu un reflex furios, pumnul ei a străpuns pielea îmblănită a paşnicului animal şi i-a vărsat sângele pe podea. Piesa de mobilă vie a murit scoţând doar un scâncet de spaimă şi durere.

Murbella a sărit pe masă şi a tras un şut într-un holoproiector, pe care l-a trimis în direcţia adversarei. Muchia ascuţită a dispozitivului a nimerit-o pe Kiria în frunte şi i-a făcut o tăietură care a început să sângereze abundent. Maica Comandant s-a ghemuit, gata să se apere de un atac frontal, dar Kiria s-a lăsat în jos sub masă, a împins-o în sus cu spatele şi a răstumat-o. Când Murbella a căzut, Kiria a plonjat peste masa cu picioarele în sus şi a căzut peste Maica Comandant. Şi-a înfăşurat mâinile vânjoase în jurul gâtului Murbellei, într-o metodă primitivă, dar eficace de asasinat.

Cu degetele ţepene, Murbella a împins-o pe Kiria într-o parte cu destulă forţă ca să-i fractureze două coaste, dar a simţit, în acelaşi timp, trosnetul respingător al propriilor degete care se rupeau. În loc să se retragă, aşa cum era de aşteptat, Kiria a mârâit de durere, a ridicat gâtul şi umerii Murbellei şi a izbit-o cu capul de podea.

Maicii Comandant i-au ţiuit urechile şi a simţit cum i se fisurează craniul. Pete negre, tremurătoare, care anunţau pierderea cunoştinţei, i se roteau în câmpul vizual ca nişte vulturi minusculi în aşteptarea unui hoit proaspăt. Trebuia să rămână trează, să lupte mai departe. Dacă ceda aici, avea să-şi piardă nu numai viaţa, ci şi Comunitatea. Soarta întregii rase umane se putea decide în acest moment.

Janess îşi urmărea mama cu durere, dar Laera şi celelalte Cucernice Maici erau bine instruite şi nu se amestecau. Unirea cu Onoratele Matres ceruse anumite concesii din partea Bene Gesseritului, inclusiv dreptul oricui de a contesta autoritatea Maicii Comandant.

Kiria o strângea de gât mai departe, în timp ce Murbella se încorda să tragă aer în piept. A blocat mental durerea din degetele rupte şi a pocnit-o cu putere pe Kiria cu palmele peste urechi. Când femeia asurzită s-a clătinat, Murbella i-a scos ochiul drept

cu arătătorul îndoit, umplându-i fața de sânge şi gelatină.

Kiria s-a zvârcolit şi s-a împins în picioare ca să se îndepărteze, dar Murbella a urmat-o, cu un vârtej de lovituri cu mâinile şi cu picioarele. Chiar şi aşa, concurenta nu era încă învinsă. Kiria a izbit-o în stern cu călcâiul, apoi în abdomen, cu o mişcare laterală. Ceva s-a rupt înăuntru; Murbella simțea leziunea, dar nu ştia cât de rău era. Şi-a adunat rezervele de energie şi a împins-o pe Kiria deoparte, cu umărul.

Buzele Onoratei Matre dezveleau gingiile însângerate şi dinții. S-a concentrat şi şi-a adunat puterile ca să atace, fără să țină seama de ochiul sfârtecat. Dar, când s-a sprijinit pe picior, a alunecat pe o dâră de sânge lăsată de pe podeaua netedă de caniscaunul pe care îl omorâse. Şi-a pierdut echilibrul o clipă, suficient cât să-i ofere Murbellei un avantaj. Fără şovăială, Maica Comandant i-a dat o lovitură atât de puternică încât şi-a sfărâmat încheietura propriei mâini, la fel şi gâtul Kiriei. Concurenta s-a prăbuşit moartă pe podea.

Murbella s-a clătinat, în timp ce Janess înainta, cu îngrijorare pe chip, gata să-şi ajute mama. Murbella a ridicat brațul. Încheietura ruptă se legănă moale, dar şi-a mascat tresărirea de durere de pe față.

— Sunt în stare să stau singură în picioare.

Unele dintre Cucernicele Maici mai tinere, cu ochii mari şi vizibil emoționate, se lipiseră cu spatele de pereții camerei de consiliu.

Murbella ar fi vrut atât de mult să cadă alături de victima ei pe podea, să lase epuizarea şi durerea să preia controlul. Dar nu putea permite aşa ceva, nu cu atâtea Cucernice Maici care o observau. Nu trebuia să lase să se vadă nicio clipă de slăbiciune, mai ales acum.

Şi-a oțelit glasul, a stors ultimele picături de rezistență şi a vorbit, pe ton egal:

— Acum mă duc în camera mea, ca să mă vindec. Apoi cu voce mai joasă:

— Janess, pune-le pe cele de la bucătărie să trimită sus o băutură energizantă pentru refacere.

A aruncat o privire disprețuitoare către Kiria cea moartă, apoi a ridicat ochii spre Janess, Laera şi spectatoarele copleşite din sală.

— Sau vreuna dintre voi doreşte să mă provoace şi să profite de starea mea?

În semn de sfidare, a ridicat încheietura ruptă. Nimeni nu a

acceptat oferta.

Rănită pe dinăuntru şi pe dinafară, Murbella nu-şi amintea prea limpede cum a ajuns înapoi în apartamentul propriu. Înainta încet, dar nu a acceptat niciun ajutor. Celelalte Cucernice Maici i-au simţit hotărârea şi au lăsat-o în pace.

În camera slab luminată, băutura cu mirodenie o aştepta deja. *Cât mi-a luat să ajung aici?* După o singură înghiţitură, a simţit cum energia îi inunda trupul. A murmurat o binecuvântare de mulţumire pentru Janess; fiica ei făcuse băutura foarte tare.

A lăsat vorbă să nu fie deranjată, a încuiat uşa şi a consumat restul de băutură regeneratoare. Aceasta a stimulat reparaţiile interne pe care începuse deja să le facă, sondând delicat cu mintea, ca să judece amploarea rănilor. În sfârşit, a lăsat valul de durere să i se reverse în simţuri şi a evaluat cu grijă ce-i făcuse Kiria. Gradul de distrugere interioară a înfricoşat-o. Niciodată, în nicio provocare anterioară, nu fusese atât de aproape de a pierde.

Restul Cucernicelor Maici or să se unească în spatele meu sau or să înceapă să-mi adulmece iar slăbiciunile, ca nişte hiene flămânde?

Nu-şi putea permite să irosească timp şi energie ca să se bată cu propriile Surori. Prea puţine dintre ele rămăseseră în viaţă după molimă. Dacă Noua Comunitate era infiltrată de Dansatori-Faţă? Putea unul dintre ei, antrenat în tehnici de luptă exotice, să facă pe competitoarea Onorată Matre şi s-o ucidă pe Murbella? Dacă un Dansator-Faţă devenea Maica Comandant a Comunităţii? Atunci totul era cu adevărat pierdut.

S-a întins pe spate, a închis ochii şi a intrat în transa de vindecare. Timpul era esenţial. Trebuia să-şi recapete puterea în întregime. Forţele lui Omnius depistaseră această lume şi urmau să vină curând.

⸗

„Fiecare om aruncă o umbră... unii mai întunecată decât alţii."
Litania Shariatului

49

În timp ce Yueh era în arest, s-a petrecut încă un episod de sabotaj. Surorile Bene Gesserit au convocat pasagerii în sala mare de conferinţe, pentru o şedinţă de urgenţă. Garimi părea deosebit

de agitată; Duncan Idaho şi Miles Teg erau în alertă. Cu privirea încordată, a băgat de seamă Scytale, veşnicul observator din exterior. Ce se mai întâmplase? *Şi-or să dea vina pe mine?*

Era mai rău decât omorârea încă unui ghola şi a cuvei axlod? Fusese ucis altcineva? Se mai pierduse un rezervor de apă în spaţiu, irosind noile provizii căpătate pe Qelso? Stocuri de mirodenie contaminate? Bazine de hrană distruse? Cei şapte viermi captivi vătămaţi?

Bărbatul deilaxu s-a rezemat de scaun şi a urmărit cum se revărsau cu toţii de pe coridoare şi-şi ocupau locurile, în insule de prietenie sau de opinii comune. Radia din ei o tensiune palpabilă. Se adunară mai mult de două sute, cei mai mulţi curioşi, alarmaţi sau înspăimântaţi. Numai câteva Instructoare rămăseseră în secţiuni izolate, alături de copiii mai mici, născuţi în timpul călătoriei; ceilalţi erau destul de mari ca să fie trataţi ca adulţi.

Basharul în persoană a făcut anunţul.

— Au dispărut mine explozive din arsenalul încuiat. Opt din o sută douăsprezece, cu siguranţă destule ca să provoace acestei nave avarii grave.

După o scurtă tăcere, discuţiile s-au reluat, cu un val de şoapte, respiraţii întretăiate şi acuzaţii.

— Minele, a continuat Teg, în Canonicat, fuseseră plasate în jurul navei pe post de mecanism de autodistrugere, în caz că Duncan sau oricine altcineva încerca s-o fure. Acum, opt dintre ele nu mai există.

Sheeana s-a dus alături de bashar.

— Am dezamorsat chiar eu minele, pentru ca nava să poată evada. Au fost încuiate cu grijă, dar acum au dispărut.

— Dacă lipsesc, poate că au fost aruncate în spaţiu... sau plantate în jurul navei ca nişte bombe cu ceas, a vorbit Duncan. Bănuiesc că e valabilă a doua variantă şi că sabotorul nostru are alte planuri.

Rabinul a gemut zgomotos.

— Vedeţi? Iar incompetenţă! Ar fi trebuit să rămân pe Qelso cu restul poporului meu.

— Poate că *tu* ai furat minele, s-a răstit Garimi.

Bătrânul părea oripilat.

— Îndrăzneşti să mă acuzi pe mine? Un om sfânt de calibrul meu? Mai întâi Yueh zice că l-am manipulat să omoare un bebeluş ghola, iar acum tu crezi c-am furat explozivi?

Scytale îşi dădea seama că bătrânul fragil n-ar fi putut ridica nici măcar una dintre minele grele, cu atât mai puțin opt.

— Yueh a fost supravegheat constant de Thufir Hawat şi de mine, a spus Teg. Chiar dacă a omorât cuva axlod şi ghola în dezvoltare, n-ar fi putut fura minele.

— În afară cazul în care are un complice, a adăugat Garimi, dezlănțuind un alt şir de murmure.

— O să descoperim cine le-a luat, a retezat Sheeana gâlceava. Şi unde au fost ascunse.

— Am mai auzit promisiuni asemănătoare în ultimii trei ani, a continuat Garimi, aruncând priviri pline de înțeles spre Teg şi Thufir. Dar securitatea a fost complet ineficientă.

Paul Atreides stătea într-unui dintre primele rânduri, alături de Chani şi Jessica.

— Suntem siguri că minele au dispărut recent? Cât de des e verificat arsenalul? Poare că Liet-Kynes sau Stilgar le-au luat fără să ne spună, pentru războiul împotriva păstrăvilor de nisip.

— Ar trebui să evacuăm nava asta, a zis Rabinul. Să găsim altă planetă sau să ne întoarcem pe Qelso.

Vocea îi tremura.

— Dacă voi, vrăjitoarelor, n-ați fi... n-ați fi... luat-o pe Rebecca, aş fi la adăpost acum, cu oamenii mei. Ne-am fi putut aşeza cu toții acolo.

Garimi s-a încruntat.

— Rabbi, de ani întregi ai încurajat nemulțumirile cu critici şi argumente distrugătoare, fără să oferi alternativă.

— Spun adevărul aşa cum îl văd. Minele furate sunt numai ultimul Dintr-un şir de sabotaje. Rebecca mea e în viață numai din întâmplare, când patru alte cuve axlotl au fost omorâte. Şi cine a avariat sistemele de întreținere a vieții, rezervoarele de apă? Cine a contaminat bazinele cu alge şi a distrus perdelele de filtrare a aerului? Cine a turnat acid pe sigiliile de la fereastra de observație din cala viermilor? Există un criminal printre noi şi devine tot mai îndrăzneț! De ce nu-l găsiți?

Scytale a rămas tăcut şi discrer, ascultând dezbaterea. Cu toții se temeau că vor fi mai multe incidente de sabotaj, iar minele furate erau suficiente ca să avarieze sau să distrugă marea navă.

Tleilaxul n-avea nici cea mai mică îndoială că, până la urmă, aveau să-şi îndrepte bănuielile către el, din cauza rasei din care făcea parte, dar îşi putea demonstra nevinovăția. Avea înregistrări

de laborator, imagini de supraveghere, un alibi solid. Cu toate acestea, *cineva* comisese actele de sabotaj.

Când întâlnirea istovitoare s-a încheiat, Rabinul a păşit ţanţoş pe lângă Scytale, cu un aer ţâfnos, zicând că se duce să stea de veghe lângă Rebecca, „ca să se asigure că nimeni altcineva nu încearcă s-o omoare!”. Când a ajuns mai aproape, Scytale a prins mirosul obişnuit al Rabinului, uşor, ciudat, un iz subtil diferit în aer. Din instinct, Scytale a emis un fluierat abia audibil, într-o melodie complicată pe care şi-o amintea de demult, din vieţile anterioare. Rabinul nu l-a băgat în seamă şi a mers mai departe. Scytale s-a încruntat, nu prea sigur dacă observase o scurtă ezitare la trecerea bătrânului.

„Dumnezeu e Dumnezeu, iar viaţa numai el poate s-o dea. Dacă Dumnezeu însuşi n-are tăria să trăiască, atunci nu ne rămâne nimic altceva decât disperarea.”

Litania Shariatului

50

Fiecare expediţie pe care o răceau pe Rakis, fiecare căutare, dădea acelaşi rezultat. Supravieţuiseră doar câteva porţiuni nesemnificative din ecosistemul său. Planeta era pustie şi bântuită, dar părea să aibă propria voinţă de a trăi. În ciuda tuturor piedicilor şi în ciuda ştiinţei, Rakis se agăţa încă de atmosfera ei rarefiată, de adierile de umezeală.

Prospectorii experimentaţi ai lui Guriff au acceptat bucuroşi proviziile pe care Waff şi ghildarii le-au oferit ca gest de bunăvoinţă. Motivul principal al lui Waff pentru asta era pentru a-i face să-l lase în pace când îşi desfăşura inofensivele „investigaţii geologice”. Prospectorii era aprovizionaţi de vehicule ale CHOAM, care veneau, destul de neregulat, să le verifice munca, dar Guriff n-avea nici cea mai vagă idee când avea să apară următorul. Maestrul deilaxu avea de pe transspaţial destulă mâncare ambalată ca să-i ajungă ani întregi, dacă trupul său pe cale să se deterioreze ar fi rezistat atât.

Mai presus de toate, trebuia să aibă grijă de viermii lui.

Aşa cum sperase, prospectorii îşi petreceau zilele şi nopţile aspre concentraţi asupra propriilor săpături, sperând să găsească

legendara rezervă pierdută de melanj a Tiranului. Vehicule de cercetare etanşe sfidau vremea neîndurătoare ca să ducă senzori şi sonde în zonele polare, în timp ce bărbaţii forau găuri de test, căutând fără succes orice firicel de mirodenie.

Containerul mare de pe transspaţialul lui Edrik indusese şi o maşină pe şasiu lat, care putea rula chiar şi pe cel mai accidentat teren. Când prospectorii au plecat. Waff şi-a chemat cei patru ghildari să-l ajute. Fără ochi curioşi care să-l vadă, au urcat cu greutate cuvele lungi, pline cu nisip, la bordul maşinii de teren. Waff avea să facă un pelerinaj în largul pustiului carbonizat şi sticlos care fusese cândva o mare de dune.

— O să eliberez chiar eu specimenele. N-am nevoie de ajutorul vostru.

I-a trimis pe ghildari înapoi în corturile de supravieţuire cu pereţi rigizi.

— Rămâneţi şi pregătiţi mâncarea şi asiguraţi-vă că urmaţi metodele acceptate.

Le dăduse instrucţiuni precise privind tehnicile cuvenite.

— După ce eliberez viermii, am intenţia să mă întorc să sărbătorim.

Nu voia ca Guriff şi oamenii lui – sau oricare dintre aceşti asistenţi nedemni de încredere ai Ghildei – să ia parte la un asemenea moment intim şi sacru. Astăzi avea să readucă Profetul pe Rakis, pe planeta unde-i era locul. Îmbrăcat în haine de protecţie, a introdus coordonatele şi a pornit, cu cele două acvarii în spatele maşinii de teren. A accelerat către est, în zorii portocaliu-roşcaţi.

Deşi peisajul era mânjit, erodat şi de nerecunoscut, Waff ştia exact unde se duce. Înainte de venirea pe Rakis scotocise după hărţile vechi şi, pentru că Anihilatoarele Onoratelor Matres alteraseră până şi câmpul magnetic planetar, recalibrase hărţile cu grijă încă de când era pe orbită. Cu multă vreme în urmă, Mesagerul lui Dumnezeu îl dusese intenţionat la locul unde se afla Sietch Tabr. Viermii trebuie să-l fi considerat sacru, iar lui Waff nu-i venea în minte un loc mai potrivit unde să dea drumul creaturilor blindate, îmbunătăţite. Într-acolo conducea acum.

Lumina cerului înceţoşat de praf scălda solul sticlos în culori ciudate. Din acvariile din spatele lui, Waff simţea bufniturile viermilor care se zvârcoleau, nerăbdători să se năpustească în largul deşertului. Acasă.

Când se afla pe transspațial, Waff observase creaturile care izbeau cu capul şi se agitau, le măsurase creşterea în laborator. Ştia că viermii erau primejdioşi şi că întemnițarea îndelungată în cuve mici epuiza forțele creaturilor. Chiar şi în condiții atent controlate, nu reuşise să reproducă mediul optim, iar specimenele slăbiseră. Ceva nu era în ordine.

Dar era plin de speranță. Acum, că se afla cu adevărat aici, totul avea să fie iar bine. Sfânta Rakis! Nu putea decât să se roage ca această lume rănită a dunelor să ofere ceea ce un Maestru tleilaxu nu putea, un avantaj inefabil pentru viermi, pentru Profet.

Când Waff a ajuns în câmpie şi a văzut rocile topite, şi-a amintit şirul tocit de munți care adăpostise mormântul îngropat al oraşului. A oprit maşina de teren. O crustă vitrificată, grăunțe topite de piatră şi transformate în sticlă de exploziile unor arme de neînțeles, acoperea ceea ce fusese cândva nisip. Dar viermii aveau să ştie ce să facă.

În spatele vehiculului, Waff s-a oprit o clipă şi a închis ochii, într-o rugăciune către Dumnezeul şi către Profetul său. Apoi, cu un gest plin de emfază, a decuplat pereții de plaz ai acvariilor şi a lăsat nisipul să se scurgă. Forme lungi, şerpuitoare au săltat ca nişte arcuri destinse şi au căzut pe sol în jurul vehiculului. Waff le-a privit plin de admirație corpurile groase, striate, şi fluiditatea de piton a mişcărilor.

— Du-te, Profetule! Recucereşte-ți lumea!

Opt viermi au alunecat pe solul tare, neted. *Opt,* un număr sacru pentru tleilaxu.

Creaturile s-au împrăştiat la întâmplare, în timp ce el le urmărea copleşit. Waff spera că puteau sparge nisipul topit şi să sape în nivelurile mai moi de dedesubt, aşa cum îi proiectase să facă. Fiecare dintre specimene avea implantat un mic marcator, care îi permitea să-i urmărească şi să-şi continue investigațiile.

Însă viermii s-au întors şi au înconjurat vehiculul, tot mai aproape, îl vânau *pe el.* Într-o clipă de spaimă, Waff a încremenit. Cu siguranță, erau destul de mari să-l atace şi să-l omoare.

— Profetule, nu-mi face niciun rău. Te-am adus înapoi pe Rakis. Eşti liber s-o faci din nou regatul tău.

Viermii şi-au înălțat capetele turtite şi s-au legănat Dintr-o parte într-alta. *Încearcă să-mi transmită vreun soi de mesaj?* S-a străduit să înțeleagă. Puteau fi mişcările lor hipnotice vreun dans insolit? Sau o manevră de pradă?

Nu s-a mişcat. A aşteptat.

Dacă peisajul era prea aspru pentru ei, dacă Profetul avea nevoie să-l consume ca să trăiască, Waff era pe deplin pregătit să doneze carnea propriului trup degenerat. Dacă acesta avea să fie sfârşitul, aşa să fie.

Apoi, ca la un semnal tăcut, viermii de nisip s-au întors la unison şi s-au îndepărtat în viteză; striaţiile flexibile loveau dunele sticloase. Dintr-odată s-au oprit, au aplecat capetele blindate în jos şi au izbit suprafaţa tare. Au spart crusta şi au plonjat dedesubt, săpând tuneluri în nisipurile imaculate, sterilizate. Întoarcerea în deşert! Lui Waff i-a crescut inima. Ştia că aveau să supravieţuiască.

Când s-a întors la maşina de teren, şi-a dat seama că avea lacrimi în ochi.

⸗

„Când trupele sunt aliniate şi bătălia finală se dezlănţuie, rezultatul poate fi decis în numai câteva clipe. Aduceţi-vă aminte: în momentul în care se trage primul foc, jumătate din bătălie s-a terminat deja. Victoria sau înfrângerea pot fi determinate de pregătirile făcute cu săptămâni sau chiar luni înainte."

Basharul Miles Teg, cerere de alocare a resurselor către Bene Gesserit

51

Fabricantul-Şef Shayama Sen a fost de acord să vină în Canonicat, dar a rămas la bordul navei sale, sus pe orbită, mult deasupra operaţiunilor de refacere. Nu voia să rişte să se expună ultimelor rămăşiţe ale molimei, deşi boala se stinsese singură acolo jos.

Murbella a fost nevoită să se ducă la el să-şi prezinte cererile, dar în cele mai stricte condiţii de carantină. Închisă în propria sferă de decontaminare, ca un specimen de laborator într-o cuşcă de sticlă, se simţea ridicolă şi neajutorată. Carcasa exterioară a sferei Bene Gesserit, deşi arsă de trecerea prin atmosferă pe drumul până pe orbită şi apoi expusă vidului spaţiului, a trecut prin proceduri suplimentare de iradiere şi sterilizare când a ajuns sus. Măsuri de siguranţă, redundanţe. *Paranoiajustificată,* a recunoscut în sinea ei. Deşi Murbella nu-l învinovăţea pentru că

îşi lua asemenea precauţiuni extraordinare, ixianul avea de dat totuşi multe explicaţii.

În timp ce aştepta în camera ei etanşă la bordul navei Ghildei (dirijată de un compilator matematic în loc de Navigator), a încercat să-şi recapete stăpânirea de sine. Avea încă dureri şi răni din cauza duelului cu Kiria, dar era satisfăcută la gândul că reacţia ei violentă la prostescul joc de putere fusese justificată. Niciuna dintre Surorile ei aflate în stare de şoc n-avea s-o provoace acum, ceea ce-i lăsa necontestat rolul de Maică Comandant.

Încă o dată, Murbella le-a blestemat pe Onoratele Matres rebele şi distrugerea absurdă a şantierelor enorme şi a fabricilor de arme de pe Richese. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, cu Ix şi Richese producând amândouă armament, rasa umană şi-ar fi putut consolida o apărare semnificativă. Acum, că Ix era principalul centru industrial, Fabricantul-Şef simţea că îşi permite să negocieze la sânge. Neghiobi incapabili să privească în perspectivă!

Shayama Sen a intrat în încăperea imensă cu pereţi metalici şi s-a aşezat pe un scaun confortabil, cu faţa la ea. Arăta încrezut şi ferit de pericol, în timp ce ea se simţea ca un animal în cuşcă la grădina zoologică.

— M-ai luat de la treabă, Maică Comandant?

În ciuda poziţiei ei inevitabil stânjenitoare, Murbella a încercat să preia controlul întâlnirii.

— Domnule Fabricant-Şef, ai avut trei ani să copiezi Anihilatoarele pe care ţi le-am furnizat, dar tot ce am primit în schimbul plăţilor în melanj sunt rapoarte despre teste şi promisiuni peste promisiuni. Inamicul a distrus mai mult de o sută de planete, iar navele lor de luptă sosesc încontinuu. Canonicatul însuşi a fost aproape eradicat de recenta molimă.

Sen s-a înclinat protocolar.

— Suntem pe deplin conştienţi de asta, Maică Comandant, şi îmi prezint condoleanţele.

S-a ridicat şi şi-a turnat un pahar cu apă dintr-o carafa, apoi a umblat prin încăperea largă, etalându-şi libertatea.

Mânia i-a aprins obrajii şi gâtul. Cum putea omul ăsta să vorbească atât de calm în faţa destrămării civilizaţiei umane?

— Cerem armele pe care le-aţi promis. Şi fără altă întârziere.

Sen a ciocănit între ele unghiile imprimate cu circuite, cântărind

sfera de siguranță cu ochi lipsiți de expresie.
— Dar n-am primit încă plata întreagă şi am auzit că Noua voastră Comunitate e într-o situație financiară critică. Dacă o să continuăm să dedicăm toate resursele acestor Anihilatoare, iar voi nu respectați...
— Cantitatea convenită de melanj vă aparține în momentul în care terminați de instalat Anihilatoare pe noile noastre nave militare. Ştii foarte bine.
Nu îndrăznea să-l lase pe Sen să descopere că dăduse drumul unei cantități mari de mirodenie ca să le ajute pe colegele ei Cucernice Maici să lupte cu molima.
— Ah, păi, dacă mirodenia voastră e contaminată de molimă, la ce ne foloseşte? Cum altfel veți plăti?
Murbellei nu-i venea să creadă orbirea acestui om.
— Mirodenia nu e contaminată. Vom implementa orice măsuri de sterilizare solicitați.
— Şi dacă asta îi distruge eficacitatea?
— Atunci vă vom da mirodenia originală, ca s-o decontaminați în ce fel socotiți potrivit. Încetați să mai despicați firul în patru pentru o prostie, când extincția rasei umane e iminentă!
Sen a părut scandalizat.
— O numeşti prostie? Proprietățile mirodeniei sunt complexe şi ar putea fi afectate de asemenea măsuri agresive. Substanța n-are nicio valoare pentru noi dacă n-o putem folosi.
— Virusul contagios are durată scurtă de viață. Dacă nu e transferat de la o gazdă la alta, boala moare repede. Puneți mirodenia pe o lună lipsită de aer vreme de un an, dacă vreți!
— Dar dificultățile şi inconveniențele... Cred că aceste împrejurări impun o renegociere a prețului.
Dacă peretele containerului n-ar fi împiedicat-o, Murbella l-ar fi ucis pentru impertinență.
— Ai idee câte distrugeri a provocat Inamicul?
El a țuguiat buzele şi a spus:
— Dă-mi voie să las deoparte subtilitățile, Maică Comandant. Onoratele Matres au provocat acest Inamic să-şi lanseze flota împotriva lor şi apoi împotriva noastră, a tuturor. Asocierea voastră cu târfele a fost nebunia voastră şi întreaga rasă umană a plătit pentru ea. Ix nu are niciun motiv de conflict cu aceşti invadatori roboți. Din moment ce au evoluat din străvechile maşini gânditoare, este posibil ca noi, ixienii, să avem mai multe

în comun cu *ei* decât cu nişte femei manipulatoare şi ucigaşe.

Aha! Acum începea să înțeleagă. Ascultând vocea tăioasă a Odradei-dinăuntru şi a unei mii de alte Cucernice Maici care-i ofereau sfaturi cu frenezie, Murbella s-a silit să se calmeze. Era limpede că ixienii încercau să escaladeze discuția. Dar de ce? Ca să-i distragă atenția? Oare nu reuşiseră să facă un progres atât de mare în dezvoltarea Anihilatoarelor pe cât pretindeau? Rămăsese producția în urmă?

A ales o strategie care spera să-l oprească din flecăreală.

— Autorizez o creştere de treizeci la sută a alocației de mirodenie care să fie pusă într-un fond păstrat de o Bancă a Ghildei, la alegerea ta. Nădăjduiesc că e suficient ca să compenseze orice inconveniență. Totuşi plata va fi condiționată de *livrarea concretă* a armamentului din contract. Ghilda ne-a livrat noile nave de luptă. Acum, unde-mi sunt Anihilatoarele?

Shayama Sen s-a înclinat, i-a acceptat oferta şi şi-a retras obiecțiile.

— Lumile noastre manufacturiere funcționează la întreaga capacitate. Putem începe încărcarea Anihilatoarelor la bordul noilor nave imediat.

— O să dau ordinele.

Păşea prin bula de decontaminare ca un tigru Laza. Mirosul de dezinfectante care se prelingea prin filtrele de aer îi făcea greață. Nu credea că sursa de aer a camerei funcționa cum trebuie.

— De unde ştim că armele voastre vor funcționa aşa cum promiteți?

— Voi ați furnizat originalele, iar noi le-am duplicat. Dacă originalele funcționau, atunci vor funcționa şi armele noastre.

— Originalele *funcționau.* Ai văzut ce a mai rămas din Rakis şi Richese!

— Atunci, n-aveți de ce vă teme.

— De acum înainte, insist să punem inspectoare şi supraveghetoare de linie Bene Gesserit în fabricile voastre. Vă vor menține responsabili şi vor asigura paza împotriva sabotajelor.

Shayama Sen a fost vizibil deranjat de cerere, dar nu a găsit niciun argument legitim împotriva ei.

— Presupunând că femeile tale n-or să se amestece, o să le acordăm accesul. Asta-i tot?

— Avem, de asemenea, nevoie să asistăm la un test reuşit înainte să pornim la luptă.

Sen a zâmbit din nou.

— O să ne puneți să distrugem o lume doar ca să demonstrați ceva? Hmm, văd că metodele Onoratelor Matres persistă în Noua voastră Comunitate.

A chicotit.

— O să vă dau înregisrrări complete ale testelor noastre anterioare şi chiar o să aranjez o nouă demonstrație, dacă doriți.

— O să trec datele în revistă, domnule Fabricant-Şef. Transmite-le în Canonicat şi aranjează o demonstrație pe care s-o pot vedea cu propriii ochi.

El şi-a ciocănit din nou unghiile de siliciu, un tic nervos enervant.

— Foarte bine. O să găsesc un planetoid frumos pe care să-l fac să explodeze pentru distracția ta.

Murbella a apăsat peretele transparent, curbat, al sferei.

— Şi mai e un lucru asupra căruia insist. Au fost găsiți pe multe planete Dansatori-Față care manipulau guverne şi ne slăbeau apărarea. Unii au reuşit chiar să se infiltreze în Canonicat. Am nevoie să fiu sigură că *tu* nu eşti Dansator-Față.

Sen s-a dat înapoi clătinându-se, surprins.

— Mă acuzi că aş fi un Inamic, un spion polimorf?

Murbella s-a rezemat de peretele solid şi l-a privit cu răceală. Indignarea lui n-o convingea câtuşi de puțin. A acționat comenzile din interior şi un container mic, etanş, s-a deschis aproape de baza camerei Bene Gesserit.

Era o trusă de sterilizare, cu o autoclavă şi o baie chimică. Din pachet se înălțau încă aburi când a ieşit, pentru ca Fabricantul-Şef să-l ia.

— Acesta este un dispozitiv de testare pe care l-am inventat noi. După ce am analizat specimenele de Dansatori-Față găsite printre morții noştri, am făcut teste genetice şi am dezvoltat acest indicator infailibil. Chiar în clipa asta, domnule Fabricant-Şef, în timp ce mă uit, o să-ți faci singur acest test.

— *Ba nu*! a pufnit el.

— O să-l faci sau n-o să primeşti nimic din melanjul nostru.

Sen s-a învârtit din nou prin cameră, încruntat.

— Ce test e ăsta? Ce face?

— E în mare parte automat.

Murbella i-a explicat principiile şi paşii simpli.

— Ca bonus, putem lăsa Ixul să le producă în mari cantități.

Există o mulțime de oameni bănuitori care văd Dansatori-Față peste tot. Ați putea face un profit frumuşel dacă vindeți trusele astea.

Sen a cântărit propunerea.

— S-ar putea să ai dreptate.

În timp ce Murbella îl observa, a parcurs paşii necesari, destul de aproape de bulă pentru ca ea să-i poată urmări fiecare mişcare. Din câte ştiau Cucernicele Maici, testul nu putea fi păcălit cu uşurință, iar Fabricantul-Şef nu avusese timp să pregătească o înşelăciune. Aştepta cu viu interes şi a fost uşurată când indicatoarele l-au declarat complet uman. Shayama Sen nu era Dansator-Față.

Cu o expresie iritată, a întins plăcuța chimică, în aşa fel încât ea s-o vadă.

— Acum eşti mulțumită?

— Sunt. Şi te sfătuiesc să le faci testul ăsta tuturor inginerilor principali şi şefilor de echipă. Ix este o țintă probabilă pentru infiltrarea Inamicului. Încă un motiv pentru care Surorile mele să supravegheze munca voastră vitală pentru noi.

Sen părea sincer răvăşit, ca şi cum posibilitatea nu-i trecuse prin cap.

— Recunosc că ai dreptate, Maică Comandant. Mi-ar plăcea să văd şi eu rezultatele acelea.

— Atunci, include-le când trimiți datele despre testele Anihilatoarelor. Intre timp, pregătiți-vă să instalați armele în toate navele militare noi care ies din şantierele de pe Junction. Suntem pe cale să ne angajăm într-o ofensivă disperată împotriva flotei maşinilor gânditoare.

„Fiecare viață conştientă de sine are nevoie de un loc de seninătate extremă, unde mintea poate să hoinărească după aceea printre amintiri şi la care trupul tânjeşte să se întoarcă.”

Erasmus, *note contemplative*

52

— Acum, că eşti printre noi de mai mult de un an, a sosit vremea să-ți arăt locul meu special, Paolo.

Robotul independent a fluturat brațul de metal, iar roba

maiestuoasă s-a unduit în jurul lui.
— Şi ţie, desigur, baroane Harkonnen.
Baronul s-a încruntat şi a rostit, pe un ton plin de sarcasm:
— Locul tău special? Sunt sigur că vom fi încântaţi de ceea ce un *robot* consideră că este un loc special.
De-a lungul timpului în care el şi cu Paolo locuiseră pe Synchrony, îşi pierduse veneraţia şi teama de maşinile gânditoare. Păreau greoaie şi pompoase, pline de redundanţe şi foarte puţin impulsive. Din moment ce Omnius credea că are nevoie de Paolo, la un loc cu baronul, ca să-l ţină în frâu pe Paolo, cei doi nu se aflau în prea mare primejdie. Chiar şi aşa, baronul simţea nevoia să dea dovadă de un pic de colană vertebrală şi să întoarcă împrejurările în favoarea lui.
De jur împrejurul sălii-catedrală, deja familiară, pereţii au fost inundaţi de culoare, ca şi cum nişte pictori invizibili ar fi muncit din greu. În loc de suprafeţe goale de metal şi piatră, nuanţele mohorâte de verde şi maro s-au intensificat şi s-au transformat în arbori şi păsări extrem de realiste. Tavanul apăsător s-a deschis către cer şi a început să răsune o muzică deosebită, sintetizată. Prin grădina luxuriantă trecea o potecă de pietriş din pietre preţioase, cu bănci înclinate confortabil din loc în loc. Într-o parte a apărut un eleşteu cu nuferi.
— Grădina mea pentru contemplaţie. Erasmus şi-a afişat zâmbetul artificial.
— Îmi place foarte mult acest loc. Pentru mine, e special.
— Măcar florile nu put.
Paolo a rupt una dintre crizantemele strălucitoare, a mirosit-o şi a aruncat-o la marginea potecii. După un an de instruire consecventă, baronul modelase, în sfârşit, personalitatea băiatului în ceva de care să poată fi mândru.
— Totul e încântător, a observat sec baronul. Şi complet fără rost. *Ai grijă ce-i spui, bunicule,* l-a avertizat vocea Aliei dinăuntrul lui. *Nu face să fim omorâţi azi.* Era una dintre sâcâielile ei continue.
— Te deranjează ceva, baroane? a întrebat Erasmus. Ar trebui să fie un loc al păcii şi contemplării.
Vezi ce-ai făcut? Afară din capul meu!
Dar sunt aici în capcană, împreună cu tine. Te-am omorât odată cu gom jabbarul şi pot s-o fac iar, cu un pic de manipulare atentă.
— Văd că eşti deseori supărat de gânduri împovărătoare.

Erasmus s-a apropiat.

— Ți-ar plăcea să-ți deschid craniul şi să mă uit înăuntru? Aş putea să repar problema.

Ai grijă cu mine, Monstruozitate! S-ar putea să accept oferta! S-a silit să surâdă când i-a răspuns robotului independent.

— Sunt doar nerăbdător să aflu exact cum o să lucrăm cu Omnius. Războiul vostru împotriva omenirii durează de ceva vreme, iar noi am fost doar oaspeți, vreme de un an. Când o să facem ceea ce am fost aduşi să facem?

Paolo a dat cu piciorul într-o bucată de pământ, care a ajuns pe poteca de pietre prețioase.

— Da, Erasmus, când o să începem să ne distrăm?

— Foarte curând.

Robotul şi-a rotit roba şi şi-a condus însoțitorii prin grădină.

Băiatul abia trecuse de cea de-a unsprezecea aniversare şi creştea, transformându-se într-un tânăr puternic, musculos şi extrem de bine antrenat. Datorită influenței permanente a baronului, practic toate urmele fostei personalități Atreides fuseseră suprimate. Erasmus însuşi supraveghease antrenamentul intens de luptă al lui Paolo împotriva manechinelor de luptă, totul ca să-l pregătească să devină presupusul Kwisatz Haderach.

Dar baronul tot nu reuşea să priceapă *de ce.* De ce le-ar păsa maşinilor gânditoare de cine ştie ce figură religioasă din istoria antică?

Erasmus le-a făcut semn să se aşeze pe banca cea mai apropiată. Muzica sintetizată şi cântecele păsărilor din jur s-au auzit mai tare şi mai energic, până când s-au transformat în melodii întrețesute. Expresia robotului s-a schimbat din nou, cuprins parcă de reverie.

— Nu e minunat? Am compus-o chiar eu.

— De-a dreptul impresionant.

Baronul disprețuia muzica, o socotea prea lină şi paşnică; prefera sunete mai cacofonice, mai discordante.

— De-a lungul mileniilor, am creat opere de artă uluitoare şi multe iluzii.

Chipul şi corpul lui Erasmus s-au remodelat şi a devenit complet uman ca înfățişare. Chiar şi hainele țipătoare şi inutile s-au modificat, până când robotul a apărut în fața lor sub forma unei bătrâne cu aer de matroană, în rochie imprimată cu flori şi cu o

lopățică în mână.

— Asta e una dintre favoritele mele. Am perfecționat-o de-a lungul anilor, extrăgând tot mai mult din vierile pe care mi le aduc Dansatorii-Față.

Cu lopățica, a săpat în solul simulat de lângă bancă, pentru a scăpa de buruienile care, baronul era sigur, nu fuseseră acolo în urmă cu câteva clipe. Un vierme s-a târât afară din pământul negru scos la suprafață, iar bătrâna l-a retezat în două cu lopățica. Cele două jumătăți ale creaturii care se zvârcolea s-au estompat în pământ.

O nuanță de blândețe i-a apărut în voce, nu foarte diferită de a unei bunici care le spune copiilor povești.

— Cu multă vreme în urmă, în timpul vieții tale originale, dragă baroane, un cercetător tleilaxu pe nume Hidar Fen Ajidica a creat o mirodenie artificială pe care a numit-o amal. Deşi s-a dovedit că substanța avea defecte semnificative, Ajidica a consumat chiar el cantități uriaşe, iar drept rezulrat, a înnebunit tot mai mult, ceea ce l-a dus la deces.

— Sună a eşec, a comentat Paolo.

— O, Ajidica a eşuat spectaculos, dar a realizat ceva foarte important. Spune-i efect secundar. Pe post de ambasadori speciali ai lui, a creat Dansatori-Față mult îmbunătățiți, cu care avea intenția să populeze un nou domeniu. I-a trimis în adâncul spațiului ca cercetaşi, colonişti, deschizători de drumuri. A murit înainte să li se alăture. Biet neghiob…

Bătrâna a lăsat lopățica înfiptă în pământ. Când s-a îndreptat, şi-a apăsat cu mâna în partea de jos a spatelui, ca pentru a-şi alina o durere.

— Noii Dansatori-Față au descoperit imperiul nostru, al maşinilor, iar Omnius mi-a îngăduit să-i studiez. Am petrecut generații lucrând cu polimorfii şi învățând cum să scot informații de la ei. Încântătoare maşini biologice, mult superioare predecesorilor lor. Da. Se dovedesc extrem de utile pentru câştigarea războiului nostru final.

Baronul a rotit privirea prin grădina iluzorie şi a zărit şi alte siluete, lucrători neînsemnați care păreau umani. Noi Dansatori-Față?

— Aşadar ai făcut alianță cu ei? Bătrâna a țuguiat buzele.

— Alianță? Sunt servitori, nu parteneri. Dansatorii-Față au fost făcuți să servească. Pentru ei, Omnius şi cu mine suntem ca nişte

zei, Maeştri mai mari decât au fost vreodată deilaxu.

Erasmus a părut să cântărească lucrurile.

— Aş dori ca ei să mi-l fi adus pe unul dintre Maeştrii lor înainte ca Onoratele Matres să-i fi distrus aproape pe toţi. Discuţia ar fi fost extrem de edificatoare.

Paolo a adus conversaţia înapoi la subiectul care-l interesa.

— În calitate de Kwisatz Haderach suprem, şi eu o să fiu zeu. Erasmus a râs, cu râsul în hohote al unei femei în vârstă.

— Fereşte-te de megalomanie, tinere. A doborât multe fiinţe umane, cum ar fi Hidar Fen Ajidica. Curând, mă aştept să obţin cheia pentru a te ajuta să-ţi atingi potenţialul. Avem nevoie să eliberăm zeul ghemuit înăuntrul corpului tău. Iar asta cere un catalizator puternic.

— Care ar fi...? vru să ştie tânărul.

— Mereu uit cât de nerăbdători sunteţi voi, oamenii! Bătrâna şi-a scuturat rochia imprimată cu flori.

— De aceea-mi plac atât de mult Dansatorii-Faţă. În ei văd potenţialul perfecţionării fiinţelor umane. Dansatorii-Faţă ar putea fi soiul de oameni pe care chiar şi maşinile gânditoare i-ar tolera.

Baronul a pufnit.

— Oamenii n-or să fie niciodată perfecţi! Crede-mă, am cunoscut destui, şi toţi te dezamăgesc într-un fel sau altul.

Rabban, Piter... chiar şi Feyd îl dezamăgiseră până la urmă.

Nu uita chiar de tine, bunicule. Adu-ţi aminte, tu *ai fost omorât de o fetiţă cu un ac otrăvit. Ha, ha*!

Taci! Baronul s-a scărpinat nervos în creştetul capului, ca pentru a săpa prin carne şi os să o smulgă de-acolo. Ea a tăcut.

— Mă tem că s-ar putea să ai dreptate, baroane. S-ar putea ca oamenii să fie irecuperabili, dar nu vrem ca Omnius să creadă asta, altfel o să-i distrugă pe toţi.

— Credeam că voi, maşinile, faceţi deja asta, a observat baronul.

— Într-o anumită măsură. Omnius îşi forţează abilităţile, dar când o să găsim non-nava, sunt sigur că o să treacă la treabă.

Bătrâna săpa gropi în grădină şi planta seminţe care îi apăreau pur şi simplu în mână.

— Ce-i aşa de special la o singură navă pierdută? a întrebat baronul.

— Proiecţiile noastre matematice sugerează că la bord e Kwisatz Haderach.

— Dar *eu* sunt Kwisatz Haderach! a insistat Paolo. Mă ai deja pe mine! Bătrâna i-a zâmbit ambiguu.

— Tu eşti planul nostru de rezervă, tinere. Omnius preferă siguranța redundanței. Dacă există doi posibili Kwisatz Haderach, îi vrea pe amândoi.

Cu o mască de nemulțumire aşternută pe față, baronul şi-a trosnit degetele.

— Aşadar. Crezi că există un alt ghola al lui Paul Atreides la bordul acelei nave? Puțin probabil!

— Susțin doar că există un alt *Kwisatz Haderach* la bordul navei. Cu toate acestea, din moment ce noi avem un ghola Paul Atreides, acolo s-ar putea cu siguranță afla altul.

⸗

„Ne aflăm pe Poteca de Aur sau ne-am abătut de la ea? Vreme de trei milenii şi jumătate ne-am rugat să fim eliberați de Tiran, dar acum, că el nu mai e, am uitat cum să trăim fără o asemenea călăuzire strictă? Ştim cum să luăm deciziile necesare sau o să ne pierdem fără speranță în pustietate şi o să murim de foame din cauza propriilor cusururi?”

Maica Superioară Darwi Odrade,
Cugetare despre epitaful meu, Arhivele sigilate Bene Gesserit,
înregistrată înainte de Bătălia de pe Junction

53

Extrem de agitată, Garimi a refuzat să ia loc în apartamentul privat al Sheeanei, indiferent de câte ori a fost invitată. Nici măcar pictura de Van Gogh de pe perete nu păru s-o intereseze. Minele furate crescuseră tensiunile care clocoteau înăbuşit până la un nou nivel, de pură înverşunare. Echipe frenetice de căutare nu reuşiseră să dea de urma niciunuia dintre dispozitivele explozive. Sheeana ştia că severa Instructoare Superioară avea propriile suspiciuni şi un grup de oameni pe care dădea vina.

— Tu şi basharul n-ați făcut o afacere bună pe Qelso, a spus Garimi. Ați lăsat toți oamenii şi materialele acelea şi n-ați căpătat nimic pentru noi!

— Ne-am umplut toate depozitele.

— Dacă alte sabotaje ne lovesc sistemele de întreținere a vieții? Liet-Kynes şi Stilgar erau cei mai capabili în ceea ce priveşte

conservarea, reciclarea şi reparațiile. Dacă avem nevoie de ajutorul lor? Ai intenția să creşti alții noi?

Sheeana a înfuriat-o şi mai mult pe cealaltă femeie răspunzând cu un zâmbet calm, amuzat.

— Am putea, dar credeam că eşti suspicioasă în privința tuturor copiilor ghola. Şi totuşi îi vrei înapoi pe Liet şi pe Stilgar? În plus, poate că Liet avea dreptate; poate că e destinul lor să rămână pe Qelso.

— Acum e limpede că niciunul dintre ei nu era sabotorul, deşi nu sunt cu totul convinsă în privința lui Yueh.

Sheeana a fixat cu privirea tuşele strălucitoare de culoare pe care artistul arhaic le învolburase într-o imagine de o asemenea putere. Van Gogh fusese un geniu.

— Am luat o măsură necesară pe baza nevoilor şi priorităților noastre.

— Nu tocmai! Te-ai înclinat în fața cererilor acelor nomazi ucigaşi ca să le ții pe toate Surorile Bene Gesserit departe de planetă! Am fi putut înființa o nouă şcoală acolo, iar acum, în schimb, întreaga navă ar putea să explodeze în orice clipă!

Ah, miezul a ceea ce o deranjează de fapt...

— Ştii foarte bine că aş fi fost bucuroasă să vă las pe tine şi pe disci-polele tale să vă instalați acolo.

S-a silit să chicotească.

— Dar nu eram dispusă să stârnesc un război cu oamenii de pe Qelso. Îi putem instrui pe alții să ştie toate detaliile sistemelor de întreținere a vieții. Nava o să supraviețuiască, aşa cum se întâmplă de decenii.

Evident, deloc dispusă să se lase neluată în seamă, Garimi a întrebat:

— Cum o să supraviețuiască? Să creăm încă un ghola care să ne salveze? Asta-i mereu soluția ta, fie că e o Monstruozitate ca Alia, un trădător ca Yueh sau Jessica ori un Tiran ca Leto al II-lea. Măcar Pandora a avut bunul-simț să-şi închidă cutia.

— Iar eu vreau s-o deschid larg. Vreau să aduc istoria înapoi, în special pe Paul Atreides... şi pe Thufir Hawat. Am putea, cu siguranță, să ne inspirăm din cunoştințele Maestrului de Arme al Casei Atreides.

— Hawat a eşuat spectaculos ultima oară când ai încercat să-l trezeşti.

— Atunci, o să încercăm din nou. Iar Chani ar putea fi un

excelent punct de sprijin pentru deşteptarea lui Paul. Jessica este şi ea coaptă pentru trezire. Chiar şi Leto al II-lea e pregătit.

Ochii lui Garimi au aruncat fulgere.

— Te joci cu focul, Sheeana!

— Forjez arme. Pentru asta, focul e necesar.

Sheeana s-a întors şi i-a dat de înţeles lui Garimi că discuţia se încheiase.

— Ţi-am auzit părerile de destule ori ca să ţin minte. O să iau masa astăzi cu copiii ghola. Poate că ei au idei proaspete.

Înfuriată, femeia brunetă s-a luat după Sheeana când aceasta a ieşit din cabina ei şi a luat-o pe coridoare către sala de mese. Pe neaşteptate, tânărul Leto al II-lea a ieşit Dintr-un liftub, singur şi tăcut ca de obicei. Băiatul de doisprezece ani hoinărea deseori pe holuri de unul singur; acum s-a uitat la cele două femei şi a clipit, dar nu a vorbit cu ele. Un copil atât de neobişnuit, de preocupat...

Înainte ca Sheeana să apuce s-o oprească, Instructoarea Superioară s-a dus către Leto, rigidă şi intimidantă. Garimi avea o ţintă nouă pentru mânia şi frustrarea pe care le simţea.

— Aşadar, Tiranule, unde-i Poteca ta de Aur? Unde ne-a dus? Dacă erai atât de preştient, de ce nu ne-ai avertizat în legătură cu Onoratele Matres sau cu Inamicul?

— Nu ştiu.

Băiatul părea sincer nedumerit.

— Nu-mi amintesc.

Garimi l-a cercetat plină de dezgust.

— Şi dacă *ţi-ai aminti?* Ai fi Împăratul-Zeu, cel mai mare măcelar din toată istoria omenirii? Sheeana crede că ne-ai putea salva, dar eu zic că Tiranul ar putea la fel de uşor să ne distrugă. La asta te pricepi cel mai bine. Nu te vreau înapoi pe tine, Leto al II-lea, sau monstruosul tău ego. Poteca ta de Aur e drumul unui orb cufundat într-o mlaştină.

— Nu-i Poteca de Aur a băiatului ăstuia, a intervenit Sheeana şi a apucat-o pe cealaltă femeie de braţ într-o strânsoare ca de menghină. Lasă-l în pace.

Leto a ţâşnit pe lângă ele şi a luat-o la fugă pe coridor. Garimi s-a uitat triumfătoare la Sheeana, care n-o privi decât ca pe o neghioabă, condamnată de propriile răbufniri iraţionale.

Lui Leto îi ardeau ochii şi urechile din cauza acuzaţiilor Instructoarei Superioare, dar refuza să lase să-i curgă o singură

lacrimă. O persoană înțeleaptă nu irosea apă încercând să-şi înece emoțiile; atâta lucru ştia şi el despre vechea Dune. În timp ce se îndepărta de Sheeana, de nesuferita Instructoare Superioară şi de toți ceilalți care credeau că ştiu la ce să se aştepte din partea lui, băiatul a negat, în sinea lui ce spusese Garimi şi a încercat să alunge din minte ceea ce ştia chiar el.

Am fost Împăratul-Zeu, Tiranul. Am creat Poteca de Aur... dar, cu amintirile blocate, nu înțeleg cu adevărat ce înseamnă! În ciuda a tot ce învățase despre viața lui inițială, Leto nu se simțea altfel decât un băiat de doisprezece ani care nu ceruse niciodată să renască.

S-a urcat în tubul de transport către nivelurile de foarte jos, în căutarea unui loc în care să se simtă mai confortabil şi la adăpost. La început, s-a gândit să se strecoare în camerele de recirculare cu vânturi violente şi în conductele pentru pomparea atmosferei, dar măsurile stricte de securitate impuse de basharul Teg şi de prietenul lui Leto, Thufir, încinseseră toate căile de acces.

Înainte de întâlnirea neplăcută cu Garimi, Leto plănuise să i se alăture lui Thufir pentru sesiunea obişnuită pe salteaua de antrenament. Deşi celălalt băiat ghola avea acum şaptesprezece ani şi avea îndatoriri legate de securitate împreună cu basharul, încă făcea antrenamente de luptă cu Leto. În ciuda tinereții şi staturii mici, Leto al II-lea era extrem de competitiv chiar şi împotriva unui adversar mai mare, mai puternic. În ultimii câțiva ani, îşi oferiseră unul altuia o provocare serioasă.

În clipa asta totuşi, Leto avea nevoie să fie singur. Ajuns la nivelurile cele mai joase ale navei s-a oprit la uşa principală de acces în cala imensă. Camerele de supraveghere probabil că-l zăriseră deja. A înghițit în sec, cu greutate. Nu îndrăznise niciodată să intre singur, deşi se uitase ore-n şir prin plaz la viermii de nisip captivi.

Doi paznici tineri, un bărbat şi o femeie, se aflau pe hol şi monitorizau accesul pe puntea pentru mărfuri. Au observat apropierea băiatului şi s-au încordat.

— Aici e zonă restricționată.

— Restricționată pentru *mine*? Ştiți cine sunt?

— Eşti Leto Tiranul, Împăratul-Zeu, i-a replicat tânăra, ca şi când ar fi răspuns la o întrebare a Instructoarei.

Era Debray, una dintre fiicele Surorilor Bene Gesserit născute în

spațiu după evadarea non-navei.
— Iar viermii aceştia fac parte din mine. Nu-ți aminteşti istoria?

— Sunt primejdioşi, a replicat bărbatul. N-ar trebui să intri. Leto s-a uitat calm la cei doi.
— Ba da, ar trebui. Mai ales acum. Am nevoie să simt nisipul, să miros melanjul, viermii.
A făcut ochii mici.
— Ar putea foarte bine să-mi redea amintirile, aşa cum vrea Sheeana. Debray s-a încruntat, în timp ce cugeta la spusele lui.
— Sheeana a zis că orice mijloc trebuie folosit pentru a declanşa redeşteptarea ghola.
Paznicul bărbat s-a întors spre însoțitoarea lui.
— Cheamă-l pe Thufir Hawat şi informează-l mai întâi. Asta-i complet neregulamentar.
Leto s-a apropiat de uşa grea.
— Am nevoie să intru doar până imediat dincolo de ecluză. N-o să mă îndepărtez prea mult. Viermii stau în centrul habitatului, nu?
Cu îndrăzneală, a folosit comenzile simple ca să deschidă uşa.
— Cunosc viermii ăştia. Thufir o să-nțeleagă. Nici el nu şi-a recăpătat amintirile.
Înainte ca paznicii să se pună de acord să-l oprească, Leto a țâşnit în cală. Nisipul însuşi părea să emită nişte pocnituri uşoare, ca de electricitate statică. Era cald şi aerul atât de uscat, încât îi ardea gâtul. Mirosurile puternice de cremene şi scorțişoară i-au uscat nările. La celălalt capăt al calei lungi de un kilometru, viermii cei mari au pornit spre el.
Simpla şedere pe suprafața nisipoasă l-a dus pe băiat într-un loc pe care-l studiase în amănunțime. Adevăratul Arrakis, care se transformase din deşert în grădină în timpul primei lui vieți prelungite. Acum arşița uscată îi frigea pielea. A inspirat adânc aerul încărcat de mirosul de melanj, cu efect calmant.
Fără să se ostenească să evite să scoată zgomote, Leto a păşit mai departe pe nisip, cufundat până la glezne în dunele moi. Nu a luat în seamă strigătele de avertisment ale paznicilor în timp ce se îndepărta, cu paşi târşiți, de peretele metalic. Era cel mai apropiat lucru de un deşert adevărat pe care-l cunoscuseră aceşti viermi.
S-a cățărat pe culmea unei dune, a rotit privirea de-a lungul limitelor calei şi şi-a imaginat cât de magnific trebuie să fi fost

Arrakis. Îşi dorea să-şi poată aminti. Duna pe care stătea era mică în comparaţie cu una reală, iar cei şapte viermi din cală erau şi ei miniaturi ale strămoşilor lor neîncătuşaţi.

În faţa lui, cel mai mare dintre viermi s-a învolburat prin nisip, urmat de ceilalţi. Leto simţea conexiunea cu aceşti şapte viermi. Era ca şi cum magnificele fiare îi simţeau suferinţa din minte şi voiau să-l ajute, chiar dacă amintirile îi erau încă zăvorâte într-un seif ghola.

Un izvor neaşteptat de lacrimi a inundat obrajii lui Leto, nu de furie împotriva lui Garimi, ci de bucurie şi veneraţie. Lacrimi! Nu reuşea să oprească revărsarea de umezeală. Poate că, dacă ar pieri chiar acolo, pe nisip, trupul său ar fi absorbit în carnea viermilor, lăsând în urmă toate temerile şi aşteptările.

Aceşti viermi erau descendenţii lui, fiecare cu câte o fărâmă a fostei lui conştiinţe. *Suntem la fel.* Leto le-a făcut semn. Deşi celulele lui de ghola nu eliberaseră încă amintirile miilor de ani ale vieţii lui iniţiale, aceşti viermi de nisip aveau şi ei amintirile îngropate.

— Visezi acolo, înăuntru? Sunt *eu* înăuntru?

La o sută de metri de el, viermii s-au oprit şi s-au scufundat înapoi în nisip, unul după altul. Simţea că prezenţa lor nu era ameninţătoare, ci... protectoare. Îi cuno*şteau*!

Dinspre ecluza din spatele lui, Leto a auzit o voce familiară care-i striga numele. S-a uitat în spate şi l-a văzut pe ghola Thufir Hawat în prag, facându-i semn să se întoarcă la adăpost.

— Leto, ai grijă! Nu ispiti viermii! Eşti prietenul meu, dar, dacă unul dintre ei te mănâncă, n-o să-i sar în gâtlej să te-aduc înapoi!

Thufir a încercat să chicotească, dar părea profund neliniştit.

— N-am nevoie decât de un pic de timp singur cu ei.

Leto simţea ceva care se mişca sub el. Nu era câtuşi de puţin îngrijorat pentru el însuşi. Dar nu voia să-şi pună prietenul în primejdie. A detectat un miros puternic, izul de scorţişoară al mirodeniei.

— Pleacă! Acum!

Apoi, luptând cu propriile temeri, Thufir s-a aventurat mai aproape de băiat, la câţiva metri distanţă.

— Sinucidere cu ajutorul viermelui? Asta făceai aici?

A aruncat o privire către ecluza din spatele lui, întrebându-se, parcă, dacă la nevoie mai putea ajunge înapoi în siguranţă. Linii de îngrijorare îi brăzdau chipul. Arăta înspăimântat pentru el

însuşi şi pentru Leto, lupta cu ceva care se împotrivea propriile instincte. Şi totuşi a păşit mai departe, atras parcă spre prietenul său.

— Thufir, rămâi pe loc! Eşti în pericol mai mare decât mine!

Viermii ştiau că altcineva se afla pe tărâmul lor. Dar păreau mult mai agitați decât ar fi justificat-o un intrus. Leto simțea ură, o reacție instinctivă şi iritată. A alergat înapoi spre Thufir ca să-l salveze. Prietenul lui părea să se lupte cu sine.

Nisipul a erupt, iar viermii i-au înconjurat pe el şi pe Thufir. Creaturile s-au înălțat din dunele joase, cu capetele rotunde şi lipsite de ochi căutând încolo şi-ncoace după ceva.

— Leto, trebuie să plecăm.

Thufir l-a apucat pe băiat de mânecă. Avea glasul răguşit, aspru.

— Fugi!

— Thufir, n-or să-mi facă niciun rău! Şi simt... simt că aş putea să-i fac să plece. Dar sunt foarte agitați. Ceva legat de... tine?

Leto simțea ceva ce nu înțelegea.

Simultan, viermii s-au repezit ca nişte berbeci către cei doi tineri de pe dune. Thufir a țâşnit departe de Leto şi şi-a pierdut echilibrul pe suprafața moale. Leto a încercat să se ducă spre el, dar viermele cel mai mare a răbufnit în sus între ei, împrăştiind nisip şi praf. O altă fiară s-a înălțat în cealaltă parte a lui Thufir, care încremenise, şi şi-a ridicat corpul sinuos în aer.

Thufir a scos un țipăt tremurat, care-ți îngheța sângele-n vine. Nu suna deloc ca prietenul ghola pe care-l cunoştea Leto. Nici măcar nu părea uman.

Viermii de nisip l-au izbit pe Thufir, dar nu l-au devorat pur şi simplu. Cuprins parcă de o furie răzbunătoare, cel mai mare vierme s-a aruncat peste el şi a strivit trupul tânărului pe nisip. Următorul vierme s-a cabrat şi s-a rostogolit peste Thufir Hawat, deja frânt. Ca să fie sigur, un al treilea vierme a zdrobit silueta fară viață. Apoi cei trei viermi s-au dat înapoi, parcă mândri de ce făcuseră.

Leto s-a poticnit pe nisip către trupul strivit, fără să bage în seamă amenințarea viermilor. A alunecat pe o dună spulberată şi a căzut în patru labe lângă silueta zdrobită, parțial îngropată.

— Thufir!

Dar nu a văzut chipul familiar al prietenului său. Trăsăturile turtite erau palide şi goale, părul fară culoare, expresia inumană. Ochii, ca nişte nasturi negri erau nefocalizați şi morți.

Şocat, Leto s-a dat înapoi clătinându-se. Thufir era Dansator-Față.

≈

„Iată-mi masca – arată exact ca a voastră. Nu putem vedea cum ne arată măştile în timp ce le purtăm."

Roata înşelăciunii, comentariu tleilaxu

54

Tumult în ierarhia non-navei. Uluire. Nici măcar Duncan Idaho nu reuşea să priceapă cum se putuse întâmpla aşa ceva. De câtă vreme îi urmărise Dansatorul-Față la bordul non-navei? Corpul mutilat, urât, nu lăsa loc de îndoială.

Thufir Hawat fusese Dansator-Față! Cum e posibil să fie el? Războinicul mentat originar slujise Casa Atreides. Hawat fusese prietenul bun şi loial al lui Duncan, dar nu această versiune falsă a lui. În tot acest timp, de-a lungul a trei ani de sabotaje şi crime şi poate mai mult de-atât, Duncan nu detectase Dansatorul-Față din Hawat şi nici basharul Teg, care-i fusese mentor. Nici Surorile Bene Gesserit, nici oricare dintre ceilalți copii ghola. *Dar cum?*

O întrebare şi mai gravă atârna deasupra lor, întunecând gândurile lui Duncan ca o eclipsă de soare: *Am găsit un Dansator-Față. Există şi alții?*

S-a uitat la Sheeana, la Leto al II-lea, zguduit, şi la cei doi paznici în stare de şoc care fixau cu privirea corpul străin.

— Trebuie să păstrăm totul secret până când trecem în revistă pe toată lumea de la bordul navei. Trebuie să stăm cu ochii pe ei, să găsim o cale de a-i testa cumva...

Ea fu de acord.

— Dacă mai există şi alți Dansatori-Față la bord, trebuie să acționăm înainte ca ei să descopere ce s-a-ntâmplat.

Cu Glasul Bene Gesserit, pe un ton echivalent cu o lovitură verbală, le-a spus paznicilor:

— *Nu vorbiți cu nimeni despre asta!*

Cei doi au încremenit. Sheeana făcea deja planuri de a aplica măsuri drastice şi de a examina pe toată lumea de pe navă. Mintea de mentat a lui Duncan făcea eforturi să înțeleagă ce s-ar fi putut întâmpla, dar întrebările sâcâitoare îi sfidau toate încercările de a impune logica.

Una se înălța deasupra celorlalte: *De unde ştim că un test va funcționa?* Thufir făcuse deja față interogatoriilor Dreptvorbitoarelor, la fel ca toți ceilalți de la bord. Cumva, aceşti noi Dansatori-Față puteau să păcălească chiar şi simțul adevărului pe care-l aveau vrăjitoarele.

Dacă tânărul ghola fusese înlocuit de un Dansator-Față la un moment dat, cum se petrecuse o asemenea substituire fără ştiința lui Duncan? Şi când se întâmplase? Se întâlnise adevăratul Thufir din întâmplare cu un Dansator-Față ascuns într-un pasaj întunecos? Unul dintre supraviețuitorii secreți ai ciocnirilor sinucigaşe ale îngrijitorilor, într-o schemă elaborată pe termen lung? Cum altfel ar fi putut ajunge la bordul *Itacăi* un Dansator-Față?

Când îşi asuma identitatea unei victime, un Dansator-Față îşi întipărea personalitatea şi amintirile persoanei originale şi crea astfel un duplicat exact. Şi totuşi falsul Thufir îşi riscase viața pentru tânărul Leto al II-lea printre viermii de nisip. De ce? Cât din Thufir se aflase de fapt în Dansatorul-Față? Existase vreodată un adevărat ghola Thufir?

La început, când Dansatorul-Față fusese dat în vileag, Duncan fusese uşurat că sabotorul şi ucigaşul fusese găsit. Dar, după o analiză mentatică rapidă, a enumerat imediat câteva împrejurări în care ghola Thufir Hawat avusese un alibi clar. Duncan fusese chiar el împreună cu acesta în timpul unora dintre atacuri. Proiecția următoare era incontestabilă. *Avem mai mult de un singur Dansator-Față printre noi.*

Duncan şi Teg s-au întâlnit într-o cămăruță cu pereți de cupru, destinată întâlnirilor private, izolată de orice dispozitiv cunoscut de scanare. Indicii subtile sugerau că fusese proiectată drept cameră de interogatorii. Cât de des o folosiseră astfel Onoratele Matres inițiale? Pentru tortură sau pentru simplul amuzament?

Calmi, în poziție de drepți, Teg şi Duncan stăteau cu fața la Cucernicele Maici Sheeana, Garimi şi Elyen, care consumaseră ultimele doze disponibile de drog pentru transa adevărului. Toate femeile erau înarmate şi extrem de bănuitoare. Sheeana a spus:

— Sub diferite pretexte, am izolat pe toată lumea de la bord şi am folosit mai multe niveluri de observatori. Cei mai mulți cred că suntem în căutarea minelor explozive care lipsesc. Până acum, foarte puțini au aflat despre Thufir Hawat. Alți Dansatori-Față n-

ar fi conştienţi că riscă să fie daţi în vileag.

— Aş fi crezut că toată ideea asta e absurdă, până de curând. Acum nicio bănuială nu pare prea exagerată.

Duncan a încrucişat privirile cu basharul şi amândoi au dat din cap.

— Transa adevărului e mai adâncă decât înainte, a vorbit Elyen pe ton distant.

— Poate că înainte n-am pus întrebările corecte. Garimi a pus coatele pe masă.

Teg i-a spus:

— Atunci pune-le. Cu cât mai repede ne absolvi de bănuieli, cu atât mai repede putem să smulgem din rădăcini acest cancer. Avem nevoie de altfel de test.

În mod normal, o Soră Bene Gesserit antrenată ar fi trebuit să fie capabilă să descopere înşelătoriile doar cu o întrebare sau două, dar acest interogatoriu extraordinar a durat o oră. Deoarece construiau un grup de aliaţi de încredere, Sheeana şi Surorile ei aveau nevoie să fie meticuloase. Şi să facă o treabă mai bună decât înainte. Cele trei Cucernice Maici urmăreau şi cea mai mică urmă de ezitare. Nici Duncan, nici Teg nu au dat dovadă de vreuna.

— Vă credem, a conchis Garimi în cele din urmă. Exceptând cazul în care ne daţi motive să ne răzgândim.

Sheeana a încuviinţat.

— Provizoriu, acceptăm că voi doi sunteţi exact cine spuneţi că sunteţi. Teg a părut amuzat, dar a spus cu amărăciune.

— Iar eu şi Duncan vă acceptăm şi noi. *Provizoriu.*

— Dansatorii-Faţă sunt simulatori. Îşi pot schimba înfăţişarea, dar nu-şi pot schimba ADN-ul. Acum, că avem mostre de celule de la impostorul Hawat, doctoriţele noastre Suk ar trebui să fie în stare să creeze un test precis.

— Aşa credem şi noi, a comentat Teg.

Odată cu pierderea protejatului său, basharul părea profund tulburat. Nu mai lua nimic de bun.

Încruntată, cu chipul ca de oţel, Garimi a spus:

— Răspunsul evident este că Hawat s-a născut Dansator-Faţă, plantat şi manipulat cu grijă de către Maestrul nostru tleilaxu. Cine ar fi cunoscut Dansatorii-Faţă mai bine decât bătrânul Scytale? Ştim că avea celule în tubul lui anentropic. Dacă scenariul e adevărat, înşelătoria a continuat vreme de aproape

optsprezece ani.
Sheeana a continuat:
— Un bebeluş Dansator-Faţă ar fi putut imita un nou-născut uman oarecare chiar de la început. Pe măsură ce creştea, lua formă pe baza înregistrărilor de arhivă ale tânărului războinic mentat al Atreizilor. Din moment ce nimeni de-aici, nici măcar tu, Duncan, nu şi-l aminteşte pe originalul Hawat în adolescenţă, deghizarea n-avea nevoie să fie perfectă.
Duncan ştia că avea dreptate. În prima lui viaţă, când scăpase de Harkonneni şi se dusese pe Caladan, Thufir Hawat era deja un veteran trecut prin multe bătălii. Duncan lucrase la grajduri la Castelul Caladan, cu taurii salusani cu care Bătrânului Duce Paulus îi plăcea să se lupte în spectacole grandioase. Cineva drogase taurii ca să-i înnebunească, iar tânărul Duncan încercase să dea alarma, dar nimeni nu-l ascultase. După ce Paulus fusese măcelărit, Hawat însuşi condusese investigaţia şi-l adusese pe tânărul Duncan în faţa unei comisii de interogatoriu, din moment ce dovezile indicau că era spion Harkonnen...
Iar acum, Thufir Hawat era Dansator-Faţă! Duncan încă nu reuşea să cuprindă cu mintea realitatea de netăgăduit.
— Atunci, toţi copiii ghola ar putea fi Dansatori-Faţă, a zis Duncan. Sugerez să-l chemaţi pe Scytale. Acum el e primul nostru suspect.
— Sau, a intervenit Teg cu voce seacă, ar putea fi cea mai bună resursă. Aşa cum a declarat deja Garimi, cine ar cunoaşte mai bine Dansatorii-Faţă?
Când Maestrul deilaxu a fost adus în camera cu pereţi de cupru, Duncan şi Teg au luat loc pe partea cealaltă a mesei, parte din ancheta tot mai amplă, menită să smulgă din rădăcini infiltrarea Dansatorilor-Faţă. Scytale părea speriat şi şovăielnic. Trăsăturile de spiriduş, dinţii ascuţiţi şi pielea cenuşie îl făceau să pară străin şi suspect, dar Duncan şi-a dat seama că era doar un răspuns reflex bazat pe superstiţii primitive şi experienţe anterioare.
După ce Scytale s-a aşezat, Elyen s-a aplecat în faţă. Părea cea mai severă dintre toţi.
— Ce ai făcut, tleilaxule? Care ţi-e planul? Cum ai încercat să ne trădezi?
A folosit un strop de Glas, destul ca să-l facă pe Scytale să tresară.
— N-am făcut nimic.

— Tu şi cu predecesorul tău genetic ştiaţi ce creşteţi în cuvele axlotl. Am testat celulele înainte să-ţi permitem să-i creaţi, dar ne-ai înşelat cumva cu Thufir Hawat.

I-au arătat imagini cu Dansatorul-Faţă mort. Duncan şi-a dat seama că surpriza deilaxului era sinceră.

— Sunt toţi copiii ghola astfel alteraţi? a vru să ştie Sheeana.

— Niciunul nu e, a insistat Scytale. În afară de cazul în care au fost înlocuiţi cândva *după* ce au fost decantaţi din cuve.

Elyen l-a aţintit cu privirea, cu pleoapele coborâte.

— Spune adevărul. Nu văd niciunul dintre indicatori.

Sheeana şi Garimi s-au consultat din priviri şi au dat din cap simultan. Apoi Sheeana a adăugat:

— Doar dacă nu e chiar el Dansator-Faţă.

— E puţin probabil ca Scytale să fie un înlocuitor Dansator-Faţă, pur şi simplu pentru că oricum prea puţini dintre noi au încredere în el, a subliniat Duncan. Un Dansator-Faţă ar alege să fie cineva care să se mişte mai uşor printre noi.

— Cineva ca Thufir Hawat, a adăugat Teg. Tânărul Scytale arăta extrem de tulburat.

— Aceşti noi Dansatori-Faţă au fost aduşi înapoi din Dispersie. Rătăciţii deilaxu susţineau că i-au modificat în feluri pe care nu le înţelegem. Spre marea mea disperare, am aflat acum că nici măcar eu nu pot să detectez unul dintre ei. Credeţi-mă, nu l-am bănuit niciodată pe Hawat.

— Atunci cum a ajuns la bord un Dansator-Faţă, dacă n-a crescut din celule de Dansator-Faţă din capsula ta anentropică? a întrebat Sheeana.

— Dansatorul-Faţă ar fi putut trece deja drept unul dintre noi când am plecat din Canonicat, a cugetat Duncan. Cât de atent i-ai verificat pe toţi cei o sută cincizeci de la început, care s-au repezit la bord în timpul evadării?

Teg a clătinat din cap.

— Dar de ce să aştepte mai bine de două decenii ca să atace? N-are niciun sens.

— Un agent în adormire, poate, a sugerat Sheeana. Sau ar putea Dansatorul-Faţă să fi fost altcineva pentru multă vreme şi doar de curând să-l fi înlocuit pe Thufir?

— Da, căutaţi un ţap ispăşitor pe care să-l persecutaţi, a zis Scytale cu amărăciune, prăbuşit în scaunul de interogatoriu prea mare. De preferat un tleilaxu.

Sheeana avea flăcări în ochi.

— Ca măsură de precauție, am încuiat toți copiii ghola în camere separate, unde nu pot face niciun rău dacă un altul dintre ei este Dansator-Față. Am dat deja instrucțiuni doctorițelor Suk să ia mostre de sânge. N-or să scape.

Duncan s-a întrebat dacă nu cumva vehemența ei sugera că *ea* era Dansator-Față. A plecat pleoapele, bănuitor, şi a continuat s-o urmărească. Trebuia să urmărească pe toată lumea, tot timpul.

Garimi s-a uirat în jur, la micul lor cerc de încredere.

— Eu sau altcineva, la alegerea voastră, o să rămân pe puntea de navigație şi o să monitorizez non-nava în timp ce fiecare persoană de la bord e adusă în sala principală de şedințe. Îi mânăm înăuntru, îi numărăm pe toți, chiar şi pe copii. Încuiem uşile şi-i testăm pe toți. Unul câte unul. Să aflăm adevărul.

— Ce teste categorice putem folosi? a întrebat Teg. Pe noi toți? Scytale a intervenit, cu vocea lui pițigăiată:

— Cred că pot să creez o metodă demnă de încredere. Cu o mostră de țesut de la Dansatorul-Față Hawat, o să prepar o casetă pentru comparații. Există anumite... tehnici pe care le-aş putea folosi. E unul din soiul cel nou, adus de Rătăciții tleilaxu, şi diferă de cei vechi. Dar cu mostra asta...

— Şi de ce am avea încredere în tine? a întrebat Garimi. Nici chiar puritatea ta n-a fost demonstrată.

Scytale părea nefericit.

— Trebuie să ai încredere în cineva.

— Chiar trebuie?

— O să-i las pe experții voştri să mă observe în fiecare moment al pregătirilor.

Duncan i-a aruncat o privire Maestrului tleilaxu.

— Sugestia lui Scytale e bună.

— Sau vă pot oferi o altă posibilitate. Când Dansatorii-Față i-au trădat pe colegii mei Maeştri pe Tleilax şi pe alte lumi, unii dintre noi au avut timp să contraatace. Am creat o toxină care ținteşte în mod specific Dansatorii-Față, o otravă selectivă. Dacă îmi acordați acces la aparatura de laborator, pot să recreez toxina şi s-o folosesc sub formă de gaz.

— Ln ce scop? a întrebat Teg.

Apoi expresia i s-a schimbat într-una de înțelegere.

— A, să inundăm sistemele de ventilație de pe *Itaca.* Am omorî orice Dansator-Față care a mai rămas printre noi.

— Cantitatea necesară ca să saturăm nava ar fi uriaşă, a adăugat Duncan şi a început un calcul mentatic pentru a estima volumul de aer din vehiculul gigantic, concentraţia de gaz care s-ar dovedi letală pentru polimorfi, posibilitatea de a-i îmbolnăvi pe alţii şi de a slăbi echipajul.

Lui Garimi nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Sugeraţi să-l lăsăm pe *tleilaxul* ăsta să dea drumul unui gaz necunoscut în nava noastră? Ei au creat Dansatorii-Faţă!

Scytale i-a răspuns, pe un ton plin de dispreţ:

— Voi, vrăjitoarelor, nu prea reuşiţi să gândiţi. Nu vedeţi că şi eu sunt pus în faţa unei primejdii grave? Aceştia sunt *noi* Dansatori-Faţă, aduşi de Rătăciţii deilaxu, fraţii noştri vitregi bastarzi, care au cooperat cu Onoratele Matres să-i anihileze pe toţi Maeştrii vechi, ca mine. Gândiţi! Dacă alţi Dansatori-Faţă se află la bordul *Itacăi,* atunci sunt într-un pericol personal mai mare decât oricine altcineva. Nu înţelegeţi?

— Gazul lui Scytale nu trebuie folosit decât în ultimă instanţă, a zis Duncan.

Sheeana a rotit privirea prin încăpere.

— O să-l las să înceapă să lucreze la toxină, dar aş prefera să identificăm direct orice Dansator-Faţă.

— Şi să-l interogăm, a adăugat Garimi. Scytale a râs.

— Credeţi că puteţi interoga un Dansator-Faţă?

— Niciodată să nu subestimezi o Bene Gesserit. Sheeana a dat din cap.

— Până când nu scăpăm de orice alt infiltrat, până când nu dovedim că nu mai există Dansatori-Faţă printre noi, singura noastră măsură de siguranţă constă în a rămâne în grupuri destul de mari încât polimorfii să nu poată ataca fară să fie văzuţi.

— Şi dacă un număr copleşitor dintre noi sunt deja Dansatori-Faţă? a întrebat Teg.

— Atunci suntem pierduţi cu toţii.

În timpul perioadei de izolare a fost testat fiecare dintre copiii ghola; Leto al II-lea s-a supus primul. Când viermii de nisip se întorseseră împotriva lui Thufir Hawat, simţind cumva Dansatorul-Faţă inuman, şocul lui Leto păruse autentic. Camerele îl arătaseră cu ochii aţintiţi asupra corpului distrus revenit la starea lui ştearsă de Dansator-Faţă fară să-i vină să creadă. Însă era clar că Thufir se pusese singur în pericol, se

dusese din proprie voință către Leto, deşi nu fusese obligat. De ce ar risca un Dansator-Față, în afară cazului în care copia era atât de exactă, încât până şi prietenia era reală?

Leto, ghola al Tiranului, era multe lucruri extraordinare. Dar nu era Dansator-Față. Analiza genetică a lui Scytale a dovedit-o.

Paul Atreides a fost găsit şi el curat, alături de Chani, Jessica şi Alia cea de trei ani, care era intrigată de ace şi de mostre. În ciuda bănuielilor care-l înconjurau, Wellington Yueh era şi el ceea ce susținea că este.

După ce Scytale a completat testele de sânge şi celulare, Sheeana tot nu era mulțumită.

— Chiar dacă acum avem încredere în copiii ghola, asta înseamnă doar că alți Dansatori-Față, dacă mai sunt, trebuie să fie ascunşi printre noi, ceilalți.

— Atunci o să-i testăm şi pe restul, a spus Garimi, sau o să folosim gazul toxic al lui Scytale. Eu, personal, o să mă supun oricărei cercetări, de câte ori trebuie, şi sugerez s-o facem cu toții.

Scytale a ridicat mânuțele, alarmat.

— Testul ăsta e pretențios. Trebuie să prepar destule casete pentru toți pasagerii, iar asta o să ia mult timp.

— Atunci o să ne rezervăm timpul necesar, a anunțat Sheeana. Mai puțin de-atât ar fi o nesăbuință.

⸗

„De ce găsim distrugerea atât de fascinantă? Când vedem o tragedie îngrozitoare, ne credem deştepți pentru că noi, personal, am evitat-o? Sau fascinația îşi are rădăcinile în emoția şi teama de a şti că am putea fi următorii?”

Maica Superioară Odrade, *Documentarea consecințelor*

55

Murbella şi Janess, mamă şi fiică, Maică Comandant şi Bashar Suprem, se roteau pe orbită în jurul lumii moarte Richese. Zburau cu o navă de observație, separat de echipele de ingineri, încă suspicioşi cu privire la molima stinsă din Canonicat. Deşi boala îşi încheiase cursul, ixienii refuzau să se afle în spațiu închis cu Murbella şi Janess, care fuseseră expuse la ea.

Cu toate acestea, singure în mica lor navă, cele două femei aveau o perspectivă perfectă asupra testului în desfăşurare.

Cu mai mult de cinci ani în urmă, nave ale Onoratelor Matres de pe Tleilax bombardaseră Richese, nimicind nu doar întreaga populație, ci şi industria de armament şi flota pe jumătate construită care urma să fie livrată Noii Comunități. Acum totuşi, că planeta era lipsită de viață, Richese era un loc pe deplin potrivit unde ixienii să-şi demonstreze noile Anihilatoare.

Murbella a deschis sistemul de comunicații şi le-a vorbit celor patru nave de testare care o însoțeau:

— Te umple de plăcere şi de orgoliu să faci asta, nu-i aşa, domnule Fabricant-Şef?

Pe ecran, Shayama Sen a înălțat din sprâncene şi şi-a dat capul pe spate, într-o etalare reuşită a nevinovăției.

— Testăm arma pe care ne-ai comandat-o, Maică Comandant. Ai cerut o demonstrație, în loc să ne crezi pe cuvânt. Trebuie să demonstrăm că tehnologia noastră funcționează aşa cum am anunțat.

— Iar rivalitatea dintre Ix şi Richese n-are nimic de-a face cu alegerea țintei?

Abia-şi ținea în frâu sarcasmul.

— Richese e doar o notă de subsol a istoriei, Maică Comandant. Orice satisfacție pe care şi-ar fi obținut-o ixienii de pe urma sorții nefericite a rivalilor noştri s-a stins de mult.

După o pauză, Sen a adăugat:

— Recunosc totuşi că ironia nu ne scapă.

De la ultima lui vizită, deasupra Canonicatului, conducătorul fabricilor părea schimbat în mod subtil. De curând, când se întorsese să livreze înregistrări complete ale tuturor testelor de pe Ix, păruse surprins, chiar stânjenit. Îi urmase sugestia şi folosise testul celular pe toți oamenii lui, iar rezultatul fusese că douăzeci şi doi de Dansatori-Față fuseseră demascați, cu toții din industrii critice.

Murbellei i-ar fi plăcut să-i interogheze, poate chiar să aplice o sondă T ixiană. Dar acei Dansatori-Față care nu fuseseră ucişi imediat, şi-au luat propria viață, cu ajutorul unui soi de decuplare sinucigaşă, ca de maşină, de la propriul creier. Ocazia pierdută o înfuriase, dar se îndoia că Surorile ei ar fi aflat oricum ceva de la polimorfi. Cu toate acestea, se bucura că instalase opt inspectoare de încredere care să supravegheze progresul industrial începând din acel moment.

— Programul nostru de livrare e strict, Maică Comandant, aşa

cum ai cerut, a transmis Sen. Înarmăm navele de pe Junction cât mai repede posibil. După ce o să vezi aceste patru Anihilatoare testate cu succes, n-o să poți nega că tehnologia noastră e demnă de încredere.

— Pare păcat să irosim asemenea putere de distrugere pe o țintă care nu-l afectează pe adevăratul Inamic, a comentat Janess. Dar avem nevoie de dovezi.

Amândouă trecuseră în revistă filme mai vechi cu teste, dar ar fi putut fi falsificate.

— Tot vreau să văd cu propriii ochi, a replicat Murbella. Apoi o să aruncăm totul în apărarea împotriva înaintării maşinilor.

— Desfăşurăm nodurile acum, a transmis unul dintre piloții ixieni. Vă rog să observați.

Patru mingi de lumină au țâşnit din cele patru nave ixiene, iar Anihilatoarele incandescente s-au învârtit ca nişte morişti către lumea crăpată de dedesubt. Au tremurat şi s-au extins, pe măsură ce coborau, aruncând valuri unduitoare care deveneau din ce în ce mai strălucitoare în loc să se estompeze.

Atmosfera de pe Richese fusese deja pârjolită, pădurile şi oraşele, făcute una cu pământul în prima reacție în lanț. Chiar şi aşa, armele modificate de ixieni au găsit suficient combustibil ca să incendieze din nou planeta.

Murbella a rămas tăcută în timp ce privea rapiditatea uluitoare a fron-rurilor de flăcări. S-a uitat cu ochii larg deschişi, până când i-a simțit uscați. Planeta ardea ca un tăciune în bătaia vântului, de-a curmezişul continentelor au apărut crăpături; fisuri portocalii au explodat. În sfârşit, i-a vorbit fiicei ei, fără să-i pese că ixienii auzeau prin comunicatorul deschis:

— Dacă lansăm o astfel de armă în mijlocul flotei de luptă a maşinilor gânditoare, o să stârnească un prăpăd de neconceput.

— S-ar putea chiar să avem o şansă, a confirmat Janess.

Shayama Sen le-a întrerupt prin difuzoare:

— Presupui, Maică Comandant, că maşinile gânditoare vor fi atât de nesăbuite încât să-şi piloteze navele într-un roi atât de strâns, încât să ajungă o singură armă.

— Ştim multe despre planul de bătaie al Inamicului şi despre felul în care a avansat flota lor. Nu folosesc motoare de pliere a spațiului, aşa că se mută metodic de la o țintă la alta, pas cu pas. Cu maşinile gânditoare nu există prea multe surprize.

Murbella s-a uitat la fiica ei, apoi iar la planeta în flăcări, înainte

să rostească ordine către ixieni:

— Foarte bine, nu-i nevoie să mai risipim şi alte Anihilatoare. Când o să le aruncăm în sfârşit asupra navelor de luptă ale maşinilor, o să fie o demonstrație suficientă. Gata cu întârzierile! Am aşteptat deja prea mult!

— O să se facă, Maică Comandant, a replicat Sen.

Murbella şi-a muşcat buza de jos, în timp ce privea cum Richese arde mai departe. Nu-i stătea în fire Fabricantului-Şef să fie atât de cooperant şi să nu ceară plăți suplimentare. Poate că, după ce văzuseră nenumărate lumi deja distruse, ixienii îşi recunoscuseră în sfârşit adevăratul duşman.

⸗

„Fie că le vedem, fie că nu, există plase peste tot, care ne învăluie viețile individuale şi colective. Uneori e necesar să le ignorăm, de dragul propriei sănătăți mintale.”

Jurnalul navei, intrare a lui Duncan Idaho

56

Dansatori-Față la bord. În apartamentul ei, împreună cu micuța Alia şi cu Leto, băiatul de doisprezece ani, Jessica se simțea din nou aproape ca o mamă, după atâtea secole. Cei trei împărtăşeau un trecut şi o linie genetică, dar nu aveau şi alte cunoştințe sau amintiri în comun. Nu încă. Jessicăi i se părea că nu erau mai mult decât nişte actori care memorau replici şi jucau roluri, încercând să fie cine ar fi *trebuit* să fie. Acest trup avea doar şaptesprezece ani, dar se simțea mult mai în vârstă, în timp ce-i linişte pe ceilalți doi mai mici.

— Ce e un Dansator-Față? a întrebat Alia cea de trei ani, în timp ce se juca cu un cuțit ascuțit pe care-l ținea lângă ea.

Încă de când învățase să meargă, fetița nutrise o fascinație pentru arme şi deseori cerea permisiunea să exerseze cu ele în loc să se joace cu jucării mai potrivite.

— Vin să pună mâna pe noi?

— Sunt deja *în* navă, a răspuns Leto, încă zguduit.

Nu-i venea să creadă că Thufir fusese Dansator-Față şi că nu ştiuse.

— De aceea ne testează pe toți.

— Nimeni altcineva n-a fost găsit încă, a răspuns Jessica.

Ea şi Thufir fuseseră decantați în acelaşi an. În creşă, fusese crescută împreună cu ghola al războinicului mentat şi nu observase niciodată vreo schimbare. Nu părea posibil ca Thufir să fi fost Dansator-Față de la bun început.

Adevăratul Hawat, Maestru Asasin şi fost maestru de arme al Casei Atreides, fusese veteran al multor campanii de succes, la fel ca basharul Miles Teg, şi slujise trei generații ale Casei Atreides. Nu era de mirare că Sheeana şi Surorile Bene Gesserit îl consideraseră un aliat neprețuit. De aceea voiseră să-l aducă înapoi, iar acum era evident de ce criza de declanşare a memoriei nu funcționase. Thufir nu era cu adevărat Thufir, şi poate că nu fusese niciodată.

Acum, în afara cazului în care erau găsite celule curate pentru a creşte un nou ghola, oamenii de la bordul *Itacăi* nu vor mai avea acces la talentele tactice şi de mentat ale lui Hawat. De fapt, Jessica îşi dădea seama că după tot acest timp, proiectul ghola produsese foarte puține rezultate care să poată fi folosite în ajutorul lor. Numai Yueh, Stilgar şi Liet-Kynes fuseseră retreziți la viețile lor trecute, dar ultimii doi plecaseră. Iar Yueh, deşi doctor Suk talentat, nu era o achiziție prea grozavă pentru echipa lor.

L-a omorât pe ducele meu, Leto... iar...

Cu amenințarea Dansatorilor-Față, minele explozive lipsă şi diversele sabotaje, nevoia de ghola şi de vechile lor talente devenise şi mai imperioasă. Copiii ghola nedeşteptați rămaşi trebuie să fi avut abilități speciale; Jessica ştia că toți fuseseră aduşi înapoi cu un motiv. Fiecare dintre ei. Paul, Chani şi ea aveau cu toții vârsta corespunzătoare; chiar şi Leto al II-lea ar trebui să fie destul de mare. Nu se putea să fie de-ajuns măsurile treptate, grijulii. Nu se mai putea.

A oftat. Dacă nu acum, atunci când or să fie de folos abilitățile lor istorice? *Trebuie să-mi recapăt amintirile!*

Jessica ar fi avut atât de mult în plus de oferit în avantajul non-navei, dacă i s-ar fi dat ocazia. Se simțea ca o coajă de persoană fară viața ei originară. S-a ridicat atât de repede, încât i-a făcut pe Alia şi pe Leto să tresară.

— Voi doi ar trebui să vă întoarceți în camerele voastre. Tonul sever nu lăsa loc niciunei contraziceri.

— Am ceva important de făcut. Surorile astea Bene Gesserit sunt nişte laşe, deşi nu-şi dau seama. Şi nu-şi mai pot permite să fie aşa.

Din unele puncte de vedere, Sheeana era pripită şi impetuoasă, dar din altele, excesiv de prudentă. Jessica ştia totuşi pe cineva care n-avea să se sfiască să-i provoace durere.
— Pe cine te duci să vezi? a întrebat Leto.
— Pe Garimi.

Cucernica Maică din facțiunea conservatoare a privit-o cu o expresie împietrită, apoi a surâs abia schițat.
— De ce aş face asta? Eşti nebună?
— Doar pragmatică.
— Înțelegi câtuşi de puțin cât de dureros o să fie?
— Sunt pregătită.
S-a uitat la părul întunecat, creț, al lui Garimi, la trăsăturile banale şi neatrăgătoare; prin contrast, Jessica era însuşi idealul frumuseții clasice, proiectată de Bene Gesserit să joace rolul unei seducătoare, o maică reproducătoare ale cărei trăsături fuseseră copiate de nenumărate ori vreme de secole după moartea ei.
— Şi ştiu, Instructoare Superioară, că, dacă cineva poate provoca acea durere, tu eşti pregătită s-o faci.
Garimi părea prinsă între amuzament şi stânjeneală.
— Mi-am imaginat nenumărate căi de a răsuci un cuțit în tine, Jessica. M-am gândit de multe ori cât rău au făcut acțiunile tale vechii Comunități. Ne-ai deviat tot programul Kwisatz Haderach, ai creat un monstru pe care nu l-am putut controla. După Paul, consecință directă a sfidării tale, am suferit mii de ani sub Tiran. Care ar putea fi motivul să vreau să te trezesc? Ne-ai trădat.
— Aşa spui tu.
Cuvintele lui Garimi loveau de parcă ar fi aruncat cu pietre. Femeia o hărțuise pe Jessica ani de-a rândul, la fel ca şi pe bietul Leto al II-lea. Jessica era la curent cu toate acuzațiile, înțelegea cum o privea facțiunea conservatoare Bene Gesserit. Dar nu îndurase până acum adâncimea şocantă a urii şi a mâniei pe care i le arăta acum femeia.
— Propriile tale cuvinte dezvăluie foarte multe, Garimi. *Vechea* Comunitate. Unde-ți sunt gândurile? Trăim deja în viitor.
— Asta nu şterge suferința îngrozitoare pe care ai provocat-o.
— Tot insişti că ar trebui să port acea vină. Dar cum s-o simt dacă nu-mi aduc aminte? Te mulțumeşti cu mine pe post de țap ispăşitor, cal de bătaie pentru toate greşelile închipuite ale trecutului? Sheeana îmi vrea amintirile redate ca să pot ajuta.

Dar *tu,* Garimi, ar trebui să fii la fel de dornică să mă trezeşti. Recunoaşte: te poți gândi la o pedeapsă Bene Gesserit mai bună decât să mă cufunzi în lucrurile de neiertat pe care spui că le-am făcut Comunității? Trezeşte-mă! Fă-mă să văd singură!

Garimi a întins mâna şi a apucat-o de încheietură. Din instinct, Jessica a încercat să se tragă înapoi, dar nu a reuşit. Expresia celeilalte femei s-a înăsprit.

— O să împărtăşesc cu tine. O să-ți dau toate gândurile şi amintirile, ca să *ştii.*

Garimi s-a apropiat şi mai mult.

— O să vărs în creierul tău acele sute de generații de vieți trecute care s-au petrecut după ce ai comis crima, ca să vezi întreaga amploare şi consecințele a ceea ce ai făcut.

A tras-o pe Jessica şi a lipit-o de ea.

— Nu e posibil. Numai Cucernicele Maici pot împărtăşi. Jessica a încercat să se dea înapoi.

Ochii lui Garimi sclipeau ca oțelul.

— Iar tu eşti Cucernică Maică sau ai fost. Prin urmare, una zace în tine.

A prins ceafa Jessicăi, a strâns-o de părul de culoarea bronzului şi a tras-o mai aproape. S-a aplecat şi şi-a lipit fruntea de a ei.

— Pot face asta să meargă. Sunt destul de puternică. Îți imaginezi ce fac? Poate că suferința o să fie de-ajuns să te paralizeze!

Jessica s-a împotrivit.

— Sau o să... mă... facă... mai puternică...

Îşi voia propriile amintiri, da, dar nu se oferise niciodată să accepte toate experiențele lui Garimi sau pe cele ale numeroaselor strămoaşe care trăiseră în timpul persecuțiilor Împăratului-Zeu al Dunei, propriul nepot. Toate acelea care supraviețuiseră Epocii Foametei şi se străduiseră să-şi depăşească dependența de melanj, care nu mai era disponibil. Ororile acelor generații lăsaseră urme adânci în psihicul uman.

Jessica nu voia deloc asta. *Garimi insistă că eu am provocat totul!*

A simțit ceva în cap şi a rezistat, dar Garimi era mai puternică, forța asupra ei împărtăşirea, vărsa amintiri, le dezlănțuia. În țeasta Jessicăi bubuiau ciocane, cu destulă putere ca să spargă osul şi să răbufnească afară. A auzit un trosnet în beznă şi s-a întrebat dacă Garimi câştigase...

Zguduită, Jessica, *adevărata* Jessica, concubina legitimă a ducelui Leto Atreides, Cucernică Maică Bene Gesserit, s-a uitat în jur cu o nouă uimire, pe care nu şi-o imaginase niciodată cu putinţă. Deşi vedea numai pereţii non-navei, îşi amintea ce bună îi fusese viaţa cu ducele şi cu fiul lor, Paul. Îşi amintea cerul albastru sidefiu de pe Caladan, răsăriturile spectaculoase de pe Arrakis.

Până la urmă, o învinsese pe Garimi. Acum a ieşit din apartamentul femeii furioase, nesigură pe picioare şi plină până la refuz de cunoştinţe. Acel potop de amintiri era un amestec de binecuvântare şi povară, pentru că lipsea iubitul ei duce Leto.

Golul subit a făcut-o să se simtă de parcă ar fi plonjat într-o groapă fară fund. *Leto, Leto al meu! De ce nu te-au adus Surorile înapoi în acelaşi timp, ca pe Paul şi Chani? Şi blestemat să fii, Yueh, pentru că mi l-ai luat de două ori!*

Se simţea profund singură, cu inima secătuită şi mintea rămasă doar cu amintiri şi cunoştinţe. Jessica era hotărâtă să găsească o cale de a se face utilă din nou Surorilor sale.

Întoarsă în apartament, a găsit-o pe Alia, care o aştepta. Cu o inteligenţă mai presus de anii ei, fetiţa a examinat-o calmă şi i-a spus:

— Mamă, i-am spus doctorului Yueh că o să-ţi recapeţi amintirile. Acum îi e şi mai frică de tine. Ai putea să-l omori cu o privire. L-am fugărit şi i-am dat şuturi pentru tine.

Jessica a stăpânit ura pe care o simţea în mod automat pentru Yueh.

— Nu trebuie faci asta. Mai ales, nu acum.

Trădătorul avusese dreptate să se teamă de revenirea amintirilor ei, chiar dacă îi cunoscuse deja crimele şi-l iertase. *Dar a fost cu mintea, nu cu inima. În* timp ce stătea pe loc, amintirile trezite ale Jessicăi au înfipt şi mai adânc pumnalul.

Cu un val de emoţie, nu s-a putut împiedica să întindă braţele şi s-o îmbrăţişeze pe Alia cu fervoare. Apoi a privit-o prima oară pe fiica ei.

— Sunt mama ta din nou.

⸗

„Un test trebuie definit înainte de a fi folositor. Care sunt parametrii? Ce precizie are? Prea des, un test nu face nimic altceva decât să-l analizeze chiar pe cel care testează."

57

Moartea Dansatorului-Faţă Hawat nu a putut fi ţinută secretă prea multă vreme. Toată lumea era luată în evidenţă şi încuiată, în timp ce Sheeana şi cercul ei de indivizi testaţi realizau o numărătoare completă, izolau şi aprobau echipe de securitate şi apoi îi conduceau pe toţi locuitorii navei în sala principală de şedinţe. Încăperea uriaşă putea adăposti cu uşurinţă sute de oameni pentru zile întregi, dacă era nevoie şi dacă era adusă destulă mâncare. Intre timp, Garimi rămânea sus, pe puntea de navigaţie, şi monitoriza singură *Itaca.*

Din moment ce tot personalul, cel puţin cel *cunoscut,* era încuiat în sala de şedinţe, orice trădător putea foarte bine să fie prins înăuntru. În următoarele câteva zile, de-a lungul unei testări meticuloase, orice Dansator-Faţă rămas printre ei avea să fie stârpit.

La început, copiii mai mici, născuţi în timpul călătoriei păreau să creadă că era un joc, dar curând au devenit neastâmpăraţi; oamenii erau stânjeniţi şi bănuitori şi se întrebau de ce numai o mână de oameni aveau voie să intre şi să iasă, cu însărcinări misterioase. Şi de ce era deilaxul acela mic şi oribil unul dintre cei de încredere? Mulţi dintre cei de la bord îl priveau pe Scytale cu dispreţ făţiş, dar el era obişnuit cu un asemenea tratament. Rasa deilaxu fusese întotdeauna dispreţuită şi privită cu neîncredere. Acum cine era de vină?

Lucrase frenetic în ziua care trecuse pentru ca, împreună cu doctoriţele Suk, să asambleze destule seturi de analiză pentru a face o comparaţie genetică pe fiecare individ netestat. Ca plan de rezervă, crease şi destul gaz toxic specific pentru Dansatorii-Faţă ca să umple multe canistre, deşi Sheeana nu era gata să aprobe un asemenea experiment riscant. Nu încă. N-aveau destulă încredere în el şi păstrau gazul sub control strict.

Nici el n-avea încredere totală în ei. La urma urmei, era Maestru tleilaxu, probabil ultimul care mai exista. În secret, a pus la punct un test mai neobişnuit, fară greş, ştiind foarte bine ce făcea. Nu a spus nimănui nimic despre el.

Când totul a fost gata, Scytale s-a aşezat în primul rând, pentru ceea ce se aştepta să fie un proces important de dezvăluire. Le-a urmărit pe Surorile Bene Gesserit neliniştite, doctoriţe Suk,

arhiviste şi Instructoare. În public, Teg stătea alături de Rabin şi de două Surori. Copiii ghola se aflau la câteva rânduri distanţă, fiecare dintre ei deja dovedit a fi nealterat. Duncan Idaho aştepta lângă una dintre uşile încuiate, iar bărbaţi din Bene Gesserit păzeau celelalte ieşiri.

În timp ce pasagerii adunaţi aşteptau, Sheeana a vorbit în faţa sălii de şedinţe, cu vorbe clare şi intransigente şi cu o nuanţă de Glas.

— Am descoperit un Dansator-Faţă printre noi şi credem că sunt şi alţii în această încăpere.

O clipă de tăcere, datorată şocului, s-a prelungit stânjenitor de mult când ea a încercat să se uite în ochii fiecărui individ. Scytale nu era surprins că nu a ieşit nimeni în faţă. Bătrânul Rabin părea în acelaşi timp indignat şi pierdut fară restul oamenilor săi. De pe scaunul de lângă bătrân, Teg i-a spus să aibă răbdare. Rabinul s-a uitat furios la el, dar nu s-a opus.

— Am creat un test infailibil.

Vocea Sheeanei părea obosită, chiar dacă tuna.

— O să fie plictisitor şi o să ia mult timp. Dar vă veţi supune cu toţii.

— Sper că niciunul dintre voi n-are altceva mai bun de făcut. Duncan şi-a încrucişat mâinile la piept şi a zâmbit îndârjit.

— Uşile or să rămână păzite până când procesul se va încheia. Scytale şi doctoriţele Suk au urcat pe scenă cu seturi, seringi şi tampoane chimice.

— Pe măsură ce fiecare dintre voi e exonerat, rândurile noastre de aliaţi demni de încredere va creşte. Niciun Dansator-Faţă nu poate scăpa de această investigaţie.

— Cine era Dansatorul-Faţă pe care l-aţi prins? a întrebat una dintre Surori, cu un strop de nelinişte în glas. Şi de ce presupuneţi că mai sunt şi alţii printre noi? Ce dovezi aveţi?

Când Sheeana a explicat felul în care îl omorâseră viermii pe Hawat, murmure uluite s-au răspândit în public.

Basharul a strigat de pe locul lui, cu un ton încărcat de vinovăţie şi repulsie:

— Ştim că falsul Thufir nu putea fi răspunzător pentru toate incidentele de sabotaj pe care le-am înregistrat. Era cu mine, în persoană, când s-au produs unele dintre incidentele cunoscute.

— De unde ştiu că nu sunteţi *toţi* Dansatori-Faţă?

Rabinul s-a ridicat în picioare şi s-a încruntat la Sheeana, la

doctorițele Suk şi mai ales la Scytale.

— Nu ți-am înțeles niciodată purtarea. Teg l-a tras înapoi pe scaun.

Sheeana nu a luat în seamă întrebarea bătrânului şi a arătat spre primul rând.

— O să iau acum primul subiect.

Două doctorițe Suk au înaintat cu trusele pregătite, iar Sheeana a spus:

— Faceți-vă comozi. O să dureze.

Pentru Scytale totuşi, acest proces era în primul rând o diversiune şi nici măcar Surorile Bene Gesserit nu ştiau. Prins în capcană, orice Dansator-Față din public avea să încerce să găsească o cale de a scăpa detecției. Prin urmare, Maestrul deilaxu trebuia să acționeze în mare grabă, înainte ca orice polimorf ascuns să apuce să facă vreo mişcare. A privit publicul cu atenție şi a manevrat cu degetele micul dispozitiv pe care-l avea cu el.

În timp ce procedura lentă, analitică, era cu siguranță demnă de încredere, Scytale îşi pregătise planul pe baza a ceea ce ştia despre vechii Dansatori-Față creați de Maeştrii tleilaxu originari. Paria că polimorfii din Dispersie erau la fel, cel puțin din punctul de vedere al reacțiilor fundamentale. Trebuie să fi ieşit din acelaşi proiect de bază. Dacă era aşa, ar fi putu să ştie cum să-i demaşte, un test slab, de folosit doar ca rezervă... dar chiar faptul că era neaşteptat ar fi putut acționa în favoarea lui.

În centrul sălii de şedințe, doctorițele Suk făceau primul test unei Surori supuse. Aceasta a întins mâna şi a aşteptat să-i fie luat un strop de sânge.

Fără avertisment, Scytale şi-a declanşat emițătorul de sunete de înaltă frecvență. Un fluierat strident a urcat şi a coborât, intens, dar slab, deasupra limitei auzului celor mai mulți oameni. Dansatorii-Față originali comunicaseră cândva cu deilaxu într-un limbaj de fluierături codificate, un şir secret de note cu rol de program întipărit în structura lor neurologică. Scytale era convins că zgomotul irezistibil avea să facă orice Dansator-Față să-şi piardă deghizarea, măcar temporar.

Brusc, printre şirurile de scaune, bătrânul Rabin a început să tremure, iar corpul i-a fost cuprins de spasme. Chipul uscățiv i s-a schimbat şi s-a netezit pe sub barbă. A scos un țipăt de mânie şi de surprindere şi a sărit în picioare. Bătrânul devenise

neaşteptat de suplu, vânjos şi violent. Avea fața ştearsă, cu ochi cufundați în orbite şi nas turtit, ca un craniu gol făcut din ceară pe jumătate topită.

— Dansator-Față! a strigat cineva.

Rabinul a devenit un vârtej şi s-a repezit asupra Surorilor Bene Gesserit.

⸗

„Nu-ți subestima niciodată inamicul – sau aliații."

Miles Teg, *Memoriile unui bătrân comandant*

58

Din cauza veşnicelor plângeri, a atitudinii negative şi a înfățişării fragile, toți cei de la bord îl neglijaseră sau îl judecaseră greşit pe bătrânul Rabin. Era valabil şi pentru Miles Teg. Cu mişcări la fel de iuți şi de mortale ca o rază laser, Dansatorul-Față l-a izbit pe bashar cu o lovitură care i-ar fi sfărâmat țeasta dacă ar fi venit drept. Chiar la timp, Teg s-a dat înapoi cu un gest de o viteză inumană. A fost de ajuns pentru a-i salva viața, dar atacul l-a năucit.

Instantaneu, Rabinul a ucis două Surori din partea cealaltă, apoi a pornit în linie dreaptă, pe un traseu ucigaş, către cea mai apropiată ieşire, eliberându-şi drumul cu o rafală de lovituri mortale. Din nişte buzunare ascunse ale hainelor închise la culoare, conservatoare, Dansatorul-Față a scos două pumnale mici de aruncat. Lamele nu erau mai lungi decât degetele, dar le-a aruncat extrem de precis. Vârfurile ascuțite, fară îndoială otrăvite, au străpuns gâtul celor doi bărbați Bene Gesserit care păzeau uşa. Aproape fară niciun sunet, Rabinul le-a dat trupurile muribunde din drum şi s-a năpustit pe coridor.

Scytale a scrutat cu insistență mulțimea ca să se asigure că acest inamic fugar nu distrăsese atenția de la niciun alt Dansator-Față ascuns printre cei adunați în sală. Tleilaxul nu a zărit nicio altă transformare subită.

Sheeana le-a strigat celorlalți să-l urmărească pe Rabin.

— Ştim cine e, dar îşi poate schimba forma. Acum trebuie să-i dăm de urmă.

Una dintre Surori a încercat să folosească intercomul navei ca s-o avertizeze pe Garimi, dar nu a primit niciun răspuns.

— A fost avariat.
— Repară-l.
Sheeana şi-a dat seama că Rabinul avusese destul timp, de-a lungul carantinei din încăperea uriaşă, să comită subtil şi alte sabotaje.
Doctorul Yueh s-a repezit la Teg, care gemea, şi s-a aplecat să verifice gravitatea rănii; alături de el, cele două Surori căzute erau vizibil moarte. Privirea de pe chipul doctorului ghola era mai curând de descurajare decât de disculpare. În timp ce-l examina pe Teg, a murmurat:
— Rabinul mi-a dat mostra de celule de la bebeluşul ghola. Trebuie să fi luat celule ale lui Piter de Vries din stoc şi m-a păcălit. Ştia ce o să fac, cum o să reacţionez.
Duncan şi-a mutat privirea de la Yueh şi Teg la Sheeana.
— Legătura e evidentă acum. Thufir Hawat şi Rabinul. De ce nu mi-am dat seama?
Sheeanei i s-a tăiat răsuflarea când a priceput brusc acelaşi lucru.
— Amândoi au coborât pe planeta îngrijitorilor! Duncan a dat din cap.
— Hawat şi Rabinul au rămas singuri împreună în timpul vânătorii de Onorate Matres. Toţi aţi fost nevoiţi să luptaţi ca să ajungeţi înapoi la navetă după ce aţi descoperit că îngrijitorii erau Dansatori-Faţă.
— Sigur!
Chipul Sheeanei era grav.
— Cei doi au venit în fugă din pădure în ultima clipă. Se pare că de fapt n-au scăpat de îngrijitori.
— Prin urmare, Rabinul şi Thufir cei originali..., a început Duncan.
— Amândoi sunt morţi de mult, înlocuiţi de Dansatori-Faţă de pe planetă, iar corpurile, aruncate în timpul vânătorii.
Reuşind în sfârşit să obţină concentrarea mentatică, Duncan a tras încă o concluzie evidentă:
— Atunci sunt mai mult de cinci ani de când s-a petrecut substituirea. Cinci ani! în tot acest timp, copia lui Hawat şi cea a Rabinului trebuie să-şi fi aşteptat ocazia; au ucis ghola şi cuve axlod. Ne-au sabotat sistemele de întreţinere a vieţii, ne-au silit să ne oprim pe Qelso, unde eram vulnerabili, puteam să fim descoperiţi mai uşor de urmăritori. A reuşit Inamicul să ne prindă

urma acolo? Până acum am reuşit să scăpăm de plasă, dar acum, că Dansatorii-Față au fost demascați...

Sheeana a pălit.

— Şi cum rămâne cu minele furate? Le poate declanşa oricând, dacă ajunge la ele!

Pe cale de a-şi reveni, dar vizibil ameţit, Teg pornise deja către uşă.

— Dansatorul-Faţă ştie că trebuie să pună mâna pe non-navă înainte să reuşim să-l omorâm. O să se ducă spre puntea de navigaţie.

— Garimi e acolo, a zis Sheeana. Să sperăm că-l poate opri.

În momentul în care Dansatorul-Faţă a ajuns pe puntea de navigaţie, şi-a reluat deghizarea de Rabin. Deţinea toate amintirile, experienţele şi amănuntele personalităţii bătrânului şi mult mai mult de-atât. Rabinul şubred, părând înspăimântat, s-a năpustit în încăpere. Garimi a tresărit.

— Ce cauţi aici? a întrebat ea.

Cu ochii mari, cuprins de panică, părea să creadă că ea i-ar putea oferi protecţie. Îi căzuseră ochelarii.

— Dansator-Faţă! a gâfâit în timp ce se apropia de ea cu paşi nesiguri. Omoară Surori Bene Gesserit!

Garimi s-a întors către panoul intercomului ca să ia legătura cu Sheeana, iar Rabinul a atacat. Lovitura a nimerit-o aproape de gât, dar ea a simţit mişcarea şi s-a răsucit în ultima clipă. Muchia pumnului polimorfului a coborât, în schimb, asupra umărului. A alunecat de pe scaun, iar Rabinul s-a aruncat din nou asupra ei.

Garimi a lansat un şut spre el de pe podea, ţintind unul dintre genunchii noduroşi şi nesiguri ai bătrânului, dar el a sărit într-o parte ca o panteră ghemuită. Rabinul a scos un urlet sălbatic când Garimi a săltat la loc pe picioare şi a adoptat o poziţie defensivă.

— Ingenios, Rabinule. Chiar şi acum, că ştiu ce eşti, abia dacă simt la tine duhoarea de Dansator-Faţă.

Cu o smucitură şi o răsucire, Rabinul a smuls un scaun fixat în podea şi l-a balansat spre ea. Femeia s-a ghemuit şi a întins mâna să apuce scaunul care şuiera pe deasupra ei. I l-a smuls din mână, iar forţa tracţiunii a fost de-ajuns ca să-l doboare la podea.

Când Rabinul s-a ridicat în picioare, şi-a preschimbat trupul, ca să imite forma unui Fiutar feroce. Muşchii i s-au umflat, dinţii i-

au devenit ascuțiți şi lungi, iar ghearele au retezat aerul. Garimi s-a împleticit înapoi, ca să iasă din raza lui ucigaşă, şi a izbit intercomul cu pumnul.

— Surori! Dansator-Față pe puntea de navigație!

Fiutarul s-a întins, iar ghearele ascuțite, proaspăt crescute, i-au sfâşiar roba. Cu lovituri de pumn violente şi frenetice menite mai mult să rănească duşmanul decât să-i apere propria viață, Garimi i-a fracturat coastele. Cu o lovitură furioasă de picior care i-a solicitat toată forța călcâiului, i-a smuls femurul drept din încheietura şoldului.

Însă Fiutarul s-a rostogolit în cădere, s-a rotit ca un vârtej şi, înainte ca ea să simtă o clipă de victorie, i-a frânt gâtul. Garimi s-a prăbuşit fără să scoată aproape niciun sunet. Cu un gest de pură răutate, i-a sfâşiat gâtul înainte de a-şi relua, cu calm, forma de Dansator-Față în starea neschimbată. S-a şters de sânge pe față cu mâneca.

Mai zdruncinat chiar decât puteau vindeca propriile capacități de polimorf, Rabinul s-a târât, apoi a şchiopătat, spre comenzile principale ale *Itacăi.* A auzit zgomot de picioare care alergau pe coridor, aşa că a încuiat puntea de navigație, a pus în funcțiune blocajele de urgență şi a pornit un protocol de apărare împotriva revoltelor de la bord.

În anii în care-şi păstrase deghizarea, Dansatorul-Față colectase pe ascuns mostre de celule din pielea lui Duncan Idaho, Sheeana şi basharul Miles Teg. Acum, mâinile i s-au modelat cu amprentele de identificare potrivite, astfel încât comenzile de înaltă securitate ale non-navei să-i răspundă. Uşile încuiate aveau să reziste împotriva oricărei încercări de a intra. Până la urmă, Surorile Bene Gesserit aveau să găsească o cale de a pătrunde, dar, până atunci, îşi va fi încheiat misiunea.

Stăpânii săi maşini gânditoare aveau să fie alertați. Şi aveau să vină. Cu multă vreme în urmă, studiase cum să manevreze motoarele Holtzman.

A estimat coordonatele cât de bine a putut, fără să-şi facă griji din cauza lipsei unui Navigator, a pliat spațiul şi a trimis *Itaca* de-a curmezişul galaxiei. Nava s-a rostogolit într-o altă regiune stelară, nu departe de trupele lui Omnius care avansau. A reconfigurat sistemele de comunicații ale navei şi a declanşat o baliză de detecție. Superiorii săi cunoşteau semnalul.

Maşinile gânditoare aveau să răspundă repede. Dansatorul-Față

simțea deja cum se apropia rețeaua tahionică flămândă, invizibilă. De data asta nu mai exista scăpare. Non-nava avea să fie complet prinsă în capcană.

⸗

„Până şi adversarii mici pot fi letali."
Raport analitic Bene Gesserit despre problema tleilaxu

59

Până să ajungă Duncan, Sheeana şi Teg la puntea de navigație, uşile groase erau încuiate. Inexpugnabile. Puntea fusese proiectată să rămână în siguranță chiar şi în fața unei armate. În câteva clipe, au apărut şi alte Surori, care alergaseră întâi la arsenal şi-şi luaseră arme de mână: pistoale cu ace otrăvite, paralizatoare şi tăietoare cu laser. Niciunul dintre aceste dispozitive nu era suficient. În fugă, copiii ghola s-au alăturat mulțimii la intrarea punții încuiate – printre ei Paul, Chani, Jessica, Leto al II-lea şi mica Alia.

Duncan a simțit schimbarea când non-nava s-a strecurat prin spațiul pliat.

— E la comenzi, ne mută din loc!

— Înseamnă că Garimi a murit, a tras concluzia Sheeana.

— Dansatorul-Față o să ne ducă direct la Inamic, a spus Teg. Acum e momentul să folosim gazul otrăvitor al lui Scytale ca să omorâm Dansatorul-Față.

Sheeana s-a întors către două dintre Surorile care stăteau pe coridor.

— Găsiți-l pe tleilaxu şi duceți-l în cabinetul nostru păzit. Luați o canistră şi o să inundăm aerul de pe punte cu gaz.

— N-avem timp de asta, a zis Duncan. Trebuie să intrăm acolo!
Vocea Aliei a sunat straniu de calmă şi inteligentă când a spus:

— Eu pot intra.

Duncan s-a uitat la fetiță. Pentru el, ecourile amintirilor evocate de acest copil erau tulburătoare. Duncan cel originar n-o cunoscuse niciodată în tinerețe, fusese ucis de sardaukari când Jessica abia era însărcinată. Dar avea amintiri vii despre o Alia mai mare, care-i fusese iubită, într-o altă viață. Dar asta era doar istorie. Acum ar fi putut la fel de bine să fie mit sau legendă.

S-a aplecat să-i vorbească.

— Cum? N-avem prea mult timp.
— Sunt destul de mică.
Cu o privire, fetița a arătat canalele înguste de aerisire care duceau pe puntea de comandă. Era mult mai mică şi decât Scytale. Sheeana scotea deja grilajul.
— Sunt filtre şi bare în drum. Cum o să treci?
— Dați-mi un tăietor cu laser. Şi un pistol cu ace. O să vă deschid uşa cât de repede pot. Pe dinăuntru.
După ce Alia a căpătat ceea ce-i trebuia, Duncan a săltat-o pe fetiță până unde se putea strecura în tunelul minuscul. Nu împlinise încă patru ani şi cântărea foarte puțin. Jessica privea, cu o înfățişare mai matură decât în urmă cu numai câteva zile, dar, chiar dacă-şi vedea „fiica" într-o situație atât de primejdioasă, nu a protestat.
Calmă şi concentrată, copila a prins tăietorul în dinți, a îndesat pistolul cu ace în cămăşuță şi a început să se târască prin aerisire. Distanța dintre încăperi nu era mare, dar fiecare jumătate de metru era o luptă. A expirat, ca să devină cât mai mică şi să înainteze.
Afară, ceilalți au început să bată în uşa încuiată, ca să distragă atenția. Au folosit tăietoare grele care scoteau scântei, fumegau şi zgâriau baricada densă, blindată, cu câte un milimetru o dată. Dansatorul-Față ştia că aveau nevoie de ore întregi să-şi taie drum pe puntea de navigație. Alia era convinsă că Dansatorul-Față nu se aştepta la o ambuscadă din partea ei.
A întâlnit prima piedică, un set de bare de plastoțel întrețesute cu o plasă de filtrare. Țesătura densă era acoperită cu substanțe chimice neutra-lizante şi încărcată cu o peliculă uşor electrostatică, menită să curețe orice drog sau otravă din aerul care trecea pe punte. Cu filtrul la locul lui, gazul toxic al lui Scytale n-ar fi trecut, chiar dacă ar fi reuşit să-l elibereze.
Cu coatele înfipte în propriile şolduri, Alia a apucat tăietorul pe care îl ținea între dinți şi, cu mişcări smucite din încheietură, a retezat barele. Cu grijă, a pus plasa în fața ei, atentă să nu facă niciun zgomot, şi s-a târât peste ea. Marginile ascuțite i-au zgâriat pieptul şi picioarele, dar Aliei nu-i păsa de durere.
A trecut în acelaşi fel de al doilea grilaj şi apoi a ajuns la ultima deschizătură, de unde îl putea vedea pe Dansatorul-Față prin grilaj. Înfățişarea lui se schimba din când în când, uneori revenea la forma bătrânului, alteori devenea Fiutar, dar purta mai ales

fața ştearsă, ca de craniu gol. Chiar înainte de a vedea trupul sfâşiat al lui Garimi pe podea, Alia ştia că nu trebuie să-şi subestimeze adversarul.

Cu vârful tăietorului luminos, a retezat clemele micuțe care țineau închis ultimul grilaj. Cu mişcări care să provoace cât mai puțin zgomot cu putință, a ținut placa pe loc şi s-a răsucit, ca să poată scoate din cămaşă pistolul cu ace. S-a încordat, apoi a tras adânc aer în piept şi a aşteptat momentul potrivit.

Am numai o clipă de surpriză, aşa că trebuie s-o folosesc pe deplin în avantajul meu.

Dansatorul-Față lucra la comenzi, probabil transmitea un semnal misteriosului Inamic, poate chiar şi către mai mulți din cei de felul său. Fiecare secundă de întârziere punea *Itaca* în pericol tot mai mare.

Dintr-odată, Dansatorul-Față a smucit capul în sus şi şi-a ațintit privirea asupra grilajului. Cumva, o simțise. Acum, fară şovăială, Alia a împins grilajul slăbit către el ca pe un proiectil. El s-a ferit, reacționând exact aşa cum se aşteptase fetița. Încă întinsă pe burtă în tubul de ventilație, a întins pistolul cu ace în față şi a tras de şapte ori. Trei dintre acele mortale şi-au găsit ținta: două în ochii Dansatorului-Față, al treilea, în artera gâtului.

Polimorful a fost cuprins de spasme, s-a zvârcolit şi a căzut fară viață. Alia s-a târât afară din aerisire, a căzut pe podea, şi-a recăpătat echilibrul şi a aruncat o privire să verifice dacă Garimi murise cu adevărat, înainte să păşească liniştită spre uşă. Cu degete pricepute, a dezactivat măsurile de securitate din interior şi a descuiat uşa pe dinăuntru.

A dat cu ochii de Duncan şi Teg, cu armele în mână, temători de ceea ce ar fi putut să iasă. Fetița i-a întâmpinat cu chipul fară nicio expresie:

— Dansatorul nostru Față nu mai este o problemă.

Peste umărul Aliei, au zărit silueta inumană, întinsă lângă un scaun răsturnat. Şuvițe de sânge curgeau din rănile de săgeți din ochi, iar în jurul gâtului avea un guler stacojiu, gros, de sânge. Pe podea zăcea şi Garimi, mutilată.

Sheeana a făcut ochii mici.

— Văd că eşti o ucigaşă înnăscută.

Alia a rămas impasibilă.

— Aşa mi s-a spus. N-ai adus înapoi copiii ghola pentru talentele lor? Asta-i ceea ce fac cel mai bine.

Duncan s-a grăbit către comenzile non-navei, să evalueze ce făcuse falsul Rabin. Şi-a extins simțurile şi s-a îngrozit să vadă firele mortale de plasă licăritoare cum apăreau şi se intensificau în jurul lor. Imposibil de rupt. Capcana era destul de strălucitoare, destul de puternică pentru ca toată lumea s-o vadă.

Teg s-a repezit la o stație de scanare.

— Duncan! Se apropie nişte nave, o mulțime! Dansatorul-Față ne-a adus chiar în pragul Inamicului! Suntem marcați, iar plasa s-a fixat pe noi!

— După toți aceşti ani, suntem prinşi în nadă. Duncan şi-a plimbat privirea peste toți cei prezenți.

— Măcar suntem pe cale să aflăm cine este cu adevărat Inamicul.

⸗

„Umanitatea noastră comună ar trebui, prin definiție, să ne facă aliați. Faptul trist este totuşi că tocmai asemănările par deseori să fie, de fapt, diferențe enorme şi obstacole insurmontabile”

Maica Comandant Murbella,

cuvântare către Noua Comunitate

60

Având în vedere lipsa critică de timp, miile de nave nou-echipate ale Ghildei nu puteau trece prin probe şi teste minuțioase. Anihilatoarele produse în masă erau încărcate la bordul vehiculelor cu blindaj greu, construite pe Junction şi pe şaptesprezece şantiere-satelit.

Echipajele se pregăteau să plece pe linia frontului. Proaspăt sosiți de la recrutările de pe sute de planete aflate în calea primejdiei, comandanți fară experiență primeau doar un antrenament minim şi abia dacă erau de ajuns ca să înfrunte Inamicul în numeroasele puncte vulnerabile, în timp ce omenirea încerca să-şi traseze linia de apărare. Murbella ştia că, în ciuda hotărârii şi a curajului lor şi, indiferent de câtă instruire primeau şi de câtă practică făceau, cei mai mulți dintre luptătorii umani aveau să fie nimiciți.

În lunile de după stingerea molimei în Canonicat, Maica Comandant deschisese porțile refugiaților alungați de pe orice planetă evacuată.

La început, aceştia se temuseră să se instaleze pe o lume până nu demult în carantină, apoi însă începuseră să se reverse. Cu atât de puţine opţiuni la dispoziţie, grupurile de zdrenţăroşi acceptară oferta de adăpost a Comunităţii, în schimbul muncilor vitale pentru efortul de război. Politica şi vechile facţiuni trebuiseră lăsate deoparte. Acum, fiecare viaţă era dedicată pregătirilor pentru rezistenţa finală împotriva forţelor aflate pe drum ale lui Omnius.

De pe Buzzell, Cucernica Maică Corysta transmisese vestea incredibilă că viermii uriaşi care făceau ravagii în ceea ce privea operaţiunile cu gemone produceau un soi de mirodenie. Murbella a bănuit imediat un soi de experiment al Ghildei. Nu putea fi un fenomen natural. Corysta a sugerat ca viermii să fie vânaţi şi recoltaţi, dar Maica Comandant nu gândea atât de departe. O nouă sursă de mirodenie conta numai dacă rasa umană supravieţuia Inamicului.

Maica Comandant Murbella a convocat un mare consiliu de război pentru delegaţii planetelor de pe linia frontului care erau în pericol iminent de a fi atacaţi de forţele maşinilor gânditoare. În ciuda indignării, fiecare dintre ei a trecut prin testul celular, pentru a da în vileag Dansatorii-Faţă ascunşi. Murbella nu-şi asuma niciun risc; perfizii polimorfi puteau fi oriunde.

În marea sală de şedinţe din Citadelă, a păşit de-a lungul mesei de lemn de elacca până la scaunul rezervat ei. Şi-a folosit puterile de observaţie specifice Bene Gesseritului ca să-i cerceteze pe cei adunaţi; toţi erau aduşi aici de disperare. Murbella a încercat să-i privească pe aceşti reprezentanţi, în diversele lor costume şi uniforme, ca pe nişte comandanţi militari, în esenţă generali în ultima mare bătălie a omenirii. Oamenii din această sală aveau să dirijeze roiurile de nave aruncate laolaltă şi să opună o rezistenţă sfidătoare în o mie de locuri. Dar erau ei eroii de care avea nevoie rasa umană?

Când s-a întors cu faţa la delegaţi, Murbella a văzut neliniştea din ochii lor şi a simţit în aer mirosul de sudoare al fricii. Imensa flotă a Inamicului se năpustea înainte ca un front de flăcări peste harta galaxiei, înghiţea sistemele stelare unul câte unul, se îndrepta inexorabil către Canonicat şi către lumile rămase în inima Vechiului Imperiu.

După ce călătorise printre diferitele lumi fortificate şi le studiase pregătirile, Murbella încheiase alianţe cu aceşti conducători

planetari, lorzi războinici, conglomerate comerciale şi unităţi guvernamentale mai mici. Viziunea lui Leto al II-lea despre Poteca de Aur fragmentase omenirea în aşa fel, încât nu mai urma un singur conducător carismatic, iar acum Murbella trebuia să repare această pierdere. Poate că diversitatea fusese la un moment dat o cale către supravieţuire, dar, dacă numeroasele lumi şi armate nu reuşeau să reziste împreună împotriva mult mai marelui duşman, aveau să piară toate.

Dacă preştienţă Tiranului fusese formidabilă, cum era posibil să nu fi prevăzut existenţa marelui imperiu al maşinilor, indiferent cât de departe ar fi fost? Cum să nu fi ştiut Împăratul-Zeu că încă un conflict titanic se pregătea pentru omenire? S-a cutremurat uşor. Sau *ştiuse,* iar totul se desfăşura exact aşa cum plănuise Tiranul?

După un efort considerabil, a câştigat o bătălie internă critică când diferiţii conducători s-au pus de acord că cea mai puternică apărare venea Dintr-un plan unificat, planul *ei,* în loc de o sută de bătălii de apărare independente şi lipsite de speranţă. Ca să-şi facă auzit mesajul, fusese nevoită să-şi croiască drum printre tentaculele încăpăţânate ale diverselor birocraţii planetare. Nimic nu era uşor în acest război.

Cu povara poziţiei ei pe umeri, Murbella a ciocănit în masă cu o piatră mare, sferică, scoţând un bubuit puternic, răsunător, care i-a chemat la ordine pe participanţii la întâlnire.

— Ştiţi cu toţii de ce vă aflaţi aici. Trebuie să ducem ultimele bătălii disperate, o mie de puncte de rezistenţă răspândite în spaţiu. Mulţi dintre noi vom muri, sau *toţi* vom muri. Nu există alte opţiuni. Singurele întrebări sunt cât de curând vom muri şi cum se va întâmpla. Alegem să murim liberi, luptând până la ultimul... sau înfrânţi şi puşi pe fugă?

Sala a răsunat de o cacofonie de voci, accente şi limbi, deşi insistase ca toţi să vorbească limba comună galach. A folosit Glasul ca să întrerupă zarva.

— Maşinile sosesc! Dacă o să cooperăm şi n-o să ne retragem din faţa inamicului, s-ar putea să avem mijloacele de a le opri pe loc.

A observat în public funcţionari ai Ghildei şi ingineri ixieni. Având în vedere termenul scurt de predare, o parte din construcţia navelor de război fusese inevitabil făcută în pripă, dar cele câteva inspectoare şi supraveghetoare de linii de producţie Bene Gesserit stătuseră cu ochii pe operaţiuni.

— Armele şi navele sunt acum gata, dar, înainte de a porni, am o singură întrebare pentru voi toţi.

I-a străpuns cu privirea pe conducători. Dacă ar mai fi fost Onorată Matre, ochii ei ar fi scos flăcări portocalii.

— Aveţi hotărârea şi curajul să faceţi ceea ce trebuie făcut?

— Dar *tu*? a tunat un bărbat cu barbă de pe o planetă foarte mică, dintr-un sistem îndepărtat.

Murbella a ciocănit iar cu piatra ei sonică.

— Noua mea Comunitate o să ducă greul ciocnirii iniţiale cu maşinile gânditoare. Am luptat deja cu ele în mai multe sisteme stelare, pe rând, le-am distrus multe nave şi am supravieţuit molimei lor aici, în Canonicat. Dar acest război n-o să fie niciodată câştigat pe câmpuri de bătălie individuale.

A făcut un semn, iar Janess a manevrat comenzile.

— Priviţi cu toţii aici.

O proiecţie holografică mare a surprins adunarea şi a umplut spaţiul liber al sălii mari de şedinţe a Citadelei cu hărţi amănunţite al numeroaselor sisteme solare ale galaxiei. O pată înainta, arătând cuceririle maşinilor gânditoare, ca o maree care îneca fiecare sistem ce-i stătea în cale. Bezna înfrângerii şi a exterminării înnegrise deja cele mai multe dintre sistemele cunoscute din regiunile Dispersiei.

— Trebuie să ne concentrăm eforturile. Din cauza faptului că nu folosesc motoare care pliază spaţiul, inamicul avansează de la un sistem la altul. Le cunoaştem drumul şi de aceea ne putem aşeza în calea lor.

Murbella stătea în picioare printre simulările de stele şi planete. Degetul ei s-a mutat de la un punct la altul, stelele luminoase şi planetele locuibile din calea Inamicului.

— Trebuie să apărăm frontul, aici şi aici şi peste tot! Numai prin combinarea tuturor navelor, comandanţilor şi armelor putem spera să oprim Inamicul.

A mişcat mâna peste imaginile licăritoare aflate chiar în faţa maşinilor gânditoare ostile.

— Orice altă alegerea ar însemna laşitate.

— Ne faci laşi? a tunat bărbosul.

Un negustor s-a ridicat.

— Cu siguranţă putem negocia... Murbella l-a întrerupt.

— Maşinile gânditoare nu vor o anumită lume. Nici nu caută nestemate, mirodenie sau orice alte bunuri. Nu le putem oferi

nimic ca să cerem pace. Nu fac compromisuri şi vor continua să ne urmărească oriunde am fugi.

S-a uitat la bărbatul care se grozăvea şi a continuat:

— Dacă fugi de conflict acum, *s-ar putea* să supravieţuieşti o vreme. Dar copiii sau nepoţii tăi n-or să aibă nicio scăpare. Maşinile îi vor măcelări, până la ultimul sugar. Iţi preţuieşti viaţa mai mult decât pe a lor? Atunci, da, vă fac laşi.

În ciuda murmurelor din sală, nimeni altcineva nu a mai ridicat vocea. Pe uriaşa etalare de stele, şiruri de focuri minuscule de artificii au erupt de-a lungul hotarului dintre teritoriile cucerite de maşini şi planetele umane vulnerabile.

Privirea Murbellei s-a rotit pe deasupra publicului.

— Fiecare dintre noi este responsabil pentru a-l opri pe Inamic să treacă de această linie. Eşecul înseamnă moartea rasei umane!

⸗

„Adevărata loialitate este o forţă de nezdruncinat. Dificultatea constă în a determina exact faţă de cine sau ce este loială o persoană. Deseori, aceasta este fidelă doar sieşi.”

Duncan Idaho, *O mie de vieţi*

61

Conducătorul miriadei Dansatorilor-Faţă a sosit pe Synchrony ca purtător al unui mult-aşteptat dar pentru hiperminte. Maşinile gânditoare încă îl priveau pe Khrone ca pe nimic altceva decât un servitor, un curier.

Omnius şi Erasmus nu bănuiseră niciodată că polimorfii şi-ar fi putut pune la cale propriile scheme, independent atât de omenire, cât şi de maşini. Naivi, orbi şi atât de tipici. Hipermintea avea să preţuiască acest nou melanj pentru planurile ei grandioase şi să împiedice maşinile să se îndoiască de Khrone şi de Dansatorii lui Faţă. Avea intenţia să profite la maximum de el.

Cu brutalitatea şi aroganţa lor, „bătrânul şi bătrâna” le dăduseră cu multă vreme în urmă noilor polimorfi motive să-şi încalce loialitatea. Erasmus îşi închipuia câteodată că este oarecum asemănător cu un Dansator-Faţă, dar mult mai mult de-atât... şi la fel ca un om, dar mai măreţ. Şi ca Omnius... dar infinit mai puternic.

Khrone şi restul miriadei nu-şi închinaseră niciodată cu adevărat

devotamentul maşinilor gânditoare. Nu vedea mai multe motive să accepte sclavia stăpânilor maşini, decât să fi acceptat dominaţia originarilor tleilaxu, care le creaseră predecesorii cu atâtea secole în urmă. Aliaţi cu sila, parteneri de mâna a doua... Hipermintea nu era decât un strat în plus în piramida imensă a celor care *credeau* că-i controlează pe Dansatorii-Faţă.

După atâtea eforturi, Khrone abia aştepta să renunţe la această înşelătorie fără sfârşit. Numărul de măşti pe care trebuia să le poarte şi iţele complicate pe care le tot trăgea nu-l mai amuzau. Curând totuşi...

Singur, îşi pilotă nava mică direct către inima imperiului modern al maşinilor. Locul unde se afla Synchrony fusese programat genetic în toţi Dansatorii-Faţă, ca un fel de baliză de dirijare. În timp ce intra în spaţiul aerian de deasupra metropolei tehnologice, Khrone şi-a lăsat gândurile să rătăcească înapoi la Ix. Fabricanţii şi inginerii realizaseră cu succes o demonstraţie specială pe planeta moartă Richese, iar acum Anihilatoarele ieşeau de pe liniile de producţie. Maica Comandant Murbella fusese impresionată de puterea la care fusese martoră şi total convinsă de spectacol. Neghioaba!

Dar nu din toate punctele de vedere. La întâlnirea anterioară cu Fabricantul-Şef Shayana Sen, Murbella îl silise să-şi facă un test biologic menit să dovedească faptul că nu era Dansator-Faţă. Având în vedere ce se întâmplase, Khrone era extrem de uşurat că *nu* îl înlocuise, aşa cum fusese tentat de multe ori în trecut.

Dansatorii-Faţă controlau cele mai multe dintre poziţiile importante de pe Ix şi, când Fabricantul-Şef distribuise testele în masă tuturor principalilor ingineri şi şefi de echipe (fară să suspecteze că s-ar putea chiar să existe o majoritate de Dansatori-Faţă printre ei), miriada fusese silită să acţioneze în grabă. Când Sen, indignat, a anunţat bănuielile Comunităţii Surorilor, infiltraţii fuseseră, în sfârşit, obligaţi să-l omoare şi să-i preia identitatea. Avuseseră deja grijă de sâcâitoarele supraveghetoare de linie şi controloare de producţie Bene Gesserit. Aşa încât înşelătoria continuă netulburată.

Dansatorii-Faţă perfecţionaţi au înglobat repede ultimele fiinţe umane dintre conducătorii de pe Ix. Apoi, lucrând împreună, au născocit toate testele necesare, au ales ţapii ispăşitori ceruţi, au substituit date convingătoare şi au trimis totul Canonicatului, în conformitate cu cererile Murbellei. Totul în perfectă ordine.

După ce supraviețuise molimei, conducerea Comunității îi silise pe toți protectorii umani să se adune la un loc împotriva flotei maşinilor gânditoare, să-şi apere rasa mai curând decât propriile lumi. Sutele de nave noi care ieşeau din şantierele de pe Junction erau încărcate cu destule Anihilatoare pentru un ultim efort concertat împotriva valului de neoprit al navelor lui Omnius. Până acum, forțele hiperminții întâlniseră foarte puțină rezistență semnificativă, iar acum erau pe drum spre Canonicat. Pentru ultima oară.

Khrone fusese, de fapt, ispitit să le lase pe Cucernicele Maici şi pe apărătorii lor de ultimă instanță să reuşească. Cu destule Anihilatoare funcționale, puteau trimite flota maşinilor la plimbare. Oamenii şi maşinile gânditoare se puteau nimici cu uşurință unii pe ceilalți. Cu toate acestea, era pur şi simplu prea... uşor. Kralizec cerea mult mai mult! De data asta, schimbarea fundamentală din univers avea să elimine ambii rivali şi să lase toate rămăşițele Vechiului Imperiu Dansatorilor-Față.

Khrone se simțea total încrezător în viitor când a aterizat cu nava în labirintul întortocheat de turle arămii, foişoare aurii şi clădiri argintii interconectate. Structurile conştiente de sine s-au dat deoparte ca să elibereze un loc pentru nava lui. Când micul vehicul s-a oprit pe un platou neted ca de mercur, Khrone a ieşit, inspirând aerul cu miros de fum şi metal încins. Nu a pierdut timpul ca să se uite în jur.

Lumea centrală a maşinilor se baza în întregime pe efecte teatrale. Suspecta intervenția lui Erasmus în asta, deşi Omnius avea o percepție atât de umflată despre propria importanță încât, fară îndoială, voia ca toți trepăduşii lui maşini să se plece în fața lui ca în fața unui zeu, chiar dacă hipermintea trebuise să-i programeze să facă astfel.

Pe sol au apărut plăci rectangulare şi au aşternut o cale de piese îmbucate care l-a îndrumat pe Khrone către destinație, în catedrala magnific arcuită. Cu capul sus, a păşit pe ea cu prețiosul pachet în mâini, refuzând să arate ca un milog chemat în fața stăpânului. Mai curând, Khrone era o persoană aflată în misiune, cu o treabă importantă de făcut. Omnius avea să fie mulțumit să aibă ultramirodenia concentrată, ca s-o folosească pentru Kwisatz Haderach-ul lui clonat.

Înăuntrul sălii ostentative, ghola baronului Harkonnen stătea, împreună cu tânărul Paolo, la o tablă de şah piramidal cu nouă

niveluri, încruntat, baronul a răsturnat o tură de pe unul dintre nivelurile de sus.

— Mutarea asta nu e permisă, Paolo.

— Îmi permite să câştig, nu?

Satisfăcut de propria ingeniozitate, tânărul a încrucişat brațele pe piept.

— Trişând!

— E o regulă nouă. Dacă suntem atât de importanți cum spui, ar trebui să avem voie să ne facem propriile reguli.

Un val de mânie a traversat chipul baronului, apoi s-a transformat în chicotit.

— Înțeleg raționamentul... şi observ că înveți.

Când Khrone a înaintat, s-au uitat la el cu expresii identice de dezgust.

— Oh, tu eşti...

Baronul părea complet diferit de cum era în vremurile când fusese torturat de Dansatorii-Față.

— Nu credeam c-o să te mai văd. Plictisit de Caladan?

Fără să-i bage în seamă, Khrone a observat că cele două maşini gânditoare principale îşi reluaseră deghizarea de cuplu în vârstă, în haine de grădinari. De ce adoptau acum aceste personaje? În beneficiul celor doi ghola? Nu era ca şi cum maşinile gânditoare ar fi ținut vreun secret față de oricine de-aici. Khrone nu reuşise niciodată să stabilească vreun tipar în comportamentul lor.

Poate că avea legătură cu faptul că Omnius şi Erasmus voiau să primească toate viețile pe care Khrone le adunase şi le asimilase în timpul ultimei misiuni printre oameni. Abia aşteptau împărtăşirea „ambasadorilor" lor Dansatori-Față de fiecare dată când se întorcea vreunul dintre reprezentanții lor de departe. Părea să-i facă să se simtă superiori şi-i îngăduia robotului independent să simtă că aparținea cumva rasei umane.

— Uite, a adus ceva! a arătat Paolo cu degetul. Un cadou pentru noi? Khrone s-a dus direct la cei doi bătrâni. Când femeia s-a aplecat spre

el, fața i-a căpătat o înfățişare sălbatică şi flămândă.

— Khrone, cred că ne-ai adus mai mult decât un simplu pachet. N-ai mai venit în Synchrony de ceva vreme. Arată-ne personalitățile pe care le-ai adunat. Fiecare strop ni se adaugă, ne face mai măreți.

— Mie mi-au ajuns. Bătrânul s-a întors cu spatele.

— Încep să-mi facă oarecum silă. Sunt toate la fel.

— Cum poți să spui aşa ceva, Daniel? Fiecare om e altfel, atât de minunat de haotic şi de imprevizibil!

— Exact ce spun. Te zăpăcesc cu toții. Şi nu sunt Daniel, sunt Omnius. Kralizecul vine peste noi şi nu mai avem timp de jocuri pregătitoare.

— Uneori, încă îmi place să mă consider Marty, din multe puncte de vedere, e mai atrăgător pentru mine decât numele sau deghizarea de Erasmus.

Bătrâna a făcut un pas spre Khrone. Dansatorul-Față nu a îndrăznit să se clintească, deşi detesta ceea ce era pe cale să se-ntâmple. Mâna ei era noduroasă, cu încheieturi groase la degete. A simțit-o ca pe o gheară când i-a atins fruntea. A apăsat mai tare, iar Khrone s-a cutremurat, incapabil să blocheze penetrarea.

De fiecare dată când un Dansator-Față imita o formă umană, lua o mostră din subiectul original şi obținea atât o înregistrare genetică, cât şi o amprentă a amintirilor şi a personalității sale. Maşinile gânditoare dăduseră drumul polimorfilor în Vechiul Imperiu. Infiltrându-se printre oameni, adunau tot mai multe vieți, pe măsură ce înlocuiau indivizi folositori şi le jucau rolul. De câte ori un Dansator-Față se întorcea în imperiul maşinilor, Erasmus în special voia să adauge aceste vieți la imensul lui repertoriu de date şi de experiențe.

Prin supunere forțată, Khrone şi camarazii lui cedau aceste informații. Dar, deşi maşinile gânditoare puteau încărca diversele vieți pe care le copiau, nu puteau lua nucleul personalității. Khrone păstra secrete, chiar dacă oferea toți oamenii cărora li se substituise în ultimii ani – un inginer ixian, un reprezentant al CHOAM, un membru al echipajului unei nave a Ghildei, un muncitor de la docuri pe Caladan şi mulți alții.

Când procesul s-a încheiat, mâna bătrânei s-a retras. Chipul zbârcit afişa un surâs satisfăcut.

— O, au fost unii interesanți! Omnius o să vrea cu siguranță să-i împărtăşească.

— Nu de asta am venit.

Glasul îi era ruşinos de slab şi tremurat.

— Am obținut o substanță specială pe care o veți găsi neprețuită pentru proiectul vostru Kwisatz Haderach.

A întins pachetul cu ultramirodenie ca şi cum ar fi oferit un dar unui rege, exact aşa cum se aştepta Omnius să se poarte.

Bătrânul a acceptat pachetul şi l-a examinat cu atenţie.

Dansatorul-Faţă i-a aruncat lui Paolo o privire condescendentă.

— Această formă puternică de melanj va debloca în mod sigur preştienţă oricărui Atreides. Atunci îţi vei avea Kwisatz Haderach-ul, aşa cum am promis întotdeauna. Nu mai e nevoie să urmăreşti non-nava.

Omnius a găsit comentariul amuzant.

— Ciudat că spui asta tocmai acum.

— Ce vrei să spui?

Alături de el, bătrâna a rânjit.

— E o zi importantă, din moment ce ambele noastre planuri se împlinesc. Răbdarea şi prevederea au dat roade. Şi acum ce-o să facem cu *doi* Kwisatz Haderach?

Khrone s-a oprit, surprins.

— Doi?

— După atâţia ani, non-nava a căzut, în sfârşit, în capcană. Khrone şi-a ascuns surpriza şi a devenit rigid.

— Asta e... excelent. Bătrâna şi-a frecat mâinile.

— Totul ajunge la apogeu în acelaşi timp. Îmi aduce aminte de o mişcare culminantă dintr-o simfonie pe care am compus-o cândva.

Bătrânul a început să umble prin încăpere, cu pachetul de ultramirodenie în mâini. L-a adulmecat.

Paolo s-a întors cu spatele la jocul de şah.

— N-ai nevoie de alt Kwisatz Haderach! Mă ai *pe minei* Dă-mi mirodenia *acuml*

Erasmus i-a surâs cu indulgenţă.

— Poate în curând. Mai întâi o să vedem ce are pentru noi non-nava, cine e Kwisatz Haderach-ul lor. Ar trebui să fie inreresant.

— Crucişătoarele noastre o înconjoară chiar acum, iar agenţii de la bord au avut grijă să garanteze că n-o să scape iar. Dansatorii tăi Faţă au făcut o treabă bună, Khrone.

Omnius l-a întrerupt.

— Şi, la scară mai mare, cele mai mari cuirasate ale noastre se apropie de apărătorii umani din Vechiul lor Imperiu. O să cucerim curând Canonicatul, da e numai una dintre multele ţinte simultane.

— Ar trebui să fie o bătălie cât se poate de spectaculoasă. Tonul lui Erasmus era mai curând sec decât entuziasmat. Hipermintea a vorbit cu severitate:

— Triumful va fi asigurat când condițiile corespunzătoare vor fi asigurate, potrivit proiecțiilor noastre matematice. Succesul este iminent.

Cu încântare pe chipul de metalfluid, Erasmus strălucea când s-a întors spre Paolo şi baron.

— Doi Kwisatz Haderach sunt mai buni decât unul!

⸗

„Timpul este o marfă mai prețioasă decât melanjul. Nici măcar cel mai bogat om nu poate cumpăra mai multe minute să pună în fiecare oră.”

Ducele Leto Atreides, ultimul mesaj de pe Caladan

62

O rețea subțire de culori sclipitoare ca pietrele prețioase s-a închis în jurul *Itacăi.* Motoarele non-navei s-au încordat, dar nu au putut s-o rupă. Străduindu-se să recapete controlul şi să se elibereze de straniile legături, Duncan a pornit motoarele Holtzman, gata să sfâşie o gaură prin plasa pâlpâitoare. Era singura scăpare.

Cu privirea furioasă ațintită asupra Dansatorului-Față mort de pe punte, Sheeana le-a ordonat celor două Surori de lângă ea: – Luați chestia aia de pe puntea de navigație! în câteva clipe, femeile au cărat afară polimorful inert şi însângerat. Acum, că plasa era vizibilă pentru toți, Duncan şi-a concentrat luciditatea de mentat ca să studieze rețeaua țesută care-i prinsese în capcană. Căuta cu frenezie găuri sau puncte slabe în puternica structură, dar nu a găsit nimic care să sugereze cel mai mic defect, nicio zonă mai subțire, care să le îngăduie să scape.

Atunci avea să încerce forța brută.

Cu ani în urmă, se eliberase de plasă folosind motoarele Holtzman, aşa cum nu fuseseră niciodată proiectate să funcționeze; pilotase *Itaca* exact la unghiul şi viteza potrivite ca să străpungă țesătura spațiului. Îi reamintise de mişcarea unui Maestru Spadasin care manevra lent o lamă împotriva unui scut personal.

— Accelerăm acum! a anunțat el.

Ted s-a aplecat peste comenzile de navigație, lac de sudoare.

— O să fie strâns, Duncan.

Nava cea mare a tras de firele multicolore, a rupt câteva, apoi a prins viteză.

— Ne desprindem!

Duncan a avut parte de o clipă de speranță, un val de triumf.

O explozie a zguduit nava, urmată de încă una şi încă una. Vibrațiile şi undele de şoc au răsunat prin carcasă şi prin punți, ca şi cum un titan izbea vehiculul cu un baros uriaş. Puntea de navigație s-a cutremurat.

Duncan s-a ținut de scaun şi a solicitat hărțile de diagnostic.

— Ce a fost asta? Inamicul trage în noi?

Exploziile îl aruncaseră pe Teg pe podea, dar s-a ridicat la loc pe picioare şi s-a prins de consolă ca să-şi păstreze echilibrul.

— Minele furate! Cred că tocmai le-am găsit! Vorbele i s-au rostogolit în grabă de pe buze.

— Fie Thufir, fie Rabinul trebuie să le fi programat să se declanşeze... Ca pentru a-i confirma speculația, o nouă explozie a clătinat puntea, mult mai aproape decât înainte.

Itaca s-a legănat, scăpată de sub control, cu motoarele paralizate. Puntea s-a înclinat când generatoarele de gravitație artificială au fost scoase din funcțiune. Duncan a avut un sentiment de dezorientare care i-a provocat greață, când nava s-a rotit în afara axei.

Plasa licăritoare a devenit şi mai luminoasă.

În cele din urmă, au apărut nave Inamice, ca nişte vânători care se apropie de capcana pe care au pus-o. Duncan a fixat cu privirea ecranele de exterior. Cine-i urmărise atâta vreme? Dansatori-Față? Vreo rasă necunoscută, plină de răutate? Ce ar putea fi atât de înfricoşător ca să le împingă pe Onoratele Matres înapoi în Vechiul Imperiu?

— Ticăloşii cred c-au pus mâna pe noi. Duncan a strâns pumnul.

— Şi nu-i aşa?

Basharul a ridicat ochii de la ecranele care-i arătau starea navei, descurajat de indicatoarele de avarii severe aprinse în secțiunile navei, ca nişte spectacole de focuri de artificii.

— Minele ne-au distrus sistemele vitale şi suntem paralizați în spațiu.

Cu ajutorul concentrării mentatice, Duncan a examinat panourile de pe consola de comandă. Afişajele complicate arătau plasa sufocantă peste tot în jurul lor. A îndreptat degetul către un

nod al diagramei, o zonă de semnale electronice pulsatile, pâlpâitoare. La prima vedere, încâlceala nu părea diferită de restul firelor interconectate, dar, când a analizat-o, s-a gândit că s-ar putea să fi găsit o slăbiciune.

— Uită-te acolo.

Teg s-a apropiat cu febrilitate.

— O portiță de scăpare?

— Măcar dacă ne-am putea mişca!

În timp ce-şi storcea creierul, Duncan păşea Dintr-o parte într-alta prin fața comenzilor.

— Ar fi un adevărat dans de bețiv să trecem prin labirintul acela, dacă nava ar putea să zboare cât de cât.

— Dacă am lucra cu toții laolaltă, întregul echipaj, ar dura o săptămână să facem reparații. N-avem atât timp.

Basharul a făcut semn către ecranele tactice care afişau datele senzorilor cu rază lungă.

— Navele Inamicului se apropie. Ştiu că ne-au prins în cursă. Duncan a acceptat realitatea sumbră.

— Motoarele Holtzman sunt moarte. Nici vorbă să facem reparațiile la timp, nici vorbă să scăpăm.

A izbit cu pumnii într-un panou de lângă portița de scăpare încâlcită, pulsatilă, de pe proiecțiile consolei.

— Dar ştiu c-aş putea s-o fac. De ce nu vrea afurisita asta de navă să zboare?

Teg a aruncat o privire la impulsurile senzorilor care indicau năvălirea Inamicului, a văzut rapoartele automate de avarii înşirate pe ecran şi a ştiut exact ce trebuia făcut. Numai el putea s-o facă.

— Pot repara nava. N-avea timp să explice.

— Fii gata.

Apoi a dispărut, pur şi simplu.

Miles Teg şi-a accelerat metabolismul şi s-a lansat în modul hiperrapid pe care-l învățase după ce supraviețuise torturii insuportabile în mâinile Onoratelor Matres şi ale lacheilor lor. În jurul lui, timpul a încetinit. Avea să fie periculos pentru el din cauza energiei extreme necesare, dar trebuia s-o facă. Lumina stroboscopică rapidă a alarmei a devenit o pulsație lentă, care părea să dureze o oră pentru fiecare ciclu de intensificare şi diminuare. Reaccesarea înregistrărilor de arhivă ale sistemelor

navei ar fi durat prea mult, dar Teg le studiase înainte. Ca mentat, îşi amintea totul, iar acum s-a apucat de treabă.

Singur.

Chiar şi cu viteza lui mărită, Teg s-a străduit să alerge cât mai repede cu putinţă. Pe punţi, una după alta, toţi cei de la bord stăteau ca nişte statui, cu îngrijorare şi nedumerire pe faţă. Teg a ţâşnit pe lângă ei spre cea mai apropiată zonă de avarie.

În locul unde se declanşase prima mină, s-a uitat uimit şi consternat la metalul răsucit, la craterele topite din maşinării, la sistemele spulberate. Teg s-a repezit de la o explozie la alta, a determinat cât de mari erau pagubele şi ce sisteme erau cruciale pentru evadarea lor imediată. Dansatorii-Faţă infiltraţi plantaseră şi ascunseseră bine cele opt mine şi fiecare detonare avusese ca rezultat o lovitură paralizantă: navigaţie, susţinerea vieţii, motoarele de pliere a spaţiului, arme defensive.

Teg a luat instantaneu deciziile. Viaţa îl pregătise pentru urgenţe; pe câmpul de luptă, nu puteai să eziţi. Dacă Duncan nu reuşea să scoată *Itaca* din plasă chiar acum, nu le mai trebuiau niciodată sisteme de susţinere a vieţii. El sau altcineva putea să le repare pe acelea mai târziu. Un risc acceptabil. Generatoarele de non-câmp erau scoase din funcţiune.

Motoare. Patru dintre cele opt mine fuseseră plasate astfel încât să avarieze motoarele de pliere a spaţiului. Sabotorul Dansator-Faţă pilotase intenţionat non-nava aproape de fortăreaţa Inamicului, iar detonările îi lăsaseră infirmi şi eşuaţi.

Cu hiperviteză, Teg a cercetat, a analizat şi a alcătuit un plan cu ajutorul capacităţilor sale de mentat. A inventariat materialele suplimentare, componentele de rezervă, echipamentul de urgenţă. Avea nevoie să lucreze repede cu ceea ce avea; nu exista nimeni care să-l ajute. Mai întâi, a redirec-ţionat şi reprogramat armele şi le-a pregătit să lanseze o rafală de focuri în navele care se apropiau. Asta ar fi putut să le acorde câteva minute în plus.

Teg s-a grăbit în continuare. Luminile pâlpâitoare de alarmă se aprindeau şi se stingeau, ca un soare care răsărea şi apunea. Încă o oră trecută în propriul cadru de referinţă. În timp real, trecuseră doar câteva secunde de la dispariţia lui de pe punte. În continuare, s-a îndreptat spre motoare, esenţiale pentru evadare.

Conexiunile primare fuseseră întrerupte, iar catalizatorii Holtzman smulşi din locaşurile lor şi ieşiţi din aliniament, deveniseră inoperabili. Două camere de reacţie se spărseseră. O

explozie aproape că străpunsese carcasa exterioară. A rămas împietrit, cu mâinile tremurând, şi s-a gândit că nu era posibil să repare aşa ceva. Dar s-a silit să alunge asemenea gânduri şi s-a întors la treabă.

Muşchii lui Teg tremurau de epuizare, iar plămânii îi ardeau din cauză că respira atât de repede, încât moleculele de oxigen abia reuşeau să se mute pe poziție.

Ar fi trebuit să fie destul de uşor să repare carcasa. Teg a alergat la sectorul de întreținere, unde a găsit plăci de rezervă. Din moment ce n-ar fi putut niciodată să facă instalația pentru ridicat greutăți mari a navei să funcționeze destul de repede pentru felul în care simțea el timpul, a hotărât că suspensoarele ar fi trebuiau să ajungă. A aplicat proiectoarele de gravitație nulă plăcilor grele şi s-a repezit pe coridoare cu ele, ocolind oamenii pietrificați.

Cu fiecare secundă, navele de luptă ale Inamicului ajungeau mai aproape. Unii dintre ceilalți pasageri aflau abia acum despre minele care fuseseră detonate. A mai declanşat încă o izbucnire de viteză, iar suporturile cu suspensoare au ținut pasul cu el.

În câteva „ore”, potrivit propriului metabolism, şi doar câteva clipe în realitate, a reparat stricăciunea de la carcasă care ar fi putut avea ca rezultat defectarea motorului. Transpirația se revărsa din trupul lui Teg, care era pe cale să se prăbuşească. În ciuda epuizării totale, nu-şi putea permite să încetinească. Niciodată până atunci nu se cufundase atât de mult în abisul metabolismului arzător.

Corpul lui Teg nu putea menține prea mult acest ritm. Dar, dacă n-o făcea, nava avea să fie capturată, iar ei aveau să moară cu toții. Colții foamei îi rodeau stomacul. Trebuia să se concentreze, să-şi alimenteze motorul trupului, astfel încât să poată face ceea ce trebuia făcut.

Hămesit, dar fară să încetinească din superviteză, a năvălit în depozitele navei, unde a găsit batoane energizante şi tablete nutritive dense. A mâncat alimente concentrate până s-a săturat. Apoi, arzând caloriile la fel de repede pe cât reuşise să le înghită, Teg a alergat din nou de la o zonă de dezastru la alta.

Petrecu zile întregi subiective la aceste activități extrem de concentrate; pentru observatorii din exterior, prinşi în pasul glacial al timpului normal, trecuseră doar un minut sau două.

Când sarcina a devenit copleşitoare, basharul s-a străduit să reevalueze ce avea nevoie nava ca să funcționeze. Care era

minimul de reparații care i-ar fi permis lui Duncan să zboare prin punctul slab?
Explozia minelor dusese la un şir de avarii în cascadă. Teg aproape că s-a pierdut în amănunte, dar şi-a amintit sieşi de nevoia imediată şi s-a silit să patineze pe gheața subțire a posibilităților.
Teg şi oamenii săi curajoşi furaseră de pe Gammu chiar acest vehicul, cu mai mult de trei decenii în urmă. Deşi funcționase admirabil de atunci, *Itaca* nu trecuse prin niciuna dintre reviziile necesare obişnuite la şantierele Ghildei. Componentele uzate nu fuseseră înlocuite; sistemele cedau din cauza vârstei şi a neglijării, precum şi în urma ravagiilor sabotorilor. Limitat la piesele de schimb şi materialele pe care le găsea în compartimentele de întreținere, încerca şi renunța la posibile soluții.
Alarmele continuau să pulseze încet. El se mişca prea repede pentru ca undele sonore să însemne ceva. În timp real, ar fi fost sirene țipătoare, oameni care strigau, ordine contradictorii.
Teg a reparat încă unul dintre locaşurile catalizatoarelor Holtzman, apoi a făcut o pauză să se uite la un ecran. În imaginea afişată între liniile de scanare, a văzut că navele Inamicului sosiseră deja, masive şi puternic înarmate... o flotă întreagă de obiecte monstruoase, colțuroase, pline de arme, rețele de senzori şi alte excrescențe ascuțite.
Deşi se simțea deja istovit, Teg ştia, cu o certitudine îngrozitoare, că trebuia să se mişte şi mai repede.
A alergat către depozitele de melanj ale navei şi a spart încuietoarea cu o răsucire de mână, pentru că se mişca atât de iute. A scos calupuri de substanță maronie presată, s-a uitat la ea cu chibzuință de mentat. Având în vedere hipermetabolismul şi corpul care-şi solicita maşinăria biologică mai repede decât o făcuse vreodată, care era doza potrivită? Cât de repede avea să-l afecteze? Teg s-a hotărât la trei tablete, de trei ori mai mult decât consumase vreodată, şi le-a înghițit pe toate.
Când melanjul i-a străbătut trupul şi i s-a revărsat în simțuri, s-a simțit viu din nou, reîncărcat şi capabil să îndeplinească imposibilitățile cerute. Muşchii şi nervii îi erau în flăcări, iar picioarele îi lăsau urme pe punte în timp ce alerga.
A reparat următorul sistem în câteva clipe. Dar, în acel interval, flota de luptă a Inamicului se apropiase, iar non-nava încă nu

putea să zboare.

Teg şi-a privit antebrațele şi a văzut că pielea părea să se zbârcească, de parcă ar fi consumat ultimul stop de energie din propria carne.

Afară, vehiculele care-i învăluiau au lansat o salvă de focuri distrugătoare. Mingi de energie se rostogoleau spre ei ca nişte nori de furtună care se apropiau cu încetineală extremă. Acele rafale aveau să-i facă reparațiile inutile, poate chiar să distrugă nava.

Într-o altă răbufnire de viteză extremă, Teg a țâşnit către comenzile defensive. Din fericire, repusese în funcțiune câteva arme. Sistemele de apărare ale *Itacăi* erau lente, dar comenzile de tragere erau destul de rapide. Cu o canonadă împrăştiată, ca o salvă de focuri de artificii sărbătoreşti, Teg a răspuns la atac. A lansat raze atent țintite ca să intercepteze şi să împrăştie proiectilele aflate pe drum. Odată ce a tras salva, a întors spatele sistemelor de arme şi a fugit spre următorul motor avariat.

Basharul Teg se simțea ca o lumânare arsă până la capăt, din care mai rămăsese doar o grămăjoară de ceară decolorată. În ciuda tuturor eforturilor lui, bărbatul istovit încă vedea pieirea tot mai aproape.

〃

„Cum răsplătim un om care a făcut imposibilul?”

Basharul Alef Burzmali, *Epitaf pentru soldat*

63

Pe puntea de navigație, câteva clipe după dispariția lui Miles, Duncan a rămas cu privirea ațintită asupra proiecțiilor senzorilor. Ştia ce se apucase basharul să facă. După exploziile interioare, *Itaca* plutea moartă în spațiu, înconjurată de nave ale Inamicului, înțesate cu mai mult armament decât văzuse la o întreagă flotă Harkonnen. Minele scoseseră din funcțiune generatorul de non-câmp şi lăsaseră imensa navă vizibilă şi vulnerabilă în spațiu.

După aproape un sfert de secol de fugă, erau prinşi. Poate că venise afurisitul de timp să dea ochii cu misterioşii vânători. Cine erau straniii şi invincibilii duşmani? Nu văzuse niciodată altceva decât umbrele fantomatice ale bătrânului şi bătrânei. Iar acum...

Pe ecranele din fața lui, discontinuitatea din plasa subțire s-a mişcat, aproape s-a închis, apoi s-a deschis din nou, de parcă îşi

bătea joc de el.
Duncan a vorbit tare, mai mult către sine decât pentru altcineva. Un soi de rugăciune.
— Atât timp cât respirăm, avem o şansă. Sarcina noastră este să identificăm orice ocazie, oricât de trecătoare sau de dificilă ar fi.
Teg spusese că o să repare sistemele. Duncan era la curent cu abilităţile bine mascate ale basharului. Ani de-a rândul, Teg îşi ascunsese talentul de Surorile Bene Gesserit, care se temeau că asemenea manifestări ar fi fost semnul unui potenţial Kwisatz Haderach. Acum, aceste capacităţi s-ar putea să-i salveze pe toţi.
— Nu ne dezamăgi, Miles...
Navele din jur au tras un şir de salve înspre non-navă. Duncan abia dacă a avut timp să scoată o înjurătură şi să se ţină de ceva în aşteptarea impactului, când un roi de lovituri imposibil de rapide a interceptat salva Inamicului. Precis ţintit, tras instantaneu. Toate proiectilele blocate.
Duncan a clipit. Cine lansase salva de răspuns? A clătinat din cap. Nava ar fi trebuit să fie incapabilă chiar şi de cele mai elementare manevre sau de propria apărare. Un fior de încântare i-a străbătut şira spinării. Miles!
Dintr-odată, sistemele punţii de control s-au aprins; luminile indicatoare verzi au clipit singure. Unul după altul, sistemele au reintrat în funcţiune. Simţind o mişcare, Duncan a întors brusc capul către stânga.
Basharul s-a materializat în faţa lui, dar era un alt Miles Teg, nu tânărul ghola pe care Duncan îl crescuse şi-l trezise, ci un bărbat stors într-un mod oribil, la fel de deshidratat şi de bătrân ca o mumie ambulantă. Teg arăta secătuit şi gata să se prăbuşească. Trudise prin timp, mult dincolo de punctul în care un om normal ar fi murit deja.
— Panouri... active.
Vocea întretăiată l-a costat mai multă energie decât îi rămăsese.
— *Du-te!*
Totul s-a petrecut într-o clipă, de parcă şi Duncan ar fi intrat într-un cadru temporal accelerat. Primul lui instinct a fost să-şi prindă prietenul, să-l ţină. Teg murea, ar fi putut fi deja mort. Basharul îmbătrânit nu se mai putea ţine pe picioare.
— *Du-te,* la naiba!
Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Teg le-a mai putut scoate.

Cu limpezime de mentat, Duncan a țâşnit înapoi la panourile de control, jurând să nu irosească ceea ce făcuse basharul pentru ei. *Priorități.* S-a întins către panoul de pilotaj, unde degetele i-au alergat peste comenzi ca un păianjen.

Teg s-a prăbuşit pe punte, cu brațele şi picioarele desfăcute, mort precum o frunză uscată, mai bătrân chiar decât fusese primul bashar în ultimele clipe de pe Rakis. *Miles!* Toți acei ani împreună, în care se învățaseră unul pe altul, în care se bizuiseră unul pe altul... Puțini oameni din multele vieți ale lui Duncan contaseră atât de mult pentru el.

Şi-a alungat gândurile de şoc şi durere, dar memoria de mentat păstra fiecare experiență clară şi tăioasă. Miles! Teg nu mai era altceva decât o coajă veche pe plăcile podelei. Duncan n-avea timp pentru furie sau lacrimi.

Non-nava a început să accelereze. Încă vedea cum să se strecoare afară din plasă, dar acum trebuia să se şi ia la întrecere cu întreaga flotă a navelor Inamicului. Dăduseră drumul unei a doua salve.

Scânteile tulburi din față păreau să-i invite. Duncan a cârmit către ele, cu mişcări cât de rapide permiteau reflexele umane. Non-nava a rupt firele încăpățânate.

— Haide! a exclamat Duncan, încercând parcă să mişte nava doar cu puterea voinței.

Şi mai multe rafale au licărit pe carcasa *Itacăi* şi au zgâriat nava în timp ce schimba direcția şi se rotea. Duncan a manevrat cu toată îndemânarea.

Motoarele Holtzman erau încinse, iar panourile de diagnostic arătau numeroase erori şi defecte de sistem, dar niciuna nu era fatală în viitorul imediat. Duncan a împins nava tot mai aproape de punctul slab. Navele Inamicului nu-i puteau împiedica, nu se putea mişca destul de repede ca să-i oprească.

S-a rupt şi mai mult din plasă. Duncan vedea cum se petrece totul.

S-a silit să-şi îndrepte din nou atenția către motoare şi a accelerat mult dincolo de ceea ce permiteau în mod normal sistemele. În reparațiile lui frenetice, Teg nu-şi bătuse capul cu subtilități de genul măsurilor de siguranță şi al limitelor de protecție. Cu viteză tot mai mare, s-a eliberat de cordonul înconjurător.

— O să reuşim! i-a spus Duncan basharului căzut, ca şi cum

prietenul lui ar mai fi putut să-l audă.
Un vehicul inamic enorm, în formă de torpilă, a sărit în faţă. Nicio fiinţă umană n-ar fi putut să piloteze atât de repede o navă, să schimbe direcția cu accelerații care ar fi frânt oasele ca pe o mână de paie într-un pumn srrâns. Forțând motoarele, atacatorul şi-a epuizat combustibilul într-un singur impuls înainte şi a aruncat aparatul direct în calea lor.
Având deja câmpul de manevră îngustat, Duncan nu a reuşit să se ferească la timp. Non-nava era prea mare, cu prea multă inerție. Vehiculul inamic sinucigaş a zgâriat partea de jos a carcasei *Itacăi,* a împins-o de pe direcție şi i-a avariat din nou motoarele. Impactul neaşteptat a făcut non-nava să se rotească. Berbecul inamic s-a rostogolit şi a explodat, iar unda de şoc i-a împins şi mai deparre de traiectorie, ieşiţi de sub control... înapoi în firele rămase ale plasei.
Duncan a mormăit o înjurătură, descurajat şi furios.
Incapabilă să plieze spațiul, non-nava a rămas în urmă, cu motoarele gemând. Panourile de control de pe punte s-au luminat în roşu, apoi s-au întunecat. O mică explozie interna a deteriorat şi mai mult motoarele Holtzman. *Itaca* plutea nemişcată în spaţiu. Din nou.
— Îmi pare rău, bashare, a zis Duncan, cu inima frântă.
Neavând altceva de făcut, a îngenuncheat lângă trupul prietenului său. Pe ecranul principal de pe punte s-a format un mesaj, o transmisie puternică de la navele de război din jur. Chiar şi împietrit de durere, Duncan a fost surprins să vadă, în sfârşit, adevărata față a Inamicului. Faţa netedă de metalfluid a unei maşini gânditoare a apărut pe ecran.
— Sunteţi prizonierii noştri. Nava voastră nu mai e capabilă de zbor independent. Vă vom livra hiperminţii Omnius.
Maşini gânditoare!
Duncan avea dificultăţi în a înţelege ce vedea şi auzea. Omnius? Hipermintea? Inamicul, care poza în cuplu bătrân şi amabil, însemna, de fapt, vechiul duşman – maşinile gânditoare? Imposibil! Maşinile gânditoare fuseseră scoase în afara legii vreme de mii de ani, iar ultima hiperminte fusese distrusă în Bătălia de la Corrin, la sfârşitul Jihadului Butlerian.
Maşini? Aliaţi cumva cu noii Dansatori-Faţă? Navele Inamicului s-au năpustit ca nişte hiene asupra unei carcase proaspete.

„Unii oameni se plâng că sunt bântuiți de trecut. Complet absurd! Eu mă delectez cu el.”

Baronul Vladimir Harkonnen, *ghola*

64

Prinsă în capcană de flota maşinilor, *Itaca* era prizonieră, cu motoarele avariate şi armele epuizate. Duncan nu putea face nimic decât să aştepte şi să-şi plângă prietenul mort. Consecințele şi amintirile vuiau în jurul lui.

Se mişca metodic şi se bizuia pe concentrarea de mentat ca să îndeplinească până şi cele mai simple acțiuni.

Sheeana stătea alături de el pe puntea de navigație. Deşi se mândrea cu puritatea Bene Gesserit şi-şi ținea toate emoțiile în frâu, a părut profund tulburată când au mutat trupul lui Teg de unde zăcea prăbuşit pe punte. Lui Duncan nu-i venea să creadă cât de fragile şi de uşoare erau rămăşițele basharului. Părea făcut din pânze de păianjen şi tendoane, frunze uscate şi oase goale pe dinăuntru.

— Miles şi-a dat viața pentru noi toți, a spus Duncan.

— De două ori, a observat ea.

Remarca ei l-a făcut pe Duncan să se gândească la toate viețile pe care şi le dăduse el pentru Atreizi. Cu voce răguşită, a continuat:

— De data asta, sacrificiul a fost degeaba. Miles şi-a epuizat toată viața ca să ne facă reparațiile de care aveam nevoie, iar eu n-am reuşit să ne eliberez. N-ar fi trebuit s-o facă.

Sheeana l-a fixat cu o privire aspră.

— N-ar fi trebuit să *încerce?* Suntem oameni. Trebuie să încercăm, oricare ne-ar fi şansele. Niciodată nu există garanții. Fiecare acțiune din viață e un risc. Basharul a luptat până în ultima clipă a existenței, pentru că a crezut că avem o şansă. Am intenția să fac acelaşi lucru.

Duncan a privit în jos, la fața scofâlcită, mumificată, a prietenului său şi şi-a amintit toată hotărârea şi antrenamentul sever pe care i le aplicase când era un tânăr ghola. Sheeana avea dreptate. Chiar dacă Duncan nu reuşise să elibereze *Itaca* şi să îi scape, el şi Miles îi arătaseră Inamicului că ființele umane erau imprevizibile şi rezistente, că nu trebuiau subestimate. Şi nu se

terminase încă. În loc de o simplă captură, maşinile gânditoare fuseseră silite să sacrifice una dintre navele lor cele mai mari, doar ca să-i oprească.

— O să-l ducem la una dintre ecluzele mici, a anunțat el.

Din moment ce fiecare mişcare le era acum dictată de navele Inamice care-i trăgeau după ele, n-avea niciun rost să rămână la comenzi.

— N-am nici cea mai mică intenție să las maşinile să pună mâna pe el.

Rămăşițele basharului aveau să zboare singure în cosmos. Ceilalți puteau fi prizonieri, pentru a fi folosiți în experimentele maşinilor gânditoare sau indiferent ce alt motiv ar fi avut bătrânul şi bătrâna să-i urmărească de-a lungul deceniilor. Dar nu Miles. Acest gest avea să fie încă o mică victorie şi mai multe victorii mici puteau câştiga un întreg război.

Au ajuns la una dintre încăperi, pe care Duncan a recunoscut-o ca fiind aceeaşi ecluză pe care o folosise ca să arunce ultimele lucruri ale Murbellei, obiecte care se agățaseră de el ca nişte pânze de păianjen, până când îşi impusese să le facă să dispară. Au lăsat trupul tragic de uşor al lui Teg în cameră şi au etanşat-o. Duncan s-a uitat prin hubloul de observație şi şi-a luat un ultim rămas-bun.

— Nu e ceremonia pe care mi-aş fî închipuit-o pentru el. Ultima oară, basharul a avur tot Rakisul drept rug funerar. Dar n-avem timp.

Înainte să se răzgândească, Duncan a apăsat butonul care evacua ecluza; uşa exterioară s-a deschis, iar corpul s-a rostogolit în vid.

— Ar trebui să convocăm pe toată lumea şi să ne pregătim apărarea.

— Ce apărare?

S-a uitat la Sheeana.

— Orice ne trece prin cap.

Împinsă înainte de o sută de maşini gânditoare, non-nava avariată a fost silită să coboare pe Synchrony, unde clădirile schimbătoare s-au dat deoparte ca să formeze un loc acceptabil pentru aterizarea aparatului capturat. *Itaca,* acum vizibilă, a coborât ca o fiară sălbatică în cuşcă, trofeul unor vânători de animale mari.

Baronul Harkonnen a socotit-o o priveliște strașnică. De pe un balcon ieșit în afară Dintr-unul dintre turnurile înalte, capricioase, ale lui Omnius, a cercetat nava în timp ce cobora. Configurația non-navei nu-i era familiară, masivă, dar nu atât de impunătoare pe cât și-o imaginase. Proiectul era mai organic și cu un aspect mai străin decât uriașele transspațiale ale Ghildei, aparatele mortale ale sardaukarilor, vehiculele militare ale Casei Harkonnen sau propriile fregate de familie. Părea să provină Dintr-o evoluție convergentă, straniu de asemănătoare cu formele curgătoare ale structurilor mașinilor gânditoare.

Navă ciudată, pasageri ciudați.

Potrivit rapoartelor inițiale primite de la cercetașii mașini care capturaseră non-nava, mulți dintre cei de la bord erau ghola din propriul trecut, sâcâieli reînviate din istorie, exact așa cum bănuise Erasmus, doamna Jessica, un alt Paul Atreides, un Maestru Spadasin fără importanță pe nume Duncan Idaho și cine știe câți alții. Ghola scoși pe gât și scuipați afară, ca niște cocoloașe de flegmă.

Paolo, surescitat la culme, stătea pe balcon lângă el, cu fața către spațioportul improvizat care aștepta să adăpostească noul vehicul.

— O să-i omorâm pe toți, bunicule? Nu vreau să fie acolo un alt Kwisatz Haderach. Ar trebui să fiu singurul. O să iau chiar acum uitrami-rodenia pe care ne-a adus-o Khrone.

— Te-aș lăsa s-o iei dacă aș putea, dragă băiete, dar Omnius n-o să permită. Ai răbdare. Chiar dacă există o altă versiune de Paul Atreides la bordul non-navei ăleia, probabil că e moale și milos. N-are avantajul de a fi fost întărit de *mine.*

Buzele pline ale baronului s-au răsfrânt într-o strâmbătură de dezgust. Paolo însuși nu-și dădea seama cât de mult din personalitatea lui fundamentală fusese schimbat.

— N-o să ai nicio problemă să-l învingi.

— Am văzut-o deja, a replicat Paolo. Visuri adevărate, preștiente... iar acum înțeleg ce o să se-ntâmple.

— Atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

Clădirile construite de Omnius s-au legănat ca niște trestii, apoi au îmbrățișat non-nava după ce a aterizat, trăgând *Itaca* ca într-un leagăn de metal viu. Procesul de aterizare și de fixare la sol părea interminabil. Chiar era necesar ca atâtea ancore structurale să se înfășoare ca niște gheare în jurul navei? Având în vedere

stricăciunile vizibile de la motoare, captivii n-ar fi găsit niciodată o cale să lanseze iar nava. Cu toate acestea, Omnius avea tendința de a face lucrurile cu forță brută. Baronul înțelegea.

Dintr-odată, Erasmus a apărut pe balcon, deghizat iar în bătrâna matroană. Privindu-l imperturbabil pe robot, baronul a anunțat:

— O să urc la bordul navei. Vreau să fiu primul care, buzele i s-au curbat într-un surâs, îi întâmpină pe vizitatori.

Ochii bătrânei au sclipit.

— Eşti sigur că ar fi înțelept, baroane? Nu suntem siguri exact cine se află la bord. Ai putea fi în pericol dacă te recunoaşte cineva. În viața ta trecută, destui oameni nu erau prea mulțumiți de tine.

— Cu siguranță, n-am intenția să mă duc neprotejat! De fapt, mă aştept ca *tu* să-mi oferi securitate totală. Unii dintre roboții tăi santinele, poate, sau, şi mai bine, un detaşament înarmat de Dansatori-Față. Paolo o să rămână aici, la adăpost, dar eu *o să urc* la bord. Şi-a pus mâinile în şolduri.

— De fapt, pretind asta. Erasmus părea amuzat.

— În acest caz, mai bine-ți dăm Dansatorii-Față. Du-te la bord, baroane, şi fii ambasadorul nostru. Sunt sigur c-o să foloseşti diplomația, aşa cum o cere situația.

„O să înfruntăm Inamicul şi-o să murim dacă trebuie să murim. Aş prefera însă, cu tărie, să omorâm ceea ce trebuie omorât.”

Maica Comandant Murbella,

transmisie către forțele de apărare umane

65

Zece mii de nave ale Ghildei împotriva unui număr infinit de vehicule ale Inamicului. Pentru această confruntare, Maica Comandant îi pregătise pe toți lorzii războinici, pe liderii politici şi pe alți generali autoprocla-mați, ca şi pe Surorile ei feroce – câte mai rămăseseră. Răspândiți de-a lungul traseului pe care se apropiau forțele maşinilor gânditoare, apărătorii umani şi-au ocupat pozițiile.

In ultima clipă, fuseseră trimişi ghildari să ajute echipajele numeroaselor nave de luptă şi să le lanseze către punctele de întâlnire desemnate în spațiu. Comandanții militari netestați erau

pregătiți în măsura în care Maica Comandant putuse face asta. Ca nişte soldați-fantomă, refugiați cu ochii înroşiți de plâns, de pe planete deja strivite sub călcâiul maşinilor, se ofereau voluntari în masă. Fiecare aparat era încărcat cu Anihilatoare produse de fabricile ixiene neobosite.

Din nefericire, Omnius se pregătea de secole.

Ca o forță a naturii, maşinile gânditoare avansau, fără să se ferească sau să schimbe cursul, indiferent de forța apărării planetare aliniate în fața lor. Pur şi simplu treceau ca un tăvălug peste orice întâlneau în cale.

Pentru ca planul Murbellei să meargă, şirul de nave inamice trebuia oprit în fiecare punct, în fiecare sistem stelar. Niciun câmp de bătălie nu era lipsit de importanță. Îşi împărțise apărătorii într-o sută de grupuri separate, de câte o sută de nave noi de luptă fiecare. Grupurile de luptă erau amplasate în locuri dispersate, dar importante, la marginea sistemelor locuite, gata să respingă Inamicul care se apropia.

Ca ultimă linie de apărare, cele o sută de vehicule nou-construite ale Murbellei patrulau spațiul în vecinătatea Canonicatului, alături de un număr de nave mai vechi şi mai mici, care să îngroaşe rândurile forței militare. Ştiau că Omnius considera această planetă țintă principală. În aşteptarea ciocnirii, Maica Comandant se gândea că noile ei nave arătau magnific, iar frontul, formidabil. Luptătorii de la bord erau mai degrabă încrezători decât speriați.

După cele mai bune estimări ale Noii Comunități, totuşi maşinile gânditoare îi depăşeau numeric cu mai mult de o sută la unu.

Pentru a le întări încrederea, luptătorii urmăriseră cu toții imagini holo ale testelor ixiene cu noile Anihilatoare de pe planeta moartă Richese şi admiraseră forța distrugătoare enormă pe care o conținea fiecare dintre puternicele arme. Observatoarele Bene Gesserit monitorizaseră liniile de producție ixiene, iar tehnicienii verificaseră armele complexe după ce fuseseră instalate în flota Murbellei. S-a agățat de speranța că această linie de ultime puncte de rezistență se putea transforma într-o debandadă pentru trupele lui Omnius.

Mai mult decât oricând în ultimul sfert de secol, Maica Comandant şi-a dorit ca Duncan Idaho să fie din nou alături de ea, să înfrunte împreună acest ultim conflict. Simțind singurătatea comandantului, tentată să se încline în fața

superstițiilor umane primitive şi să închine o rugăciune vreunui înger păzitor invizibil, s-a îmbărbătat.

Trebuie să meargă!

Navele ei cele mari pândeau la marginea orbitei planetare, neştiind din ce direcție avea să vină flota Inamicului. Dedesubt, refugiații care umpluseră taberele temporare de pe continentele golite de molimă erau nerăbdători să fie evacuați din Canonicat, dar, chiar dacă ar fi existat nave care să-i transporte de acolo, n-aveau unde să se ducă. Fiecare aparat funcțional din sector fusese rechiziționat ca să înfrunte navele maşinilor gânditoare. Era tot ce putea aduna rasa umană.

— Se apropie nave inamice, Maică Comandant, a anunțat Administratorul Gorus după ce a primit un mesaj de pe puntea senzorilor. Codița de păr de culoare deschisă arăta oarecum ciufulită, pielea îi era mai albă ca de obicei. Fusese convins să rămână la bordul navei principale de pe câmpul de luptă principal, ca să-şi susțină noile nave produse de fabricile sale; nu părea deloc încântat de asta.

— Exact la timp. Şi exact cum era de aşteptat, a răspuns Murbella. Desfăşurați navele pe cea mai mare distanță posibilă pentru tragere, ca să putem lovi Inamicul peste tot deodată, înainte să apuce să reacționeze. Maşinile sunt adaptabile, dar rareori iau în considerare evenimentele neaşteptate.

Gorus s-a uitat acru la ea.

— Faci presupuneri pe baza unor înregistrări vechi, Maică Comandant? Extrapolezi pornind de la felul în care a reacționat Omnius acum cincisprezece mii de ani?

— Într-o oarecare măsură, dar mă bizui pe propriile instincte.

În timp ce se apropiau, navele puternic înarmate ale maşinilor, arătau ca o ploaie de meteoriți din ce în ce mai mare. Vehiculele monstruoase se întrezăreau, enorme, cu miile, împotriva sutei disperate a Comunității. Peste tot de-a lungul liniei, într-o sută de alte sisteme, ştia că apărătorii ei înfruntau şanse asemănătoare.

— Pregătiți-vă să lansați Anihilatoare. Să-i oprim înainte de a ajunge mai aproape de Canonicat.

Murbella şi-a încrucişat brațele la piept. Prin comunicatoare, fiecare căpitan a anunțat că este gata.

Navele maşinilor au încetinit, curioase parcă să vadă ce era cu acest mic obstacol. *Or să ne subestimeze,* s-a gândit Murbella.

— Maximizați țintele. Trageți în grupuri strânse de nave inamice.

Consolidați exploziile.
— Țințe fixate, Maică Comandant, a spus Gorus, iar mesajul i-a fost transmis imediat de către tehnicienii lui de la senzori.
Murbella trebuia să tragă înainte ca maşinile gânditoare să deschidă focul.
— Lansați Anihilatoarele! S-a ținut tare.
Scântei argintii au țâşnit din tuburile de lansare. Anihilatoarele s-au rotit către linia de nave inamice, dar licăririle s-au stins. Nu s-a întâmplat nimic, deşi unele dintre armele grele trebuie să-şi fi lovit ținta. Vehiculele maşinilor păreau să aştepte ceva.
S-a uitat în jur.
— Confirmați că Anihilatoarele sunt armate. Unde sunt exploziile? Lansați a doua salvă!
Alarmele au început să sune. Înnebunit, Gorus alerga de la o stație la alta şi striga la ghildarii de pe punțile superioare. O Cucernică Maică disperată s-a năpustit în centrul de comandă şi s-a oprit în fața Murbellei, atât de brusc încât a patinat pe podea.
— Anihilatoarele noastre nu fac nimic! Sunt complet nefolositoare!
— Dar au fost testate! Surorile noastre au supravegheat liniile de fabricație! Cum să fie defecte?
Apoi, toate deodată, cele o sută de nave de apărare ale Canonicatului au rămas nemişcate în spațiu, cu motoarele oprite şi luminile pâlpâind. Huruitul propulsoarelor pentru menținerea poziției s-a oprit treptat.
— Ce se petrece? a vrut să ştie Gorus. Sabotaj? Am fost trădați? Ca şi cum asta ar fi aşteptat în tot acest timp, navele maşinilor s-au apropiat.
Un ghildar a transmis, cu voce spartă, prin ecranul de comunicații:
— Sistemele artificiale de navigație nu mai răspund, Administratorule. Ni se interzice accesul la propriile comenzi. Navele noastre... nu funcționează.
Luminile de urgență s-au aprins pe punți, cu o lucire fantomatică.
— Maşinile şi-au dat seama cum să ne neutralizeze sistemele? Gorus s-a întors spre Murbella.
— Nu există bruiaj, Maică Comandant. Numai că... nu merg. Niciunul. Brusc, forțele maşinilor s-au năpustit spre ei, o mie de nave care aveau să copleşească apărătorii cu uşurință. Murbella

s-a pregătit să moară. Luptătorii ei nu se puteau apăra nici pe ei înşişi, nici Canonicatul pe care jurase să-l apere.

Dar, în loc să atace, flota inamică a trecut încet pe lângă apărători, batjocorindu-i parcă pentru neputinţa lor. Maşinile nu s-au ostenit să deschidă focul, ca şi cum apărarea Comunităţii nici măcar nu merita observată.

Mult în urma lor, abia sosite la marginea cea mai îndepărtată a sistemului solar, a apărut încă un val de maşini gânditoare, care se îndrepta spre Canonicat. Acelaşi lucru trebuie să se fi întâmplat peste tot, în toate punctele ei de rezistenţă atent pregătite, într-o sută de sisteme stelare.

— Ştiau! Afurisitele de maşini ştiau că Anihilatoarele noastre n-or să meargă!

Ca şi cum vehiculele Murbellei n-ar fi fost altceva decât pietricele în drum, navele lui Omnius au zburat în jurul lor pe drumul către lumea, acum neprotejată, a Comunităţii Surorilor.

Niciuna dintre navele noi ale Ghildei n-avea un Navigator viu la bord; cei mai mulţi dintre Navigatori şi transspaţialele lor dispăruseră. Toate navele din grupul ei de luptă foloseau compilatoare matematice ixiene pentru ghidare. Compilatoare matematice! Computere... maşini gânditoare!

Ixienii! Blestemul ei neauzit s-a îndreptat către propria persoană, pentru încrederea exagerată în noile Anihilatoare şi în capacitatea ei de a prevedea tactica Inamicului.

— Vino cu mine, Administratorule. Vreau să văd cu ochii mei Anihilatoarele astea.

L-a apucat pe Gorus de braţ, destul de strâns ca să lase vânătăi.

Conduşi de luminile de urgenţă, s-au repezit pe puntea arsenalului, unde fuseseră instalate armele. Înăuntru, nenumărate rafturi conţineau ouăle lustruite argintii, care topeau planete, fabricate pe Ix. Un ghildar surescitat i-a interceptat.

— Am testat armele, domnule Administrator, şi au fost instalate corect. Comenzile de tragere sunt operaţionale. Tocmai am lansat zeci de Anihilatoare, dar niciunul n-a detonat.

— De ce n-au funcţionat?

— Pentru că... pentru că Anihilatoarele în sine...

Murbella s-a dus până în locul unde bărbatul deschisese la întâmplare o capsulă. Dedesubtul unui labirint complicat de circuite şi componente delicate, încărcătura Anihilatorului era topită în învelişul mecanismului, ceea ce făcea tot obiectul

nefuncțional. Arma fusese neutralizată.

— E inutilă, Maică Comandant, a spus Gorus. Sabotată.

— Dar am văzut cu ochii mei testul. Cum e posibil?

— Un mecanism cu ceas ar fi putut bloca totul la un moment prestabilit sau flota inamică ar fi putut emite un semnal de dezactivare. Vreun truc viclean pe care nu l-am fi putut anticipa.

Murbella a rămas îngrozită, vinovată de aceeaşi greşeală căreia fusese atât de sigură că aveau să-i cadă victimă maşinile: nu făcuse planuri pentru evenimente neaşteptate. Împreună, au deschis încă un Anihilator şi l-au găsit a fi la fel de topit şi de nefuncțional. Răceala i-a înghețat inima şi i s-a răspândit în sânge. Armele astea fuseseră construite în ani întregi de către ixieni, la un preț în melanj care aproape că ruinase Comunitatea. Fusese trasă pe sfoară, iar flota îi fusese castrată de ixieni înainte ca bătălia să înceapă.

— Cum rămâne cu motoarele?

— Pot fi făcute să funcționeze, dacă le manevrăm fară compilatoarele matematice.

— Nu dau nicio ceapă degerată pe compilatoare! Găseşte o cale să recuperăm câteva Anihilatoare. Sunt toate inactive? Până la ultimul?

— Singura cale să aflăm, Maică Comandant, este să le deschidem şi să le inspectăm pe toate.

— Am putea, pur şi simplu, să le lansăm pe toate şi să sperăm că mai funcționează măcar câteva.

Murbella a dat încet din cap. Era o posibilitate. În acest moment, nu-i costa nimic. Trebuia să găsească o cale de a lupta şi spera că celelalte grupuri de luptă o duceau mai bine de-atât... dar se îndoia. Fără Anihilatoare în stare de funcționare, fiecare dintre planetele de pe linia frontului era în esență neapărată în fața distrugerii sigure.

Şi era numai responsabilitatea ei.

⸗

„Unii zic că supraviețuirea însăşi poate fi cea mai bună răzbunare. Pentru mine, prefer ceva un pic mai extravagant."

Baronul Vladimir Harkonnen. *ghola*

Dintr-un capriciu, baronul le-a cerut celor zece Dansatori-Faţă care-l însoţeau să-şi ia înfăţişare de sardaukari din Vechiul Imperiu. Nu ştia dacă va recunoaşte cineva gluma, modelele se schimbau, iar istoria uita asemenea amănunte, dar îl ajuta să etaleze un aer de autoritate. În timpul primei sale vieţi, obţinuse o mare victorie asupra Casei Atreides cu sardaukari clandestini alături de el.

Baronul l-a lăsat pe neastâmpăratul Paolo cu Erasmus, se presupunea că „pentru propria lui protecţie" şi s-a îmbrăcat în uniformă de nobil, garnisită cu fireturi aurii şi un colan ornamentat, ca însemn al rangului. Un pumnal de ceremonie cu vârful otrăvit îi atârna într-o parte, iar un paralizator cu fascicul larg era ascuns în mânecă, pentru a avea acces uşor la el. Deşi imitaţiile de sardaukari erau gărzile şi escorta lui, n-avea prea mare încredere nici în ei. Nu puteai fi niciodată prea atent.

Când anturajul baronului a mărşăluit spre non-nava prizonieră, nu a găsit totuşi nicio uşă în carcasa lungă de un kilometru. Un moment jenant, dar Omnius nu s-a lăsat împiedicat. Conduse de hiperminte, părţi din clădirile din apropiere s-au transformat în unelte care au sfâşiat carcasa, au desprins plăci şi grinzi structurale şi au deschis o gaură mare. Forţa brută era mai uşoară şi mai directă, decât să descopere o ecluză şi să descifreze comenzi necunoscute.

Cu non-nava deschisă în mod corespunzător, baronul şi escorta lui s-au aplecat pe sub rămăşiţele atârnate şi circuitele care scoteau scântei. Pregătiţi pentru ambuscadă, dar cu mişcări care etalau încredere, şi-au croit drum prin coridoarele şerpuite. Câţiva dintre ochii-de-pază plutitori ai lui Omnius zumzăiau înaintea lor prin pasaje, ca să cerceteze şi să cartografieze interiorul navei.

Captivii vedeau, cu siguranţă, că predarea era singura lor opţiune. Ce altă concluzie ar fi putut să tragă? Din nefericire, în viaţa lui iniţială, baronul avusese o experienţă considerabilă cu fanaticii, cum ar fi fost bandele de fremeni nebuni de pe Arrakis. Era posibil ca aceşti bieţi amărâţi să aibă intenţia să opună o rezistenţă disperată, fără speranţă, până când erau cu toţii masacraţi, inclusiv pretinsul Kwisatz Haderach dintre ei.

Paolo ar fi fost, în acest caz, singurul concurent, şi asta ar fi fost tot.

Înăuntrul non-navei, i-au înrâlnit mai întâi pe Duncan Idaho şi o

femeie Bene Gesserit cu aer sfidător, care s-a prezentat cu numele de Sheeana. Cei doi aşteptau grupul care-i abordase în mijlocul unui coridor lat. Baronul nu şi-l amintea decât vag pe bărbat, din înregistrările Casei Atreides: un Maestru Spadasin de pe Ginaz, unul dintre luptătorii cei mai de încredere ai ducelui Leto, ucis pe Arrakis în timp ce-i proteja pe Paul şi Jessica în timpul evadării. După surâsul batjocoritor de pe chipul lui Idaho, îşi dădea seama că acest ghola îşi recăpătase şi el amintirile.

— Oho, văd că mă cunoşti! Idaho nu s-a clintit.

— Am scăpat de pe Giedi Prime când eram băiețel, baroane. L-am bătut pe Rabban la una dintre vânătorile lui. Am trăit multe vieți de-atunci. De data asta, sper să te văd cu ochii mei cum mori.

— Cu câtă îndrăzneală vorbeşti, ca unul dintre căţeii scheunători pe care-i ţinea pe lângă el împăratul Shaddam – numai lătrături şi mârâieli enervante, dar uşor de călcat pe ei.

Protejat de sardaukarii Dansatori-Faţă, s-a uitat înainte, de-a lungul coridorului.

— Câţi oameni aveţi la bord? Aduceţi-i imediat pentru inspecţie, s-a răstit el.

— Ne-am adunat deja, a replicat Sheeana. Suntem gata pentru voi. Baronul a oftat.

— Şi, fară îndoială, aţi împrăştiat trupe de comando sau lunetişti peste tot pe punţi? Înregistrările voastre personale vor fi fost trucate. O rezistenţă copilărească, menită să ne provoace câteva dureri de cap, dar din care n-o să câştigaţi nimic. Avem destule trupe ca să vă secerăm pe toţi.

— Ar fi o nesăbuinţă să rezistăm, a spus Sheeana, cel puţin în asemenea mod bătător la ochi.

Baronul s-a încruntat şi a auzit în cap vocea fetiţei. *Se joacă cu mintea ta, bunicule1.*

— La fel faci şi tu! a şuierat el pentru sine, făcându-i pe ceilalţi să tresară.

— Încă cinci sute din oamenii noştri sosesc la bord, a spus comandantul sardaukar contrafăcut. Senzorii mobili ai maşinilor or să măture fiecare cameră de pe fiecare punte şi o să găsim tot ce e de găsit. O să-l descoperim pe Kwisatz Haderach.

— Un Kwisatz Haderach? a întrebat Idaho. Asta căutau bătrânul şi bătrâna? Pe nava asta? Sunteţi bineveniţi să vă pierdeţi timpul.

Sheeana a adăugat cu asprime:

— Dacă am fi avut un supraom la bord, n-ați fi reușit niciodată să ne capturați!

Remarca l-a tulburat pe baron. În adâncul minții, a auzit glasul înnebunitor al Aliei cum râdea de încurcătura lui. S-a înroșit la față, dar s-a silit să nu vorbească tare. Ce neghiob, să se certe cu glasul neauzit al unui torționar invizibil! Grupuri noi au sosit pe coridoarele non-navei, ca să se adune în fața lui ca niște trupe pentru inspecție.

Un ghola adolescent de statură mică l-a neliniștit cel mai mult. Tânărul era subțire și palid, cu mânia întipărită pe chip. Ochii îi ardeau de ură pentru baron, deși nu-l găsea deloc familiar pe individ. Se întreba ce-i făcuse acestuia.

Uită-te mai atent, bunicule! Sigur îl recunoști? Aproape că te-a omorât! Jur c-am să găsesc o cale să mi te smulg din cap! Cu un aer neutru, s-a uitat din nou la acel ghola mohorât și a recunoscut brusc diamantul negru rudimentar imprimat pe fruntea lui.

— Ei, e Yueh! Dragul meu Yueh, ce bine-mi pare să te revăd! N-am avut niciodată ocazia să-ți spun cât de mult ai ajutat cauza Casei Harkonnen cu atât de mult timp în urmă. Mă bucur că am un aliat neașteptat la bord!

Yueh părea slab și incapabil, dar sclipirea din ochii lui era cu adevărat ucigașă.

— Nu sunt aliatul tău!

— Ești un viermișor slăbănog. A fost destul de ușor să te manipulez atunci, pot s-o fac din nou.

Baronul a fost surprins că tânărul costeliv nu a dat înapoi. Versiunea asta a lui Yueh părea mai puternică, transformată probabil de lecțiile trecutului său rușinos.

— Nu mai ai nicio pârghie cu care s-o faci, baroane. N-o mai ai pe Wanna. Și, chiar dac-ai avea-o, nu mi-aș mai repeta greșelile de altădată.

Și-a încrucișat brațele la pieptul îngust și și-a împins în față bărbia ascuțită.

Baronul s-a întors brusc de la doctorul Suk, când au apărut și mai mulți captivi de pe non-navă. O tânără cu părul de culoarea bronzului, de vreo optsprezece ani, arăta exact ca fermecătoarea doamnă Jessica. Felul în care-l privea, cu repulsie palpabilă, dovedea că și această ghola își avea amintirile redeșteptate.

Știa Jessica că era, de fapt, propria lui fiică? Ce conversații

distractive ar putea avea!
Alături de tânăra Jessica, cu un aer protector, se afla o fată şi mai tânără, îmbrăcată în straie fremene, şi un tânăr cu părul negru, imaginea perfectă a lui Paolo, dar mai în vârstă.
— Ei, e acesta tânărul Paul? Încă un Paul Atreides?
O tăietură scurtă, o simplă crestătură cu pumnalul otrăvit şi Kwisatz Haderach-ul rival avea să dispară. Dar s-a cutremurat când s-a gândit cum ar reacționa Omnius la aşa ceva. Baronul voia ca Paolo să-şi asume poziția de putere, desigur, dar nu era dispus să-şi sacrifice propria viață pentru băiat. Deşi baronul îl crescuse şi-l antrenase pe Paolo, acesta era încă, la urma urmei, un *Atreides.*
— Salut, bunicule, a vorbit Paul. Îmi amintesc că erai mult mai bătrân şi mai gras.
Baronul a găsit purtarea şi tonul iritante. Şi, mai rău, a avut o senzație stranie, ca de leşin... ca şi cum Paul ar fi fost menit dintotdeauna să spună asta, ca şi cum ar fi văzut-o în zeci de viziuni diferite.
Cu toate acestea, baronul a bătut din palme, aplaudând în batjocură.
— Nu e minunată tehnologia ghola? E ca un bis la sfârşitul unuia dintre spectacolele plictisitoare cu jongleri ale împăratului. Toți împreună din nou pentru actul al doilea, nu?
Paul a devenit țeapăn
— Casa Atreides i-a zdrobit pe Harkonneni până la dispariție cu multă vreme în urmă. Anticipez un rezultat similar acum.
— Oho!
Deşi amuzat, baronul ghola nu a făcut niciun pas mai aproape. A făcut semn către garda de sardaukari.
— Puneți un doctor şi un dentist să se uite la ei înainte să se apropie de mine. Dați atenție specială dinților. Căutați capsule cu otravă.
Pentru că-şi atinsese scopul, baronul era pe cale să pornească spre ieşirea din navă când, printre refugiații adunați, a zărit o fetiță care stătea tăcută alături de un băiat slăbuț de vreo doisprezece ani şi privea totul. Amândoi aveau ceva din înfățişarea Atreizilor. A încremenit când a recunoscut-o pe Alia.
Nu numai că acest copil însetat de sânge îl împunsese cu gom jabbarul şi-i bântuise gândurile, ci şi stătea acum chiar în fața lui! *Uite, bunicule, acum te putem chinui şi pe dinăuntru, şi pe*

dinafară! Vocea l-a străpuns în cap ca o daltă pentru gheață.

Baronul a reacționat, fără să-i pese de consecințe. A smuls pumnalul de ceremonie de la şold, a apucat fetița de guler şi a ridicat lama.

— Îți ziceau Monstruozitate!

Alia lupta ca un animal turbat, dar nu a țipat. Picioruşele minuscule l-au lovit cu putere surprinzătoare în stomac şi i s-a tăiat răsuflarea. Baronul s-a clătinat şi, fără nicio clipă de şovăială, a înfipt vârful otrăvit adânc într-o parte. A intrat uşor. A tras cuțitul înapoi şi l-a băgat din nou, de data asta în inima Aliei.

Jessica a țipat. Paul s-a repezit la el, dar prea târziu. Duncan a răcnit de furie şi oroare, s-a aruncat asupra celui mai apropiat sardaukar şi l-a ucis cu o lovitură zdrobitoare în gât. A izbit un al doilea gardian, i-a frânt şi acestuia gâtul şi l-a atacat pe baron ca o sălbăticiune. Baronul nici nu a avut timp să se sperie, înainte ca gărzile să închidă rândurile în jurul lui, iar alți patru l-au ținut pe Duncan. Restul sardaukarilor au ridicat armele ca să-i țină la distanță pe prizonierii în stare de şoc.

Recăpătându-şi calmul, baronul a rânjit batjocoritor spre fetița care murea repede în strânsoarea lui.

— Asta-i răsturnarea de roluri pentru când m-ai ucis.

A râs spre sângele care îi curgea pe mâini şi a aruncat-o pe jos, ca pe o păpuşă nefolositoare. Iar înăuntru, niciun sunet de la torționara lui. Dispăruse şi ea?

Pe chipurile prizonierilor din apropiere a apărut disperarea ucigaşă, ceea ce l-a neliniştit pe baron. Cu sardaukarii Dansatori-Față care-l înconjurau protector, a dat înapoi zâmbind. Cei doi soldați morți reveniseră la forma de Dansatori-Față şi niciunul dintre captivi nu a părut câtuşi de puțin surprins. Gloata Atreides s-a adunat în jurul copilului asasinat, în timp ce sardaukarii şi-au cules camarazii.

Sheeana l-a oprit pe Duncan să se arunce într-un alt atac sinucigaş.

— O moarte ajunge, Duncan.

— Nu, n-ajunge. E doar începutul.

S-a controlat, cu efort vizibil.

— Dar va trebui să fie de ajuns, deocamdată.

Baronul a râs, iar Dansatorii-Față l-au îmboldit să plece. Când s-a uitat la escortă, polimorfii păreau că dezaprobă ceea ce făcuse.

— Ce? Nu trebuie să-mi justific motivele față de voi. Măcar

Monstruozitatea aia s-a dus acum.

Dusă, zici? Un chicotit puternic, ca de sticlă spată, în craniul lui. *Dusă? Nu mă poţi arunca atât de repede! Eram înrădăcinată în capul tău înainte ca acea ghola să se fi născut.* Vocea s-a auzit şi mai tare. *Acum o să te chinuiesc mai rău ca niciodată. Nu-mi dai de ales decât să-ţi servesc drept conştiinţă, bunicule.*

Baronul s-a îndepărtat cu pas şi mai iute, încercând să-i amuţească prezenţa batjocoritoare.

⸗

„Miza într-un război total e totală – să câştigi înseamnă să salvezi totul, să sucombi înseamnă să pierzi totul!'

Un războinic de pe Vechea Terra

67

În timp ce maşinile gânditoare menţineau un cordon strâns în jurul non-navei, Sheeana a privit-o pe Jessica cum lua de acolo trupul micii Alia. Cât de dureros trebuia să fie pentru ea... Cu amintirile recuperate, Jessica ştia în mod intim cine era, de fapt, Alia şi-i înţelegea potenţialul enorm. Şi câtă ironie amară... Sfânta Alia a Cuţitului, ucisă de cuţit.

Jessica legăna în braţe copilul inert şi se cutremura în timp ce lupta să-şi stăpânească suspinele. Când a ridicat ochii spre Sheeana, în ei se zărea o răceală mortală. Duncan stătea lângă Jessica cu o mască sumbră de furie pe chip.

— O să avem parte de răzbunare, doamna mea. Atât de mulţi dintre noi îl detestă pe baron, încât nu poate supravieţui prea mult.

Până şi Yueh stătea încordat şi primejdios, ca o armă încărcată.

Paul şi Chani se ţineau strâns de mâini şi absorbeau putere unul de la altul. Leto al II-lea privea în tăcere, fară îndoială cu o avalanşă de gânduri contradictorii în minte. Băiatul părea întotdeauna să ascundă cu mult mai mult, ca un aisberg uriaş, a cărui masă era ascunsă mai ales sub apă.

Sheeana bănuia de mult că ar putea fi cel mai puternic dintre toţi ghola pe care-i crease.

Jessica a ţinut capul sus, găsindu-şi puterea înăuntrul ei.

— O s-o ducem în cabina mea. Duncan, mă ajuţi?

Doctorul Yueh, disperat să capete iertarea, se învârtea pe lângă

ei.

Plină de nelinişte, de frustrare şi de furie, Sheeana a privit tabloul. Pe lângă pierderea basharului, Alia fusese omorâtă, în timp ce trei ghola-cheie, Paul, Chani şi Leto al II-lea, rămâneau nedeşteptaţi. Stilgar şi Liet-Kynes fuseseră lăsaţi pe Qelso, iar Thufir Hawat fusese Dansator-Faţă. Acum, că se aflau în faţa Inamicului şi aveau nevoie de copiii ghola ca să-şi îndeplinească destinele, prea multe dintre „armele” ei nu erau disponibile! Îi avea doar pe Yueh şi pe Jessica... şi pe Scytale, dacă putea conta pe deilaxu.

Epuizarea risca s-o copleşească pe Sheeana. Fugiseră atâta vreme, cu planurile şi speranţele lor, dar fară să găsească vreodată un capăt. Asta totuşi nu era deloc ceea ce speraseră.

Vocea şoptită şi îndepărtată a Serenei Butler s-a trezit iar înăuntrul ei, mâniată de revelaţia despre Inamic. Vorbea din ceea ce ştia la prima mână. *Maşinile malefice au vrut întotdeauna să extermine omenirea. Ele nu ştiu să uite.*

— Dar au fost distruse, a vorbit Sheeana cu voce tare.

Se pare că nu. Trilioane de oameni au murit în timpul Jihadului Butlerian, dar nici măcar asta n-a fost destul. Până la urmă, eu *n-am fost destul.*

— Mă bucur să te întâlnesc în sfârşit, a rostit o voce scrâşnită de femeie.

O bătrână singură păşea pe coridorul non-navei, cu un zâmbet larg pe faţa zbârcită. În ciuda vârstei aparente, se mişca fluid şi avea ceva letal în înfăţişare.

Sheeana a ghicit imediat că trebuie să fie misterioasa bătrână care-i vâna implacabil.

— Duncan ne-a vorbit despre tine.

Femeia a zâmbit într-un fel iritant, ca şi cum ar fi putut vedea prin Sheeana până la cele mai adânci gânduri şi intenţii.

— Aţi fost o pradă destul de supărătoare. Atâţia ani irosiţi... Mi-aţi ghicit până acum adevărata identitate?

— Tu eşti Inamicul.

Pe neaşteptate, chipul, corpul şi hainele s-au unduit ca un metal topit, fluid. La început, Sheeana a crezut că era un alt Dansator-Faţă, dar capul şi corpul căpătară un luciu de platină bine şlefuită, iar hainele de matroană i s-au transformat într-o robă luxoasă. Faţa era netedă, cu acelaşi zâmbet pe trăsături radical diferite. Un robot.

Adânc în conştiinţa ei, Sheeana a simţit un tumult în Celelalte Memorii, iar din acea zarvă s-a înălţat vocea familiară a Serenei Buder ca să strige: *Erasmus! Distruge-l!*

Cu mari eforturi, a alungat vocile din Celelalte Memorii şi a spus:

— Tu eşti Erasmus. Cel care l-a ucis pe copilul Serenei Butler şi a declanşat Jihadul lung de secole împotriva maşinilor gânditoare.

— Aşadar oamenii încă *aduc* aminte de mine, chiar şi după atât de mult timp.

Robotul părea mulţumit.

— Serena îşi aduce aminte, desigur. E înăuntrul meu şi te urăşte, încântarea pură strălucea pe faţa robotului.

— Serena Butler e înăuntru? A, da, ştiu despre Celelalte Memorii ale voastre. Dansatorii-Faţă ni le-au adus pe multe dintre voi, Surorile Bene Gesserit.

În interiorul ei, zarva amintirilor a revenit.

— Eu sunt Serena Butler, iar ea este eu. Deşi au trecut mii de ani, durerea e la fel de acută ca întotdeauna. Nu putem uita ce ai distrus şi ce ai început.

— A fost numai o singură viaţă, doar un bebeluş. Logic, nu vezi cât de exagerat a reacţionat rasa voastră?

Robotul vorbea pe un ton atât de rezonabil... Sheeana a simţit o schimbare în tonul şi cadenţa propriei voci, ca şi cum trupul îi era controlat de o forţă din interior.

— Numai o viaţă? Doar un bebeluş?

Serena vorbea acum, se arunca în prima linie a nenumăratelor vieţi. Sheeana a lăsat-o să vorbească. După atâta amar de ani, aceasta era confruntarea *Serenei* cu cel mai mare duşman al ei.

— Acea *singură* viaţă a dus la înfrângerea militară a întregului vostru Imperiu Sincronizat. Jihadul Buderian a fost un Kralizec în sine. Sfârşitul acelui război a schimbat cursul universului.

Erasmus a părut încântat de comparaţie.

— Ah, interesant. Şi poate că sfârşitul acestui Kralizec va răsturna acel rezultat şi va pune maşinile gânditoare din nou la comandă. Dacă-i aşa, o să fim mult mai eficienţi de data asta.

— Aşa prevezi sfârşitul Kralizecului?

— Asta ar fi preferinţa mea. Trebuie să se schimbe ceva fundamental. Pot conta pe tine să mă ajuţi?

— Niciodată.

Vocea proiectată a Serenei era rece şi implacabilă.

Sheeana s-a uitat la robotul independent şi a înţeles, mai mult

ca niciodată până atunci, că făcea parte din ceva mult mai mare şi mai important decât o singură viață, că era legată de un şir enorm şi neîntrerupt de străbune femei care se întindea în trecut şi, spera ea, în viitor. Un ansamblu remarcabil, dar avea să supraviețuiască?

— Există o flacără familiară în ochii tăi. Dacă o parte din tine este cu adevărat Serena Buder, atunci trebuie să depanam amintiri de demult.

— Ea nu mai vrea să discute cu tine, a replicat Sheeana cu propria voce. Erasmus nu i-a băgat în seamă riposta.

— Du-mă în apartamentul tău personal. Vizuina unui om dezvăluie multe despre personalitatea individului.

— Nu.

Vocea robotului s-a înăsprit.

— Fii rezonabilă. Sau ar trebui să decapitez câțiva dintre tovarăşii tăi pasageri ca să-ți încurajez cooperarea? Întreab-o pe Serena Buder dinăuntrul tău. Ea ştie c-o s-o fac.

Sheeana l-a privit furioasă.

Robotul a continuat pe un ton calm:

— Dar o simplă conversație cu tine în cabina ta mi-ar potoli apetitul deocamdată. N-ai prefera asta unui masacru?

Făcându-le semn celorlalți să rămână pe loc, Sheeana i-a întors spatele robotului şi a păşit către unul dintre lifturile încă în funcțiune. Cu paşi alunecători, Erasmus a urmat-o.

În camera ei, robotul a fost intrigat de pictura de Van Gogh conservată. *Cabană acoperită cu stuf în Cordeville* era unul dintre cele mai vechi artefacte ale civilizației umane. Rigid, Erasmus a admirat opera de artă.

— Ah, da! îmi amintesc limpede! Am pictat-o chiar eu!

— E opera unui artist de pe Terra din secolul al nouăsprezecelea, Vincent Van Gogh.

— L-am studiat pe Nebunul Franței cu mare interes, dar, te asigur, aceasta este de fapt una dintre pânzele pe care le-am pictat chiar eu, cu mii de ani în urmă. Am copiat originalul cu cea mai mare atenție la detalii.

Ea s-a întrebat dacă ar fi fost cu putință ca robotul să spună adevărul.

Erasmus a luat pictura delicată de pe perete şi a examinat-o îndeaproape, şi-a plimbat vârfurile degetelor de metal peste plazul subțire care proteja suprafața aspră a picturii în ulei.

— Da, îmi amintesc fiecare tuşă, fiecare spirală, fiecare punct de culoare. Cu adevărat, e o operă de geniu.

Lui Sheeana i s-a tăiat răsuflarea, ştiind cât de veche şi de nepreţuită era. Exceptând cazul în care chiar era un fals făcut acum multă vreme.

— Originalul era o operă de geniu. Dacă e aşa cum spui, atunci tot ce-ai făcut a fost să copiezi capodopera altcuiva. Nu poate exista decât un singur original.

Filamentele lui optice au sclipit ca o galaxie de stele.

— Dacă e la fel, exact la fel, atunci ambele sunt opere de geniu. Dacă replica mea este perfectă până la ultima trăsătură de penel, nu devine un al doilea original?

— Van Gogh a fost un om al creativităţii şi inspiraţiei. Tu doar i-ai imitat opera. Ai putea la fel de bine să numeşti un Dansator-Faţă operă de artă.

Erasmus a zâmbit.

— Unii dintre ei sunt.

Brusc, cu braţe puternice, robotul a sfâşiat pictura şi rama în bucăţele mici. Ca pentru a pune un semn de punctuaţie spectacolului grotesc, Erasmus s-a rotit şi a călcat pe bucăţile rupte, apoi a spus:

— Numeşte-l temperament artistic.

Pornind spre ieşire, a adăugat:

— Omnius o să-l convoace curând pe Kwisatz Haderach-ul vostru. Am aşteptat destul.

„Care este diferenţa dintre date şi amintire? Am intenţia să aflu."

Erasmus, *note de laborator*

68

Amintirile robotului independent despre Serena erau la fel de proaspete ca şi cum evenimentele s-ar fi petrecut în urmă cu câteva zile. Serena Butler... o femeie atât de fascinantă... Şi, la fel cum Erasmus supravieţuise peste milenii ca pachet de date aproape distrus şi apoi recuperat, amintirile şi personalitatea Serenei trăiau mai departe, cumva, în Celelalte Memorii ale Bene Gesseritului. Asta ridica o întrebare interesantă: nicio Bene Gesserit nu putea fi descendenta directă a Serenei Butler, pentru

că Erasmus îi omorâse singurul copil. Pe de altă parte, nu era sigur ce se întâmplase cu toate clonele lui experimentale de-a lungul anilor. Încercase de multe ori s-o aducă pe Serena înapoi, fară succes.

Totuşi, la bordul acestei non-nave, fiinţele umane crescuseră copii ghola din trecut, la fel cum propriul plan îi aduseseră înapoi pe baronul Harkonnen şi o versiune a lui Paul Atreides. Erasmus ştia că un tub anentropic ascuns într-un Maestru tleilaxu conţinuse o comoară de celule străvechi şi atent culese.

Era încrezător că un adevărat Maestru tleilaxu ar fi putut reuşi s-o readucă pe Serena, acolo unde propriile experimente primitive dăduseră greş. Erasmus şi Omnius absorbiseră amândoi destui Dansatori-Faţă ca să aibă un respect instinctiv pentru abilităţile unui Maestru. Robotul independent ştia exact unde trebuia să se ducă înainte de a părăsi non-nava.

Erasmus a găsit centrul medical şi camerele cuvelor axlotl, unde era catalogată şi stocată toată biblioteca de celule istorice. Dacă Serena Buder era printre ele...

A fost surprins să găsească deja un deilaxu acolo, hărţuit şi înnebunit. Omuleţul deconectase sistemele de întreţinere a vieţii de la cuvele axlod. Cu senzorii olfactivi, Erasmus a simţit mirosurile de chimicale, de precursori de melanj şi de carne umană.

A rânjit.

— Tu trebuie să fii Scytale, Maestrul tleilaxu! A trecut multă vreme.

Scytale s-a răsucit şi a părut speriat la vederea robotului. Erasmus a făcut un pas mai aproape şi a examinat chipul tleilaxului.

— Un copil? Ce faci?

Tleilaxul s-a îndreptat.

— Distrug cuvele şi melanjul pe care-l produc. Am fost nevoit să predau aceste cunoştinţe ca monedă de schimb. N-o să las maşinile gânditoare şi Dansatorii-Faţă trădători să mi le ia, să *ni* le ia, pur şi simplu.

Erasmus nu arăta niciun fel de îngrijorare pentru cuvele axlotl sabotate.

— Dar pari foarte tânăr.

— Sunt ghola. Mi-am recăpătat amintirile. Sunt tot ce a fost fiecare dintre încarnările mele precedente.

— Sigur că eşti. Un proces minunat, să te perpetuezi prin vieți de ghola în serie. Noi, maşinile, înțelegem asemenea lucruri, deşi avem metode mult mai eficiente de a realiza transferuri de date şi de a face copii de siguranță.

S-a uitat încordat la biblioteca genetică în care erau ținute celulele ghola potențiale... Serena Buder...

Observând interesul intens al robotului, tleilaxul a sărit în fața peretelui etanş cu specimene.

— Ai grijă! Vrăjitoarele au pus senzori de securitate pe mostrele de gene, ca să împiedice pe oricine să le altereze sau să le fure. Biblioteca are un sistem încorporat de autodistrugere.

A făcut mici ochii întunecați ca de rozător. Dacă Maestrul ăsta îl mințea, făcea o treabă remarcabil de convingătoare.

— Nu trebuie decât să trag de un sertar şi tot dulapul o să fie inundat de radiații gama, destul ca să ionizeze mostrele până la ultima.

— De ce? Robotul era perplex. După ce Bene Gesseritul ți-a luat celulele şi le-a folosit pentru propriile scopuri? Chiar ai rămâne de partea lor?

A întins mâna de platină.

— Vino alături de noi, în schimb. O să te răsplătesc din plin, dacă mă ajuți să cresc un anumit ghola...

Cu o mişcare amenințătoare, Scytale a pus mânuța pe unul dintre multele recipiente cu celule. Deşi tremura, părea extrem de hotărât.

— Da, o să rămân de partea lor. O să fiu întotdeauna *împotriva* maşinilor gânditoare.

— Interesant. Duşmanii noi duc la alianțe neaşteptate. Tleilaxul nu s-a mişcat.

— În ultimă instanță, suntem cu toții oameni, iar tu nu eşti. Erasmus a chicotit.

— Şi cum e cu Dansatorii-Față? Sunt undeva pe la mijloc, nu? Nu mai sunt polimorfii pe care i-ați produs voi demult; în schimb, sunt maşini biologice mult superioare, la crearea cărora am ajutat şi eu. Şi datorită lor, eu şi Omnius avem, efectiv, cei mai grozavi dintre toți Dansatorii-Față, printre multe alte lucruri.

Scytale nu s-a mişcat.

— N-ai observat că nu mai poți avea încredere în Dansatorii-Față?

— Ah, dar eu pot avea încredere.

— Eşti sigur?

Robotul a făcut un pas înainte, de probă. Scytale a încordat degetele pe mânerul dulapului cu mostre. Erasmus şi-a amplificat vocea:

— Opreşte!

S-a dat înapoi şi i-a lăsat Maestrului tleilaxu mai mult loc. Avea destul timp să se întoarcă şi să testeze loialitatea lui Scytale.

— Te las cu instalaţiile tale şi cu mostrele de celule.

Erasmus o aşteptase pe Serena mai mult de cincisprezece mii de ani şi putea s-o facă mai departe. Deocamdată, robotul trebuia să se întoarcă la catedrala maşinilor şi să se pregătească pentru spectacolul final. Hipermintea nu era chiar la fel de răbdătoare să-şi atingă scopurile ultime, cum era Erasmus.

⸗

„Vino, hai să mâncăm şi să bem împreună. O să împărţim băutura şi-o să râdem de duşmanii noştri."

Dintr-o baladă antică de Gurney Halleck

69

Hipermintea computer şi-a trimis trupele să-l aducă pe Paul de pe *Itaca* la nexusul cu înfăţişare de catedrală al maşinilor. Gărzi formate din roboţi Dintr-un model nou roiau pe coridoare ca nişte insecte de mercur. S-au apropiat de Paul, iar unul dintre ei a spus:

— Vino cu noi la catedrala principală.

Chani l-a apucat de braţ şi l-a ţinut strâns, ca şi cum ar fi căpătat şi ea mâini de metal.

— Nu te las să pleci, Usul.

Paul s-a uitat la escorta inumană şi i-a spus:

— Nu-i putem împiedica să mă ia.

— Atunci o să vin cu tine.

£1 a încercat să o convingă să se răzgândească, dar ea l-a întrerupt.

— Sunt femeie fremenă. Vrei să-ncerci să mă opreşti? La fel de uşor ai putea să te baţi cu maşinile astea.

Paul şi-a ascuns un mic zâmbet şi s-a întors cu faţa la maşinile lucioase, care scoteau clinchete în faţa lui.

— O să vă însoţesc fără rezistenţă, dar numai dacă Chani vine cu

mine. Ieşind din cabina ei, unde trupul Aliei zăcea acum pe patul îngust,

Jessica s-a aşezat între Paul şi roboţi. Pe uniformă încă se zăreau stropi de sânge.

— E fiul meu. Am pierdut deja azi o fiică şi n-aş suporta să-l pierd şi pe el. Merg cu voi.

— Am venit să-l escortăm pe Paul Atreides la catedrala principală, a spus unul dintre roboţi, a cărui faţă fluctuantă părea să curgă ca o ploaie deasă pe o fereastră de pe Caladan. Nu există alte restricţii.

Paul a luat replica drept încuviinţare. Pentru un motiv oarecare, Omnius îl voia pe *el,* chiar dacă nu-şi recuperase amintirile. Toţi ceilalţi pasageri şi echipajul erau, în aparenţă, bagaj suplimentar. Fusese el, de la bun început, subiectul vânătorii? Cum era posibil? Ştiuseră cumva maşinile gânditoare că el avea să fie la bord? Paul a apucat-o de mână pe Chani şi i-a zis:

— O să se termine curând, oricum o să hotărască soarta. În tot acest timp, destinele noastre ne-au împins către acest punct, ca nişte trenuri cu levitaţie scăpate de sub control.

— O să înfruntăm totul împreună, iubirea mea, a răspuns Chani.

Îşi dorea doar să-şi amintească toţi anii împreună cu ea... şi ea să poată face la fel.

— Cum rămâne cu Duncan? a întrebat el. Şi Sheeana?

— Trebuie să plecăm acum, au vorbit roboţii la unison. Omnius aşteaptă.

— Duncan şi Sheeana or să afle destul de curând, a spus Jessica. Înainte să plece, Paul a socotit important să ia cu el cristaiul pe care i-l făcuse Chani. Ca un războinic fremen, l-a pus mândru la brâu. Deşi lama din dinte de vierme n-ar fi făcut nimic împotriva maşinilor gânditoare, îl făcea să se simtă mai asemănător cu legendarul Muad'Dib, omul care înfrânsese imperii puternice. Dar în mintea lui a văzut din nou oribila viziune care se tot repeta, licărul de amintire sau de preştienţă în care zăcea pe podea într-un loc straniu, rănit de moarte şi se uita în sus, la o versiune mai tânără a lui care râdea triumfătoare.

A clipit şi a încercat să se concentreze asupra realităţii, nu asupra posibilităţilor sau a destinului. A urmat roboţii insectiformi pe coridoare şi a încercat să-şi spună că era pregătit să înfrunte orice l-ar fi aşteptat.

Înainte ca cei trei ghola să apuce să iasă din navă prin gaura

zdrențuită făcută de maşini, Wellington Yueh a încercat să-şi facă loc pe lângă şirurile de roboți de escortă.

— Aşteptați! Vreau... trebuie să merg cu voi!

A bâjbâit căutând scuze.

— Dacă e cineva rănit, sunt cel mai bun doctor Suk disponibil. Pot ajuta.

A coborât glasul şi a implorat:

— Baronul o să fie acolo şi o să vrea să mă vadă.

Luptându-se încă cu sentimentele ei rănite din nou, Jessica a vorbit cu asprime şi amărăciune.

— Ajutor? Pe Alia ai ajutat-o?

Când a auzit-o, Yueh arăta de parcă i-ar fi dat o palmă.

— Lasă-l să vină, mamă. Paul se simțea resemnat.

— Doctorul Yueh a fost un susținător şi mentor de nădejde al originarului Paul. N-o să resping niciun aliat sau martor la orice ar fi pe cale să se petreacă.

I-au urmat pe roboți şi au ieşit pe străzi curgătoare, care i-au purtat asemenea unor plăci plutitoare. Aparate zburătoare ca nişte lilieci brăzdau cerul mult deasupra lor, iar ochi-de-pază lucitori ca nişte oglinzi fluturau prin aer; observau înaintarea grupului din toate unghiurile. În urma lor, uriaşa non-navă fusese încorporată în metropola maşinilor. Clădiri metalice conştiente de sine, cu o arhitectură fluidă, crescuseră în jurul carcasei *Itacăi* precum coralul care înghite o epavă veche pe fundul mărilor de pe Caladan. Clădirile păreau să se modifice de câte ori hipermintea avea câte un gând trecător.

— Tot oraşul ăsta e viu şi gândeşte, a comentat Paul. E în întregime o maşină schimbătoare, adaptabilă.

Ca pentru sine, mama lui a citat:

— „Să nu-ți faci maşină după asemănarea minții omului!"

În pereții argintii solizi ai clădirilor amenințătoare au apărut difuzoare şi o voce simulată a repetat batjocoritoare cuvintele Jessicăi:

— „Să nu-ți faci maşină după asemănarea minții omului?" Ce superstiție demodată!

Râsul suna de parcă ar fi fost înregistrat de altundeva, ciudat distorsionat şi apoi redat.

— Abia aştept să ne întâlnim.

Roboții de escortă i-au adus într-o structură enormă, cu pereți sclipitori, arce curbate şi spații închise ca nişte parcuri. O fântână

spectaculoasă de lavă vărsa şuvițe de lichid fierbinte, stacojiu, într-un bazin călit.

În mijlocul sălii imense a catedralei, un bărbat şi o femeie în vârstă îi aşteptau, îmbrăcați în haine largi, confortabile. Dominați de decorul din jur, cu siguranță nu arătau amenințător.

Paul a decis să nu aştepte ca cei care-i făcuseră prizonieri să joace jocuri cu ei.

— De ce m-ați adus aici? Ce vreți?

— Vreau să ajut universul.

Bătrânul a coborât pe treptele de piatră lustruită.

— Ne aflăm în faza finală a Kralizecului, un moment de cumpănă, care va schimba universul pentru totdeauna. Tot ce a fost mai înainte se va sfârşi, iar tot ce vine în viitor va fi sub îndrumarea mea.

Bătrâna a explicat:

— Gândiți-vă la tot haosul care a existat de-a lungul mileniilor civilizației voastre umane. Dezordonate creaturi mai sunteți! Noi, maşinile gânditoare, am fi putut face o treabă mult mai curată, mult mai eficientă. Am aflat de împăratul vostru Zeu Leto al II-lea, de Dispersie şi de Epoca Foametei.

— Măcar el a impus pacea vreme de treizeci şi cinci de secole, a adăugat bătrânul. A avut ideea corectă.

— Nepotul meu, a intervenit Jessica. I-au spus Tiran din cauza deciziilor dificile pe care le-a luat. Dar nici măcar el n-a făcut atâtea distrugeri câte ați făcut voi, maşinile gânditoare, în timpul Jihadului Butlerian.

— Arunci vina prea uşor. Am provocat *noi* distrugerile sau ființe umane ca Serena Buder? Asta e o chestiune de discutat.

Brusc, bătrâna a renunțat la deghizare, ca o reptilă care-şi leapădă pielea uscată. Fața de metalfluid a robotului, acum masculină, afişa un zâmbet larg.

— De la început, maşinile şi oamenii au fost în conflict, dar numai noi suntem în stare să observăm cursul lung al istoriei şi numai noi putem înțelege ce trebuie făcut şi să găsim o cale logică de a o face. Nu este asta o analiză validă a legendarului vostru Kralizec?

— Doar o interpretare, a răspuns Jessica.

— Cea corectă totuşi. Chiar în acest moment, suntem implicați în acțiunea necesară de a plivi buruieni într-o grădină, o metaforă potrivită. Buruienile însele nu apreciază gestul, iar pământul

poate fi răscolit o vreme, dar la sfârşit grădina este mult îmbunătăţită. Maşinile şi oamenii nu sunt decât manifestări ale unui conflict de lungă durată, pe care filosofii voştri antici l-au consemnat, bătălia dintre inimă şi minte.

Omnius şi-a păstrat forma de bătrân, din moment ce nu avea o altă manifestare fizică familiară.

— În Vechiul Imperiu, mulţi dintre oamenii voştri încearcă să opună ultima rezistenţă împotriva noastră. E inutil, pentru că Dansatorii mei Faţă au avut grijă ca armele voastre să nu funcţioneze. Chiar şi maşinile voastre de navigaţie se află sub controlul meu. Deja, flota mea se apropie de Canonicat.

— Nava noastră n-a mai avut niciun contact, nici cu Ghilda, nici cu Canonicatul, dinainte să mă fi născut, a spus Paul tăios.

A arătat către Chani, Jessica şi Yueh, toţi acei ghola născuţi pe nava în zbor.

— Niciunul dintre noi n-a fost vreodată în Vechiul Imperiu.

— Atunci daţi-mi voie să vă arăt.

Cu o fluturare a mâinii, bătrânul a afişat o holoimagine complexă a stelelor, care arăta cât de departe avansase imensa lui flotă. Paul a fost copleşit de amploarea cuceririi şi a devastării; nu credea că hipermintea ar exagera ceea ce făcuseră maşinile. Omnius nu avea nevoie. Sute de planete fuseseră deja distruse sau înrobite.

Cu glas liniştitor, Erasmus a zis:

— Din fericire, războiul se va încheia în curând.

Bătrânul s-a apropiat de Paul:

— Iar acum, că te am, nu există nicio îndoială în privinţa rezultatului. Proiecţia matematică afirmă că Kwisatz Haderach-ul o să schimbe bătălia de la capătul universului. Din moment ce vă controlez pe tine şi pe celălalt, o să terminăm acum acest conflict.

Erasmus s-a apropiat să-l examineze pe Paul, ca un om de ştiinţă care cercetează un specimen preţios. Filamentele optice au sclipit.

— Ştim că ai potenţialul în gene. Provocarea constă în a determina *care* Paul Atreides va fi cel mai bun Kwisatz Haderach.

⸗

„Optimismul s-ar putea să fie cea mai bună armă pe care o posedă omenirea. Fără el, n-am încerca niciodată imposibilul, care, în ciuda tuturor aşteptărilor, câteodată reuşeşte."

Maica Comandant Murbella, *discurs către Comunitatea adunată*

70

Fără Anihilatoare sau control al navigației, navele de luptă umane zăceau ca nişte victime expuse pe altare de sacrificiu, peste tot pe linia ultimei rezistențe pe care o trasaseră. La bordul navei-amiral, Maica Comandant Murbella striga ordine, în timp ce Administratorul Ghildei, Gorus, cerea miracole de la subalterni. Pe ecranele de pe puntea de navigație, Murbella a văzut navele de luptă ale maşinilor cum treceau pe lângă jalnicele vehicule ale Comunității, pe drumul către distrugerea Canonicatului. Non-bătălii asemănătoare trebuiau să se petreacă într-o sută de puncte fierbinți de pe toată linia frontului, sisteme-cheie locuite de oameni, acum vulnerabile la lovitura de grație. Acțiunea lor riscantă eşuase complet.

O povară grea în mintea Murbellei era responsabilitatea ei față de omenire, față de restul Comunității Surorilor... şi de Duncan al ei, de mult pierdut. Mai trăia oare, şi-şi mai amintea măcar de ea? Trecuseră aproape douăzeci şi cinci de ani. Murbella trebuia să facă asta, pentru el, pentru ea însăşi sau pentru toți cei care supraviețuiseră arâr de mult în acest război dramatic.

Fără să lase furia instinctivă de Onorată Matre să-i controleze acțiunile, Murbella s-a întors ca un vârtej spre Gorus. L-a apucat de partea din față a robei largi şi l-a scuturat atât de tare, încât codița de culoare deschisă i-a biciuit fața.

— Ce alte arme au navele tale?

— Câteva proiectile, Maică Comandant. Arme energetice. Artilerie ofensivă standard, dar ar însemna sinucidere! Numai Anihilatoarele ar fi făcut posibil ca navele noastre să dea o lovitură mortală Inamicului!

Dezgustată, l-a aruncat deoparte, astfel încât el s-a poticnit şi a căzut pe spate, pe punte.

— E deja o misiune sinucigaşă! Cum îndrăzneşti să te faci mic de frică acum, când n-avem alternativă?

— Dar... dar, Maică Comandant... ne-ar irosi flota, viețile!

— Evident, eroismul nu e partea ta tare.

S-a întors către un ghildar cu înfățişare umilă şi a folosit puterea Glasului Bene Gesserit asupra lui, ca să fie sigură.

— Pregăteşte-te să lansezi Anihilatoarele. Umple spațiul cu ele. Poate că sabotorilor le-au scăpat câteva.

Ghildarul a manevrat comenzile armelor, fară să se ostenească prea tare să aleagă țintele. A mai lansat zece Anihilatoare, apoi încă zece. Niciuna nu a explodat, iar navele maşinilor soseau în continuare.

Cu voce joasă, Murbella a zis:

— Acum trage toate proiectilele standard pe care le avem. Şi, odată ce ne terminăm armamentul convențional, o să ne folosim navele ca berbeci. Orice-avem.

— Dar de ce, Maică Comandant? a întrebat Gorus. Ar trebui să ne retragem şi să ne regrupăm. Să plănuim alt mod de a lupta. Trebuie măcar să supraviețuim!

— Dacă nu câştigăm astăzi, oricum n-o să supraviețuim. Am putea fi depăşiți numeric, dar tot putem să nimicim o parte din flota maşinilor gânditoare. N-am să abandonez pur şi simplu Canonicatul!

Gorus s-a cățărat înapoi pe picioare.

— În ce scop, Maică Comandant? Maşinile se pot înlocui singure.

În timp ce vorbeau, alte Anihilatoare au umplut spațiul. Până atunci, toate se dovediseră defecte.

— Scopul este să le arătăm că mai putem lupta. Este ceea ce ne face umani, ceea ce ne acordă însemnătate. Istoria n-o să consemneze că am abandonat Canonicatul şi am încercat să ne ascundem de confruntarea finală dintre omenire şi maşini gânditoare.

— Istoria? Cine-o să mai rămână să consemneze istoria?

La trei minute una de alta, şase nave mici cu motoare de pliere a spațiului s-au năpustit în zona de luptă de deasupra Canonicatului cu rapoarte de la celelalte roiuri de nave. Au transmis mesaje urgente şi au cerut noi ordine de la Maica Comandant.

— Anihilatoarele noastre nu funcționează!

— Toate sistemele de navigație s-au decuplat!

— Cum mai luptăm cu ei acum, Maică Comandant? A răspuns pe ton autoritar, neclintit.

— Luptăm cu tot ce-avem.

Chiar în clipa aceea, un fulger fabulos de strălucitor a răbufnit peste cel puțin cincizeci de vehicule inamice şi le-a vaporizat într-un arc tot mai larg, care a trimis un tremur prin punțile navelor Ghildei, mai îndepărtate. Murbellei i s-a tăiat răsuflarea, apoi a râs.

— Vedeți? Unul dintre Anihilatoare mai mergea! Trageți-le şi pe celelalte.

Spre uimirea ei, spațiul din jurul lor a licărit brusc, s-a fisurat şi a lăsat să treacă sute de nave uriaşe. Nu vehicule umane de apărare.

La început, Murbella a crezut că maşinile inamice trimiseseră încă o flotă devastatoare, dar a identificat repede emblema de pe carcasele curbate.

Transspațiale ale Ghildei! Se revărsau din spațiul pliat din toate direcțiile şi înconjurau primul val masiv de nave ale maşinilor gânditoare.

— Administratorule, de ce te-ai ascuns de noi? a întrebat Murbella pe ton încordat. Trebuie să fie o mie de nave aici!

Gorus părea la fel de uluit ca şi ea.

O voce feminină a răsunat în comunicatoarele care îi legau între ei pe apărătorii Murbellei.

— Sunt Oracolul Timpului şi adun întăriri. Compilatoarele matematice au corupt multe nave ale Ghildei, dar Navigatorii mei controlează aceste transspațiale.

— Navigatori?

Administratorului cu părul alb i s-a tăiat răsuflarea de consternare.

— Credeam c-au murit cu toții, din lipsă de mirodenie.

Oracolul a vorbit pe ton ferm, săltăreț.

— Iar navele mele, spre deosebire de cele făcute de fabricanții trădători de pe Ix, dispun de armament complet. Anihilatoarele noastre funcționează aşa cum au fost proiectate. Le-am luat de pe navele vechi ale Onoratelor Matres şi le-am ascuns pentru propria apărare. Avem intenția să le folosim acum!

Murbella s-a înroşit. Bănuise că Onoratele Matres rebele avuseseră mult mai multe Anihilatoare decât fuseseră găsite. Aşadar Navigatorii le ascunseseră în tot acest timp!

Flota de invazie a lui Omnius a schimbat pozițiile ca răspuns la întăririle Navigatorilor, dar maşinile nu înțelegeau amploarea adversarului uimitor în fața căruia se aflau acum. Nu au reacționat la timp când transspațialele Oracolului au revărsat bulgări de soare orbitori într-un roi de explozii ca nişte supernove în miniatură. Fiecare rafală arzătoare de lumină a vaporizat grupuri întregi de vehicule inamice, prea încrezătoare în sine.

Deşi forțele maşinilor se străduiau să se apere, reacția lor era

ineficace, ca şi cum funcţiile lor de control ar fi fost deconectate. Hipermintea îşi modelase planul în repetate rânduri şi stabilise opţiuni de urgenţă pentru întorsături de situaţie probabile. Dar nu prevăzuse aşa ceva.

— Maşinile gânditoare sunt de multă vreme duşmanii mei de moarte, a spus Oracolul cu vocea ei eterică.

În timp ce Murbella privea mai departe cu mare satisfacţie, Anihilatoarele precis ţintite nimiceau nenumărate nave ale Inamicului. Măcar dacă Onoratele Matres ar fi întors pur şi simplu armele furate împotriva maşinilor gânditoare, când avuseseră ocazia, cu multă vreme în urmă! Dar femeile acelea nu se adunaseră niciodată la un loc împotriva unui duşman comun. În schimb, îşi ţinuseră strâns armele şi le folosiseră puterea distrugătoare unele împotriva celorlalte sau împotriva planetelor rivale. Ce risipă!

Detonările suprapuse, fiecare destul de puternică să pârjolească o planetă, au lovit prima linie de nave ale maşinilor. Mai mult de zece transspaţiale au gonit mai adânc în sistemul Canonicatului să vâneze vehiculele inamice care ajunseseră deja pe orbită planetară.

— O să facem ce putem la celelalte planete de pe linia frontului, a spus Oracolul. Astăzi o să facem Inamicul să sufere.

Aproape înainte de a apuca să asimileze ce se petrecea în jurul ei, Murbella a văzu că din valul iniţial de forţe ale maşinilor gânditoare nu mai rămăseseră decât rămăşiţe împrăştiate. Din câte îşi putea da seama, navele de luptă ale Inamicului nu avuseseră ocazia să lanseze nici măcar o salvă împotriva apărătorilor omenirii.

Unele dintre transspaţiale au dispărut – au pliat spaţiul ca să se ducă la alţi apărători paralizaţi. Acolo aveau să-şi lanseze Anihilatoarele şi să se grăbească spre alte întâlniri cu Inamicul. Peste tot pe linia frontului, la fiecare punct în care Murbella îşi plasase grupurile de luptători, Navigatorii Oracolului loveau şi dispăreau din nou...

Murbella s-a răstit la Administratorul Gorus:

— Deschide-mi un canal de comunicaţii! Cum vorbim cu Oracolul Timpului?

Gorus era paralizat de evenimentele din jurul lui.

— Nu ceri o audienţă la Oracol. Nicio persoană în viaţă n-a iniţiat vreodată un contact cu ea.

— Tocmai ne-a salvat viața! Lasă-mă să vorbesc cu ea!

Cu o expresie sceptică, Administratorul i-a făcut un semn altui ghildar.

— Putem să-ncercăm, dar nu promit nimic.

Bărbatul în robă gri a manevrat comunicatorul, până când Murbella l-a îmbrâncit deoparte.

— Oracolul Timpului, oricine-ai fi! Hai să ne unim forțele ca să distrugem maşinile gânditoare!

O tăcere prelungă a fost singurul răspuns pe care l-a primit Murbella, nici măcar paraziți, iar inima i s-a strâns. Gorus a privit-o cu un aer superior, ca şi cum ar fi ştiut tot timpul că trebuie să se aştepte la asta. Murbella a văzut un al doilea val de nave ale maşinilor gânditoare care se apropia, acum, că atacul inițial fusese contracarat. Iar acestea n-aveau să se abțină să tragă ca să-i tachineze.

— Vin alte maşini!

— Deocamdată trebuie să plec.

În timp ce vorbea Oracolul, transspațialele au început să dispară ca baloanele de săpun.

— Bătălia mea principală e pe Synchrony.

— Aşteaptă! a strigat Murbella. Avem nevoie de voi!

— E nevoie de noi în altă parte. Kralizec nu se va încheia aici. În sfârşit, am găsit non-nava care-l transportă pe Duncan Idaho şi ascunzătoarea secretă a lui Omnius. Trebuie să mă duc acolo ca să închei asta prin distrugerea hiperminții. Pentru totdeauna.

Murbella s-a clătinat când a izbit-o informația neaşteptată. Non-nava găsită? *Duncan trăia!*

În câteva clipe, ultimul transspațial a dispărut în spațiul pliat şi a lăsat-o pe Maica Comandant şi navele ei singure în fața valului următor. Maşinile gânditoare continuau să se apropie.

⸗

„Avem propriile scopuri şi ambiții, spre bine sau spre rău. Dar adevăratul nostru destin este decis de forțe asupra cărora nu avem niciun control."

Manifestul Atreides, prima ciornă (secțiune ştearsă de comitetul Bene Gesserit)

O uşă din marea catedrală a maşinilor s-a deschis curgător, ca o cascadă de metal, şi s-a dat deoparte ca să dezvăluie două siluete care înaintau în tandem. Trecuseră ore de când baronul Vladimir Harkonnen o ucisese pe Alia şi totuşi buzele lui groase încă făceau eforturi să-i ascundă satisfacţia. Ochii negri de păianjen sclipeau. Doctorul Yueh îl privea cu ură pe baron, coşmarul lui personal.

Paul n-avea nevoie de amintirile de ghola ca să-l recunoască pe însoţitorul baronului, un tânăr zvelt, abia ceva mai mare decât un puşti, dar vânjos, cu muşchi modelaţi de antrenamente constante. Ochii erau mai duri, trăsăturile mai ascuţite, dar Paul cunoştea faţa care-l privea din oglindă.

Alături de el, Chani a scos un ţipăt răguşit, dar sunetul s-a transformat în mârâit în gâtul ei. Îl recunoştea pe tânărul Paul şi vedea şi teribila diferenţă.

O senzaţie rece de destin implacabil i-a îngheţat lui Paul sângele în vine când totul a devenit clar. Viziunea lui preştienţă în carne şi oase! Aşadar maşinile gânditoare crescuseră un alt ghola al lui Paul Atreides pe post de pion al lor, un al doilea Kwisatz Haderach potenţial, pentru uzul lor personal. Acum înţelegea visele repetate cu propria faţă, în timp ce râdea triumfător şi consuma mirodenie, imaginea stranie cu *el însuşi* înjunghiat şi muribund în timp ce sângele vieţii i se scurgea pe o podea străină. Exact ca aceea pe care stătea acum, în această sală boltită.

O să fie unul dintre noi...

— Se pare că avem o abundenţă de Atreizi.

Baronul şi-a îmboldit protejatul înainte, cu mâna încleştată pe umărul tânărului. Pe un ton aproape de scuză, ca şi cum publicului precaut i-ar fi păsat, a continuat:

— Acestuia îi spunem Paolo.

Paolo s-a desprins de el.

— Nu peste multă vreme, o să-mi spuneţi împărat, sau Kwisatz Haderach, oricare dintre termeni îmi asigură un mai mare respect.

Ca spectatori, bătrânul şi Erasmus păreau să găsească amuzant întregul tablou.

Paul s-a întrebat de câte ori fusese prins în capcană de soartă, de ţelurile teribile. Cât de des şi în câte împrejurări văzuse moartea de la o lovitură de cuţit? Acum blestema faptul că avea să înfrunte criza ca o carapace a fostei sale persoane, neînarmat

cu amintirile şi talentele trecutului.

Împotriva propriei mele persoane, ar trebui să fie de-ajuns.

Chicotind, băiatul mai tânăr s-a dus până la locul unde dublura lui stătea ţeapănă în poziţie de drepţi. Paul se uită şi el la imaginea lui în oglindă, fară să se teamă. În ciuda diferenţei de vârstă, aveau cam aceeaşi înălţime şi, când Paul s-a uitat în ochii dublurii, a ştiut că nu trebuia să-l subestimeze pe acest „Paolo”. Tânărul era o armă la fel de sigură şi de mortală precum cristaiul de la brâul lui Paul.

Jessica şi Chani s-au mutat protectoare mai aproape de Paul, gata să lovească. Mama lui, cu amintirile redeşteptate, era o Cucernică Maică deplină. Chani, deşi nu-şi avea încă viaţa trecută, dovedise abilităţi de luptă considerabile în sesiunile de pregătire, ca şi cum ar fi simţit încă sângele fremen din venele ei.

Fruntea lui Paolo s-a încreţit, iar expresia i s-a schimbat pentru o clipă. Apoi a rânjit la Jessica.

— Ar trebui să fii mama mea? Doamna Jessica! Ei bine, poate că eşti mai mare decât mine, dar asta nu te face o mamă adevărată.

Jessica l-a măsurat scurt şi aspru cu privirea.

— Îmi cunosc familia, indiferent de ordinea în care au renăscut. Iar tu nu eşti unul dintre ei.

Paolo a traversat sala către Chani, cu un aer batjocoritor de aroganţă exagerată.

— Iar tu... te ştiu şi pe tine. Se presupune că eşti marea iubire a vieţii mele, o fată fremenă atât de neînsemnată, încât istoria n-a consemnat mare lucru despre tinereţea ei. Fiica lui Liet-Kynes, nu-i aşa? O nulitate totală, până când ai devenit consoarta marelui Muad’Dib.

Paul a simţit cum unghiile fetei îi intră în braţ când, fără să-l bage în seamă pe băiat, a vorbit, în schimb, cu el:

— Basharul avea dreptate, Usul, când ne învăţa că valoarea unui ghola nu este intrinsecă în celulele sale. Procesul poate să meargă într-o direcţie extrem de greşită, aşa cum e limpede că s-a întâmplat cu acest tânăr monstru.

— E mai mult o chestiune de cum te cresc părinţii, a spus baronul. Inchipuiţi-vă cum s-ar fi schimbat universul, dacă originalul Muad’Dib ar fi primit o educaţie diferită în ceea ce priveşte foloasele puterii, dacă l-aş fi crescut eu, aşa cum am încercat cu băiatul cel frumos, Feyd-Rautha.

— Ajunge cu toate astea, i-a întrerupt Omnius. Navele mele de

luptă se ciocnesc chiar acum cu – sau ar trebui să spun anihilează? – rămăşițele jalnice ale apărării umane. Potrivit ultimelor mele rapoarte, oamenii rezistă simultan în mai multe puncte din spațiu. Asta o să-mi permită să-i distrug pe toți deodată şi să sfârşesc cu asta.

Erasmus a dat din cap către oamenii din sala catedralei.

— Peste doar câteva secole, propriile voastre facțiuni războinice ar fi sfâşiat, oricum, rasa voastră.

Bătrânul i-a aruncat robotului independent o privire enervată.

— Acum, că am aici Kwisatz Haderach-ul final, toate condițiile au fost îndeplinite. E timpul să terminăm. Nu-i nevoie să ne batem capul să transformăm fiecare lume locuită în pulbere.

Buzele i s-au strâmbat într-un zâmbet straniu.

— Deşi şi asta ar fi plăcut.

Meditativ, Erasmus a mutat privirea de la Paul la Paolo.

— Deşi genetic identici, voi doi aveți vârste, amintiri şi experiențe uşor diferite. Paolo al nostru este, tehnic vorbind, o clonă, crescut din celule de sânge păstrate pe un pumnal. Dar acest alt Paul Atreides, care e originea celulelor tale? Unde le-au găsit tleilaxu?

— Nu ştiu, a răspuns Paul.

Potrivit lui Duncan, bătrânii îşi începuseră urmărirea necruțătoare cu mult înainte ca cineva să fi sugerat proiectul ghola, înainte ca bătrânul Scytale să-şi fi dezvăluit capsula anentropică. Cum putea hipermintea să fi ştiut că Paul avea să reapară aici? Măsluiseră maşinile un joc complex? Dezvoltaseră maşinile conştiente de sine o formă artificială, dar sofisticată, de *preştiență?*

Erasmus a scos un sunet ca un murmur.

— Chiar şi aşa, cred că fiecare are potențialul de a fi Kwisatz Haderach-ul de care avem nevoie. Dar care dintre voi se va dovedi superior şi va atinge acest potențial?

— Eu.

Paolo a păşit țanțoş prin sală.

— Ştim cu toții asta.

Evident, băiatul fusese crescut cu credință în rolul său, astfel încât mintea îi era plină de încredere, deşi era o încredere născută din abilități veritabile, nu din imaginație.

— Şi cum se va stabili asta? a întrebat Jessica, în timp ce se uita la cei doi Paul şi-i cântărea din ochi.

O uşă laterală s-a deschis lângă fântâna care împroşca metal

topit, iar pe ea a ieşit un bărbat în costum salopetă negru, care ducea în mâini o cutie ornamentată de eucalipt roşu, pe care se afla un pachet mai mic, ambalat. Bărbatul era slab, cu trăsături şterse.

— Khrone, iată-te! Te aşteptam!

— Am venit, stăpâne Omnius.

Bărbatul a aruncat o privire către adunare şi apoi, fie în semn de capitulare, fie Dintr-un impuls de independență, trăsăturile umane cu nimic ieşite din comun i s-au estompat şi l-au arătat ca fiind un Dansator-Față palid, cu ochii adânciți în orbite. A pus cutia deoparte, a desfăcut atent țesătura translucidă de pe pachet şi a scos la vedere o pastă maro-albăstruie, presărată cu picățele aurii.

— Aceasta este o formă concentrată şi neobişnuit de puternică de mirodenie.

Dansatorul-Față şi-a frecat vârfurile degetelor şi le-a ridicat la nasul inuman, ca şi cum mirosul i-ar fi făcut plăcere.

— Recoltată de la un vierme modificat, care creşte în oceanele de pe Buzzell. N-o să mai dureze mult până când vrăjitoarele or să înțeleagă şi or să înceapă acolo propriile operațiuni de capturare a viermilor şi extragere a mirodeniei. În acest moment, totuşi dețin singura mostră din această ultramirodenie. Simpla ei tărie ar trebui să fie suficientă ca să cufunde Kwisatz Haderach-ul, pe unul dintre voi, într-o transă preştiență perfectă. O să căpătați puteri pe care numai profeția le anunță. O să vedeți totul, o să ştiți totul şi o să deveniți cheia pentru punctul culminant al Kralizecului.

Erasmus a vorbit, pe ton aproape vesel:

— După ce am observat cum rasa umană a ruinat lucrurile când noi nu am fost în preajmă ca să păstrăm ordinea, universul cu siguranță are nevoie de o schimbare.

Robotul a luat cutia de lemn de eucalipt şi a deschis capacul gravat cu finețe. Înăuntru se afla un pumnal ornamentat, cu mâner de aur, pe care l-a luat în mână cu un oarecare respect. Pe lamă rămăsese o dâră de sânge vechi.

În spatele lui Paul, mamei lui i s-a tăiat răsuflarea.

— Ştiu pumnalul ăla! E la fel de clar şi de proaspăt în mintea mea ca şi cum abia l-aş fi văzut! Chiar împăratul Shaddam i l-a dat în dar ducelui Leto şi, ani mai târziu, la procesul lui Shaddam, Leto i l-a dat înapoi.

— O, e mai mult de-atât.
Ochii baronului au licărit.
— Cred că împăratul i-a dat acelaşi pumnal iubitului meu nepot Feyd-Rautha pentru duelul cu fiul tău. Din nefericire, Feyd n-a prea avut succes în lupta aceea.
— Îmi plac la nebunie poveştile întortocheate! Şi, mai târziu, Hasimir Fenring l-a înjunghiat cu el pe împăratul Muad'Dib şi aproape l-a ucis. Aşa că, vedeți voi, pumnalul ăsta are un trecut îndelungat şi pestriț.
L-a ridicat şi a lăsat lumina din sala catedralei să lucească pe lamă.
— Arma perfectă care să ne ajute să facem alegerea, nu credeți?
Paul a scos din teaca de la brâu cristaiul pe care Chani îl făcuse pentru
el. Mânerul părea cald în mână, lama lăptoasă curbată, perfect echilibrată.
— Eu am propria armă.
Paolo şovăia, prudent, se uita la baron, la Omnius şi la Erasmus, de parcă s-ar fi aşteptat să-i sară în ajutor. A smuls pumnalul cu mâner de aur din mâna robotului şi a îndreptat vârful ascuțit în direcția lui Paul.
— Şi ce au de făcut cu aceste arme? a întrebat Jessica, deşi răspunsul era evident pentru toată lumea.
Robotul a privit-o surprins.
— Este cât se poate de potrivit să rezolvăm problema într-un mod deosebit de uman: un duel până la moarte, desigur! Nu e perfect?

⸗

„Viermele e afară, unde-l văd cu toții, şi viermele e înăuntrul meu, parte din mine. Păzea, pentru că eu sunt viermele. Păzea!"
Leto al II-lea, înregistrările de la Dar-es-Balat, cu propria voce

După ce Paul şi însoţitorii lui au fost luaţi din non-navă, Sheeana l-a găsit pe tânărul Leto al II-lea în cabina lui. Făcut ghem, singur-singurel în întuneric, tânărul avea febră şi tremura. La început, a crezut că era îngrozit că fusese lăsat în urmă, dar şi-a dat curând seama că era cu adevărat bolnav.

Când a văzut-o, băiatul s-a străduit să se pună pe picioare. Se clătina, iar transpiraţia îi sclipea pe frunte. A privit-o implorator.

— Cucernică Maică Sheeana! Eşti singura... singura care cunoaşte viermii.

Ochii lui mari, întunecaţi, se mutau Dintr-o parte într-alta.

— Îi auzi? Eu îi aud. Ea s-a încruntat.

— Să-i aud? Nu...

— *Viermii de nisip!* Viermii din cală! Mă cheamă, sapă prin mintea mea, mă sfâşie pe dinăuntru!

Sheeana a ridicat mâna să ceară tăcere, s-a oprit, s-a cufundat în gânduri. Toată viaţa, Shaitan o înţelesese, dar ea nu primise niciodată mesaje adevărate de la creaturi, chiar şi când încercase să devină o parte din ei.

Dar acum, când şi-a extins simţurile, a simţit un huruit tumultuos în cap şi prin pereţii non-navei avariate. De la capturarea *Itacăi,* Sheeana pusese asemenea senzaţii pe seama greutăţii zdrobitoare a eşecului după lungul lor zbor. Dar acum a început să înţeleagă. Ceva îi scormonea prin subconştient, ca nişte unghii tocite care-i râcâiau placa de şist a fricii. Impulsuri subsonice de invitaţie. *Viermii de nisip.*

— Trebuie să ne ducem în cală, a anunţat-o Leto. Ne cheamă. Ei... eu ş*tiu* ce să fac.

Sheeana l-a prins pe băiat de umeri.

— Ce e? Ce trebuie să facem? El a arătat către sine.

— Ceva din mine este *înăuntrul* viermilor. Shai-Hulud ne cheamă.

Cu non-nava prinsă solid în construcţiile de metal viu, maşinile gânditoare îi acordau prea puţină atenţie. În aparenţă, voiseră să posede şi să controleze Kwisatz Haderach-ul... un ţel care nu era atât de simplu pe cât suna, aşa cum învăţase Comunitatea Surorilor cu multă vreme în urmă. Acum, că-l avea pe Paul Atreides în catedrala sa maşină, Omnius părea să creadă că deţinea tot ce avea nevoie. Pasagerii rămaşi erau prizonieri de război neînsemnaţi.

Surorile Bene Gesserit plănuiseră crearea supraomului lor de-a

lungul a sute de generații, ghidând subtil linii de sânge şi hărți de reproducere pentru a produce mult-anticipatul mesia. Dar, după ce Paul Muad'Dib se întorsese împotriva lor şi făcuse ravagii în linia lor temporală atent ordonată, Surorile juraseră să nu mai dezlănțuie niciodată un alt Kwisatz Haderach. În perioada care urmase atunci, demult, copiii gemeni ai lui Muad'Dib se născuseră înainte ca pagubele să fie înțelese pe deplin. Unul dintre aceşti gemeni, Leto al II-lea, fusese un Kwisatz Haderach, la fel ca tatăl lui.

O cheie s-a răsucit în mintea Sheeanei şi a descuiat alte gânduri. Poate că în băiatul serios de doisprezece ani, Leto, maşinile vorbitoare aveau un punct mort! Putea *el* să fie supremul Kwisatz Haderach pe care-l căutau? Se gândise Omnius măcar o dată la posibilitatea ca maşinile să-l aibă pe cel greşit? Pulsul i s-a accelerat. Profețiile erau notorii pentru pistele false. Poate că lui Erasmus îi scăpase ceea ce era evident! Auzea vocea interioară a Serenei Buder cum râdea de această posibilitate şi şi-a îngăduit să se agațe de un grăunte minuscul de speranță.

— Să mergem atunci în cală.

L-a luat de mână pe băiat şi au pornit în grabă pe coridoare şi rampe, către nivelurile de jos.

În timp ce se apropiau de uşile mari, Sheeana auzea bubuituri puternice din partea cealaltă. Viermii cuprinşi de frenezie atacau de la un capăt al spațiului lung de un kilometru până la celălalt, se izbeau de pereți.

Până să ajungă la uşa de acces, tânărul Leto părea gata să se prăbuşească.

— Trebuie să intrăm, a zis el, roşu la față. Viermii... trebuie să vorbesc cu ei, să-i liniştesc.

Sheeana, care nu se temuse niciodată până atunci de viermii de nisip, acum şovăia, îngrijorată că, în starea lor sălbatică, s-ar putea să nu le garanteze siguranța ei sau lui Leto. Dar băiatul a manevrat comenzile, iar uşa etanşă a alunecat într-o parte. Aerul fierbinte şi uscat le-a suflat în față. Leto a intrat şi s-a trezit până la genunchi în nisipul moale, iar Sheeana s-a repezit după el.

Când Leto a ridicat brațele şi a strigat, toți cei şapte viermi s-au năpustit spre el ca nişte animale de pradă sforăitoare, cu cel mai mare, Monarhul, în frunte. Sheeana le simțea valul fierbinte al furiei, nevoia de distrugere... dar ceva îi spunea că furia nu era îndreptată împotriva niciunuia dintre ei. Creaturile s-au înălțat

din nisip, deasupra celor două ființe umane.

— Maşinile sunt afară din navă, i-a spus Sheeana lui Leto. Viermii or să... or să lupte pentru noi?

Băiatul părea disperat.

— Or să-mi urmeze calea, dacă le-o aştern înainte, dar încă nu o văd nici eu.

Privindu-l, Sheeana s-a întrebat dacă băiatul ăsta ar fi putut fi Kwisatz Haderach-ul suprem, veriga din lanț pe care Omnius o scăpase din vedere. Dacă Paul Atreides nu era decât o fentă în duelul final dintre om şi maşină?

Leto s-a scuturat şi şi-a întărit hotărârea.

— Dar *eu* cel dinainte, Împăratul-Zeu, avea o preştiență colosală. Poate că el a prevăzut şi asta şi a pregătit fiarele. Eu... am încredere în ele.

La aceste cuvinte, viermii s-au aplecat la unison, ca şi cum s-ar fi înclinat. Leto s-a legănat, iar ei s-au legănat împreună cu el. Pentru o clipă, pereții calei au părut să se retragă, iar dunele de nisip, să se reverse către eternitate. Tavanul a dispărut într-o pâclă învolburată de praf. Brusc, totul a revenit în centrul atenției.

Leto şi-a recăpătat răsuflarea şi a strigat:

— Poteca de Aur vine să mă întâmpine *pe minei* E timpul să eliberăm viermii. Aici şi acum!

Sheeana a simțit că acesta este lucrul corect şi a ştiut ce să facă. Toate sistemele erau încă programate să-i asculte instrucțiunile.

— Maşinile au scos din funcțiune armele şi motoarele, dar pot încă să deschid uşile mari ale calei.

Ea şi Leto s-au grăbit către comenzile de pe hol, unde ea a introdus ordinele. Maşinăriile au huruit şi s-au încordat. Apoi, cu un zăngănit puternic şi un bubuit, a apărut o deschizătură în pereții multă vreme etanşi. De pe coridor, Sheeana şi băiatul au urmărit uşile imense de jos cum se deschideau, ca nişte dinți încleştați, deschişi cu forța.

Tone de nisip s-au revărsat într-un torent aprig şi au împins viermii de nisip, ca pe nişte berbeci vii, pe străzile capitalei maşinilor.

⸗

„Preştiența nu dezvăluie absoluturi – numai posibilități. Cel mai sigur mod de a şti exact ce ascunde viitorul este să-l trăieşti în

timp real.”
Din *Conversații cu Muad’Dib* de prințesa Irulan

73

— Un duel n-are niciun sens!
Baronul s-a încruntat, în timp ce îşi rotea privirile prin sala catedralei.
— E o risipă. Fireşte, sunt convins că dragul meu Paolo o să-l învingă pe impertinentul ăsta, dar de ce să nu îi păstrezi pe ambii Kwisatz Haderach pentru tine, Omnius?
— Îl vreau doar pe cel mai bun, a răspuns hipermintea.
— Şi nu suntem siguri că-i putem controla pe amândoi în timp ce se luptă pentru superioritate cu noile lor puteri, a adăugat Erasmus.
— Oricare dintre voi câştigă, o să primească ultramirodenia, a anunțat Omnius. Când câştigătorul o va consuma, o să am în sfârşit adevăratul şi supremul Kwisatz Haderach. Atunci o să pot încheia absurditatea asta risipitoare şi să-mi încep adevărata muncă de refacere a universului.
Chani ținea o mână pe brațul lui Paul.
— De unde ştii că oricare dintre ei e Kwisatz Haderach-ul tău?
— Ai putea să delirezi, a zis şi Yueh, iar băiatul Paolo s-a uitat urât la el.
— Şi de ce aş coopera dacă o să câştig? a întrebat Paul, dar ecourile revoltătoare ale viziunilor lui repetate i-au înăbuşit protestul.
Credea că ştie ce-avea să se întâmple, sau măcar o parte.
— Pentru că avem credință.
Baronul, un model de nesimțire, a râs de propria glumă, dar nimeni altcineva nu a mai râs.
Paolo făcea desene în aer cu vârful cuțitului cu mâner de aur.
— Am pumnalul împăratului! Ai mai fost înjunghiat o dată cu el!
— Asta n-o să se mai întâmple. E ziua triumfului meu.
Dar Paul simțea fragilitatea din cuvintele lui măsurate, vulnerabilitatea din spatele fanfaronadei. Nu vedea nicio cale de a evita duelul şi nu era sigur că dorea. În mintea lui, a încercat să alunge licăririle tulburătoare ale viziunii. Versiunea asta perversă a lui însuşi trebuia extirpată ca un cancer.
Momentul sosise. Paul şi-a adunat toată concentrarea pentru luptă. Abia dacă o vedea pe Chani, dar a sărutat-o. Pumnalul din

dinte de vierme pe care-l făcuse era perfect echilibrat în mâna lui. Exersase cu cristaiul pe non-navă şi ştia să lupte.

Nu trebuie să mă tem. Frica ucide mintea.

Tânărul Paolo şi-a strâns buzele într-un surâs crispat.

— Îmi dau seama c-ai avut şi tu viziunile! Vezi, suntem la fel şi în privința asta.

— Am avut multe viziuni. *Voi înfrunta frica.*

— Nu ca astea.

Zâmbetul atotştiutor al adversarului era înnebunitor, enervant... Paul şi-a oțelit hotărârea. N-avea să-i dea lui Paolo satisfacția de a da dovadă de frică sau de nesiguranță.

Roboți ca de mercur au apărut şi i-au tras pe observatorii umani către laturile sălii întinse. Baronul a păşit în spate, lângă Khrone; privirea i se tot muta de la Paolo la ispititoarea doză de ultramirodenie. S-a lins lacom pe buze, ca şi cum şi-ar fi dorit să încerce chiar el un pic.

Pe podeaua netedă de luptă a sălii, Paul stătea pe poziție, la câțiva metri de Paolo. Mai tânărul său duşman arunca pumnalul cu mâner de aur Dintr-o mână într-alta şi-i zâmbea, arătându-şi dinții albi.

Paul s-a calmat şi şi-a rechemat în minte toate lecțiile importante pe care le învățase: atitudinile şi instrucția prana-bindu Bene Gesserit, antrenamentul muscular precis şi exercițiile riguroase de atac pe care Duncan şi basharul le impuseseră tuturor copiilor ghola.

I-a vorbit propriei frici: *O voi lăsa să treacă peste mine şi prin mine.*

Totul avea să culmineze aici. Paul se simțea încrezător că, dacă se ridica la înălțimea provocării şi câştiga, puterile sale de Kwisatz Haderach aveau să iasă la suprafață, iar el avea să fie capabil să meargă mai departe şi să înfrângă maşinile gânditoare. Dar dacă Paolo câştiga... Nu voia să se gândească la această posibilitate.

— Usul, adu-ți aminte de timpul petrecut printre fremeni, a strigat Chani de pe o latură a sălii. Aminteşte-ți cum te-au învățat să lupți!

— Nu-şi aminteşte nimic din toate astea, jigodie!

Paolo a despicat aerul cu pumnalul împăratului, ca şi cum ar fi retezat un gât invizibil.

— Dar eu sunt pe deplin antrenat, o maşină de luptă călită. Baronul a aplaudat, dar numai puțin.

— Nimănui nu-i plac fanfaronii, Paolo... exceptând cazul în care, desigur, reuşeşti şi dovedeşti tuturor că nu făceai decât să afirmi fapte reale.

Paul a refuzat să fie controlat de viziuni. *Dacă sunt Kwisatz Haderach, o să schimb viziunile. O să lupt. O să fiu peste tot în acelaşi timp.*

Tânărul Paolo trebuie să fi gândit acelaşi lucru, pentru că a sărit ca o viperă. Surprins de începutul brusc al duelului, Erasmus şi-a dat deoparte roba luxoasă şi s-a dat repede din drum. În aparenţă, avusese intenţia să stabilească regulile provocării, dar Paolo voia s-o transforme într-o simplă încăierare.

Paul s-a aplecat pe spate ca o trestie şi a lama împăratului a şuierat pe lângă el, la mai puţin de-un centimetru de gât. Tânărul Paolo a chicotit.

— Ăsta a fost doar un exerciţiu!

A ridicat pumnalul şi a arătat petele ruginii.

— Sunt cu un pas înaintea ta, cuţitul ăsta a văzut deja sânge!

— E mai mult sângele tău decât al meu, a zis Paul ca pentru sine. A întins înainte cristaiul, şerpuind, făcând lama să danseze. Tânărul ghola a răspuns prin imitarea mişcărilor lui Paul, ca şi cum cei doi aveau o conexiune telepatică inconştientă. A împuns într-o parte, iar Paul s-a mişcat în partea cealaltă. Era asta o formă de preştienţă, se întrebă Paul, prevedea el în subconştient fiecare lovitură sau amândoi cunoşteau şi îşi reproduceau exact unul altuia stilul de luptă? Aveau un antrenament complet diferit, fuseseră educaţi complet diferit. Şi totuşi...

Paul s-a concentrat asupra duelului, iar sunetele din jur au devenit zgomot alb. La început, auzea încurajări, răsuflări tăiate, strigătele de îngrijorare ale mamei lui şi ale lui Chani, dar a lăsat totul afară. Avea potenţialul să devină Kwisatz Haderach-ul suprem pe care-l căuta Omnius? Voia să fie? Citise istoriile, cunoştea vărsarea de sânge şi suferinţa pe care Paul Muad'Dib şi Leto al II-lea le provocaseră în calitatea amândurora de Kwisatz Haderach. O parte ascunsă a lui Paul avea deja capacitatea să se uite unde nimeni altcineva nu putea, atât în trecuturile feminine, cât şi în cele masculine.

Ce alte puteri zac nefolosite în mine? Îndrăznesc să aflu? Dacă o să câştig duelul ăsta, ce vor cere după aceea de la mine maşinile gânditoare?

Se simţea ca un gladiator de pe străvechea Terra, care trebuia să

se afirme în arenă. Şi avea o slăbiciune fatală: Omnius îi ținea ostatici pe Chani, pe Jessica, pe Duncan şi pe atâția alții. Dacă Paul îşi recăpăta amintirile de ghola, sentimentele pentru ei aveau să fie şi mai puternice.

Evident, aşa avea Omnius intenția să-l forțeze să coopereze, în cazul în care câştiga acest duel. Dragostea pentru însoțitorii lui avea doar să se întețească, iar ei urmau să sufere din cauza lui. Din moment ce hipermintea avea mult mai multă răbdare decât orice ființă umană, maşinile puteau să tortureze şi să ucidă aceşti ostatici fară niciun risc, să ia celule şi să crească noi ghola. De nenumărate ori! Poate că Erasmus avea să-i aducă înapoi pe sora lui, Alia, pe tatăl lui, ducele, pe Gurney sau pe Thufir. Să-i omoare, să-i învie şi să-i omoare din nou. Dacă Paul Atreides, Kwisatz Haderach, nu se pleca în fața cerințelor lor, maşinile gânditoare aveau să-i facă viața un iad fără sfârşit. Sau aşa aveau intenția.

Acum înțelegea dilema propriului destin. Şi s-a văzut din nou într-o baltă de sânge. Poate că unele lucruri nu se puteau schimba. Dar dacă era un adevărat Kwisatz Haderach, ar trebui să fie capabil să înfrângă asemenea tactici meschine.

A luptat mai departe cu pasiune sălbatică, s-a aruncat într-o frenezie istovitoare. Paolo l-a izbit cu picioarele şi a fluturat pumnalul împăratului. Paul s-a lăsat în jos, s-a rostogolit, iar mai tânărul ghola s-a năpustit la el. Lama împăratului a coborât în viteză, în ceea ce ar fi fost o aruncare mortală, dar Paul a alunecat într-o parte, în ultima clipă.

Lama i-a sfâşiat mâneca, i-a făcut o tăietură subțire, însângerată, pe umărul stâng, apoi a zăngănit pe podeaua de piatră. Paolo, cu încheietura mâinii zguduită de impactul dur, abia a reuşit să mențină strânsoarea pe mâner.

Pe podeaua lustruită, Paul şi-a balansat picioarele într-o parte, a ajuns cu ele sub rivalul său şi a lovit în sus. Avea avantajul de a fi mai puternic din punct de vedere fizic decât un băiat de doisprezece ani. A apucat încheietura dublurii sale şi s-a pus pe picioare, dar Paolo a strâns degetele în jurul brațului cu care Paul ținea pumnalul şi a împiedicat cristaiul să împungă în jos. Paul a împins, folosindu-şi forța ca să manevreze lucrurile în aşa fel încât să se apropie amândoi din nou de fântâna pâlpâitoare de lavă.

— Nu foarte... original!

Răsuflarea tânărului ghola hârâia în timp ce făcea eforturi, iar Paul a continuat să-l împingă înapoi. Fierbințeala fântânii s-a revărsat în toate direcțiile. Dacă-l îmbrâncea pe Paolo în metalul incandescent, însemna că se sinucidea sau se salva?

Paul îşi vedea limpede adversarul şi nu putea să-l urască pe celălalt ghola. În adâncul ființei lor, erau amândoi *Paul Atreides.* Paolo nu era malefic din naştere, dar fusese corupt de lucruri groaznice care i se făcuseră, lucruri pe care le învățase, nu lucruri făcute din propria voință. Paul nu a lăsat simpatia pentru rivalul său să-l slăbească. Dac-o făcea, Paolo n-ar fi ezitat să-l omoare şi să revendice victoria. Dar *Paul,* pentru că era Paul, avea să lupte cu fiecare fărâmă a ființei lui ca să salveze viitorul omenirii.

Omnius şi Erasmus observau fără să încurajeze niciun luptător. Aveau să-l accepte pe oricare dintre ei care se dovedea victorios. Ochii umbriți, ca sâmburii de măslină, ai lui Khrone nu arătau nicio emoție. Baronul era încruntat. Paul nu voia să se uite la Chani sau la mama lui.

Fântâna tunătoare de lavă emana căldură în aer. Trupul deja asudat al lui Paul a devenit mai alunecos. Musculosul Paolo a folosit acest lucru în avantajul lui, s-a zvârcolit, iar strânsoarea lui Paul a început să cedeze. Dintr-odată, chiar la marginea fântânii, mai tânărul ghola şi-a îndoit genunchii.

Paul a compensat în mod exagerat mişcarea, ceea ce l-a făcut să-şi piardă echilibrul. Şi-a lovit adversarul în stomac cu genunchii, dar tânărul Paolo mai avea încă resurse nefolosire. Când Paul a ridicat cristaiul în mâna alunecoasă din cauza transpirației, Paolo şi-a tras propria mână în sus şi spre spate şi a folosit mânerul acoperit cu pietre prețioase al pumnalului său pentru a lovi mâna lui Paul, cea cu care ținea cuțitul. Tendoanele au tresărit într-o reacție reflexă. Cristaiul a căzut, a zăngănit pe marginea fântânii şi s-a rostogolit în bazinul cu lavă.

S-a dus.

Cu forța viziunii dominatoare, mai puternică decât simpla cunoaştere a propriei morți, Paul şi-a dat seama ce ar fi trebuit să ştie de la început: Nu *sunt Kwisatz Haderach-ul pe care-l vrea Omnius. Nu sunt eu!*

Timpul a părut să încetinească şi să încremenească. Asta trăise basharul Teg când îşi accelera metabolismul? Dar Paul Atreides nu se putea mişca mai repede decât evenimentele din jurul lui. Îl țineau captiv şi-l strângeau între ele ca îmbrățişarea de oțel a

morţii.

Cu un zâmbet veninos, tânărul Paolo a rotit pumnalul cu mâner de aur într-un cerc perfect şi, cu deosebită încetineală, a dus vârful spre partea laterală a corpului lui Paul. A strecurat pumnalul între coastele adversarului său şi a împins mai departe, a înfipt vârful mortal prin plămânul lui Paul şi în sus, către inimă.

Apoi a smuls arma ucigaşă, iar timpul şi-a reluat viteza normală. De departe, Paul a auzit-o pe Chani ţipând.

Sângele i-a ţâşnit din rană şi Paul s-a poticnit de baza fântânii fierbinţi. Era o rană mortală; nu se putea nega. Glasul preştient din cap bubuia către el fară niciun scop. Părea să-l ia peste picior. *Nu sunt eu supremul Kwisatz Haderach!*

S-a prăbuşit la pământ ca o păpuşă stricată, abia le-a văzut pe Chani şi pe Jessica alergând spre el. Jessica îl apucase pe Yueh de guler şi-l trăgea spre fiul ei care sângera.

Paul nu ştiuse niciodată că un trup putea conţine atâta sânge. Cu ochii împăienjeniţi, s-a uitat în sus şi l-a văzut pe Paolo cum ţopăia victorios, cu pumnalul care picura de sânge în mână.

— Ştiai c-o să te omor! Puteai la fel de bine să-ţi fi înfipt cuţitul cu mâinile tale!

Era o reproducere perfectă a viziunilor lui. Zăcea pe podea şi murea cât de repede îi îngăduia corpul.

Pe fundal auzea râsul nestăpânit al baronului Harkonnen. Sunetul era insuportabil, dar Paul nu putea face nimic să-l oprească.

⸗

„Când or să se reverse deodată, amintirile mele vor fi ca o furtună de nisip şi la fel de distrugătoare. Cine poate să controleze vântul? Dacă sunt cu adevărat Împăratul-Zeu, atunci eu pot!'

Ghola lui Leto al II-lea, *ultima temă de pregătire înmânată basharului Miles Teg*

74

Nisipul şi viermii s-au revărsat din cala închisă a non-navei în metropola atent ordonată a maşinilor. Creaturile şerpuitoare şi-au croit drum pe străzile deschise, ca nişte tauri salusani înnebuniţi care se năpusteau afară din ţarcuri.

Alături de Leto, urmărind cum se golea cala într-un iureş

asurzitor, Sheeana a rămas cu gura căscată şi a făcut ochii mari de uimire.

Prin strania lui conexiune cu viermii, mintea lui Leto al II-lea s-a aruncat înainte, împreună cu ei în oraşul sclipitor. În picioare deasupra uşii calei imense, simțea un val de uşurare şi de libertate. Fără să-i spună Sheeanei niciun cuvânt, s-a cufundat în nisipul care se scurgea şi a urmat viermii în exodul lor sălbatic. A lăsat grăunțele de nisip să-l ducă, aşa cum un înotător prins într-un contracurent este tras repede către mare.

— Leto! Ce faci? Opreşte!

N-ar fi putut să se oprească să răspundă nici dac-ar fi vrut. Curentul de pulbere curgătoare îl absorbea în jos, exact acolo unde voia să fie.

A plonjat sub nisip, iar plămânii i s-au adaptat cumva la praf, la fel şi toate simțurile. Ca un vierme de nisip, vedea fără ochi şi percepea creaturile din fața lui, ca şi cum s-ar fi uitat la ele prin apă limpede. *Asta* era născut să facă, pentru asta murise, chiar şi cu atâta vreme în urmă.

Amintirile au răsunat înăuntrul lui ca nişte ecouri ale trecutului, nu o amintire viscerală, dar mai intensă decât cunoştințele pe care le obținuse citind arhivele de pe *Itaca.* Acele însemnări fuseseră despre un alt tânăr, un alt Leto al II-lea, dar tot el însuşi. Un gând a ieşit la suprafață: *pielea mea nu ea mea. În* acele zile, trupul îi fusese acoperit cu păstrăvi de nisip interconectați, iar corpurile lor membranoase se legaseră de carnea şi de nervii lui moi. Îşi împărtăşiseră puterea cu el şi-i îngăduiseră să alerge ca vântul.

Deşi încă în formă umană, Leto al II-lea îşi amintea ceva din puterea aceea fantastică, nu din amintirile de ghola, ci din perla de conştiință pe care Împăratul-Zeu cel originar o lăsase în fiecare vierme care descindea din el. *Ei* îşi aminteau, iar Leto îşi amintea împreună cu ei.

Fuseseră scrise istorii, de către atât de mulți oameni, care înțeleseseră greşit ceea ce fusese silit să facă. Condamnau presupusa cruzime şi lipsă de umanitate a Tiranului, faptul că era dispus să sacrifice totul pentru extraordinara Potecă de Aur. Dar niciuna dintre istorii, nici măcar propriile jurnale testamentare, nu consemnaseră bucuria şi exuberanța unui tânăr care încerca o asemenea putere neaşteptată şi nemaipomenită. Leto îşi amintea acum totul.

A înotat prin torentul de nisip către locul în care şerpuiau cei şapte viermi uriaşi şi apoi s-a aruncat în sus, ca să iasă la suprafaţă. Ştiind instinctiv ce avea de făcut, Leto s-a îndreptat, cu mers clătinat, către cel mai mare vierme, Monarhul. A prins partea mai mică a cozii mişcătoare, a sărit pe inelele tari şi s-a cocoţat ca un primitiv caladanian desculţ, care se urca într-un palmier cu scoarţa groasă.

Îndată ce l-a atins pe viermele cel mai mare, degetele de la mâini şi picioare au părut să capete o aderenţă nefirească. Putea să se caţăre şi să se ţină, ca şi cum ar fi făcut parte din creatură. Şi, într-un fel, era adevărat. În esenţă, el şi cu viermii de nisip erau una.

Simţind că Leto li se alăturase, toţi viermii s-au oprit ca nişte soldaţi enormi, în poziţie de drepţi. Ajuns în vârful capului curbat al Monarhului, a examinat complexul întins din structuri de metal viu şi a simţit mirosul puternic de scorţişoară.

Din poziţia lui înaltă de observaţie, a urmărit cum oraşul Synchrony transformă clădirile în baricade formidabile, în încercarea de a împiedica viermii de nisip multă vreme închişi. Aceasta era armata lui Leto, berbecii săi vii şi avea să-i dezlănţuie împotriva Inamicului omenirii.

Ameţit şi euforic de la aroma de mirodenie, Leto se ţinea de inelele viermelui, care s-au despărţit şi au scos la iveală carnea moale şi roz de dedesubt. O găsea ispititoare, iar trupul îi tânjea după senzaţia completă, după contactul direct. A strecurat mâinile goale între segmentele inelelor, în membrana de ţesut moale. Acolo, simţea de parcă ar fi atins chiar centrul nervos al fiarei, ca şi cum şi-ar fi înfipt degetele în circuitul neural care unea aceste făpturi primitive. Senzaţia l-a izbit ca un şoc electric. Acesta era locul lui, pentru veşnicie.

La ordinul lui, viermii de nisip s-au cabrar şi mai mult, ca nişte cobre furioase pe care nu le mai interesa muzica liniştitoare a îmblânzitorului de şerpi. Leto îi controla acum. Toţi şapte au pornit ca turbaţi pe srrăzile maşinilor, iar Omnius nu putea face nimic ca să-i oprească.

Când mintea lui Leto s-a unit cu a celui mai mare dintre viermi, a simţit un val de senzaţii intense şi şi-a amintit un lucru asemănător, pe care un alt Leto al II-lea îl făcuse cu mii de ani în urmă. A încercat din nou senzaţia de asprime a nisipului care se scurgea repede pe lângă un corp lung şi sinuos. Se delecta cu

uscăciunea extraordinară a vechiului Arrakis şi ştia ce înseamnă să fie Împărat-Zeu. Sinteza dintre om şi vierme de nisip. Acesta fusese apogeul experienţelor sale. Dar îl aştepta oare ceva încă şi mai măreţ?

În calitatea lui de copil ghola crescut la bordul non-navei, Leto al II-lea nu fusese niciodată prea sigur cum obţinuseră tleilaxu celulele sale originale. Fuseseră luate când el şi Ghanima treceau prin controale medicale când erau copii? Dacă era aşa, un ghola Leto redeşteptat ar fi avut doar amintirile unui copil normal, fiul lui Muad'Dib. Dar dacă celulele din capsula anentropică a lui Scytale fuseseră furate chiar de la Împăratul-Zeu în perioada cea mai înfloritoare? Nişte zgârieturi puţin probabile ale enormului său cadavru vermiform? Sau o mostră de ţesut luată de unul dintre discipolii lui devotaţi care luaseră trupul ofilit şi înecat al Tiranului de pe malul fluviului Idaho?

Când mintea lui Leto s-a contopit cu a Monarhului şi a tuturor viermilor din jur, şi-a dat seama că nu conta. Această unire incredibilă a deblocat tot ce se afla în trupul său de ghola şi în fiecare pepită de conştiinţă îngropată adânc în viermii de nisip. Leto al II-lea a redevenit, în sfârşit, adevăratul său eu, în acelaşi timp cu băiatul ghola plin de conflicte care fusese, un copil singuratic şi un împărat absolut, cu sângele a trilioane de oameni pe conştiinţă. Şi-a înţeles, în cele mai fine detalii, toate secolele de hotărâri, durerea îngrozitoare şi fermitatea.

Îmi spun Tiran fără să-mi înţeleagă bunătatea, scopul măreţ din spatele acţiunilor. Ei nu ştiu că am prevăzut tot timpul conflictul final.

În acei ultimi ani, Împăratul-Zeu Leto se depărtase atât de mult de umanitate, încât îi uitaseră nenumăratele minuni, în special influenţa îmblânzitoare a iubirii. Dar acum, când îl călărea pe Monarh, tânărul Leto şi-a adus aminte cât de mult îşi adorase sora geamănă, pe Ghanima, vremurile bune pe care le împărtăşiseră în palatul incredibil al tatălui lor şi cum fuseseră pregătiţi să domnească peste imperiul imens al lui Muad'Dib.

Acum, Leto era tot ceea ce fusese vreodată şi mai mult de-atât, amplificat de amintirile la prima mână ale propriilor experienţe. Cu noua lui viziune, pe măsură ce precursorii de mirodenie proaspeţi din trupul viermelui îi erau pompaţi în sânge, a văzut Poteca de Aur cum se întindea glorioasă în faţa lui. Dar, chiar şi cu această revelaţie remarcabilă, nu vedea bine chiar pe după

toate colțurile. Existau unghiuri moarte.

Sus, pe viermele lui, tânărul Leto a zâmbit cu hotărâre şi, cu un singur gând, şi-a trimis înainte armata şerpuitoare. Coloşii au atacat printre clădirile înalte, s-au aruncat împotriva baricadelor întărite şi au trecut prin ele. Nimic nu-i putea opri.

Cu mâinile încă adânc îngropate între segmentele de inele, Leto al II-lea călărea cu un strigăt de bucurie pe buze. Privea înainte cu ochi care deveniseră brusc albastru-în-albastru, ochi care vedeau ceea ce alți nu puteau.

⸗

„Acum, că am călărit unul dintre viermii de nisip şi i-am atins imensitatea existenței, înțeleg venerația pe care o încercau străvechii fremeni, de ce considerau viermii ca fiind zeul lor, Shai-Hulud!”

Maestrul tleilaxu Waff, *scrisoare către Consiliul Maeştrilor din Bandalong, trimisă imediat după distrugerea Rakisului*

75

Ultima pereche din specimenele de viermi de nisip ale lui Waff au murit în terariul arid. Când eliberase primii viermi de testare în largul deşertului, păstrase doi cu el, în laboratorul modular de cercetare, sperând că ceea ce afla avea să le îmbunătățească şansele de supraviețuire. Nu mergea bine.

Waff se ruga intens în fiecare zi, medita la textele sfinte pe care le adusese cu el şi căuta îndrumare de la Dumnezeu cu privire la cum să îngrijească mai bine Profetul renăscut. Primele opt specimene erau acum în libertate, săpau prin nisipul sfarâmicios, acoperit de crustă, ca nişte exploratori pe o lume moartă. Maestrul tleilaxu spera că supraviețuiseră în mediul din zona bombardată.

În ultimele lor zile, ultimii doi viermi mici din terariul din laborator deveniseră lenți, incapabili să digere substanțele nutritive pe care le primeau, deşi hrana era echilibrată chimic să ofere viermilor de nisip ceea ce aveau nevoie. S-a întrebat dacă micile făpturi puteau simți disperare.

Când ridicau capetele rotunde deasupra suprafeței nisipoase a containerului în care erau ținute, păreau să-şi fi pierdut voința de a trăi.

Şi, în decurs de o săptămână, au murit amândoi.
Deşi venera aceste creaturi şi ceea ce reprezentau, Waff era disperat după informații ştiințifice cu care să îmbunătățească şansele de supraviețuire ale celorlalți viermi. Odată ce specimenele mureau, n-avea niciun scrupul să le spintece carcasele, să le desfacă inelele şi să taie organele interne. Dumnezeu avea să înțeleagă. Dacă el însuşi trăia destul de mult, avea să înceapă faza următoare, de îndată ce Edrik se întorcea după el. *Dacă* Navigatorul se mai întorcea vreodată, cu transspațialul şi sofisticatele lui instalații de laborator.
Asistenții de la Ghildă îşi ofereau ajutorul, cu insistență, dar “Waff prefera să lucreze singur. Acum, că aceşti oameni instalaseră tabăra autonomă, Maestrul tleilaxu nu mai avea nevoie de ei. În ceea ce-l privea pe el, ghildarii erau liberi să i se alăture lui Guriff şi vânătorilor lui de comori ca să caute în largul pustiului stocuri pierdute de mirodenie.
Când unul dintre ghildarii cu înfățişare ştearsă a apărut în fața lui şi i-a solicitat atenția, Waff şi-a pierdut repede echilibrul delicat al gândurilor.
— Ce? Cee?
— Transspațialul ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Ceva e în neregulă. Navigatorii Ghildei nu întârzie niciodată.
— N-a promis să se întoarcă. Când ar trebui să sosească următoarea navă CHOAM a lui Guriff? Sunteți bineveniți să plecați cu ea.
De fapt, vă încurajez s-o faceți.
— Poate că Navigatorul nu e preocupat de tine, tleilaxule, dar ne-a făcut promisiuni *nouă*.
Lui Waff nu-i păsa de insultă.
— Atunci o să se întoarcă, până la urmă. Dacă nu pentru altceva, o să vrea măcar să ştie ce mai fac noii mei viermi de nisip.
Asistentul Ghildei s-a încruntat la creatura jupuită întinsă pe masa de analiză.
— Favoriții tăi nu par să prospere.
— Astăzi o să mă duc să monitorizez specimenele pe care le-am eliberat mai devreme. Mă aştept să le găsesc sănătoase şi mai puternice ca niciodată.
Când ghildarul neliniştit a plecat, Waff s-a schimbat în îmbrăcăminte protectoare pentru exterior şi a sărit într-o maşină de teren a taberei. Semnalele de localizare îi arătau că viermii

eliberați nu se îndepărtaseră prea mult de ruinele de la Sietch Tabr. Încercând să fie optimist, a presupus că găsiseră o zonă subterană locuibilă şi-şi stabileau noul domeniu. Pe măsură ce creşteau tot mai mulți viermi pe Rakis, aveau să devină constructori ai solului, să restaureze deşertul la gloria lui trecută. Viermi de nisip, păstrăvi de nisip, plancton de nisip, melanj. Marele ciclu ecologic avea să fie restabilit.

Waff a recitat rugăciunile rituale şi a pornit peste deşertul fantomatic de sticlă neagră. Îi tremurau muşchii şi-l dureau oasele. Precum liniile de asamblare Dintr-o fabrică avariată de război, organele lui pe cale să se degenereze făceau eforturi să-l țină în viață.

Trupul imperfect al lui Waff putea să cedeze în orice zi, dar nu se temea. Mai murise deja. De multe ori, de fapt.

Întotdeauna până acum avusese credința şi siguranța că era crescut pentru el un nou ghola. De data asta, deşi convins că n-avea să se întoarcă la viață, Waff era mulțumit cu ceea ce realizase. Moştenirea lui. Maleficele Onorate Matres încercaseră să extermine Mesagerul lui Dumnezeu de pe Rakis, iar Waff avea să-l aducă înapoi. Ce împlinire mai mare putea spera să atingă un om în această viață? În orice număr de vieți?

Urmărind semnalele marcatoarelor, s-a îndepărtat de munții tociți, înspre dune. Ah, viermii cei noi de nisip trebuie să fi fugit în teren deschis, să caute nisip proaspăt în care să se îngroape şi să-şi reînceapă viața!

În schimb, ceea ce a văzut, l-a îngrozit.

A descoperit cu uşurință cei opt pui de viermi. Mult prea uşor. Waff a oprit maşina de teren şi a coborât cu greutate. Aerul fierbinte, rarefiat, îi tăia răsuflarea, iar plămânii şi gâtul îl ardeau. Abia vedea printre lacrimile înțepătoare, în timp ce înainta în grabă.

Prețioşii lui viermi de nisip zăceau pe solul tare şi abia se mai mişcau. Spărseseră crusta topită a dunelor şi se învârtiseră prin țărâna moale şi granulată de dedesubt, doar ca să iasă la loc. Iar acum mureau.

Waff a îngenuncheat lângă una dintre creaturile slăbite, ratate. Era înmuiată, cenuşie, abia se clintea. O alta se săltase destul ca să se întindă peste o piatră spartă, unde zăcea, dezumflată şi incapabilă să se mişte. Waff a atins-o, a apăsat inelele tari. Viermele a şuierat şi a tresărit.

— Nu poți să mori! Ești Profetul, iar asta e Rakis, casa ta, sanctuarul tău sacru! Trebuie să trăiești!

Corpul i-a fost scuturat de un spasm de durere, ca şi cum propria viață era legată de cele ale viermilor de nisip.

— Nu poți să pieri, nu din nou!

Dar se părea că distrugerea adusă acesrei lumi era pur şi simplu prea mult pentru viermi. Dacă nici măcar Profetul însuşi nu putea suporta, atunci acestea trebuiau să fie cu adevărat Vremurile de pe Urmă.

Auzise despre asta în profeții străvechi: Kralizec, marea bătălie de la capătul universului. Punctul nodal care avea să schimbe totul. Fără Mesagerul lui Dumnezeu, cu siguranță omenirea era pierdută. Ultimele zile erau aproape.

Waff şi-a apăsat fruntea de suprafața prăfuită, moale, a creaturii muribunde. Făcuse tot ce-i stătuse în putință. Poate că Rakis n-avea să mai susțină niciodată viermii colosali. Poate că acesta era cu adevărat sfârşitul.

Din ceea ce vedea cu propriii ochi, nu putea să nege că Profetul se prăbuşise cu adevărat.

⸗

„Oamenii năzuiesc să atingă perfecțiunea, în aparență un țel onorabil, dar perfecțiunea totală este primejdioasă. Să fii imperfect, dar uman este preferabil de departe."

Maica Superioară Darwi Odrade, *apărare în fața Consiliului Bene Gesserit*

76

Când mai vârstnicul şi inferiorul ghola Paul Atreides a căzut pe podea, pe moarte, Paolo s-a întors cu spatele, mulțumit de victorie, dar mult mai interesat de cealaltă prioritate a lui. Îşi dovedise calitățile în fața lui Omnius şi Erasmus. Ultramirodenia specială care avea să-i deblocheze abilitățile preştiente îi aparținea acum. Avea să-l ridice la următorul nivel, către destinul lui măreț, aşa cum îl învățase baronul atâta vreme. În tot acest timp, Paolo se convinsese singur că asta era ceea ce dorea şi alungase orice mustrări de conştiință şi rezerve sâcâitoare.

De jur împrejurul sălii catedralei, roboți ca de mercur stăteau în poziție de drepți, gata să atace ființele umane rămase, dacă

Omnius ar fi dat ordinul. Poate chiar Paolo avea să decidă să dea un asemenea ordin când ajungea la comandă. Auzea râsul satisfăcut al baronului, suspinele lui Chani şi ale doamnei Jessica. Paolo nu era sigur care-i făceau mai multă plăcere.

Cea mai entuziasmantă era dovada limpede a ceea ce ştiuse întotdeauna: *Eu sunt alesul!*

El era cel care avea să schimbe cursul universului, să controleze sfârşitul Kralizecului, să dirijeze următoarea epocă a omenirii şi a maşinilor. Ştia măcar hipermintea ce era pe cale să înfrunte? Paolo şi-a permis un surâs discret, amuzat; n-avea să fie niciodată o simplă marionetă a maşinilor gânditoare. Omnius urma să afle în curând ceea ce Bene Gesseritul descoperise cu multă vreme în urmă: un Kwisatz Haderach nu putea fi manipulat!

Paolo a strecurat pumnalul însângerat la brâu, a păşit către Dansatorul-Faţă şi a întins mâna să culeagă prada luptei.

— Mirodenia asta e a mea. Khrone a zâmbit uşor.

— Cum doreşti.

I-a întins pasta cu iz de scorţişoară. Deloc interesat s-o savureze, Paolo a consumat-o repede, fără ceremonie, cât a putut băga în gură, mult mai mult decât ar fi trebuit. Voia ceea ce trebuia să elibereze înăuntrul lui, şi voia imediat. Gustul era amar, intens şi puternic. Înainte ca Dansatorul-Faţă să-şi retragă oferta, Paolo a înşfăcat şi mai mult şi a înghiţit încă o porţie.

— Nu atât de mult, băiete! a exclamat baronul. Nu fi lacom.

— Cu cine vorbeşti tu despre lăcomie?

Riposta lui Paolo a stârnit un chicotit prelung drept răspuns.

Pe podeaua pe care zăcea pe moarte, Paul Atreides a gemut. Chani a ridicat disperată privirea de la iubitul ei. Cu chipul precum o mască a durerii, Jessica ţinea mâna încleştată a fiului ei. Paolo tremura. De ce-i lua lui Paul atât timp să moară? Ar fi trebuit să-şi fi omorât rivalul mai curat.

Îngenuncheat lângă el, Yueh se străduia febril să-l salveze pe Paul, dar faţa lui profund tulburată spunea o poveste îngrozitoare. Până şi pregătirea lui medicală avansată era insuficientă. Cuţitul lui Paolo făcuse tot răul pe care avusese nevoie să-l facă.

Oamenii aceştia erau irelevanţi acum. Nu trecuseră decât câteva secunde de când Paolo simţise cum melanjul puternic îi năvăleşte în fluxul sangvin ca o rafală de tun laser. Gândurile veneau mai repede, mai limpezi. Funcţiona! Mintea îi era inundată de o

certitudine pe care cei de-afară ar fi putut s-o considere orgoliu sau megalomanie. Dar Paolo o cunoştea doar drept *Adevăr.*

S-a îndreptat, să pară mai înalt, ca şi cum ar fi crescut fizic şi s-ar fi maturizat din toate punctele de vedere, astfel încât îi domina pe toţi ceilalţi din cameră. Minrea i s-a extins în cosmos. Până şi Omnius şi Erasmus i se păreau acum ca nişte insecte, încâlciţi printre visurile lor grandioase, dar până la urmă minuscule.

Ca de la mare înălţime, Paolo s-a uitat de sus la baron, şarpele egocentric care-şi petrecuse atâţia ani dominându-l, dându-i ordine şi „învăţându-l". Dintr-odată, cândva puternicul conducător al Casei Harkonnen i s-a părut ridicol de nesemnificativ.

Dansatorul-Faţă Khrone a examinat scena şi apoi, în aparenţă nesigur, s-a întors către manifestarea hiperminţii sub formă de bătrân.

Paolo a văzut prin ei cu o uşurinţă incredibilă.

— Daţi-mi voie să vă spun ce o să fac mai departe.

În propriile urechi, vocea tunătoare a lui Paolo suna ca a unui zeu. Chiar şi marele Omnius trebuia să tremure în faţa lui. Cuvintele curgeau cu forţa unei furtuni Coriolis cosmice, pe un curent de ultramirodenie.

— O să-mi pun în practică noul mandat. Profeţia e adevărată: *voi schimba* universul. Ca ultim şi suprem Kwisatz Haderach, îmi cunosc destinul, la fel şi voi toţi, pentru că acţiunile voastre au dus la această profeţie.

A zâmbit.

— Chiar şi pe al tău, Omnius!

Falsul bătrân răspuns încruntându-se iritat. Alături de el, robotul Erasmus rânjea cu indulgenţă şi aştepta să vadă ce avea să facă supraomul proaspăt ieşit din găoace. Toate viziunile lui Paolo despre dominaţie, cucerire şi control perfect erau bazate pe preştienţă. Nu nutrea nicio îndoială în minte. Fiecare amănunt se desfăşura în faţa lui. Tânărul continua să reverse declaraţii.

— Acum, că mi-am căpătat adevăratele puteri, nu-i nevoie ca flota maşinilor gânditoare să distrugă planetele locuite de oameni. Pot să le controlez pe toate.

A fluturat mâna.

— Oh, s-ar putea să trebuiască să anihilăm una sau două lumi mici, ca să ne demonstrăm puterea sau poate numai pentru că *putem,* dar o să ţinem în viaţă majoritatea covârşitoare a

oamenilor, ca nutreț.

Lui Paolo i s-a tăiat răsuflarea când şi mai multe idei i s-au revărsat în cap, căpătând avânt şi putere.

— Odată ce înghițim Canonicatul, o să deschidem înregistrările genetice ale Comunității Surorilor. De acolo, o să punem în aplicare planul meu principal de a face oameni sclipitori, perfecți, prin combinarea trăsăturilor pe care le aleg eu. Muncitori şi gânditori, gloată şi ingineri, şi, din când în când, lideri.

S-a răsucit către bătrân.

— Iar *tu,* Omnius, o să construieşti pentru mine o infrastructură vastă. Dacă le dăm oamenilor noştri perfecți prea multă libertate, or să dea totul peste cap. Trebuie să eliminăm liniile genetice sălbatice, sâcâitoare.

A chicotit în sinea lui.

— De fapt. Linia genetică Atreides e cel mai greu de stăpânit dintre toate, aşa că *eu* voi fi ultimul Atreides. Acum, că am venit eu, istoria nu mai are nevoie de alții ca noi.

S-a uitat în jur, dar nu l-a văzut pe cel care-i venise în minte.

— Şi toți Duncan Idaho ăştia. Ce plicticoşi au devenit!

Paolo vorbea din ce în ce mai repede, purtat de viziunile amețitoare date de mirodenie. Aerul de nedumerire, chiar şi pe fața baronului, îl făcea pe tânăr să se întrebe dacă îl mai putea înțelege cineva de-aici. I se păreau atât de primitivi! Şi dacă propriile gânduri erau atât de mărețe încât mergeau dincolo de înțelegerea celor mai sofisticate maşini gânditoare? Asta ar fi fost ceva!

A început să păşească prin sală, fără să bage în seamă privirile mânioase şi gesturile baronului. Treprat, mişcările lui Paolo au devenit spasmodice, maniacale.

— Da! Primul pas este să înlăturăm ce e vechi, să doborâm şi să eliminăm toate lucrurile demodate şi inutile. Trebuie să deschidem calea pentru nou şi perfect. Este un concept pe care toate maşinile gânditoare îl pot adopta.

Erasmus îl fixa cu privirea şi îşi remodela sarcastic fața de metalfluid în imitația perfectă a bătrânului care-l reprezenta pe Omnius. Expresia acestuia reflecta lipsa de încredere, ca şi cum ar fi considerat declarațiile lui Paolo o glumă, fanfaronada unui copil amăgit. Un val de mânie se înălță înăuntrul lui Paolo. Robotul nu-l lua în serios!

Paolo a văzut întreaga pânză a viitorului cum se desfăşoară în

fața lui, cu linii largi dezvăluite de puterea incredibilă de mărire a ultramirode-niei. Unele dintre evenimentele viitoare au devenit atât de precise, încât desluşea şi mai multe amănunte distincte, complicate. Melanjul super-concentrat era chiar mai puternic decât îşi închipuise, iar viitorul a devenit intens focalizat în mintea lui, detalii minuscule, fractale, care i se aşterneau înainte într-un tipar infinit şi totuşi complet aşteptat.

În mijlocul acestei furtuni mentale, încă ceva s-a dezlănțuit dinăuntrul celulelor: toate amintirile îngropate acolo din viața lui inițială. Cu un răcnet care a înecat pentru scurt timp chiar şi larma celorlalte cunoştințe, şi-a amintit brusc totul despre *Paul Atreides.* Deşi baronul îl crescuse pe Paolo, iar maşinile îl corupseseră în ceea ce-şi imaginaseră că va fi marioneta lor, în adâncul lui era tot el însuşi.

A examinat sala, privind fiecare persoană de acolo Dintr-o nouă perspectivă: Jessica, draga de Chani şi *el însuşi* într-o băltoacă de sânge, încă scuturat de spasme, trăgând în piept ultimele câteva guri de aer. Făcuse el asta, o formă bizară de sinucidere? Nu, Omnius îl silise. Dar cum putea cineva să forțeze cu adevărat un Kwisatz Haderach să facă indiferent ce? Amănunte ale luptei cu Paul se ciocneau în mintea lui şi a închis ochii strâns, încercând să alunge imaginile tulburătoare. Nu voia să-l slujească pe Omnius. Îl ura pe baronul Harkonnen. Nu putea îngădui să fie cauza unei asemenea distrugeri.

Avea puterea să schimbe totul. Nu era el supremul Kwisatz Haderach? Datorită ultramirodeniei şi propriilor gene Atreides, Paolo poseda acum

O preştiență mai puternică decât orice fusese posibil vreodată. Nici măcar cel mai mic eveniment nu-i putea scăpa.

Într-un tablou glorios, a ştiut că putea să vadă tot ce era legat de tapiseria viitorului. Fiecare amănunr minuscul, dacă voia! Niciun pic de teren neexplorat, nicio cută sau nuanță în topografia evenimentelor care urmau să vină.

Paolo s-a oprit din mersul nervos şi şi-a ațintit privirea înainte; a văzut dincolo de marea catedrală a maşinilor, s-a simțit copleşit de gânduri pe care nicio altă ființă umană nu putea începe măcar să le înțeleagă. Ochii i s-au schimbat în mai mult decât un albastru-în-albastru intens, în *negru* şi sticlos, vălurit şi impenetrabil, ca un peisaj de dune pârjolite.

Pe fundal, a auzit vocea baronului: – Ce-i cu tine, băiete? Revino-

ți!
Dar viziunile continuau să țâşnească spre Paolo ca nişte proiectile Dintr-o armă cu repetiție. Nu putea să le evite, doar să le primească, ca un om invincibil, care se împotrivea unei cumplite puteri de foc.
Afară, în marele oraş, a auzit o zarvă îngrozitoare. Alarmele au sunat, iar roboții de mercur au ieşit în grabă din sala catedralei ca să răspundă. Paolo ştia exact ce se petrecea, vedea din toate unghiurile. Şi ştia exact cum avea să se desfăşoare fiecare acțiune, indiferent de felul în care încercau s-o schimbe Omnius, oamenii sau Dansatorii-Față.
Paolo nu mai era capabil să se mişte; fixa cu privirea momentele care aveau să vină, tot ce putea influența şi tot ceea ce nu putea. Fiecare secundă se împărțea într-un miliard de nanosecunde, apoi se extindea şi se răspândea peste un miliard de sisteme stelare. Anvergura acestei viziuni amenința să-l copleşească.
Ce se petrece? s-a întrebat.
Numai ceea ce am adus asupra propriei persoane, a şoptit vocea lui Paul dinăuntru.
Cu ochi proaspeți, Paolo a văzut cum se desfăşura clipă după clipă, cum se lărgea în afara oraşului maşinilor, dincolo de planetă, pe întreaga întindere a Vechiului Imperiu, în cele mai îndepărtate regiuni ale Dispersiei şi în vastul imperiu al maşinilor gânditoare.
A mai trecut o nanosecundă.
Ultramirodenia îi dăruise o revelație absolut necontaminată. Vedea timpul cum se curba înainte şi înapoi, din punctul focal al conştiinței lui. *Preştiență perfectă.*
Prins în tsunamiul propriei puteri, Paolo a început să vadă mult mai mult decât voise vreodată. A fost martorul fiecărei bătăi de inimă de o mie de ori, al fiecărei acțiuni a fiecărei persoane, *fiecărei ființe,* din întregul univers. Ştia cum avea să se încheie fiecare clipă de acum până la sfârşitul istoriei şi invers, până la începutul timpului.
Cunoaşterea l-a inundat, iar el s-a înecat în ea.
L-a privit pe Paul Atreides în agonie şi şi-a văzut dublura cum rămânea nemişcată, înconjurată de băltoaca stacojie de pe podea, cu ochii fixați în uitarea binecuvântată.
Paolo, care dorise atât de mult să fie Kwisatz Haderach-ul suprem, încât ucisese pentru asta, era acum împietrit de

plictiseala totală a propriei existenţe. Cunoştea fiecare răsuflare şi bătaie a pulsului din întreaga istorie şi din viitorul universului.

A mai trecut o nanosecundă.

Cum putea oricine să îndure aşa ceva? Paolo era prins în capcana unei poteci predeterminate, ca o buclă infinită a unui computer. Nicio surpriză, nicio alegere sau mişcare. Absoluta cunoaştere dinainte, îl făcea pe Paolo complet irelevant.

S-a văzut pe sine cum se prăbuşeşte cu încetinitorul la podea şi rămâne întins cu faţa în sus, incapabil să se mişte sau să vorbească, incapabil măcar să clipească. Se fosiliza. Apoi Paolo a văzut ultima şi cea mai îngrozitoare revelaţie. *Nu* era adevăratul şi supremul Kwisatz Haderach, la urma urmei. Nu era el. N-avea să împlinească niciodată ceea ce visase.

Cu mirodenia vuind prin el, trecutul s-a întunecat, iar Paolo nu a mai putut decât să privească fix în viitor, un viitor pe care-l văzuse deja de o mie de ori.

A mai trecut o nanosecundă.

„Poţi oricând să găseşti un câmp de luptă dacă o să cauţi cu destulă atenţie?

Basharul Miles Teg, *Memoriile unui bătrân comandant*

77

Rămăşiţe de praf şi de nisip din cala pe cale să se golească se învolburau pe coridoarele non-navei, dar viermii plecaseră şi, odată cu ei, şi Leto al II-lea. Lumina intensă a soarelui lumii maşinilor strălucea prin găurile largi. Încremenită, Sheeana asculta sunetele coloşilor care-şi croiau drum prin Synchrony. Tânjea să fie alături de ei. Acei viermi de nisip cândva prizonieri erau şi ai *ei.* Dar Leto era mai apropiat, făcea parte din ei, iar ei făceau parte din el. Duncan Idaho a apărut în spatele ei. S-a întors spre el, cu mirosul de nisip impregnat în piele şi în haine.

— E Leto. E... cu viermii de nisip.

Pe chipul lui s-a zărit, în treacăt, un surâs aspru.

— Asta-i ceva la care maşinile gânditoare nu se-aşteaptă. Chiar şi Miles ar fi fost surprins.

A apucat-o de braţ şi a tras-o de lângă cala deschisă.

— Acum o să trebuiască să facem şi noi ceva la fel de dramatic.

— Ceea ce face Leto o să fie greu de egalat. Duncan s-a oprit.

— De ani întregi fugim de bătrân şi de bătrână şi n-am intenția să mai stau aici, în non-nava asta închisoare. Arsenalul nostru e plin de arme adunare de Onoratele Matres. Avem şi restul minelor pe care Dansatorii-Față nu le-au folosit ca să saboteze nava. Hai să mutăm lupta afară, la ei!

Sheeana i-a simțit hotărârea de oțel şi şi-a regăsit-o pe a ei.

— Sunt gata. Şi avem mai mult de două sute de oameni la bord, antrenați în tehnicile de luptă Bene Gesserit.

În mintea ei, Serena Butler îi împărtăşea viziuni cu bătălii îngrozitoare, oameni contra roboți de luptă, măceluri incredibile. În ciuda acestor orori, Sheeana simțea o euforie stranie.

— A fost programat în genele noastre de mii de ani. Ca vulturul şi şarpele, ca taurul şi ursul sau viespea şi păianjenul, oamenii şi maşinile gânditoare sunt duşmani de moarte.

După decenii de fugă şi de numeroase evadări din plasa tahionică, acesta avea să fie ultimul joc cu cărțile pe masă. Sătui să se mai simtă neajutorați, captivii de pe *Itaca* s-au îngrămădit în fața arsenalului. Cu toții erau dornici să riposteze, deşi ştiau că aveau foarte puține şanse. Duncan era încântat.

Rezerva de arme nu era deosebit de impresionantă. Multe dintre armele din stoc trăgeau doar cu săgeți, ace ascuțite ca un brici, nu prea eficace împotriva roboților de luptă blindați. Dar Duncan a împărțit lasere de modă veche, lansatoare cu impulsuri şi puşti cu proiectile explozive. Detaşamentele de demolatori puteau să planteze minele rămase în jurul fundațiilor clădirilor maşinilor gânditoare şi să le detoneze.

Maestrul tleilaxu Scytale şi-a făcut loc pe coridorul aglomerat, încercând să ajungă la Sheeana, cu aerul că avea ceva important de spus.

— Aduceți-vă aminte, avem şi alți duşmani acolo, nu numai roboți. Omnius are o armată de Dansatori-Față care să ne țină piept.

Duncan i-a înmânat o puşcă cu săgeți Cucernicei Maici Calissa, care părea la fel de însetată de sânge ca orice Onorată Matre.

— Asta o să secere destui Dansatori-Față.

Omulețul a anunțat, cu un zâmbet subțire:

— Mai am un mijloc de a da o mână de ajutor. Chiar înainte să fim capturați, am început să produc toxina specifică menită să

ţintească Dansatorii-Faţă. Am făcut şaizeci de canistre, în caz că ar fi trebuit să saturăm tot aerul de la bordul navei. Daţi-i drumul împotriva Dansatorilor-Faţă din oraş. Poate le va provoca oamenilor un pic de greaţă, dar e letal pentru orice Dansator-Faţă.

— Restul de treabă îl pot face armele sau mâinile goale, a spus Sheeana, apoi s-a întors către ceilalţi muncitori. Aduceţi canistrele! Afară e bătălie!

O armată aprigă de fiinţe umane s-a revărsat prin gaura căscată în carcasa *Itacăi.* Sheeana îşi conducea Surorile Bene Gesserit. Cucernicele Maici Calissa şi Elyen îndrumau grupuri de oameni pe străzile schimbătoare, în căutare de ţinte vulnerabile. Cucernice Maici, acolite, bărbaţi Bene Gesserit, Instructoare şi muncitori ieşeau în fugă, cu arme în mână, dintre care multe nu fuseseră folosite niciodată.

Cu un strigăt de bătălie pătrunzător, Duncan, bine înarmat, a pornit la atac în metropola bizară. În viaţa lui originară, nu supravieţuise destul ca să i se alăture lui Paul Muad'Dib şi fedaykinilor lui fremeni în raiduri însângerate împotriva Harkonnenilor. Miza era acum şi mai disperată, iar el avea intenţia să schimbe lucrurile.

Străzile din Synchrony erau răvăşite, clădirile în sine se deplasau şi se contorsionau, creau şi trăgeau proiectile din propriile corpuri. Surorile Bene Gesserit se străduiau să se dea deoparte, să găsească adăpost. Raze laser tăiau găuri fumegânde prin maşinile care luptau; proiectile explozive le trânteau pe spate printre dărâmături.

Duncan s-a năpustit fără şovăială în încăierare şi şi-a folosit talentele de mult adormite de Maestru Spadasin ca să atace cei mai apropiaţi roboţi. Mânuia un mic lansator de proiectile şi o bâtă sonică vibratoare care transmitea o lovitură mortală de fiecare dată când izbea o maşină luptătoare.

Din toate direcţiile, Dansatorii-Faţă se raliau împotriva fiinţelor umane, în timp ce roboţii de luptă şi-au îndreptat atenţia asupra viermilor de nisip distrugători. Primele rânduri de polimorfi avansau, cu feţe şterse şi de necitit, înarmaţi cu arme proiectate de maşini.

Când primele canistre cu gazul învolburat, gri-verzui, au aterizat printre ei, Dansatorii-Faţă înnebuniţi nu înţelegeau ce se petrece. Curând, au început să cadă la pământ în convulsii, cu feţele

topindu-se de pe oase. Simţind prea târziu pericolul, s-au îngrămădit să se retragă, în timp ce luptătorii Sheeanei lansau şi mai mult gaz otrăvitor în mijlocul lor.

Armata Bene Gesseritului a continuat să avanseze în forţă. Echipele de demolare plantau mine pe clădirile ameninţătoare care nu reuşeau să se dezrădăcineze la timp. Explozii puternice doborau turnurile tremurătoare de metal. Sheeana şi-a îndemnat echipele să se adăpostească repede până se termină demolările. Apoi au năvălit mai departe.

Duncan s-a hotărât să rămână în urmă. În centrul oraşului, catedrala enormă şi strălucitoare îl atrăgea ca un far, ca şi cum întreaga intensitate a gândurilor hiperminţii era canalizată prin ea. Ştia că Paul Atreides se afla în acea structură; poate lupta pentru viaţa lui, poate murea. Jessica era şi ea înăuntru. Instincte irezistibile, născute din amintiri ale primei sale vieţi îi spuneau lui Duncan unde trebuia să se ducă. Avea nevoie să stea alături de Paul în vizuina Inamicului.

— Ţine maşinile ocupate, Sheeana. Nici măcar hipermintea nu poate lupta pe un număr infinit de fronturi deodată.

A smucit capul în direcţia clădirii catedralei.

— Mă duc *acolo.*

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, Duncan a luat-o la fugă.

*

„A fost destul de rău să-mi îndur propriile greşeli o dată. Acum sunt condamnat să-mi retrăiesc trecutul de nenumărate ori."

Dr. Wellington Yueh, *note de interviu luate de Sheeana*

78

Doctorul Suk, în corp de adolescent, dar cu poverile unui om foarte bătrân, a îngenuncheat lângă muribundul Paul. Deşi îi administrase toate tratamentele de urgenţă pe care le avea la dispoziţie, ştia că nu-l putea salva pe tânărul Atreides.

Cu abilitatea lui de specialist, oprise aproape de tot sângerarea, dar acum clătina trist din cap.

— E o rană mortală. Nu pot decât să-i întârzii moartea, în ciuda trădării din viaţa trecută, Yueh îl iubise pe fiul ducelui. În zilele acelea apuse îi fusese profesor şi mentor lui Paul. Avusese grijă ca băiatul şi mama lui să aibă o şansă de supravieţuire în deşertul

de pe Arrakis, după ocuparea planetei de către Harkonneni atunci, demult. Chiar şi cu toate cunoştinţele Suk recuperate, Yueh nu avea aparatura necesară ca să-l ajute pe Paul. Cuţitul pătrunsese în pericard, străpunsese inima. Doar din tenacitate, tânărul se agăţa încă de un firicel de viaţă, dar pierduse deja mult prea mult sânge. Inima i se poticnea, ajungând la ultimele câteva bătăi.

În ciuda şanselor oferite de această a doua viaţă, Yueh nu reuşea să scape de eşecurile şi trădările sale dinainte. Suferea în sinea lui, se scălda într-o mocirlă de greşeli trecute. Surorile de pe non-navă îl reînviaseră pentru cine ştie ce scop secret pe care nu fusese niciodată în stare să-l descifreze. De ce se afla aici? Cu siguranţă, nu ca să-l salveze pe Paul. Asta nu mai era în puterile lui.

Pe non-navă, încercase să acţioneze, să facă ceea ce credea că era necesar şi corect, dar nu făcuse decât să provoace şi mai multă tragedie, mai multă durere. Îl ucisese pe nenăscutul duce Leto, în loc de un alt Piter de Vries. Yueh ştia că fusese manipulat de Rabinul Dansator-Faţă, dar nu putea accepta aşa ceva drept scuză pentru propriile fapte.

Chani stătea pe podea alături de Paul, îi striga numele cu o voce neobişnuită, răguşită. Yueh simţea că se schimbase ceva la ea; avea în ochi o intensitate de oţel, foarte diferită de privirea fetei de şaisprezece ani pe care o ştia.

A tresărit când şi-a dat seama că oroarea de a ţine în braţe trupul însângerat, muribund, al lui Paul trebuie s-o fi împins dincolo de prag. Chani îşi recăpătase amintirile originale, la timp ca să trăiască întreaga amploare a iminentei pierderi. Până şi pe Yueh l-a luat ameţeala când a înţeles cruzimea a ceea ce se întâmpla.

Baronul scotea şi el sunete disperate, la început nedumerit, apoi mânios, iar acum disperat.

— Paolo, băiete, răspunde-mi!

S-a ghemuit turbat de furie lângă tânărul cu ochii sticloşi. A ridicat o mână ca pentru a lovi copia denaturată a lui Paul Atreides, dar Paolo nu s-a clintit.

Dintr-o parte, robotul independent Erasmus privea absorbit întregul scenariu, plin de curiozitate, cu filamentele optice licărind.

— După cât se pare, niciunul dintre cei doi ghola ai lui Paul

Atreides nu este Kwisatz Haderach-ul la pe care îl aşteptam. S-a zis cu precizia predicțiilor noastre.

În clipa în care a văzut confuzia tot mai are a baronului, Yueh şi-a dat seama că-i mai rămânea un singur lucru de făcut. S-a străduit să-şi recapete calmul, s-a ridicat de lângă muribundul Paul şi s-a îndreptat către baron şi Paolo.

— Sunt doctor Suk.

Avea mânecile şi pantalonii scăldate în sângele lui Paul.

— Poate că reuşesc să-l ajut.

— Ce? Tu? a rânjit baronul.

Jessica a privit încruntată în direcția doctorului, iar redeşteptată Chani s-a uitat de parcă ar fi vrut să-l biciuiască pe Yueh pentru că plecase de lângă Paul. Dar el se concentra numai asupra baronului.

— Vrei ajutorul meu sau nu? Baronul s-a dat deoparte.

— Atunci grăbeşte-te, luate-ar naiba!

Prefăcându-se că se ocupă de Paolo, Yueh s-a aplecat şi i-a trecut mâinile peste față, i-a simțit răceala umedă a pielii şi pulsul abia perceptibil. Tânărul zăcea încremenit, cu ochii ficşi, într-o comă a conştiinței infinite şi a plictiselii paralizante.

Baronul s-a aplecat spre ei.

— Fă-l să-şi revină. Ce se-ntâmplă cu el? Răspunde!

Yueh a apucat pumnalul împăratului de la brâul lui Paolo şi s-a răsucit Dintr-o singură mişcare fluidă. Baronul s-a dar înapoi, nesigur, dar Yueh a fost mai rapid. A înfipt oblic vârful ascuțit sub bărbia bărbatului odios şi l-a împins până în fundul craniului.

— *Asta* e răspunsul meu!

Răspunsul pentru că fusese obligat să trădeze Casa Atreides, pentru toate schemele, pentru suferința şi vinovăția care urmaseră şi mai ales pentru ceea Harkonnenii îi făcuseră Wannei.

Baronul, şocat, a făcut ochii mari. A fluturat mâinile şi a încercat să vorbească, dar nu a reuşit decât să gâlgâie neajutorat când un gheizer stacojiu i-a țâşnit din gât.

Stropit de sânge, Yueh a smuls afară pumnalul împăratului. S-a gândit să-l înfigă în pieptul lui Paolo, doar ca să se asigure că i-a omorât pe amândoi. Dar nu putea face aşa ceva. Deşi băiatul o luase pe căi greşite, era încă Paul Atreides.

Baronul s-a prăbuşit pe podeaua tare. În tot acest timp, ghola Paolo a continuat să se uite în sus, fară să clipească.

Doctorul Wellington Yueh şi-a îngăduit un surâs de uşurare. În sfârşit, făcuse ceva cum trebuie. Vreme de o clipă nesfârşită, a ţinut pumnalul acoperit atât de sângele baronului, cât şi de al lui Paul. Un impuls irezistibil îl îndemna să întoarcă vârful împotriva propriei persoane. A închis ochii, a strâns mânerul cuţitului şi a inspirat adânc o dată.

O mână fermă l-a apucat de încheietură şi i-a oprit gestul sinucigaş. A deschis ochii plini de lacrimi şi a văzut-o pe Jessica lângă el.

— Nu, Wellington, nu-i nevoie să te răscumperi în felul ăsta. Ajută-mă, în schimb, să-l salvez pe Paul.

— Nu pot face nimic pentru el!

— Nu te subestima. Muşchii feţei i s-au încordat.

— Nu-l subestima nici pe Paul.

⸗

„Nicio educaţie, antrenament sau preştienţă nu ne poate arăta abilităţile secrete pe care le ascundem în noi. Putem doar să ne rugăm ca acele talente speciale să fie disponibile când avem mai mare nevoie de ele.”

Ghidul acolitelor Bene Gesserit

79

Moarte.

Paul a ocolit marginea beznei interioare, s-a cufundat o clipă în infinit şi a săltat înapoi afară. A şovăit în punctul de echilibru al propriei mortalităţi. Rana de cuţit era adâncă.

Fără să fie conştient de ceea ce se petrecea în jurul lui, a simţit o răceală intensă, care s-a răspândit de la vârful degetelor către ceafa. Ca o şoaptă îndepărtată, auzea încă fântâna de lavă care ardea în apropiere. În ciuda podelei de piatră dură de sub el, Paul se simţea de parcă ar fi plutit; spiritul îi rătăcea înăuntrul şi în afara universului.

Pielea i-a detectat o umezeală caldă, lipicioasă. Nu apă. *Sânge... al l*ui... se întindea într-o baltă pe podea. Îi umplea pieptul, gura şi plămânii. Abia reuşea să respire. Cu fiecare bătaie slabă a inimii, se revărsa şi mai mult, fară să fie vreodată recuperat...

Parcă ar fi simţit încă lama lungă a împăratului în el. Acum îşi amintea... în ultimele zile disperate ale jihadului lui Muad’Dib,

uneltitorul conte Fenring îl înjunghiase. Sau se petrecuse altă dată? Da, mai gustase o lamă de cuțit şi înainte.

Sau poate el era bătrânul Propovăduitor orb de pe străzile prăfuite din Arrakeen, înjunghiat de un alt cuțit. Atâtea morți pentru o singură persoană...

Nu vedea. Cineva îl strângea de mână, deşi abia simțea, şi auzi vocea unei tinere femei.

— Usul, sunt aici...

Chani. Şi-o amintea mai mult decât orice altceva şi se bucura că era aici cu el.

— *Eu* sunt aici, a continuat ea. Eu cea întreagă, cu toate amintirile, iubitule. Te rog, întoarce-te...

O voce mai fermă i-a atras atenția, ca şi cum i-ar fi fost ataşate nişte corzi de creier şi minte.

— Paul, trebuie să mă asculți. Adu-ți aminte ce te-am învățat.

Glasul mamei lui, *Jessica...*

— Aminteşte-ți ce l-a învățat adevărata doamnă Jessica pe adevăratul Paul Muad'Dib. Ştiu cine eşti. Ai puterea înăuntrul tău. De aceea n-ai murit încă.

A găsit în gât nişte cuvinte care au gâlgâit prin sânge. A fost uimit de sunetul propriei voci.

— Nu-i posibil... nu sunt... Kwisatz Haderach-ul... suprem... Nu era superființa care avea să schimbe universul.

Ochii lui Paul s-au deschis şi s-a văzut întins în marea catedrală a maşinilor. Acea parte a visului preştient fusese adevărată. Îl văzuse pe Paolo cum râdea la bucuria victoriei şi consuma mirodenia, dar acum Paolo însuşi era culcat pe podea ca o statuie căzută, împietrit şi cu mintea rătăcită, cu privirea ațintită în infinit. Baronul era mort, ucis, cu o expresie neîncrezătoare şi iritată pe fața palidă. Aşadar, viziunea era adevărată, dar nu avusese la dispoziție toate amănuntele.

Un soi de agitație venea dinspre Omnius şi Erasmus, iar Paul s-a uitat într-acolo, cu ochi împăienjeniți. Ochii-de-pază fluturau şi afişau imagini. Bătrânul stătea în picioare, cu nerăbdarea întipărită pe chip. Dansatorul-Față Khrone părea neliniştit. Paul auzea voci care strigau, întreaga cacofonie se țesea în fire stranii, de neînțeles prin tapiseria bâzâitoare din capul lui.

— Viermi de nisip se reped ca nişte demoni... distrug clădiri...

— ... devastare... armate ies din non-navă. Un gaz otrăvitor care omoară...

Bătrânul a rostit sec:

— Am trimis roboți de luptă şi Dansatori-Față să-i înfrunte, dar s-ar putea să nu fie de-ajuns. Viermii de nisip şi oamenii provoacă pagube considerabile.

Erasmus a continuat discuția.

— Adună mai mulți Dansatori-Față, Khrone. Nu i-ai trimis pe toți afară.

— E o risipă de oameni de-ai mei. Dacă ne luptăm cu oamenii, otrava lor ne omoară. Dacă ieşim să ne batem cu viermii, o să fim striviți.

— Atunci o să fiți otrăviți sau striviți, a replicat Erasmus cu nonşalanță. Nu-i nevoie să-ți faci griji. Putem oricând să creăm mai mulți de-ai voştri.

Trăsăturile Dansatorului-Față s-au schimbat, au devenit neclare; o furtună i-a traversat fața de plastilină. S-a întors şi a ieşit din sala boltită.

Intre timp, Yueh sprijinea capul lui Paul şi se îngrijea de el cu tehnici medicale Suk. Dar Paul a închis iar ochii şi s-a cufundat la loc în durere. Dansa din nou pe muchia hăului care se deschidea tot mai larg în fața lui.

— Paul..., a insistat vocea Jessicăi. Adu-ți aminte ce ți-am spus despre Comunitate. Poate că nu eşti Kwisatz Haderach-ul suprem pe care-l vor maşinile gânditoare, dar eşti *un K*wisatz Haderach. Ştii asta, iar corpul tău o ştie şi el. Unele dintre puterile tale sunt aceleaşi cu cele ale unei Cucernice Maici. O Cuce*rnică Maică, Paul*!

Dar lui i se părea prea greu să se concentreze asupra cuvintelor ei sau să-şi amintească... Pe măsură ce cobora în spirală către inconştiență, tot mai adânc, vocea ei s-a estompat şi nu şi-a mai auzit sau simțit bătăile inimii. Ce voia să spună mama lui?

Dacă Jessica îşi amintea acum viața ei trecută, îşi amintea şi Agonia Mirodeniei. Orice Cucernică Maică avea capacitatea intrinsecă de a-şi modifica biochimia, de a manipula şi altera moleculele din circuitul sangvin. Aşa îşi alegeau sarcinile, aşa transformau otrăvitoarea Apă a Vieții. De aceea căutaseră Onoratele Matres cu atâta furie Canonicatul. Pentru că numai Cucernicele Maici aveau abilitatea fizică de a combate groaznicele molime ale maşinilor.

De ce voia mama lui ca el să-şi amintească asta?

Prins în capcana beznei, Paul îşi simțea trupul golit. Complet

stors. Tăcut.

Pe Arrakis, cu atâta vreme în urmă, trecuse prin propria versiune de Agonie, primul bărbat care făcuse acest lucru cu succes. Zăcuse în comă săptămâni întregi, declarat mort de către fremeni, în timp de Jessica insistase să-l țină în viață. Văzuse acel loc infernal unde femeile nu se puteau duce şi absorbise tărie din el.

Da, Paul avea acum acea abilitate în el. Era un mascul Bene Gesserit. Era capabil încă să-şi controleze trupul, fiecare celulă, fiecare fibră musculară. În sfârşit, ştia ce încercase mama lui să-i spună.

Durerea morții şi criza supraviețuirii i-au dat pârghia de care avea nevoie. S-a folosit de durere pentru a se sprijini pe ea ca pe un pivot şi l-a folosit ca să-şi deschidă viața, prima lui existență, amintirile lui Paul Atreides, ale lui Muad'Dib, ale lui însuşi ca împărat şi mai târziu ca Propovăduitor. A urmat acel şuvoi înapoi, până la copilărie şi la primele antrenamente cu Duncan Idaho de pe Caladan, inclusiv momentul în care fusese aproape ucis, ca pion în Războiul Asasinilor care-l prinsese în mreje pe tatăl lui.

Şi-a amintit sosirea familiei sale pe Arrakis, un loc despre care ducele Leto ştia că este o capcană a Harkonnenilor. Amintirile goneau pe lângă Paul: distrugerea Arrakeenului, fuga în deşert cu mama lui, moartea primului Duncan Idaho... întâlnirea cu fremenii, duelul cu pumnale cu Jamis, primul om pe care-l omorâse vreodată... prima oară când călărise un vierme, crearea armatei de fedaykini, atacarea Harkonnenilor...

Trecutul a accelerat, în timp ce-i trecea prin minte răsturnarea lui Shaddam şi a imperiului lui, pornirea propriului jihad, lupta de a menține stabilă rasa umană fără a coborî pe acea cale întunecată... Dar nu reuşise să scape de luptele politice, de tentativele de asasinat, de încercarea lui Shaddam de a reveni la putere şi de fiica lui Feyd-Rautha şi a doamnei Fenring... apoi chiar contele Fenring încercase să-l omoare pe Paul...

Nu-şi mai simțea trupul gol, ci *plin* de experiențe şi cunoştințe mărețe, plin de talente. Şi-a amintit iubirea pentru Chani şi căsătoria de formă cu prințesa Irulan, ca şi primul ghola al lui Duncan, pe nume Hayt, şi pe Chani care murise dând naştere gemenilor, Leto al II-lea şi Ghanima. Chiar şi acum, suferința pierderii lui Chani părea mult mai mare decât durerea pe care o îndura în prezent. Dacă murea acum, în brațele ei, avea să-i provoace acelaşi chin pe care i-l provocase ea lui.

Şi-a amintit cum plecase în deşert, orb de preştienţă... şi cum supra-vieţuise. Cum devenise Propovăduitorul. Cum murise pe o stradă prăfuită, înconjurat de gloată.

Acum era tot ceea ce fusese cândva: Paul Atreides şi diferitele înfăţişări pe care le purtase, fiecare mască de legendă, fiecare putere şi slăbiciune. Mai important decât orice, avea acum abilităţile unei Cucernice Maici, controlul fizic infinitezimal. Ca un far în întuneric, mama lui îl ajutase să vadă.

Între ultimele bătăi de inimă, a căutat în el însuşi, în locul adânc, pe cale să se scufunde. A găsit în inimă rana de cuţit, a văzut leziunea mortală şi a descoperit că sistemul de apărare al corpului era incapabil să repare singur vătămările îngrozitoare. Avea nevoie să dirijeze procesul de vindecare.

Deşi, în clipele dinainte, păruse să se stingă, acum s-a oţelit şi a devenit parte din propria inimă, care nu mai bătea. A văzut locul unde lama lui Paolo i-a despicat ventriculul drept şi lăsase sângele să se reverse din camera inimii. Aorta îi fusese atinsă, dar nu mai avea sânge de transportat.

Paul a adus celulele la un loc şi le-a etanşat. Apoi, picătură cu picătură, a început să-şi tragă propriul sânge din cavităţile corpului în care se scursese şi l-a absorbit la loc în celule. Literalmente, şi-a atras viaţa la loc în sine însuşi.

Paul nu ştia cât durase transa. Părea la fel de nesfârşită precum coma letală provocată de atingerea pe limbă a unei singure picături din otrăvitoarea Apă a Vieţii. A redevenit brusc conştient de strânsoarea lui Chani. Mâna ei era caldă, şi şi-a simţit propria carne, care nu mai era rece şi scuturată de frisoane.

— Usul!

A auzit şoapta slabă a lui Chani şi a simţit în vocea ei că nu-i venea să creadă.

— Jessica, s-a schimbat ceva!

— Face ce trebuie să facă.

Când şi-a adunat în sfârşit puterea de a deschide pleoapele, Paul Muad'Dib Atreides a revenit în lumea celor vii, aducând cu el atât viaţa lui cea veche cât şi pe cea nouă. Pe lângă aceste amintiri şi capacităţi, s-a întors şi cu revelaţie fantastică, şi mai mare încă...

Chiar atunci, Duncan Idaho, roşu la faţă şi plin de sânge, s-a năpustit în marea sală a catedralei, răsturnând roboţii paznici din cale. Erasmus a făcut semn, cu indiferenţă, să i se dea voie să

intre. Duncan a făcut ochii mari când l-a văzut pe Paul sângerând, sprijinit de mama lui şi de Chani. Doctorul Yueh părea uluit de miracolul din fața lui. Duncan a alergat spre ei.

Paul încerca să-şi adune gândurile şi să plaseze tabloul din jurul lui în contextul cunoaşterii lui interioare. Învățase multe când murise prima oară, când revenise ca ghola şi aproape murise din nou. Avusese întotdeauna un dar fenomenal pentru preştiență. Acum ştia chiar mai mult.

În ciuda miraculoasei lui supraviețuiri şi renaşteri, tot nu era Kwisatz Haderach-ul perfect şi era limpede că nici Paolo nu era. Pe măsură ce viziunea lui Paul se limpezea, s-a concentrat asupra unei descoperiri pe care n-o văzuse niciunul dintre ei, nici Omnius, nici Erasmus, nici Sheeana şi niciunul dintre ghola.

— Duncan, a rostit el cu glas răguşit. Duncan, tu eşti!

După ce a şovăit o clipă, vechiul lui prieten s-a apropiat, acest luptător Atreides care trecuse prin procesul ghola de mai multe ori decât oricare alt individ din istorie.

— Tu eşti cel pe care-l căutau, Duncan. Tu eşti.

„Chiar şi preştiență are limite. Nimeni n-o să ştie vreodată toate lucrurile care ar fi putut să fie.”

Cucernica Maică Darwi Odrade

80

Cu brațul în jurul umerilor lui, Chani îl legăna pe Paul în timp ce tremura de bucurie şi de uşurare. Interdicțiile fremene erau atât de adânc întipărite în ființa ei, încât nici măcar după ce-i văzuse rana mortală şi-l urmărise cum ajungea la o bătaie de inimă distanță de moarte în brațele ei, tot nu vărsase nicio lacrimă.

În catedrala maşinilor, Duncan se confrunta cu revelația pe care i-o comunicase palidul şi însângeratul Paul.

— Eu... sunt Kwisatz Haderach?

Paul a dat cu greutate din cap.

— Cel suprem. Cel perfect. Cel pe care-l căutau. Manifestarea sub formă de bătrân a lui Omnius i-a aruncat o privire acuzatoare robotului independent îmbrăcat în robă.

— Dacă afirmația e adevărată, ai greşit, Erasmus. N-ai permis oamenilor să sucească încă o dată soarta. Ai spus că toate

calculele tale predictive erau exacte.
Robotul avea un aer imperturbabil.
— Numai *interpretarea* calculelor mele a fost eronată. Kwisatz Haderach-ul suprem se afla cu adevărat la bordul non-navei, aşa cum am spus tot timpul. Ai tras concluzia evidentă că acela pe care-l căutăm trebuie să fie Paul Atreides. Când Dansatorul-Faţă a găsit cuţitul însângerat cu celulele lui Paul Muad'Dib, ai întărit în mod fals propria ta concluzie.
Mintea lui Duncan ar fi vrut să respingă ceea ce auzea. Chiar dacă era cu adevărat Kwisatz Haderach-ul suprem, ce putea face cu acea informaţie?
Bătrânul a rânjit batjocoritor către băiatul Paolo, împietrit şi inutil, şi către baronul mort.
— Toată munca asta cu propria noastră clonă nu ne-a adus niciun avantaj. Teribilă risipă.
Erasmus şi-a modelat faţa de metalfluid într-o expresie înţelegătoare şi i s-a adresat nou-sositului.
— Ştiu că am fost atras către tine cu un motiv, Duncan Idaho. Dacă eşti cu adevărat Kwisatz Haderach, te afli într-o poziţie menită să modifice cursul universului. Eşti apă-vie, vestitorul schimbării. Poţi alege să opreşti acest conflict care i-a făcut duşmani pe oameni şi maşinile gânditoare vreme de mii de ani.
Duncan şi-a dat seama că Yueh, Jessica, Chani şi Paul îşi jucaseră cu toţii rolurile, iar acum atenţia se mutase asupra lui. Erasmus a păşit mai aproape de el.
— Kralizec înseamnă sfârşitul multor lucruri, dar acel sfârşit nu trebuie să fie distrugător. Doar o schimbare fundamentală. De aici înainte, nimic nu va mai fi la fel.
— Să nu fie distrugător? a ridicat vocea Jessica. Ai zis că navele voastre atacă lumi în Vechiul Imperiu. Aţi sterilizat şi aţi cucerit deja sute de planete!
Robotul a părut netulburat.
— N-am spus că abordarea noastră ar fi singura cale. Nici măcar cea mai bună.
Bătrânul s-a încruntat la Erasmus ca şi cum s-ar fi simţit insultat.
Pe neaşteptate, cerul de deasupra marelui oraş al maşinilor a fost sfâşiat de numeroase bubuituri provocate de aerul deplasat când o mie de transspaţiale ale Ghildei şi-au făcut apariţia ca nişte nori de furtună. Flota de nave uriaşe ieşită din spaţiul pliat

avea destul armament ca să radă cu uşurinţă continentul de pe faţa planetei.

Deghizarea de bătrân a lui Omnius a pâlpâie când concentrarea i-a fost spulberată de schimbarea dramatică de situaţie. În tot Synchrony, roboţii se agitau, luptând cu viermii de nisip care continuau să devasteze oraşul. Acum trebuiau să sprijine sistemele de apărare împotriva noului duşman de deasupra.

În clădirea boltită, Erasmus şi-a remodelat iar forma în bătrâna blajină, ca şi cum ar fi crezut că această înfăţişare era mai convingătoare şi mai plină de compasiune.

— Am evaluat probabilităţi dincolo de limitele calculelor mele iniţiale. Cred că tu ai puterea, Duncan Idaho – opreşte aceste nave ale Ghildei să ne distrugă.

— O, încetează te rog cu trăncăneala, a zis Omnius. Duncan s-a uitat în jur şi a încrucişat braţele la piept.

— Nu mi-e frică de Ghildă şi de Navigatorii ei. Dacă trebuie să mor ca să termin cu asta, sunt dispus s-o fac.

Yueh a adăugat cu îndrăzneală:

— Toţi cei de-aici am mai murit şi înainte.

— Nu contează. Lasă-i să distrugă Synchrony. Bătrânul nu părea prea tulburat.

— Sunt dispersat în multe locuri. Anihilarea întregii planete, a nodului ăstuia, n-o să mă distrugă niciodată. Eu sunt hipermintea şi sunt peste tot.

În centrul sălii largi a catedralei s-a auzit un trosnet. Apoi aerul s-a înceţoşat, s-a auzit bubuitul spaţiului pliat şi a apărut o imagine deasupra podelei pătate de sânge. Transmisia pâlpâitoare părea când solidă, când o fantomă plină de paraziţi. În câteva clipe, forma s-a limpezit în cea a unei femei umane frumoase, sculpturale, cu trăsături clasice perfecte.

Apoi s-a transformat într-o pitică cu faţa ştearsă şi neatrăgătoare şi capul prea mare. După încă o clipire, din imagine nu a mai rămas decât un chip fără trup, care se unduia în aer. Parcă nu-şi putea aminti exact cum ar fi trebuit să arate.

Duncan a ştiut imediat cine sau ce era.

— Oracolul Timpului!

Chipul s-a rotit să examineze oamenii şi roboţii din sala mare, înainte ca imaginea să plutească mai aproape de el.

— Duncan Idaho, te-am găsit. Am căutat ani în şir, dar non-nava şi propria... stranietate te-au protejat.

Duncan nu mai punea sub semnul întrebării furtuna bizară de întâmplări din jurul lui.

— De ce-ai venit acum?

— Ai mai ieşit din navă o singură dată, pe planeta Qelso, dar nu te-am urmat destul de repede. Te-am simţit din nou când non-nava a fost avariată şi capturată. Acum, odată cu atacul maşinilor gânditoare, am reuşit să detectez liniile reţelei tahionice a hiperminţii şi să-l urmăresc pe Omnius până la tine. Mi-am adus Navigatorii cu mine.

— Ce-i apariţia asta? a vrut să ştie hipermintea. Eu sunt Omnius. Pleacă de pe lumea mea!

— Cândva mă numeam Norma Cenva. Acum sunt exponenţial mai mult de-atât, mult dincolo de orice-ar putea înţelege o reţea de computere. Sunt Oracolul Timpului şi mă duc unde poftesc.

În deghizarea de bătrână, Erasmus a întins mâna ca un copil curios, dar mâna zbârcită a trecut prin imagine.

— Atât de mulţi dintre cei mai interesanţi oameni sunt femei, a observat el.

Experimental, robotul a vânturat degetele prin imaginea fantomatică, le-a agitat, fără s-o altereze. Ea nu l-a băgat în seamă.

— Duncan Idaho, în sfârşit ai ajuns să-ţi dai seama. Kwisatz Haderach, am încercat să te protejez. Înaintea ta, Paul Muad'Dib şi fiul lui, Leto, Împăratul-Zeu, au fost profeţi imperfecţi. Chiar şi ei şi-au înţeles defectele.

Acum, prîntr-o confluenţă din cosmos, nexusul tuturor nexusurilor, ai devenit singularitatea într-un univers nou şi îndrăzneţ, punctul vital din care totul curge în afară, pentru tot restul eternităţii. Speranţele omenirii, şi mult mai mult de-atât, sunt distilate în tine.

Încă buimăcit, Duncan a întrebat:

— Dar cum? Nu mă simt atât de diferit.

— Kwisatz Haderach înseamnă o „cale mai scurtă", o personalitate destul de puternică pentru a forţa o schimbare fundamentală şi necesară, care alterează cursul istoriei viitoare nu doar pentru omenire, ci şi pentru maşinile gânditoare.

— Da, tu ai puterea, Duncan Idaho.

Tonul lui Erasmus suna la fel de încurajator ca al Oracolului.

— Mă bizui pe tine să faci alegerea corectă. *Tu* ştii ce ar aduce mai multe foloase universului şi că maşinile gânditoare ar

îmbogăți întreaga civilizație.

Duncan se minuna de starea de conştiință a noii sale identități şi de desfăşurarea gândurilor în jurul uluitorului adevăr. În sfârşit, după atâtea încercări de a trăi în formă de ghola, îşi cunoştea destinul. Mintea îi era pe deplin trează.

A văzut timpul ca pe un ocean imens, întins peste tot cosmosul şi, cu puterile sale abia începând să se deştepte, a prevăzut că avea să fie capabil să analizeze fiecare moleculă, fiecare atom şi particulă subatomică. Preştiență perfectă avea să urmeze, dar nu încă, nu prea repede sau ar fi indus aceeaşi paralizie de neînfrânt care îl cuprinsese pe Paolo. Mintea lui Duncan alerga deja mai repede decât a unui mentat şi simțea că şi-ar fi putut face corpul să se mişte cu viteze care l-ar fi uimit chiar şi pe bashar.

Sunt Kwisatz Haderach-ul suprem. După mine nu va mai fi niciunul.

Imaginea Oracolului tremură şi se schimbă la loc în cea a femeii frumoase.

— După ce ai murit prima oară, Duncan Idaho, ca soldat care lupta să-l salveze pe primul Kwisatz Haderach, puterile universului au impus renaşterea ta ca ghola, de multe ori după aceea, întruna. Împăratul-Zeu originar a înțeles ceva din destinul tău şi a jucat fără să-şi dea seama un rol în a aduce la îndeplinire acest moment. Punctul final al Potecii lui de Aur este începutul a altceva.

— Sunt legat de Poteca de Aur?

— Eşti, dar eşti sortit să mergi mult dincolo de ea.

Paul părea să-şi recapete repede puterile. Lângă el, Jessica i-a spus vizitatoarei din altă lume:

— Dar Duncan n-a făcut parte din niciun program genetic riguros. Cum s-a dezvoltat într-un Kwisatz Haderach?

Oracolul a continuat:

— Duncan, cu fiecare renaştere, te-ai apropiat de împlinire. În loc să fii dezvoltat într-un program genetic, ai trecut prîntr-un proces de evoluție personală. Cu fiecare încarnare succesivă, ai căpătat mai multe cunoştințe, abilități şi experiență, ca şi cum un sculptor cu o daltă minusculă ar ciopli Dintr-un bloc mare de piatră dură, încet, foarte încet, şi ar da formă unei statui perfecte. În trupul tău unic ai manifestat o evoluție tahionică, o călătorie evolutivă hiperrapidă, care te-a propulsat spre destinul care te aşteaptă.

Duncan îşi trăise repetat viaţa vreme de mii de ani. Nu numai că tleilaxu îi manipulaseră genele ca să-i dea capacitatea de a lupta cu Onoratele Matres, ei combinaseră celulele în aşa fel încât să reţină *toate* vieţile precedente, până la ultima. Cu toate aceste amintiri, poseda o amploare a experienţei şi a înţelepciunii pe care nimeni n-o putea egala. Acest Duncan Idaho avea mai multe cunoştinţe decât cel mai avansat mentat şi mai multă înţelegere pentru natura umană chiar şi decât marele Tiran Leto al II-lea.

Duncan era aceeaşi persoană, de nenumărate ori, care se perfecţiona, filtra în permanenţă impurităţile, ca la trecerea prîntr-o sită fină, pentru a cerne numai cele mai bune calităţi, ca să-l facă Alesul. Şi-a îngăduit un surâs secret la adresa ironiei. Reuşise numai datorită amestecului rasei deilaxu, deşi era sigur că Maeştrii nu avuseseră niciodată intenţia să creeze un salvator al omenirii.

Mintea de mentat a lui Duncan a parcurs datele şi i-a confirmat concluzia; ştia că Oracolul Timpului avea dreptate.

— Într-adevăr, sunt Kwisatz Haderach!

Îşi dorea ca Miles Teg să fi fost aici, cu el.

— Şi cum rămâne cu marele război – Kralizec?

— Acum ne aflăm în mijlocul lui. Kralizec nu e doar un război, ci şi un moment de *schimbare.*

Imaginea Oracolului a pâlpâit.

— Iar tu eşti punctul lui culminant.

— Şi restul omenirii? *Murbella.*

— Trebuie să afle. Cum or să înţeleagă ce s-a-ntâmplat?

— Navigatorii mei îi vor informa, poate chiar le vor aduce aici conducătorii. Mai întâi, trebuie totuşi să elimin o ameninţare care ar fi trebuit să dispară cu milenii în urmă. Un inamic pe care l-am înfruntat cu zece mii de ani înainte ca tu să te naşti pentru prima oară.

Oracolul a alunecat prin aer către bătrânul cu aer indignat, Omnius. Cu faţa la el, şi-a rransformat glasul şi l-a făcut mai tunător decât o făcuseră vreodată difuzoarele hiperminţii.

— Trebuie să mă asigur că maşinile gânditoare nu mai pot face rău nimănui. Asta a fost misiunea mea cu o veşnicie în urmă, pe când eram doar o femeie, când am inventat conceptul de motor cu pliere a spaţiului, când am descoperit puterile melanjului de a extinde mintea. O să te înlătur, Omnius.

Hipermintea a râs, chicotitul distant al unui bătrân.

Manifestarea uşor gârbovită a crescut Dintr-odată, dominând imaginea ca un uriaş.

— Nu mă poţi înlătura, pentru că nu sunt o fiinţă corporală. Sunt *informaţie,* aşa că existenţa mea s-a întins oriunde ajunge reţeaua tahionică. Sunt pretutindeni.

Imaginea feminină a schiţat un zâmbet.

— Iar eu sunt mai mult de-atât. Sunt Oracolul Timpului. Acum auzi-mi râsul.

Cu voce fantomatică, Norma a chicotit îndelung şi aspru, facându-I până şi pe supradimensionatul Omnius să facă un pas înapoi.

— Sunt auzită peste sisteme stelare şi epoci, peste timp şi spaţiu, mult dincolo de raza reţelei tale.

Omnius a făcut încă un pas înapoi.

— Mai întâi ţi-am schilodit flota. Acum o să te smulg ca pe o buruiană ce eşti şi o să te arunc.

— Imposibil...

Bătrânul a început să se dizolve, în timp ce se retrăgea în propria reţea.

— O să te extrag – fiecare fărâmă de informaţie din fiecare nod. Imaginea ei ceţoasă a devenit amorfa şi s-a prelins în jurul lui Omnius.

Acesta s-a poticnit şi a dat peste Erasmus, dar robotul independent s-a dat cu uşurinţă la o parte din drum, cu o expresie de curiozitate şi buimăceală pe chipul de femeie bătrână.

— O să te duc într-un loc unde asemenea informaţie nu mai e comprehensibilă, unde legile fizicii nu se aplică.

Duncan a auzit vocea hiperminţii cum urla de furie, dar era înăbuşită. În sala boltită, roboţii paznici cu înfăţişare de insectă, care încercară să înainteze în ajutorul lui Omnius, păreau ciudat de dezorientaţi şi de apatici.

— Există multe universuri, Omnius. Duncan Idaho a vizitat nu numai unul şi cunoaşte locul despre care vorbesc. L-am salvat pe el şi non-nava lui de acolo cu multă vreme în urmă. Tu totuşi n-o să-ţi găseşti niciodată drumul înapoi.

Duncan a cugetat la lupta de neînţeles care se ducea în faţa lui. Într-adevăr, la început, când furase non-nava din Canonicat, se strecurase prin ţesătura spaţiului într-o încercare disperată de a evita capturarea şi asta îl dusese într-un univers bizar deformat. S-a cutremurat când s-a gândit la el.

— Nimic n-o să te salveze, Omnius.
— Imposibil! a tunat bătrânul, în timp ce-şi pierdea forma fizică şi devenea doar un contur plin de scântei.
— Da, imposibil. Minunat de imposibil.
Aerul din sală trosnea din cauza norilor de electricitate care se risipeau, tot mai subţiri, în timp ce Oracolul se înfăşură ca o plasă în jurul temutei maşini gânditoare. Pentru o clipă, Duncan a văzut faţa Normei suprapusă peste cea a bătrânului. Cele două feţe s-au contopit într-una: *a ei.* Femeia cea frumoasă a surâs, iar aerul s-a umplut cu dâre de electricitate subţiri ca firul de păr, pe care le-a tras în jurul ei ca pe o mantie elegantă.
Apoi s-a smuls din realitate şi a dispărut în vidul incomprehensibil, luând cu ea orice urmă de Omnius.
Pentru totdeauna.

⸗

„Tu vezi duşmani peste tot, dar eu văd numai obstacole şi ştiu ce să fac cu obstacolele. Fie le mut, fie le zdrobesc, ca să ne putem vedea de drum."
Maica Comandant Murbella, *cuvântare către Comunitatea combinată*

81

Chiar şi după ce Navigatorii distruseseră grosul flotei Inamicului cu un roi de Anihilatoare neaşteptate, un al doilea val de nave ale maşinilor înainta spre Canonicat. Oracolul, după ce descoperise unde se aflau Duncan şi non-nava pierdută, luase pe loc cele mai multe dintre transspaţiale pe Synchrony şi lăsase numai un mic procent să ajute la apărarea altor planete locuite de oameni. Nu cunoşteau rezultatul unora dintre aceste misiuni; una sau toate celelalte planete ar fi putut fi încă vulnerabile. Un lucru era sigur: la Canonicat, Murbella şi apărătorii ei înfruntau singuri navele rămase ale maşinilor. Cu tot ce se întâmpla, Maica Comandant nu avea prea mult timp să treacă peste şocul descoperirii că Duncan era încă în viaţă. Administratorul Gorus s-a văitat:
— Or să se oprească vreodată?
— Nu.
Murbella s-a încruntat la el pentru că o silea să afirme ceea ce era evident.

— Sunt maşini gânditoare.

Deasupra lumii Bene Gesserit, cele o sută de nave pregătite pentru ultima rezistenţă pluteau, înconjurate de rămăşiţe de la mii de nave de luptă distruse ale maşinilor. Lupta asta îi provocase Inamicului pierderi substanţiale, dar din păcate nu era de-ajuns.

Noul val al aparatelor lui Omnius n-avea să mai privească dispreţuitor apărărorii umani, aşa cum făcuse primul. Murbella nu se aştepta la nicio milă de data asta şi n-avea prea multe speranţe nici în ceea ce privea rezistenţa din celelalte puncte. Maşinile aveau intenţia să anihileze Canonicatul şi toate celelalte lumi care-i stăteau în cale.

A blestemat navele stângace, necooperante ale Gildei pe care le produseseră şantierele de pe Junction şi armele inutile pe care le furnizaseră ixienii. Trebuia să se gândească singură la ceva.

— N-o să las navele noastre să aştepte pur şi simplu neajutorate, ca oile la tăiere!

— Compilatoarele matematice ne controlează dirijarea în spaţiul pliat şi zborul standard...

A răcnit la Gorus:

— Smulgeţi afurisitele alea de dispozitive de navigaţie! O să ne manevrăm vehiculele manual!

— Dar n-o să ştim unde mergem. Am putea să ne ciocnim!

— Atunci trebuie să ne ciocnim de Inamic, nu unii de alţii.

S-a întrebat dacă maşinile simţeau nevoia de răzbunare la vederea epavelor primului val. Onoratele Matres ar fi simţit-o, cu siguranţă.

Inamicul continua să sosească. Murbella a studiat proiecţiile tactice complexe. Cu siguranţă, nu aveau nevoie de un număr atât de mare de nave ca să cucerească slab populatul Canonicat. Părea evident că hipermintea învăţase valoarea intimidării şi a spectacolului, ca şi înţelepciunea redundanţei.

În centrul de control al transspaţialului, doi ghildari se certau cu Gorus. Unul susţinea că deconectarea compilatorului matematic era imposibilă, în timp ce celălalt avertiza că nu era înţelept. Murbella a curmat dezbaterea cu puterea irezistibilă a Glasului Bene Gesserit. Ghildarii s-au cutremurat şi, incapabili să-i reziste, au făcut ce le-a ordonat ea.

Deşi forţele maşinilor îi depăşeau în mare măsură, Murbella nu s-a abătut de la ceea ce avea de făcut. În schimb, şi-a îngăduit să

retrezească la viață vechea ei furie de Onorată Matre. Nu era un moment potrivit pentru calculat şanse. Era vremea să dezlănțuie fiecare fărâmă de distrugere pe care oamenii ei o puteau aduna. Avea şanse mai mari decât când începuse rezistența. Dacă îmbrățişau cu toții violența şi luptau ca nişte Onorate Matres turbate, puteau provoca pagube semnificative. Tot era posibil să se prăbuşească în flăcări, dar, dacă trăgeau de timp suficient pentru ca Oracolul şi Navigatorii ei să-l înfrângă pe Omnius, Murbella avea s-o socotească victorie. Îşi dorea doar să-l mai fi văzut încă o dată pe Duncan.

S-a întors către ecranul lat de proiecție care mărea imaginea vehiculelor aflate tot mai aproape.

— Armați tot armamentul şi fiți gata să vă izbiți de ele. În clipa în care terminăm armele convenționale, propriile noastre nave vor deveni armele finale. O sută de nave de-ale noastre vor distruge cel puțin la fel de multe dintre navele lor.

Până la acest punct, Gorus numise strategia ei de bătălie sinucigaşă. Acum arăta de parcă ar fi fost dispus să facă ceva nesăbuit ca s-o oprească.

— De ce nu negociem cu ei? N-ar fi preferabil să ne predăm? Nu-i putem împiedica să-şi distrugă țintele!

Murbella şi-a ațintit privirea asupra Administratorului, ca şi cum acesta ar fi fost o pradă uşoară. Chiar şi Surorile care începuseră ca Bene Gesserit pure reacționau acum cu o forță sălbatică de Onorate Matres. N-aveau să cedeze niciodată.

— Şi-ți bazezi sugestia pe succesul trimişilor tăi la maşinile gânditoare? Toți acei trimişi care au dispărut?

Vocea Murbellei ardea ca acidul fierbinte.

— Administratorule, dacă doreşti să cauți o altă soluție, aş fi încântată se te arunc Dintr-o ecluză şi să te las să zbori prin spațiul gol.

Când ultima răsuflare îți explodează din plămâni, poate că o să poți să-ți scuipi termenii personali de capitulare. Eşti invitatul meu, dacă tu crezi că maşinile gânditoare or să te-asculte.

Ghildarul disperat s-a făcut mic. În jurul lui, Surorile au pornit să preia controlul, gata pentru un ultim plonjon.

Înainte ca Murbella să apuce să dea comanda totuşi, Janess a întrerupt-o pe canalul de conexiune de urgență:

— Maică Comandant! S-a schimbat ceva cu navele de luptă ale maşinilor! Uită-te la ele!

Murbella a examinat imaginile de pe ecranul de vizionare. Navele Inamice nu se mai mişcau în formaţiune strânsă, eficientă. Încetiniseră şi începuseră să se risipească, de parcă nu mai aveau niciun ţel, ca nişte corăbii fără echipaj care se domoleau pe un imens ocean cosmic.

Lăsate brusc fară conducător.

Spre uimirea ei, flota maşinilor gânditoare plutea apatică în spaţiu.

⸗

„Chiar şi când fusese prins în propriul mit, Muad'Dib insista că măreţia este doar o experienţă trecătoare. Pentru un adevărat Kwisatz Haderach nu există avertismente contra orgoliului, nici reguli sau cerinţe de urmat. Ia de la toate lucrurile şi dăruieşte tuturor lucrurilor, după cum doreşte. Cum de ne-am amăgit singure că am putea controla un asemenea om?"

Analiză Bene Gesserit

82

După ce a dispărut Oracolul, Erasmus a rămas cu ochii aţintiţi asupra spaţiului gol din mijlocul sălii boltite, cu capul uşor înclinat pe-o parte.

— Omnius s-a dus.

Vocea lui suna dogită în urechile lui Duncan Idaho.

— N-a mai rămas niciun vestigiu în reţeaua de maşini gânditoare. Duncan îşi simţea propria minte cum gonea, se extindea, absorbea informaţii noi. Îngrozitorul Inamic pe care-l percepuse atâta vreme, ameninţarea pe care o provocaseră Onoratele Matres, nu mai exista. Prin înlăturarea hiperminţii, prin dezrădăcinarea lui din acest univers şi transportarea în altă parte, Oracolul scosese din funcţiune imensa flotă a maşinilor gânditoare şi o lăsase fară forţa care o controla.

Iar noi încă suntem aici.

Duncan nu ştia exact ce se schimbase înăuntrul lui. Era pur şi simplu *cunoaşterea* propriei raţiuni de a exista? Avusese întotdeauna acces la acest potenţial fară să-şi dea seama? Presupunând că Paul avea dreptate, ceva zăcuse adormit înăuntrul lui Duncan în toţi aceşti ani, în toate vieţile, originală şi de ghola, o putere latentă care crescuse cu fiecare reluare a

existenței sale. Acum, ca un program genetic masiv, trebuia să-şi dea seama cum s-o declanşeze.

Paul şi fiul lui, Leto al II-lea, avuseseră parte de binecuvântarea şi blestemul preştienței. Cu amintirile restabilite, fiecare dintre ei putea susține că este un Kwisatz Haderach. Miles Teg posedase capacitatea fenomenală de a se mişca la o viteză mai presus de înțelegere şi era de conceput că ar fi putut deveni şi el un Kwisatz Haderach. Navigatorii din transspațialele de deasupra lor îşi puteau folosi mintea ca să vadă prin pliurile spațiului şi să găsească drumuri sigure pe care să călătorească marile nave. Surorile Bene Gesserit îşi puteau controla trupul până la ultima celulă. Cu toții extinseseră capacitățile umane tradiționale şi exprimau potențialul omenirii de a depăşi aşteptările.

În calitate de suprem şi final Kwisatz Haderach, Duncan credea că ar avea capacitatea să facă toate aceste lucruri şi mult mai multe, să atingă cel mai înalt pisc al umanității. Maşinile gânditoare nu înțeleseseră niciodată potențialul uman, chiar dacă „proiecția lor matematică” acorda Kwisatz Haderach-ului puterea de a pune capăt Kralizecului şi de a schimba universul.

Se simțea plin de încredere şi credea că ar putea descoperi o cale de a face schimbări mărețe, dramatice... dar nu sub controlul maşinilor gânditoare. În schimb, Duncan avea să-şi găsească propria cale. Avea să fie un adevărat Kwisatz Haderach, în aceeaşi măsură independent şi atotputernic.

Netulburat, a privi către bătrâna cu rochie înflorată, demodată şi chiar cu urme de pământ pe ea. Fața ei părea copleşită de griji, de parcă s-ar fi ocupat toată viața de oameni.

— Ceva din Omnius a dispărut din mine, dar nu totul.

Erasmus a renunțat, în sfârşit, la deghizarea de femeie bătrână şi a reluat forma de metalfluid a robotului independent îmbrăcat în robă elegantă colorată în stacojiu şi aur.

— Pot învăța multe de la tine, Duncan Idaho. Ca nou zeu-mântuitor al omenirii, eşti specimenul optim pentru studiile mele.

— Nu sunt încă un specimen pentru analiza ta de laborator!

Prea mulți alții îl trataseră astfel, în prea multe dintre viețile trecute.

— O simplă greşeală de exprimare.

Robotul a zâmbit vesel, ca pentru a încerca să-şi mascheze violența abia perceptibilă.

— Mi-am dorit de mult o înțelegere perfectă a ceea ce înseamnă

să fii uman. Acum se pare că *tu* ai toate răspunsurile pe care le-am căutat cu atâta asiduitate.

— Recunosc mitul în care trăiesc.

Duncan şi-l amintea pe Paul Atreides făcând declaraţii asemănătoare. Paul se simţea prins în capcană de propriul tipar simbolic, care devenise o forţă mai presus de controlul lui. Duncan, pe de altă parte, nu se temea de forţele care aveau să apară, fie în favoarea, fie împotriva lui.

Cu o viziune pătrunzătoare, a văzut prin şi în jurul lui Erasmus şi al creaturilor lui. În partea cealaltă a sălii, l-a văzut pe Paul Atreides cum se ţinea nesigur pe picioare, ajutat de Chani şi Jessica după îngrozitoarea încercare. Paul a băut Dintr-o carafa cu apă, luată de pe o masă de lângă trupul baronului.

Afară, izbiturile viermilor de nisip împotriva apărătorilor roboţi începuseră să se domolească. Deşi creaturile uriaşe nu distruseseră catedrala maşinilor, provocaseră pagube masive oraşului Synchrony.

În perimetrul sălii mari, roboţi ca de mercur stăteau atenţi, cu încărcăturile din armele integrate luminate, arătând că erau gata să tragă. Chiar şi fără hiperminte, Erasmus putea dirija aceşti roboţi să tragă o salvă mortală împotriva oamenilor din sală. Robotul independent putea încerca să ucidă fiecare muritor de aici, într-un spectacol de răzbunare capricioasă. Şi poate că avea să facă efortul...

— Nici tu, nici roboţii tăi nu puteţi schimba ceva aici, l-a avertizat Duncan. Toţi sunteţi mult prea lenţi.

— Fie eşti prea încrezător, fie eşti pe deplin conştient de ceea ce poţi face.

Surâsul de metalfluid s-a crispat numai puţin, iar filamentele optice luminoase au sclipit un pic mai mult.

— Poate e a doua variantă – şi poate că nu.

Cumva Duncan a ştiut cu absolută certitudine că Erasmus avea intenţia să dezlănţuie toată puterea distrugătoare de sub controlul lui şi să stârnească dezasrrul.

Înainte ca robotul să se întoarcă măcar pe jumătate, Duncan a sărit la el cu toată viteza de care dăduse dovadă Miles şi l-a doborât pe spate. Erasmus s-a izbit de podea, cu armele scoase din funcţiune. Era doar un test? Încă un experiment?

Lui Duncan îi bubuia inima în piept, iar trupul îi radia căldură în timp ce stătea lângă robot, dar se simţea euforic, nu epuizat. Ar fi

putut să tot lupte aşa împotriva oricăror maşini pe care Erasmus alegea să le trimită împotriva lui. La acel gând, a lăsat robotul independent acolo unde căzuse, a țâşnit în hiperviteză în jurul cercului şi a atacat roboții paznici argintii cu lovituri de picioare şi de pumni, până când s-au sfărâmat în bucăți. Era atât de uşor acum! înainte ca piesele de metal să cadă toate pe podea, ajunsese deja înapoi şi s-a uitat de sus, amenințător, la Erasmus.

— Îți simt îndoielile, ca şi intențiile, a vorbit Duncan. Recunoaşte. Chiar şi ca maşină gânditoare, voiai o dovadă în plus, nu-i aşa?

Întins pe spate şi privind în sus, prin gaura din cupolă, la miile de transspațiale uriaşe ale Ghildei de pe cer, Erasmus a răspuns:

— Presupunând că eşti mult-aşteptatul supraom, de ce nu mă distrugi pur şi simplu? Cu Omnius dispărut, eliminarea mea ar asigura victoria omenirii.

— Dacă soluția ar fi atât de simplă, n-ar fi nevoie de un Kwisatz Haderach ca s-o aplice.

Duncan l-a surprins pe Erasmus, şi pe sine însuşi, când a întins mâna şi l-a ajutat pe robot să se pună pe picioare.

— Sfârşitul Kralizecului şi schimbarea cu adevărat a viitorului cer mai mult decât simpla anihilare a unei părți de către cealaltă.

Erasmus şi-a examinat nucleul corporal şi roba, ca să se asigure de propria înfățişare, apoi a ridicat privirea, cu un zâmbet larg.

— Cred că mințile noastre tocmai s-au întâlnit, ceva ce n-am reuşit niciodată cu Omnius.

⸗

„Când va sosi vremea Marii noastre Demascări, duşmanii noştri vor fi surprinşi de ceea ce a fost deghizat în fața lor, chiar de la început."

Khrone, *comunicat către Dansatori-Față*

83

Acum, că Oracolul plecase, câteva dintre transspațialele gigantice ale Navigatorilor de deasupra au pliat spațiul şi au dispărut din Synchrony fără explicații sau rămas-bun. Prin tot oraşul, viermii de nisip continuau să distrugă clădirile de metal viu. Pentru că Omnius nu le permisese niciodată să fie autonomi, apărătorii robotici nu erau capabili să funcționeze eficient fără să se

conecteze la hiperminte. Sala boltită s-a umplut de tăcere răsunătoare.

Apoi, cu un trosnet asurzitor, uşile înalte s-au dat deoparte. Îmbrăcat în negru şi urmat de o gloată de Dansatori-Faţă, Khrone şi-a făcut intrarea dinspre străzile luminoase ale maşinilor. Exemplare identice, cu feţe informe, au roit în încăpere. Gazul otrăvitor al lui Scytale ucisese o parte din polimorfi, dar mulţi evitaseră cu totul bătălia.

Afară, în oraşul-maşină uriaş, nenumăraţi Dansatori-Faţă se prefacu-seră că ţin piept viermilor de nisip devastatori, dar în secret dispăruseră de pe baricadele pe care le ridicaseră soldaţii roboţi. Khrone privise cu plăcere cum viermii distruseseră marile clădiri de metalfluid şi zdrobiseră mii de maşini gânditoare. *Curăţă calea. Ne fac treaba mai uşoară.*

Khrone a schiţat un zâmbet scheletic, în timp ce înainta.

— Nu încetez să mă amuz cu deducţiile eronate ale celor care *credea.* Ne controlează.

În mintea lui, victoria Dansatorilor-Faţă era acum asigurată.

— Explică ce vrei să spui, Khrone.

Erasmus părea doar uşor curios.

Fără să bage în seamă fiinţele umane şi morţii lor, Khrone l-a înfruntat pe robotul independent, care stătea lângă Duncan Idaho.

— Războiul ăsta se desfăşoară de cinci mii de ani. Oricum, n-a fost niciodată ideea lui Omnius.

— Oh, războiul nostru dospeşte de mult mai multă vreme, a subliniat Erasmus. Am scăpat după Bătălia de la Corrin acum cincisprezece mii de ani.

— Mă refer la un război cu totul diferit, Erasmus, unul pe care nu l-ai observat niciodată că are loc. Din momentul în care primii Dansatori-Faţă evoluaţi au fost trimişi de creatorul nostru, Hidar Fen Ajidica, ne-am început manipulările. Când am întâlnit imperiul vostru, al maşinilor, v-am lăsat să creaţi tot mai mulţi de-ai noştri. Şi totuşi, în clipa în care Omnius ne-a lăsat înăuntru, Dansatorii-Faţă au devenit adevăraţii stăpâni! Am împărtăşit cu voi toate vieţile pe care le-am adunat şi v-am lăsat să credeţi că deveniţi treptat superiori nouă şi oamenilor. Dar noi, Dansatorii-Faţă, am fost tot timpul în control.

— Există un diagnostic pentru starea ta mentală, a intervenit doctorul Yueh cu îndrăzneală. Ai deliruri grandomane.

Khrone şi-a dezvelit dinţii tociţi, perfecţi.

— Afirmaţiile mele, bazate, evident, pe informaţii corecte, nu prea pot fi numite deliruri.

Expresia amuzată de pe chipul lui Erasmus nu s-a schimbat. Khrone o găsea înnebunitoare, aşa că a ridicat vocea:

— Voi, maşinile gânditoare, ne-aţi ajutat să punem în practică planurile noastre de Dansatori-Faţă şi aţi crezut în tot acest timp că noi vă serveam pe *voi.* Dar a fost exact pe dos. Voi aţi fost, de fapt, uneltele *noastre.*

— Toate maşinile au început prin a fi unelte, a precizată Duncan, mutându-şi privirea de la Erasmus la conducătorul Dansatorilor-Faţă.

Khrone nu era impresionat. Aşadar acesta era omul care se dezvăluise ca suprem Kwisatz Haderach? Şi nici nu reuşea să înţeleagă de ce robotul independent nu era mai supărat, din moment ce se mândrea cu felul în care îşi folosea emoţiile artificiale.

Khrone a continuat:

— Sub îndrumarea ta, Erasmus, instalaţiile biologice conduse de maşinile gânditoare au fabricat milioane de Dansatori-Faţă perfecţionaţi. La început, ne-am aventurat în societatea umană ca cercetaşi, ne-am infiltrat repede la periferia Dispersiei, iar apoi în Vechiul Imperiu. I-am păcălit uşor pe Rătăciţii tleilaxu să creadă că le suntem aliaţi. Oriunde au rămas oameni, Dansatorii-Faţă s-au strecurat. Am trăit mult şi am realizat mult.

— Exact aşa cum v-am instruit noi să faceţi, a zis Erasmus, pe ton plictisit de prelegere.

— Exact aşa cum am dorit noi să facem! a ripostat Khrone. Dansatorii-Faţă sunr peste tot, o minte colectivă mai avansată decât oricare conexiuni umane extrasenzoriale, mai puternică decât reţeaua lui Omnius. Atât de rapid şi de uşor ne-am îndeplinit ţelurile.

— Şi pe ale noastre la fel, a replicat Erasmus.

Enervat de refuzul încăpăţânat de a-şi recunoaşte înfrângerea, Khrone simţea cum creşte furia înăuntrul lui.

— De-a lungul secolelor, ne-am pregătit pentru ziua în care urma să ne aplicăm planul şi să-l eliminăm pe Omnius. N-am bănuit niciodată că Oracolul Timpului avea s-o facă în locul nostru.

A chicotit încetişor.

— Imperiul vostru s-a prăbuşit. Am înlocuit fiecare maşină

gânditoare. Iar acum, că flota şi molimele lui Omnius au îngenuncheat omenirea, ne putem activa celulele ascunse de Dansatori-Faţă, peste tot, simultan. O să preluăm controlul.
Şi-a pus în şold mâinile strânse în pumn.
— S-a terminat deja pentru maşini, ca şi pentru oameni.
În spatele lui, toţi Dansatorii-Faţă identici aveau figurile lipsite de expresie. Chipul inform al lui Khrone fusese duplicat de nenumărate ori.
— Un plan interesant şi perfid, a comentat Erasmus. În alte împrejurări, v-aş fi aplaudat pentru ingeniozitate şi duplicitate.
— Chiar dacă ţi-ai putea aduna roboţii să ne omoare pe noi, cei de pe Synchrony, n-ar folosi la nimic. Sunt reprodus peste tot.
Dansatorul-Faţă a râs batjocoritor.
— Omnius credea că însămânţează universul pentru propria cucerire, dar adevăratele seminţe ale căderii erau chiar sub nasul lui mecanic.
Erasmus a început să râdă. A început ca un chicotit pe care-l imita după un set de date vechi de-o veşnicie şi a mai adăugat apoi alte componente, alese din alte înregistrări. Sunetele rezultate erau deosebit de plăcute pentru el şi, cu siguranţă, convingătoare pentru ceilalţi.
De-a lungul vieţii sale lungi, foarte lungi, neobişnuitul robot depusese un mare efort pentru a studia oamenii şi emoţiile lor. Râsul îl intriga în mod special. Un pas timpuriu, care ceruse secole de gândire profundă, fusese să înţeleagă *conceptul* de umor, să înveţe ce împrejurări puteau stârni această reacţie stranie, zgomotoasă din partea unei fiinţe umane. În cursul procesului, alcătuise o bibliotecă din mostrele lui favorite de râs. Un repertoriu savuros.
Acum le-a rulat pe toate, prin difuzoarele gurii, spre marea consternare a Dansatorului-Faţă Khrone. Dar Erasmus şi-a dat seama că nici măcar aceste chicoteli şi hohote nu erau potrivite pentru a exprima adevărata hilaritate pe care o simţea în acest moment.
— Ce-i aşa de nostim? a vrut să ştie Khrone. De ce râzi?
— Râd pentru că nici măcar nu înţelegi festa care ţi-a fost jucată.
Erasmus a chicotit din nou, iar de data asta a creat un sunet unic, care conţinea nuanţe şi subtilităţi din cele mai bune înregistrări împrumutate. Acesta era cu adevărat simţul *lui* individual al umorului, ceva autentic original. După un asemenea

studiu îndelungat şi dificil, Erasmus era mulțumit cu noua înțelegere pe care o obținuse. Cu siguranță, merita toate frământările Kralizecului!

Robotul independent s-a întors spre Duncan Idaho, care, după ce ascultase despre trădări după trădări, avea privirea absentă a unui om care încerca să combine piese nepotrivite de puzzle. Erasmus ştia că Duncan n-avea nici cea mai mică idee cum să-şi atingă întregul potențial. Exact ca atâtea alte ființe umane! Robotul trebuia să-l îndrume.

Fără să-l ia în seamă pe Khrone, i-a vorbit lui Duncan:

— Râd pentru că diferențele inerente dintre oameni şi Dansatori-Față sunt dureros de hazlii. Am o mare afecțiune penrru specia voastră, mai mult decât ca specimene, ca animale favorite. N-ați încetat niciodată să mă surprindeți. Sfidând cele mai atente predicții, încă reuşiți să faceți ceva neaşteptat! Chiar şi când aceste acțiuni sunt în detrimentul maşinilor gânditoare, le pot aprecia pentru unicitate.

Khrone şi detaşamentul lui de Dansatori-Față s-a apropiat, ca şi cum s-ar fi aşteptat să măture cu uşurință cei câțiva roboți şi ființe umane.

— Cuvintele şi râsul tău n-au niciun înțeles.

Jessica îl sprijinea pe Paul, încă slăbit, în timp ce Chani a apucat pumnalul însângerat pe care atât Paolo, cât şi doctorul Yueh îl folosiseră. Acum, că-şi recăpătase amintirile, Chani ținea pumnalul în maniera unei adevărate femei fremene, gata să-şi apere bărbatul.

Erasmus a zâmbit în sinea sa. Propria confruntare cu Duncan arătase doar vârful aisbergului puterilor unui Kwisatz Haderach. Robotul găsise extrem de palpitant, pentru câteva clipe, să ajungă în pragul morții, sau cel puțin al echivalentului acesteia pentru o maşină.

Pe Dansatorii-Față îi aştepta o surpriză considerabilă, dacă socoteau că Duncan şi aceşti alți oameni aveau să fie o cucerire uşoară. Insă Erasmus avea o surpriză şi mai mare de dezvăluit.

— Ceea ce *vreau să spun,* dragul meu Khrone, este că, în timp ce oamenii mă pot surprinde, Dansatorii-Față sunt jalnic de previzibili. E păcat. Sperasem ceva mai original în cazul vostru.

Când Khrone s-a încruntat, fiecare dintre Dansatorii-Față din încăpere i-a imitat expresia, ca nişte reflectări într-o cameră cu oglinzi.

— Am câştigat deja, Erasmus. Dansatorii-Faţă controlează fiecare cap de pod, iar tu n-ai unde să te ascunzi de noi. Ne vom ridica pe planetele oamenilor şi pe toate lumile maşinilor. Ne vom uita în urmă pe calea distrugerii şi numai noi vom rămâne.

— Nu şi dacă aleg să vă opresc.

Faţa de metalfluid a lui Erasmus s-a modelat într-o expresie placidă, dezamăgită.

— Poate că Omnius s-a lăsat convins că sunteţi cu toţii marionetele noastre supuse, dar eu n-am crezut niciodată aşa ceva. Cine poate să se încreadă vreodată într-un Dansator-Faţă? Printre oameni, expresia asta a devenit un clişeu. Tu şi copiile tale aţi făcut exact ceea ce am prezis că veţi face. Cum altfel? Sunteţi ceea ce sunteţi. A fost practic programat în voi.

Robotul a clătinat cu tristeţe din cap.

— În timp ce voi, Dansatorii-Faţă, vă puneaţi la cale schemele, eu am aşteptat cu răbdare. Deşi credeaţi că v-aţi ascuns de Omnius, n-aţi fost destul de deştepţi. Am văzut tot ce făceaţi şi *am lăsat* să se întâmple, pentru că găseam amuzante măruntele voastre jocuri de putere.

Khrone a luat o poziţie de luptă, ca şi cum ar fi fost gata să atace robotul cu mâinile goale.

— Nu ştii nimic despre activităţile noastre!

— Acum cine trage concluzii din date insuficiente? Încă de la sfârşitul Jihadului Buderian, când eu şi Omnius am fost trimişi aici în lungul nostru exil ca să luăm de la început imperiul maşinilor, *eu* am fost în control. L-am lăsat pe Omnius să creadă mai departe că domneşte peste tot şi ia toate deciziile, dar, chiar şi în prima lui încarnare, era o pacoste megalomană, prea încrezător şi un încăpăţânat fără scrupule. Mult mai mult decât majoritatea oamenilor!

Robotul şi-a rotit roba elegantă.

— Hipermintea n-a învăţat niciodată să se adapteze şi nu s-a ostenit niciodată să-şi înfrunte propriile greşeli, aşa că am refuzat să-l las să ne distrugă iar şansele. Aşadar am preluat controlul programului Dansatorilor-Faţă, din clipa în care primul dintre voi a ajuns pe lumile noastre de la periferie.

Khrone a păstrat o atitudine sfidătoare, deşi în glas i se simţea o uşoară nuanţă de nesiguranţă.

— Da, ne-ai fabricat şi ne-ai făcut mai puternici ca niciodată.

— V-am fabricat şi am plantat, cu înţelepciune, o rutină de

siguranță în fiecare dintre Dansatorii-Față. Sunteți mașini biologice, evoluați și manipulați vreme de mii de ani, potrivit propriilor mele specificații exigente.

Erasmus s-a apropiat de el.

— O unealtă n-ar trebui să se confunde niciodată pe sine însuși cu mâna care o mânuiește.

Dansatorii-Față adunați păreau să evalueze balanța puterii, dar Khrone nu a dat înapoi. Trăsăturile i s-au schimbat într-o mască monstruoasă, demonică a furiei.

— Minciunile tale nu ne mai pot controla! Nu există niciun sistem de siguranță!

Erasmus a lăsat să-i scape un oftat profund.

— Iar greșești. Iată dovada mea.

Cu un gest precis din capul lucios, a declanșat virusul de decuplare implantat, îngropat genetic în fiecare dintre Dansatorii-Față modificați, „perfecționați”.

Ca o jucărie aruncată de un copil bosumflat, Dansatorul-Față aflat imediat în spatele lui Khrone s-a prăbușit fară viață la podea, cu brațele și picioarele în toate direcțiile; o expresie de șoc temporar i-a animat fața, înainte de a reveni la starea informă.

Khrone l-a fixat cu privirea, incapabil să înțeleagă.

— Ce a...

— Și asta.

Erasmus a dat din nou din cap. Cu o bufnitură scurtă, ca un oftat, toți cei din ceata de Dansatori-Față din sala catedralei au căzut, la rândul lor, o armată risipită în moarte ca și cum ar fi fost secerată de un foc de proiectile și Khrone rămas în viață ca să accepte înfrângerea totală.

Apoi, după ce a prelungit momentul, pentru efect, robotul independent a rostit:

— Și *asta.* Serviciile tale nu mai sunt necesare.

Cu chipul schimonosit de furie și disperare, Khrone s-a aruncat spre Erasmus, doar ca să cadă pe podeaua de piatră, la fel de mort ca și restul fraților lui.

Erasmus s-a întors spre Duncan Idaho.

— Așadar, Kwisatz Haderach, după cum vezi, controlez părți fundamentale din jocul nostru surprinzător. N-o să sugerez că puterile mele sunt la fel de mari ca ale tale, dar, în acest caz anume, sunt destul de folositoare.

Duncan nu a dat niciun semn că ar fi copleșit.

— Cât de departe o să se răspândească virusul tău de decuplare?
— Cât de departe vreau. Chiar dacă Oracolul Timpului l-a extras pe Omnius din rețeaua tahionică, firele acestei plase interconectate încă există în țesătura universului.
Erasmus a smucit capul din nou şi a trimis un semnal.
— Iată, tocmai am emis declanşatorul către fiecare Dansator-Față modificat din toată civilizația umană. Acum sunt morți. Toți. Se numărau cu zecile de milioane, ştii...
— Atât de mulți! a exclamat Jessica. Paul a scos o fluierătură şi a comentat:
— Ca un jihad tăcut.
— Pe cei mai mulți nu i-ați fi recunoscut niciodată. Cu amintirile întipărite, unii chiar se credeau oameni. Peste tot în ce a mai rămas din fostul vostru imperiu, o mulțime de oameni sunt probabil extrem de surprinşi când tovarăşii, conducătorii, prietenii, soții şi soțiile lor se prăbuşesc morți pe loc şi se transformă în Dansatori-Față.
Erasmus a râs din nou.
— Cu un singur gând, am eliminat duşmanii. Duşmanii noştri *comuni.* Vezi tu, Duncan Idaho, nu trebuie să fim certați.
Duncan a clătinat capul; se simțea ciudat de dezgustat.
— Încă o dată, maşina gânditoare vede genocidul total ca pe soluția simplă la o problemă.
Era rândul lui Erasmus să fie surprins.
— Nu subestima Dansatorii-Față. Erau... malefici. Da, ăsta-i cuvântul potrivit. Şi, din moment ce fiecare făcea în mod esențial parte Dintr-o minte colectivă, erau toți malefici. V-ar fi distrus – şi ne-ar fi distrus şi pe noi.
— Am mai auzit soiul ăsta de propagandă, a observat Jessica. De fapt, am auzit-o citată ca motiv principal pentru care toate *maşinile* trebuie distruse.
Duncan s-a uitat la toți Dansatorii-Față morți şi şi-a dat seama cât de mult rău făcuseră polimorfii vreme de secole, fie ghidați de hiper-minte, fie de propriile scheme. Dansatorii-Față o omorâseră pe Garimi, sabotaseră non-nava şi provocaseră moartea lui Miles Teg...
Duncan s-a uitat la robot cu ochii mici.
— N-aş zice că-mi pare teribil de rău, dar n-a existat niciun pic de onoare în ceea ce tu sau Dansatorii-Față ați făcut aici. Nu pot fi de acord cu asta. Să nu crezi că-ți suntem îndatorați.

— Dimpotrivă, eu vă datorez atât de mult!
Erasmus abia-şi putea stăpâni plăcerea.
— Este exact felul în care speram să reacţionezi. După mii de ani de studiu, cred că înţeleg, în sfârşit, onoarea şi loialitatea. În special la tine, Duncan Idaho, întruchiparea pură a conceptelor. Chiar şi după un eveniment care vă ajută în mod evident rasa, încă ai obiecţii de natură morală la tacticile mele. Oh, absolut minunat!
S-a uitat în jos, la toţi Dansatorii-Faţă, la expresia uimită şi nedumerită de pe faţa lui Khrone.
— Creaturile astea sunt exact opusul. Iar semenii mei, maşinile, nu sunt nici ele loiale sau onorabile. Urmează doar instrucţiuni pentru că au fost programate s-o facă. Tu mi-ai arătat ce aveam nevoie să ştiu, Kwisatz Haderach. Iţi datorez enorm.
Duncan s-a apropiat, căutând o cale de acces la noile abilităţi despre care ştia că zac latente înăuntrul lui. Simplul fapt de a şti că era mult-anticipatul Kwisatz Haderach nu ajungea.
— Bine. Pentru că acum vreau ceva de la tine.

⸗

„O singură decizie, un singur moment, poate însemna diferenţa dintre victorie şi înfrângere!’
Basharul Miles Teg, *Memoriile unui bătrân comandant*

84

— E o capcană. Trebuie să fie!
Murbella fixa cu privirea flota enormă, dar nemişcată a Inamicului. Navele umane erau încă depăşite numeric cu o sută la una, dar maşinile gânditoare nu făceau nicio mişcare. Maica Comandant stătea încremenită, îşi ţinea răsuflarea. Se aştepta să fie atacată. Dar Inamicul nu făcea nimic.
— E profund demoralizant, a şoptit ea.
— Toate sistemele de rezervă sunt gata, aşa cum ai ordonat, Maică Comandant, a anunţat una dintre Surorile tinere şi palide. Ar putea fi singura noastră şansă să provocăm nişte pagube.
— Ar trebui să deschidem focul! a strigat Administratorul Gorus. Să le distrugem cât sunt neajutorate!
— Nu, a zis o altă Soră. Maşinile încearcă să ne momească din poziţiile defensive. E un truc.

Toți cei de pe puntea de navigație priveau dușmanul întunecat și tăcut și se temeau să răsufle. Vehiculele robot nu făceau altceva decât să plutească în vidul înghețat.

— N-au nevoie să ne păcălească sau să ne prindă în capcană, a comentat Murbella în cele din urmă. Uită-te la ele! Ne pot distruge oricând vor! Violența nesăbuită, impulsivă a Onoratelor Matres a fost cea care a declanșat de la bun început războiul ăsta.

Maica Comandant a cercetat cu atenție forța copleșitoare de nave de luptă. Liniște totală.

— De data asta, o să am răbdare o clipă ca să pricep ce se petrece înainte să deschidem focul pur și simplu.

Ochii Murbellei aruncau flăcări în timp ce se străduia să înțeleagă. Își amintea de vremea când ochii ei erau de un verde hipnotic, o trăsătură ademenitoare, care o ajutase să-l prindă în mreje pe Duncan.

Ciudat ce gânduri te bântuie când moartea așteaptă la ușă...

În momentul evadării lui Duncan din Canonicat, nimeni nu cunoștea identitatea Inamicului din afară. Acum, Oracolul spusese că Duncan se afla pe Synchrony, în inima imperiului mașinilor gânditoare. Reușise să scape? Dacă Duncan era încă în viață, putea să-i ierte orice. Cât de mult tânjea să-l revadă și să-l țină în brațe!

Tăcerea dureroasă se prelungea. Încă un minut chinuitor, urmat de altul. Murbella văzuse forțele mașinilor gânditoare în mișcare, de la o planetă la alta, și urmările atacurilor lor. Văzuse molimele pe care le împrăștiau și își îngropase propria fiică, alături de atâția alții, într-un mormânt anonim din deșertul Canonicatului.

— Indiferent din ce motiv, a spus ea, mașinile n-au fost niciodată atât de vulnerabile.

De pe nava ei din apropiere, Janess a încuviințat posomorâtă:

— Dacă tot o să murim în bătălie, de ce să nu luăm cu noi cât de mulți Inamici putem?

Murbella se pregătise deja pentru acest moment. A lansat ordinele, pe ton tăios, încordat.

— În regulă, nu știu de ce, dar am căpătat o păsuire neașteptată. Suntem puțini, dar o să fim ca niște lupi-D cu colți ascuțiți. O să ne bazăm pe ochi și pe abilități.

Unul dintre ghildarii care se repeziseră la bordul navei în ultima clipă a reacționat cu neliniște. Era un bărbat chel, cu fața palidă și tatuaje pe pielea capului.

— Țintirea armelor o să ceară manevre de precizie, Maică Comandant! N-o putem face fară ajutor!

Murbella i-a aruncat o privire nimicitoare.

— Prefer să mă bazez pe propriii ochi decât pe sistemele ixiene. Am fost deja înşelată o dată astăzi. Țintiți navele cele mai mari. Distrugeți-le armele şi treceți la următoarele.

Janess le-a transmis apărătorilor grupați:

— Epavele tuturor navelor inamice pot oferi acoperire, dacă maşinile răspund la foc.

Ghildarul chel a protestat din nou.

— Fiecare rămăşiță e un risc pentru navigație. Niciun om nu poate reacționa suficient de repede. Avem nevoie să repunem în funcțiune dispozitivele ixiene, măcar în mod limitat.

Până şi Gorus se uita ciudat la el. Pe neaşteptate, ghildarul chel a țipat, s-a întors cu spatele la stația tehnică şi s-a prăbuşit. Lângă el, fară niciun sunet, încă unul dintre membrii noi ai echipajului a căzut mort pe loc. Un al treilea s-a rostogolit pe puntea superioară de navigație.

Bănuind că navele lor erau ținta cine ştie cărui fel de atac invizibil cu o armă tăcută, mortală, Surorile au reacționat rapid, încercând să stabilească ce se petrece. Murbella s-a repezit la ghildarul tatuat, l-a întors cu fața în sus şi a văzut cum fața ca de aluat i se transforma în chipul inform al unui Dansator-Față.

Gorus s-a uitat în jur, ca şi cum îşi dădea seama în sfârşit cum fusese trădat. Celelalte două trupuri căzute s-au transformat şi ele. Cu toții, Dansatori-Față! Murbella s-a uitat cu mânie la Administrator.

— Mi-ai garantat că toți au fost testați!

— Am spus adevărul! Dar în graba de a lansa toată flota, cineva trebuie să ne fi scăpat. Şi dacă unul sau mai mulți dintre cei care făceau testele s-au nimerit a fi tot Dansatori-Față?

Ea i-a întors spatele, dezgustată. Un val de transmisii a sosit de pe celelalte nave ale apărătorilor, toate raportând Dansatori-Față morți la bord. În mijlocul haosului de comunicații, vocea lui Janess s-a auzit tăioasă şi clară.

— Pe nava mea erau cinci Dansatori-Față erau, Maică Comandant. Toți sunt morți acum.

Între timp, navele inamice apatice continuau să plutească în derivă, deşi ar fi putut foarte uşor să forțeze atacul asupra Canonicatului şi să obțină victoria. Gândurile Murbellei roiau ca

un vârtej, se luptau cu un alt mister.

Dansatori-Față printre noi, care lucrau pentru Omnius. Dar de ce au murit?

Nu cu multă vreme în urmă, Oracolul Timpului își luase numeroasele transspațiale de pe acest câmp de luptă și le dusese pe Synchrony... la Duncan. Dăduseră Oracolul și Navigatorii ei o lovitură care avusese repercusiuni asupra întregii flote a Mașinilor? O făcuse Dunc*an? Ceva* părea să fi scos din funcțiune flota de luptă a mașinilor gânditoare și pe toți spionii lor polimorfi.

Murbella a arătat spre Dansatorii-Față morți, întinși lângă ea.

— Luați de-aici monstruozitățile astea.

Fără să se ostenească să-și ascundă repulsia, câteva Surori au tras de-acolo corpurile ca niște sperietori de ciori.

Murbella s-a concentrat asupra ecranului cu atâta intensitate, încât o usturau ochii. Partea de Onorată Matre din ea voia să atace și să ucidă cu frenezie, dar tot antrenamentul Bene Gesserit îi striga să *înțeleagă* mai întâi. Ceva esențial se schimbase aici. Nici măcar vocile din Celelalte Memorii n-o puteau sfătui. Până acum fuseseră mute.

Reprezentanții populației rămase în Canonicat transmiteau mesaje urgente ca să ceară rapoarte de pe front și să întrebe cât se puteau aștepta să mai supraviețuiască. Pentru că nu știa nici ea, nu le-a răspuns.

Janess a transmis o sugestie temerară.

— Maică Comandant... n-ar trebui să abordăm una dintre navele inamice? Ar fi cea mai bună șansă să descoperim ce s-a-ntâmplat.

Înainte de a apuca să răspundă, spațiul s-a deformat din nou în jurul lor. În zona de bătălie presărată cu rămășițe au reapărut patru transspațiale uriașe, atât de aproape de apărătorii umani, încât Murbella a strigat să se execute manevre de evitare. Pilotul Ghildei de pe una dintre navele din apropiere a reacționat cu o manevră exagerată; și-a tras crucișătorul greu din drum și aproape că s-a ciocnit de vehiculul lui Janess. Altul a deviat într-un câmp cu resturi de nave ale mașinilor distruse în primul val.

Un al treilea apărător a acționat impulsiv și a deschis focul asupra flotei tăcute a mașinilor gânditoare, lansând o salvă de proiectile ucigașe în vârful conic al celei mai apropiate nave de luptă a mașinilor. Au apărut erupții violente, după un tipar repetitiv, de-a lungul carcasei navei inamice.

Au sunat alarmele, iar Murbella a cerut rapoarte, întrebându-se

dacă maşinile aveau să răspundă cu o masivă etalare de forţe. Gata cu prudenţa.

— Pregătiţi-vă să trageţi! Toate navele, pregătiţi-vă să trageţi! Fără nicio reţinere!

Dar, chiar şi provocată în acest fel, flota întunecată a lui Omnius a rămas nemişcată. Vehiculul inamic avariat de salva necugetată a pornit oblic într-o derivă lentă, încă în flăcări. Foarte încet, s-a ciocnit de o navă alăturată şi a ricoşat; amândouă începând să se rotească.

Navele inamice nu au tras niciun singur foc de răspuns. Murbellei nu-i venea să creadă.

În mijlocul surprizei şi al dezastrului, vocea unui Navigator s-a auzit calmă, ca din altă lume.

— Oracolul Timpului ne-a rrimis să găsim comandantul forţelor umane. Murbella şi-a croit drum până la o staţie de comunicaţii.

— Sunt Murbella, Maica Comandant a Noii Comunităţi a Surorilor... a întregii omeniri.

— Am ordine să te escortez pe Synchrony. O să preiau acum comanda motoarelor tale de pliere a spaţiului.

Înainte ca ghildarii ei să apuce să ajungă la staţiile lor, motoarele Holtzman au murmurat pe un ton mai înalt. Murbella a simţit o senzaţie familiară de deplasare.

≠

„E prea simplist să declari că oamenii sunt inamicii tuturor maşinilor gânditoare. Fac tot posibilul să înţeleg aceste creaturi, dar rămân de neînţeles pentru mine. Chiar şi aşa, le admir enorm!'

Erasmus, *fişiere private, bază de date securizată*

85

— Vrei ceva de la mine?

Erasmus părea să găsească amuzantă cererea lui Duncan.

— Şi cum o să mă forţezi să mă supun?

Buzele bărbatului au schiţat un surâs uşor.

— Dacă înţelegi cu adevărat onoarea, robotule, n-o să am nevoie. O să faci ceea ce e corect şi o să-ţi plăteşti datoria.

Erasmus era sincer încântat.

— Ce altceva mai doreşti de la mine? Nu-i de-ajuns că am

eliminat toţi Dansatorii-Faţă?

— Tu şi Omnius sunteţi responsabili pentru mult mai multe necazuri decât acei polimorfi.

— Necazuri? Au fost ceva mai mult decât necazuri, nu-i aşa?

— Şi, ca să ispăşeşti pentru ele, trebuie să faci ceva.

Atenţia lui Duncan era concentrată în întregime asupra robotului, nu asupra Dansatorilor-Faţă morţi, nici asupra zgomotelor de distrugere provocate de viermii de nisip afară, în oraş. Paul, Chani, Jessica şi Yueh rămăseseră cu toţii în sală, tăcuţi, şi-l urmăreau.

— Sunt Kwisatz Haderach-ul suprem, a zis Duncan, simţind abilităţile născânde întipărite în el până la nivelul ADN-ului, şi totuşi am nevoie să înţeleg atât de multe. Îi înţeleg deja pe oameni, poate mai bine decât oricine altcineva, dar nu şi maşinile gânditoare. Dă-mi un motiv bun pentru care n-ar trebui să vă elimin pe toate, acum, că sunteţi slăbiţi. Este ceea ce hipermintea ar fi făcut cu noi.

— Da, aşa este. Iar tu eşti Kwisatz Haderach-ul suprem. Decizia îţi aparţine.

Erasmus părea să aştepte ceva; filamentele optice îi sclipeau ca un roi de stele.

— Şi există o cale care nu cere anihilarea unora sau a celorlalţi? O schimbare fundamentală în univers – Kralizec.

Duncan a căzut pe gânduri, cu mâna la bărbie.

— Flota lui Omnius este compusă din milioane de maşini gânditoare. Nu sunt distruse, ci doar lipsite de direcţie, corect? Şi cred că imperiul vostru conţine sute de planete, dintre care multe nu vor fi niciodată locuibile pentru oameni.

Cu roba fluturând în jurul lui, robotul a început să umble prin marea sală boltită, păşind peste cadavrele de Dansatori-Faţă împrăştiate peste tot, ca nişte marionete cu sforile tăiate.

— Este o evaluare exactă. Vrei să le găseşti pe toate, să le distrugi pe toate, să speri că n-o să ratezi niciodată vreuna? Acum, că nu mai există hipermintea, este posibil ca unele dintre cele mai sofisticate maşini să dezvolte personalităţi independente de-a lungul unei perioade de privaţiuni îndelungate, aşa cum mi s-a întâmplat mie. Câtă încredere ai în capacităţile tale?

Duncan îl urmărea îndeaproape. De câteva ori, Erasmus îi aruncase la rândul lui priviri scurte şi afişa un şir curios de expresii, de la încrun-tături întrebătoare, până la surâsuri incerte.

Vedea un pic de frică acolo sau era simulată?

— Mă întrebi dacă vreau victorie... sau pace.

Nu era o întrebare.

— Tu eşti supraomul. Repet: decide singur.

— Prin mai multe vieţi decât pot număra, am învăţat răbdarea.

Duncan a inspirat adânc, prelung, folosind o veche tehnică de Maestru Spadasin ca să-şi focalizeze gândurile.

— Mă aflu în poziţia unică de a aduce la un loc ambele părţi. Oamenii şi maşinile sunt istovite şi slăbite. Aleg exterminarea pentru una dintre părţi drept soluţie?

— Sau refacerea pentru amândouă?

Erasmus s-a oprit şi, cu faţa lipsită de expresie, s-a întors spre bărbat.

— Spune-mi care anume este dilema? Omnius a fost smuls din univers, iar restul maşinilor gânditoare au rămas fară conducere. Cu o singură lovitură rapidă, am anihilat întreaga ameninţare a Dansatorilor-Faţă. Nu reuşesc să văd nimic rămas de rezolvat. Nu s-a împlinit profeţia?

Duncan a zâmbit.

— Aşa cum este cazul cu atâtea profeţii, amănuntele sunt suficient de vagi ca să convingă orice minte credulă că totul a fost „prezis". Bene Gesseritul şi Missionaria Protectiva lor se pricepeau de minune la aşa ceva.

S-a uitat îndeaproape la robot.

— Şi la fel, cred eu, eşti şi tu.

Erasmus a părut atât surprins, cât şi impresionat.

— Ce sugerezi?

— Din moment ce erai însărcinat cu „proiecţiile matematice" şi cu „profeţiile" bazate pe ele, te aflai în poziţia de a scrie predicţiile oricum doreai. Omnius credea totul.

— Vrei să spui că am *inventat* profeţiile? a întrebat Erasmus. Poate ca o cale de a dirija o hiperminte încăpăţânată, hotărâtă asupra unui curs al acţiunii lipsit de orizont? Poate ca să ne aduc pe toţi exact în acest punct critic? O ipoteză foarte interesantă. Una demnă de un adevărat Kwisatz Haderach.

Zâmbetul larg de pe faţa lui părea mai autentic ca niciodată.

Cu un surâs calm, Duncan a conrinuat:

— În calitate de Kwisatz Haderach, ştiu că există – şi vor exista întotdeauna, chiar dacă evoluez – limite ale cunoaşterii şi capacităţilor mele.

L-a atins pe robot în centrul pieptului.

— Răspunde-mi. Ai manipulat profețiile?

— Oamenii au creat nenumărate proiecții și legende cu multă vreme înainte să exist eu. Pur și simplu le-am adaptat pe cele care-mi plăceau cel mai mult, am generat calculele complexe care să producă proiecțiile dorite și i le-am livrat hiperminții. Omnius, cu obișnuita lui miopie, nu vedea decât ceea ce dorea să vadă. S-a convins singur că la „sfârșit”, o „mare schimbare în univers” cerea o „victorie” pentru el. Iar pentru asta avea nevoie de Kwisatz Haderach. Omnius a învățat multe lucruri, dar mult mai bine a învățat aroganța.

Erasmus și-a rotit roba.

— Indiferent ce credeau hipermintea sau Dansatorii-Față, *eu* am fost întotdeauna în control.

Robotul a ridicat mâinile și a făcut un gest către catedrala de metal din jurul lor, indicând întregul oraș Synchrony și restul imperiului mașinilor gânditoare.

— Forțele noastre nu sunt cu totul lipsite de conducător. Cu hipermintea dispărută, eu controlez acum mașinile gânditoare. Am toate codurile, toată programarea complexă, interconectată.

Duncan avea o idee care era parțial preștiență, parțial intuiție și parțial joc de noroc.

— Sau Kwisatz Haderach-ul suprem poate prelua controlul.

— Asta pare o soluție mult mai elegantă.

O expresie stranie a traversat chipul de metalfluid al robotului.

— Mă interesezi, Duncan Idaho.

— Dă-mi codurile și accesul de care am nevoie.

— Îți pot da mai mult de-atât și, da, asta o să ceară mult mai mult. Un întreg imperiu al mașinilor, milioane de componente. Va trebui să împărtășesc cu tine o... inte*gralitate, așa* cum Dansatorii mei Față împărtășeau toate acele vieți minunate. Dar pentru un Kwisatz Haderach, asta ar însemna exact ce trebuie.

Înainte ca robotul să râdă din nou, Duncan s-a întins și a apucat mâna de platină care ieșea din mâneca elegantă.

— Atunci fa-o, Erasmus.

S-a apropiat, a întins cealaltă mână și a lipit-o de fața robotului, într-un gest curios de intim. Preștiență părea să-l călăuzească.

— Duncan, e periculos, a zis Paul. Știi bine.

— Eu sunt cel periculos, Paul. Nu cel în pericol.

Duncan s-a tras la câțiva centimetri de Erasmus; simțea cum

toate posibilităţile se învolburau înăuntrul lui. Deşi existau pete oarbe sâcâitoare în viitor, capcane pe care pe care era posibil să nu le prevadă, se simţea încrezător.

Robotul s-a oprit, ca şi cum ar fi calculat, apoi a prins mâna lui Duncan şi, într-un gest în oglindă, a întins-o pe cealaltă ca să-i atingă faţa. Fruntea bărbatului s-a încruntat când a perceput senzaţiile stranii. Metalul răcoros părea alarmant de moale şi aproape că avea senzaţia că se prăbuşeşte în el. Şi-a extins mintea către teritoriul neexplorat al gândurilor robotului independent, iar Erasmus făcea în acelaşi timp la fel cu el. Degetele robotului s-au lungit şi s-au răspândit peste mâna lui Duncan ca o mănuşă. Când metalfluidul a acoperit încheietura lui Duncan şi a început să urce pe antebraţ, l-a simţit muşcător de rece. Erasmus a început să vorbească.

— Simt o încredere tot mai mare între noi, Duncan Idaho.

Cu trecerea clipelor, Duncan nu-şi mai dădea seama dacă lua de la robot sau dacă Erasmus ceda ceea ce Kwisatz Haderach-ul în formare avea nevoie, *tot* ce avea nevoie. Şi, deşi cei doi erau contopiţi, Duncan trebuia să meargă mai departe. O substanţă vâscoasă, metalică i-a acoperit braţul, ca păstrăvii de nisip care înglobaseră trupul tânărului Leto al II-lea, cu atâta vreme în urmă.

„Aud cum mă cheamă trâmbiţa Eternităţii.”

Leto Atreides al II-lea, înregistrări de la Dar-es-Balat

86

Cu oraşul-maşină grav vătămat şi cu hipermintea Omnius dusă, componentele principale din Synchrony încetaseră să se mişte. Clădirile nu se mai mişcau şi transformau ca nişte piese de puzzle interconectat, nu se mai modelau în forme stranii. Ca un imens motor stricat, treptat oraşul se oprise complet, lăsând multe străzi blocate, structuri pe jumătate îngropate sau parţial formate şi vagoane suspendate în aer, atârnate de cabluri electronice invizibile. Străzile erau presărate cu corpuri groteşti de Dansatori-Faţă şi roboţi de luptă zdrobiţi. Coloane de flăcări şi fum se înălţau către cer.

Istovită chiar şi atunci când era victorioasă, Sheeana şi-a rotit

privirea prin oraş, cu fața plină de uimire şi plăcere. În timp ce mergea pe o srradă devastată, a văzut un băiat singur lângă clădirile impunătoare, exotice. Arăta stors, dar mult mai puternic decât îl văzuse ea vreodată. Era tânărul transformat Leto al II-lea. Părăsise viermii de nisip, după ce-i condusese în oraş, dar, chiar dacă stătea acolo, în fața ei, făcea încă parte din ei.

Când Leto a întins gâtul să se uite la unul dintre vagoanele atârnate, Sheeana a observat ceva straniu la el, o prezență nedesluşită, care nu fusese acolo mai devreme. A înțeles.

— Ți-ai recăpătat amintirile.

— În toate amănuntele. Le recapitulam.

Ochii lui Leto erau încărcați de secole, acum complet albastru-în-albastru, datorită saturației incredibile de mirodenie de la trupurile viermilor de nisip pe care-i controlase.

— Eu sunt Tiranul. Sunt Împăratul-Zeu.

Glasul îi era mai răsunător, dar purta o oboseală adâncă şi stăruitoare.

— Eşti şi Leto Atreides, fratele Ghanimei, fiul lui Muad'Dib şi al lui Chani.

El a zâmbit în semn de răspuns, ca şi cum i-ar fi ridicat o parte din povară.

— Da, şi asta. Sunt tot ce a fost predecesorul meu şi tot ce sunt viermii. Perla de visare dinăuntrul lor s-a spart. El nu mai doarme.

Sheeana şi-a amintit de băiatul tăcut de la bordul non-navei. Trecutul îi fusese mai rău decât al oricui altcuiva, iar acum, băiatul acela nevinovat dispăruse pentru totdeauna.

— Îmi aduc aminte de fiecare moarte pe care am provocat-o. Până la ultima. Mi-aduc aminte toți Duncanii şi motivele pentru care a murit fiecare.

A ridicat privirea, apoi a apucat-o de braț şi a tras-o către o clădire contorsionată, care încremenise pe jumătate ieşită din pământ.

După câteva secunde, cablul suspensor invizibil de deasupra a plesnit şi vagonul s-a prăbuşit şi s-a zdrobit în stradă, exacr în locul unde stătuseră cei doi. Dansatori-Față zăceau morți, întinşi printre rămăşițe.

— *Am ştiut* c-o să cadă, a zis Leto.

Ea a zâmbit cu blândețe.

— Fiecare avem talentele noastre speciale.

Cei doi s-au căţărat pe ruinele înalte ale unei clădiri prăbuşite ca să vadă mai bine dărâmăturile oraşului. Roboţi buimăciţi şi dezorientaţi mişunau în jurul grămezilor fumegânde de sfarâmături şi structuri frânte, ca şi cum ar fi aşteptat instrucţiuni.

— Sunt un Kwisatz Haderach, a vorbit Leto al II-lea, pe ton distant. La fel a fost şi tatăl meu. Dar acum lucrurile sunt foarte diferite. Am plănuit toate astea acum multă vreme, ca parte a Potecii mele de Aur?

Ca şi cum i-ar fi chemat, patru viermi de nisip au ieşit cu zgomot din solul învolburat şi bătătorit şi s-au înălţat deasupra ruinelor. S-au auzit nişte huruituri asurzitoare şi cei trei viermi rămaşi au apărut din alte direcţii, răsturnând clădiri şi săpând prin dărâmături. Ceva mai mari ca înainte, i-au înconjurat pe Leto şi Sheeana.

Cel mai mare vierme, cel pe care ea îl numise Monarhul, a întors capul spre ei. Fără să se teamă, Leto s-a căţărat pe rămăşiţele unei clădiri ca să se apropie de creatură.

— Amintirile au revenit, i-a zis Leto Sheeanei în timp ce înainta, dar nu şi existenţa de vis pe care-am avut-o ca Împărat-Zeu, pe vremea când omul şi viermele erau una.

Monarhul şi-a întins capul la baza grămezii de sfarâmături şi la fel au făcut şi viermii care-l însoţeau, ca nişte supuşi care implorau ceva de la un rege. Mirosul de scorţişoară al melanjului din răsuflarea fiarelor umplea aerul.

Leto a întins mâna şi a mângâiat marginea rotunjită a gurii Monarhului.

— Să visăm iar împreună? Sau ar trebui să te las să te întorci la un somn paşnic?

Fără teamă, Sheeana a atins şi ea viermele, simţind pielea tare a inelelor. Cu un oftat, băiatul a adăugat:

— Mi-e dor de oamenii pe care-i cunoşteam, în special de Ghanima. Programul tău ghola n-a adus-o înapoi împreună cu mine.

— Nu ne-am gândit la preţul personal sau la consecinţe, s-a scuzat Sheeana. Îmi pare rău.

Din ochii albastru-închis ai lui Leto izvorau lacrimi.

— Sunt atâtea amintiri dureroase dinainte să iau păstrăvul de nisip ca parte din mine. Tatăl meu a refuzat să facă alegerea pe care am facut-o eu, a refuzat să plătească preţul în sânge pentru

Poteca de Aur, dar eu am crezut că ştiu mai bine. Ah, cât de aroganți putem fi în tinerețe!

În fața lui Leto, cel mai mare dintre viermi s-a ridicat. Gura deschisă arăta ca o peşteră plină de mirodenie din belşug.

— Din fericire, ştiu cum să mă întorc în esența visătoare a Tiranului, a Împăratului-Zeu. La adevăratul fiu al lui Muad'Dib.

Privind-o, a continuat:

— Îmi iau ultimele înghițituri de umanitate.

Apoi a intrat în gura uriaşă şi s-a cățărat pe gardul de dinți cristalini ai maxilarului viermelui.

Sheeana a înțeles ce făcea. Încercase şi ea acelaşi lucru, deşi fară succes. Viermele l-a înglobat pe Leto al II-lea, a închis gura şi s-a tras înapoi. Băiatul nu mai era.

Sheeana făcea eforturi să se țină pe picioare. Ştia că n-avea să-l mai vadă niciodată pe Leto, deşi avea să fie cu viermii pe vecie, contopit din interior cu carnea Monarhului, devenit încă o dată perlă de conştiință.

— La revedere, prietene...

Dar spectacolul nu se terminase. Ceilalți viermi s-au ridicat alături de Monarh şi cu toții au stat drepți deasupra ei. Sheeana nu s-a mişcat, înfiorată şi fascinată în acelaşi timp. Aveau s-o devoreze şi pe ea? S-a oțelit, gata să-şi întâmpine propria soartă, dar nu se temea de ea. Pe când era fetiță, după ce un vierme îi devorase satul, Sheeana alergase înnebunită în deşert şi țipase la creatura uriaşă, o înjurase, insistase s-o mănânce şi pe ea.

— Ei bine, Shaitan, acum ți-e poftă de mine?

Dar n-o voiau. În schimb, cei şapte viermi s-au adunat laolaltă, s-au rostogolit unul peste altul, s-au zvârcolit ca o masă de şerpi. Cu Leto înăuntrul lor, viermii se transformau. Şase viermi s-au încolăcit în jurul celui mai mare, cel care-l înghițise pe băiat. S-au răsucit şi s-au îngemănat, înfăşurându-şi trupurile sinuoase ca vița în jurul unui copac, şi apoi s-au mişcat împreună.

Sheeana s-a cățărat la loc pe grămada de dărâmături, ca să se pună la adăpost de resturile care cădeau de sus. Inelele cărnoase ale viermilor separați au început să se contopească şi să se metamorfozeze într-o formă mult mai mare. Diferențierea dintre viermii de nisip a devenit mai puțin clară; inelele s-au unit într-un singur vierme de nisip incredibil: un colos mai mare chiar şi decât cei mai mari monştri de pe legendara Dune.

Sheeana s-a poticnit, a căzut pe spate, dar nu a reuşit să-şi

smulgă privirea de la viermele imens care se înălța în fața ei, îngemănat, undu-indu-şi trupul care se întindea sute de metri în spate.

— Shai-Hulud, a murmurat, refuzând intenționat să folosească termenul de Shaitan, ca întotdeauna. Cu adevărat, acesta era divinul Bătrân al Deşertului. Mirosul amețitor de melanj era mai puternic ca niciodată.

La început, a crezut că până la urmă colosul avea s-o mistuie, dar acesta s-a întors cu spatele şi s-a trântit pe sol cu un tunet asurzitor, apoi s-a îngropat pe dedesubtul oraşului maşinilor.

Noua lui casă.

A fost străbătută de un tremur de plăcere supremă. Ştia că viermele uriaş avea să se înmulțească sub suprafață. Această unire dintre Leto al II-lea şi creaturi urma să aibă o rezistență mai mare la umezeală, care să-i permită să supraviețuiască până când refăcea părți din fosta planetă a maşinilor în domeniul propriu. Într-o zi, noii viermi de nisip aveau să crească şi să prospere pe această lume, întotdeauna la pândă sub suprafață, întotdeauna de pază.

„Ca să înfrângem ființele umane, o opțiune este să devenim ca ele, fără nicio milă, să-i vânăm şi să-i distrugem până la ultimul om, femeie şi copil. Aşa cum au încercat ei să ne facă nouă.”

Erasmus, *bază de date despre violența umană*

87

Având în vedere curiozitatea, epocile de existență şi înțelegerea, atât a oamenilor, cât şi a maşinilor, a cugetat Erasmus în timp ce el şi Duncan stăteau uniți, contopiți mental şi fizic, nu sunt echivalentul maşină al unui Kwisatz Haderach? Calea cea Scurtă pentru maşinile gânditoare? Pot fi în multe locuri deodată şi vedea nenumărate lucruri pe care nici măcar Omnius nu şi le-a imaginat.

— Nu eşti un Kwisatz Haderach, a răspuns Duncan. A devenit brusc conştient de camarazii care veneau în grabă spre el. Dar metalul lichid curgea acum peste umerii şi fața lui Duncan, iar el nu simțea nicio dorință să se desprindă.

A lăsat reacția fizică dintre el şi robot să continue. Nu voia să

scape. Ca nou purtător de drapel al omenirii, avea nevoie să avanseze. Aşa că şi-a deschis mintea şi a lăsat datele să-l inunde.

O voce îi răsună în cap, mai tare decât toate vârtejurile de amintiri şi şuvoaiele de date.

Pot să imprim toate codurile de acces pe care le cauţi, Kwisatz Haderach. Neuronii, chiar ADN-ul, formează structura unei noi baze de date în reţea.

Duncan ştia că acesta era punctul din care nu mai exista întoarcere. *Fă-o.*

Porţile mentale s-au deschis; i-au umplut mintea până la refuz cu experienţele şi informaţiile organizate, faptele reci. Şi a început să vadă lucrurile Dintr-un punct de vedere complet străin.

În mii după mii de ani de experimente, Erasmus făcuse eforturi să înţeleagă fiinţele umane. Cum de rămâneau atât de misterioase? Amploarea incredibilă de experienţe ale robotului făcea până şi numeroasele vieţi ale lui Duncan să pară neînsemnate. Viziuni şi amintiri vuiau în jurul Kwisatz Haderach-ului şi şi-a dat seama că nu-i ajungea încă o viaţă doar ca să le cearnă pe toate.

A văzut-o pe Serena Butler în carne şi oase, împreună cu bebeluşul ei, şi reacţia uluitoare a mulţimilor la ceea ce Erasmus crezuse că era o moarte simplă, fară însemnătate... oameni care urlau şi se ridicau la o luptă pe care nu aveau nicio şansă s-o câştige. Erau iraţionali, disperaţi şi, în cele din urmă, victorioşi. De neînţeles. Ilogic. Şi totuşi înfăptuiseră imposibilul.

Vreme de cincisprezece mii de ani, Erasmus tânjise să înţeleagă, dar îi lipsise revelaţia fundamentală. Duncan simţea cum scormonea robotul înăuntrul lui, în căutarea secretului, nu din nevoia de dominaţie şi cucerire, ci pur şi simplu ca *să ştie.*

Într-o epifanie, şi-a dat seama că era o nouă hiperminte, dar un soi total diferit de original. Erasmus nu-l înşelase. Cu ochi care se extindeau la cen-tilioane de senzori, Duncan vedea toate navele Inamicului, dronele de luptă şi roboţii muncitori, fiecare rotiţă din copleşitorul imperiu renăscut.

Şi putea opri totul pe loc. Dacă voia.

Când Duncan a revenit în corpul său relativ uman, s-a uitat prin propriii ochi de jur împrejurul sălii celei mari. Erasmus stătea în faţa lui, acum separat şi zâmbind cu ceea ce părea a fi satisfacţie autentică.

— Ce s-a-ntâmplat, Duncan? a întrebat Paul.

Duncan a dat drumul încet aerului din piept.
— Nimic din ce să nu fi inițiat chiar eu, Paul, dar sunt aici, m-am întors. Yueh s-a repezit spre el.
— Eşti rănit? Am crezut că ai putea fi prins într-o comă, ca... el. A arătat spre Paolo, încă încremenit.
— Sunt nevătămat... dar nu neschimbat.
Duncan a privit din nou în jur, apoi afară, spre oraşul întins, cu un sentiment nou de uimire.
— Erasmus a împărtăşit *totul* cu mine... chiar şi cele mai bune părți ale lui.
— Un rezumat corespunzător, a zis robotul, fară îndoială, mulțumit. Când te-ai contopit cu mine şi ai mers din ce în ce mai adânc, ți-ai dat voie să fii vulnerabil. Dacă aş fi dorit să câştig jocul, aş fi încercat să preiau controlul minții tale şi să te programez să faci exact ceea ce mă avantajează pe mine şi maşinile gânditoare. La fel cum am făcut cu Dansatorii-Față.
— Dar am ştiut că n-o s-o faci, comentă Duncan.
— Din preştiență sau din credință?
Un zâmbet şiret a traversat fața robotului.
— Acum ai control asupra maşinilor gânditoare. Sunt ale tale, Kwisatz Haderach – toate, inclusiv eu. Acum ai tot ce-ți trebuie. Cu puterea în mâini, o să schimbi universul. E Kralizec. Vezi? Noi am făcut profeția să se împlinească, până la urmă.
Aparent singur în rămăşițele unui vast imperiu, Erasmus a păşit din nou, cu nonşalanță, prin sală.
— Poți să le opreşti pe toate, permanent, dacă asta preferi, şi să elimini maşinile gânditoare pentru totdeauna. Sau, dacă ai curaj, poți să faci ceva mai folositor cu ele.
Jessica îl îndemna:
— Opreşte-le, Duncan. Termină acum! Gândeşte-te la toate trilioa-nele pe care le-au ucis, la toate planetele pe care le-au distrus!
Duncan şi-a privit mâinile, întrebător.
— Şi este asta soluția onorabilă?
Erasmus şi-a menținut cu atenție tonul neutru, fară să implore.
— Vreme de milenii, am studiat oamenii şi am încercat să-i înțeleg... chiar i-am emulat. Dar când a fost ultima oară când ființele umane şi-au bătut capul să cugete la ce ar putea face maşinile gânditoare? Nu faceți altceva decât să ne dispreţuiți. Marea voastră Convenție, cu teribila ei restricție „Să nu-ți faci

maşină după asemănarea minții omului”. Asta e ceea ce vrei, Duncan? Să câştigi acest război suprem prin exterminarea ultimei rămăşițe din noi... aşa cum Omnius voia să câştige războiul prin eliminarea voastră? N-ai urât hipermintea pentru atitudinea asta neclintită? Ai şi tu aceeaşi atitudine?

— Ai întrebări din belşug, a observat Duncan.

— Şi depinde de tine să alegi răspunsul unic. Ți-am dat ceea ce ai nevoie.

Erasmus s-a dat înapoi şi a aşteptat.

Duncan a descoperit un nou sentiment al importanței, poate împărtăşit de Erasmus. Posibilitățile îi roiau prin cap, însoțite de un val de consecințe contradictorii. Cu luciditate crescândă, a văzut că, pentru a încheia Kralizecul, trebuia să oprească schisma veche de o veşnicie care separa omul şi maşina. Maşinile gânditoare fuseseră inițial create de om, dar, deşi interconectate, fiecare parte încercase în mod repetat să o distrugă pe cealaltă. Trebuia să găsească terenul comun dintre ele, în loc de a o lăsa pe una s-o domine pe cealaltă.

Duncan a văzut marele arc istoric, o evoluție socială de proporții epice. Cu mii de ani în urmă, Leto al II-lea se unise cu un mare vierme de nisip, căpătând astfel puteri sporite. Secole mai târziu, sub îndrumarea Murbellei, două grupuri adverse de femei îşi uniseră forțele, contopind culturile lor individuale într-o unitate sintetizată mai puternică. Până şi Erasmus şi Omnius fuseseră două aspecte ale aceleiaşi identități, creativitate şi logică, curiozitate şi fapte rigide.

Duncan a văzut că era necesar echilibrul. Inima umană şi mintea maşinii. Ceea ce primise de la Erasmus putea deveni o armă sau o unealtă. Trebuia s-o folosească aşa cum se cuvenea.

Trebuia să servească drept sinteză între om şi maşină.

Privirea i s-a întâlnit cu a lui Erasmus şi de data asta el şi robotul s-au conectat fară contact fizic. Cumva Kwisatz Haderach-ul păstra o imagine fantomă a lui Erasmus în sine, aşa cum Cucernicele Maici păstrau înăuntru Celelalte Memorii.

Trăgând adânc aer în piept, Duncan a înfruntat întrebarea copleşitoare.

— Când tu şi Omnius v-ați manifestat ca un cuplu de bătrâni, ați demonstrat diferențele dintre voi. Erasmus, în timp ce-ți păstrai propria independență, ai obținut depozitul imens de date al hiperminții, intelectul, în timp ce Omnius, la rândul lui, învăța de

la tine despre *inimă*, despre ce înseamnă să ai sentimente umane, curiozitate, inspirație, mister. Dar nici măcar tu n-ai atins în întregime toate aspectele umanității pe care le-ai căutat.

— Dar acum pot. Cu consimțământul tău, desigur.

Duncan s-a întors cu fața la Paul şi la ceilalți.

— După Jihadul Buderian, civilizația umană a mers prea departe prin respingerea totală a inteligenței artificiale. Dar, prin interzicerea oricărui tip de computer, noi, oamenii, ne-am refuzat unelte valoroase. Această reacție exagerată a creat o situație instabilă. Istoria a arătat că asemenea interdicții absolute, draconice, nu pot fi susținute.

Jessica a zis cu scepticism:

— Totuşi eradicarea computerelor vreme de atâtea generații ne-a silit să devenim mai puternici şi să fim independenți. Vreme de mii de ani, omenirea a avansat fără construcții artificiale care să gândească şi să decidă pentru noi.

— Aşa cum fremenii au învățat să trăiască pe Arrakis, a adăugat Chani cu mândrie vizibilă. E un lucru bun.

— Da, dar în acelaşi timp efectele secundare ne-au legat de mâini şi ne-au împiedicat să atingem alt potențial. Numai pentru că picioarele unui om devin mai puternice când merge pe jos înseamnă că ar trebui să-i refuzăm un vehicul? Memoria ni se îmbunătățeşte prin practică permanentă; ar trebui, prin urmare, să ne refuzăm mijloacele de a ne scrie sau înregistra gândurile?

— Nu-i nevoie să aruncăm copilul odată cu apa din cadă, ca să folosesc unul dintre clişeele voastre arhaice, a interveni Erasmus. Am aruncat o dată un bebeluş de pe un balcon. Consecințele au fost extreme.

— Nu ne-am descurcat fară maşini, a continuat Duncan, cristalizându-şi gândurile. Doar le-am redefinit. Mentații sunt oameni ale căror minți sunt antrenate să funcționeze precum cele ale maşinilor. Maeştrii tleilaxu au folosit trupuri de femei drept cuve axlotl, maşini de carne care fabricau ghola sau mirodenie.

Când Paul i-a susținut privirea, Duncan s-a gândit că fața tânărului părea profund bătrână. Recuperarea vieții lui trecute îl secătuise chiar mai mult decât rana mortală. În calitatea lui de Kwisatz Haderach, de Muad'Dib, împărat şi Propovăduitor orb, Paul înțelegea dilema lui Duncan mai bine decât orice ființă umană prezentă. A dat uşor din cap.

— Nimeni nu poate alege în locul tău, Duncan. Ochii lui Duncan

au căpătat o lucire absentă.

— Putem face mult, mult mai mult. Văd acum. Oameni şi maşini care cooperează pe deplin, fară nicio parte care s-o înrobească pe cealaltă. Eu am să stau între ele, ca o punte.

Robotul a reacționat cu emoție sinceră.

— Acum vezi, Kwisatz Haderach! M-ai ajutat să ajung la înțelegere împreună cu tine. Mi-ai scurtat şi mie calea.

Corpul de metalfluid s-a remodelat, ca o versiune mecanică a unui Dansator-Față şi a devenit iar rrupul zbârcit al bătrânei blajine.

— Lunga mea căutare s-a încheiat. În sfârşit, după mii de ani, înțeleg atât de multe!

A zâmbit.

— De fapt, foarte puține lucruri mă mai interesează.

Bătrâna s-a dus până la locul unde zăcea Paolo, încă nemişcat, cu privirea ațintită în sus, goală.

— Acest Kwisatz Haderach eşuat, distrus, e o lecție pentru mine. Băiatul a plătit prețul unei prea mari cunoaşteri.

Ochii, care nici măcar nu clipeau, ai lui Paolo păreau să se usuce. Probabil avea să se ofilească şi să moară de foame, pierdut în labirintul infinit al preştienței absolute.

— Nu vreau să mă plictisesc. Aşa că îți cer, Kwisatz Haderach, să mă ajuți să înțeleg ceva ce n-aş putea trăi cu adevărat, ultimul aspect fascinant al omenirii.

— O cerere? a întrebat Duncan. Sau o favoare?

— O datorie de onoare.

Bătrâna i-a atins mâneca cu o mână cioturoasă.

— Tu cuprinzi acum cele mai bune calități ale omului şi ale maşinii. Dă-mi voie să fac ceea ce numai ființele umane pot face. Indrumă-mă către propria *moarte.*

Duncan nu prevăzuse asta.

— Vrei să mori? Cum să te ajut să faci asta? Bătrâna a ridicat umerii osoşi.

— Toate viețile şi morțile te-au făcut expert în materie. Priveşte în sinea ta şi o să ştii.

De-a lungul mileniilor trecute de la Jihadul Buderian, Erasmus se gândise să distribuie copii de-ale sale, aşa cum făcuse Omnius, dar se hotărâse să n-o facă. I-ar fi făcut existența mult mai putin stimulatoare şi mai puțin semnificativă. La urma urmei, era un robot independent şi avea nevoie să fie unic.

Duncan a văzut că, împreună cu toate codurile şi comenzile care controlau armata de maşini gânditoare, primise şi comenzile funcțiilor vitale care-l ajustau pe Erasmus. Putea scoate din funcțiune robotul independent la fel de uşor cum scosese el din funcțiune toți Dansatorii-Față.

— Sunt curios să văd ce se află de partea cealaltă a marii cumpene dintre viață şi moarte.

Robotul s-a uitat la Khrone şi la trupurile identice de polimorfi împrăştiate pe podeaua sălii catedralei.

Dar nu era atât de simplu ca apăsatul pe un buton sau trimiterea unui cod. Duncan trăise şi murise de nenumărate ori şi învățase mai multe ca oricine despre viață şi moarte. Voia Erasmus ca el să înțeleagă dacă un robot putea sau nu să aibă un suflet, acum, că amândoi intraseră unul în mintea celuilalt?

— Vrei să-ți servesc drept ghid, a spus Duncan, nu doar drept călău.

— Un foarte bun mod de a pune problema, prietene. Cred că înțelegi.

Bătrâna se uita la el şi zâmbetul ei ascundea un strop de nervozitate.

— La urma urmei, Duncan Idaho, ai făcut asta de nenumărate ori. Dar pentru mine e prima dată.

Duncan i-a atins fruntea. Pielea îi era caldă şi uscată.

— Când eşti gata.

Bătrâna s-a aşezat pe treptele de piatră. Şi-a strâns mâinile în poală şi a închis ochii.

— Crezi c-o s-o revăd pe Serena?

— La asta nu pot răspunde.

Cu o comandă mentală, Duncan a activat unul dintre codurile noi pe care le poseda. Dinăuntrul propriei minți, a coborât să atingă numeroasele sale experiențe ale morții, i-a arătat lui Erasmus ce ştia, chiar dacă nici el nu înțelegea cu totul. Nu era sigur că străvechiul robot independent îl putea urma. El şi Duncan s-au despărțit, fiecare pornind în călătorii complet separate.

Trupul îmbătrânit s-a prăbuşit fară zgomot pe trepte şi un oftat prelung a ieşit de pe buzele bătrânei. Expresia feței i-a devenit absolut senină... şi apoi a rămas complet nemişcată, cu ochii ațintiți drept înainte.

În moarte, forma umană a robotului s-a păstrat.

„Acolo unde există viață există speranță... sau aşa ne spun vechile zicale. Dar pentru adevărații credincioşi există întotdeauna speranță, iar aceasta nu este determinată nici de moarte, nici de viață.”

Maestrul tleilaxu Scytale, *Interpretările mele personale ale Shariatului*

88

Afară, sub cerul ars al Rakisului, disperarea l-a împins pe Waff într-un punct la fel de pustiu şi de arid ca peisajul devastat din jurul lui. Pe o dună vitrificată din apropiere, numai unul dintre prețioşii lui viermi de nisip blindați se mai clintea, cu ultimele licăriri de viață, în timp ce ceilalți erau deja morți, îşi dezamăgise Profetul.

Modificările celulare pe care le făcuse erau insuficiente, şi nu avea nici specimene de păstrăvi de nisip, nici aparatura necesară ca să creeze alți viermi experimentali. Simțea ultimele fire de nisip cum se scurgeau în clepsidra propriei vieți. Corpul n-avea să-i mai dureze de-ajuns cât să încerce din nou cu o nouă linie de viermi hibrizi, chiar dacă i s-ar fi dat şansa. Numai speranța de a readuce aceşti viermi pe Rakis îl împiedicase să capituleze în fața defectelor din corpul său accelerat de ghola, dar acum se destrăma.

A ridicat pumnul către cer şi a strigat în aerul uscat, înțepător, a cerut răspunsuri de la Dumnezeu, deşi niciun muritor nu avea dreptul s-o facă.

A izbit cu mâinile solul tare, crăpat, şi a plâns. Avea hainele murdare, fața mânjită cu funingine. Întinse pe ceea ce fuseseră cândva dune magnifice zăceau specimenele moarte de viermi. Cu adevărat, simbolizau sfârşitul oricărei speranțe.

Rakis era blestemată pentru totdeauna, dacă nici măcar Profetul nu mai voia să trăiască aici.

Apoi, în timp ce se ghemuia pe jos, Waff a simțit un tremur care venea din adânc, de sub suprafață. Vibrația rezonantă s-a întețit, iar el a privit în sus cu mirare, clipind din ochii care-l usturau. Ultimul vierme muribund a tresărit, ca şi cum şi el ar fi simțit că se întâmpla ceva important.

Cu un trosnet tunător în aerul rarefiat, şuierător, în solul sticlos

s-a format o fisură. Waff s-a chinuir să se pună pe picioare şi s-a uitat la înaintarea în zigzag a crăpăturii tot mai largi, abia în stare să priceapă ce vedea.

Din ce în ce mai late, au apărut linii zimțate, ca nişte fracturi fine în plazul armat, lovit de un şoc violent. Dunele s-au răsturnat şi s-au ridicat când ceva a ieşit de dedesubt.

Waff s-a dat înapoi, s-a poticnit. La picioarele lui, ultimul vierme de nisip s-a zvârcolit, ca pentru a-l avertiza pe Maestrul deilaxu că era pe cale să-şi sfârşească zilele şi că omul, la rândul lui, era pe cale să moară.

A erupt un şir de explozii, ca nişte gheizere de nisip, din adâncul de sub dune. Crăpăturile s-au căscat şi mai mult, dezvăluind forme care se agitau în subteran. Ca într-un vis cu ochii deschişi, a văzut creste enorme, acoperite cu pietre şi praf, coloşi uriaşi care se înălțau într-o cascadă de nisip.

Viermi de nisip. Viermi de nisip adevărați, monştri de mărimea celor care obişnuiau să cutreiere deşertul în zilele când lumea asta era cunoscută sub numele de Dune. O legendă şi un mister renăscute!

Waff a rămas încremenit, nevenindu-i să creadă, dar plin de venerație şi de speranță, mai curând decât de frică. Erau aceştia supraviețuitori ai viermilor originari? Cum de erau în viață după holocaust?

— Profetule, te-ai întors!

La început, a văzut cinci dintre viermii de nisip gigantici, apoi încă de două ori pe-atâția au ieşit imediat. Peste tot în jurul lui, solul spart dădea naştere la tot mai mulți. Sute! întreaga lume moartă era ca un ou imens, care crăpa şi dădea naştere.

Eliberați de cuibul lor subteran, viermii de nisip au pornit turbați către tabăra îndepărtată din dărâmăturile Keenului. Waff presupunea că urmau să-i înghită pe Guriff şi pe prospectorii lui, să-i devoreze pe toți ghildarii.

Viermii de nisip aveau să facă Rakisul din nou al lor.

A păşit înainte, clătinându-se, cu mâinile ridicate într-o închinăciune încărcată de bucurie.

— Profetul meu glorios, sunt aici!

Mesagerul lui Dumnezeu era atât de mare, încât Waff se simțea ca un fir de praf, abia demn de a fi observat.

Credința l-a inundat din nou şi şi-a dat seama că eforturile sale neînsemnate de pe Rakis nu contaseră niciodată. Indiferent de cât

de mult muncise cu păstrăvii de nisip, în încercarea de a însămânța aceste dune moarte cu viermi perfecționați, Dumnezeu avea propriile planuri – întotdeauna propriile planuri. Arăta calea prin producerea unui şuvoi de viață, ca revelația fără cuvinte a lui *s'tori.*

Şi Waff şi-a dat seama de ceea ce ar fi trebuit să ştie în tot acest timp, ceva ce fiecare deilaxu ar fi trebuit să înțeleagă: dacă fiecare dintre viermii de nisip ieşiți cu trupul Împăratului-Zeu Leto al II-lea chiar conținea o perlă din Profet înăuntrul lui, cum ar fi putut *viermii înşişi* să nu fie preşti-enți? Cum să nu prevadă venirea Onoratelor Matres şi distrugerea iminentă a Rakisului?

A bătut vesel din palme. Sigur că da! Marii viermi trebuie să fi prevăzut îngrozitoarele arme Anihilatoare. Preveniți că suprafața Rakisului urma să devină un glob carbonizat, unii viermi de nisip fuseseră îndrumați de preştiență lui Leto al II-lea să se îngroape adânc şi să se închidă într-un chist protector, mult sub nisipuri, poate la kilometri adâncime. Departe de cele mai mari distrugeri.

Lumea asta poate avea grijă de ea însăşi, a gândit Waff.

Ființele umane arogante provocaseră întotdeauna necazuri aici. Pe când era o planetă-deşert imaculată, Rakisul era ceea ce ar fi trebuit să fie înainte ca mândria şi ambiția umană s-o teraformeze. Eforturile celor din afară să pentru a „îmbunătăți" Dune avuseseră ca rezultat aparenta dispariție a marilor viermi, până când moartea lui Leto al II-lea îi adusese înapoi. După care ființele umane, Onoratele Matres, nimiciseră din nou ecosistemul.

Rakisul fusese bătut, călcat în picioare, violat… dar, în cele din urmă, magnifica lume se salvase singură. Profetul rămăsese aici tot timpul şi contribuise cu putere la supraviețuirea Dunei. Acum totul era aşa cum trebuia să fie, iar Waff era enorm de mulțumit.

Doi viermi de nisip uriaşi s-au învolburat către bărbatul tleilaxu, care stătea împietrit. Săpând brazde în crusta de pe sol, viermii au adunat carcasele moi ale viermilor experimentali slabi şi le-au înghițit ca pe nişte firimituri.

Copleşit de bucurie, Waff a căzut în genunchi şi se ruga. În ultima clipă, a privit în gura uriaşă, cu flăcările mocnite din adânc şi dinții cristalini. A inhalat emanațiile de mirodenie.

Cu un zâmbet de beatitudine, Maestrul tleilaxu a ridicat fața spre ceruri şi a exclamat:

— Dumnezeule, Dumnezeul meu, sunt al tău, în sfârşit!

Cu viteza şi furia unui transspațial al Ghildei care se prăbuşea,

viermele a coborât asupra lui. Waff a tras adânc în piept încă o adiere îndestulătoare de mirodenie şi a închis ochii în extaz când gura cavernoasă a monstrului l-a înghiţit.

Waff a devenit una cu Profetul lui.

⸗

„Viaţa înseamnă să ştii ce să faci mai departe, de la o clipă la alta. Nu m-am temut niciodată să iau hotărâri."

Duncan Idaho, *O mie de vieţi*

89

Prin cupola înaltă a catedralei avariate, Duncan, preocupat, a văzut cum cerul a pâlpâit ca un model schimbător de caleidoscop. Au apărut o mulţime de nave, una lângă alta, trase de transspaţialele Ghildei controlate de Navigatori.

Chiar înainte ca semnalul să ajungă la el, Duncan a simţit că cineva foarte special se afla la bordul uneia dintre navele nou-sosite. Mintea extinsă i-a arătat faţa ei, foarte puţin schimbată după toţi aceşti ani. *Murbella!* O parte a lui din trecut era îngrozită de perspectiva de a ajunge iar în preajma ei, dar acum era mult mai mult decât acea parte. Abia aştepta s-o vadă.

O mie de transspaţiale ale facţiunii Navigatorilor pluteau peste Synchrony, nesigure de rolul lor acum, că Oracolul dispăruse. Cu ajutorul nou-căpătatelor lui abilităţi, Duncan a intrat în legătură cu ei într-o limbă comună. Navigatorii aveau să-l înţeleagă în felul lor, la fel ca maşinile gânditoare şi fiinţele umane. Duncan abia îşi atinse cunoaşterea amplificată ca să facă astfel.

Schimbări importante. Schimbări necesare.

Navele umane au trimis navete la sol. Prin luminatoarele cupolei, Duncan a văzut luminiţele care traversau cerul şi a ştiut că Murbella avea să fie printre ele. Avea să coboare prima, iar el avea s-o revadă. Aproape douăzeci şi cinci de ani... doar un ticăit pe ceasul etern, şi totuşi păruseră o eternitate în sine. O aştepta.

Dar femeia care a intrat în sala boltită a fost *Sheeana,* stoarsă şi obosită după lupta de afară, în oraşul maşinilor. Avea ochii plini de întrebări după cea a examinat sângele de pe podea, roboţii paznici zdrobiţi, trupurile întinse pe jos, al baronului şi al lui Paolo, cu ochi sticloşi. Fusese de ajuns să se uite la cei patru tineri ghola ca să-şi dea seama că Paul şi Chani îşi recăpătaseră

amintirile.

A observat corpul nemişcat al bătrânei căzut pe scări şi a recunos-cut-o. Prin gura Sheeanei a izbucnit vocea interioară a Serenei Butler:

— Erasmus mi-a omorât copilul... copilul nevinovat. El a fost cel responsabil pentru...

Duncan a întrerupt-o.

— În cele din urmă, nu l-am urât. Cred că mai mult l-am compătimit. Mi-a adus aminte de momentul când a murit Împăratul-Zeu. Erasmus avea defecte, era arogant şi totuşi bizar de inocent, călăuzit doar de curiozitate insaţiabilă... dar n-a ştiut cum să ducă mai departe ceea ce înţelegea deja.

Sheeana s-a uitat în jos, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ochii bătrânei să se deschidă brusc şi o mână ca o gheară să o apuce.

— Atunci Erasmus e mort de-a binelea?

— Complet.

— Şi Omnius?

— Dispărut pentru totdeauna. Iar maşinile gânditoare nu ne mai sunt duşmani.

— Le controlezi tu? Au fost înfrânte? Mirarea i se citea pe faţă.

— Sunt aliate... unelte... partenere independente, mai degrabă decât sclave, şi atât de diferite. Avem o cu totul nouă paradigmă cu care să ne luptăm şi o mulţime de definiţii noi de formulat.

Când Murbella şi un grup de ghildari şi Surori au fost aduşi în sală de drone-curier, Duncan a lăsat deoparte toate întrebările şi nu a făcut altceva decât să o fixeze cu privirea.

Ea s-a oprit în mers.

— Duncan... aproape că nu te-ai schimbat în mai mult de două decenii. El a izbucnit în râs.

— M-am schimbat mai mult decât ar putea măsura orice instrument.

Toate maşinile din sală, din întreg oraşul, s-au întors spre Duncan la acest comentariu.

El şi Murbella s-au îmbrăţişat automat, nesiguri dacă acest contact avea să le reaprindă sentimentele trecute. Dar fiecare a simţit diferenţa în celălalt. Fluviul timpului săpase un canion adânc între ei.

Când a atins-o pe Murbella, Duncan a simţit tristeţea dulce-amară de a şti cât rău îi făcuse dragostea ei dătătoare de dependenţă. Lucrurile n-ar mai fi putut fi niciodată la fel între ei,

în special acum, când era Kwisatz Haderach. Dirija şi maşinile gânditoare, dar nu era noua lor hiperminte, noul lor păpuşar. Nici măcar nu ştia cum puteau exista ele fără o forță care să le controleze. Trebuiau să se adapteze sau să moară, ceva ce oamenii făceau bine de milenii.

În partea opusă a sălii, Duncan a recunoscut scânteia din ochii Sheeanei, de îngrijorare sinceră, mai curând decât de gelozie; nicio Bene Gesserit nu şi-ar fi îngăduit slăbiciunea geloziei. De fapt, Sheeana era o Bene Gesserit atât de neclintită, încât furase non-nava din Canonicat şi fugise cu refugiații ei, în loc să se conformeze schimbărilor pe care le impusese Murbella Comunității.

Le-a vorbit ambelor femei.

— Ne-am eliberat de capcanele pe care ni le-am întins unii altora. Am nevoie de tine, Murbella, şi de tine, Sheeana. Iar viitorul are nevoie de noi toți mai mult decât aş putea eu să exprim.

Un număr infinit de gânduri de maşini i-a străbătut mintea, dându-i brusc conştiința faptului că nenumărate planete ale oamenilor aveau nevoie de ajutorul pe care numai el îl putea oferi.

Cu un gând, a trimis roboții paznici afară din sală, scoțându-i în marş, ca la un exercițiu militar. Apoi şi-a extins mintea prin traseele goale ale rețelei tahionice, prin tot universul. Prin conexiunea instantanee cu toate navele apărătorilor umani controlate cândva de maşinile ixiene corupte, ca şi cu navele de luptă ale maşinilor legate la comanda lui Omnius, acum comanda lui *Duncan,* a convocat toate vehiculele pe fosta planetă a maşinilor, trăgându-le pe toate simultan prin spațiul pliat. Aveau să vină toate aici, pe Synchrony.

— Tu, Murbella, te-ai născut liberă, te-ai antrenat ca Onorată Matre şi, până la urmă, ai ajuns în Bene Gesserit, ca să poți aduna rămăşițele. Aşa cum tu ai fost o sinteză între Onoratele Matres şi Bene Gesserit, aşa sunt eu acum o fuziune dintre omenirea liberă şi maşinile gânditoare. Mă aflu în ambele domenii, le înțeleg pe amândouă, creez un viitor în care amândouă pot prospera.

— Şi... ce eşti tu, Duncan? a întrebat Sheeana.

— Sunt atât supremul Kwisatz Haderach, cât şi o nouă formă de hiperminte şi nu sunt niciuna. Sunt altceva.

Alarmată, Murbella a privit-o pe Sheeana, apoi din nou pe el.

— Duncan! Maşinile gânditoare ne-au fost duşmani de moarte dinainte de Jihadul Buderian, de mai mult de cincisprezece mii de ani!

— Plănuiesc să dezleg nodul ăsta gordian de neînțelegeri.

— Neînțelegeri! Maşinile gânditoare au măcelărit trilioane de ființe umane! Numai molima din Canonicat a nimicit...

— Acesta este prețul inflexibilității şi al fanatismului minților încuiate. Victimele sunt deseori în zadar. Onorate Matres şi Bene Gesserit, ființe umane şi maşini gânditoare, inimă şi minte. Diferențele nu ne întăresc, mai degrabă decât să ne distrugă?

Bogăția de informații de la Erasmus, care-i lărgea realitatea, era temperată de înțelepciunea pe care o căpătase de-a lungul numeroaselor vieți.

— Lupta noastră a ajuns la capăt şi la o cumpănă a apelor.

Şi-a flexat mâna şi a simțit nenumăratele maşini gânditoare de peste tot care ascultau, aşteptau.

— Avem puterea să facem acum atât de multe...

Cu ajutorul preştienței şi al cunoştințelor rezultate din calcule, Duncan ştia cum să aducă pacea eternă. Cu omenirea şi maşinile gânditoare în balanță în palma lui, putea să le controleze pe toate şi să se folosească de puterile lor pentru a le împiedica să se mai războiască în continuare. Putea forța cooperarea dintre transspațialele facțiunii, navele modificate de ixieni şi flota maşinilor gânditoare.

Cu preştiență lui tot mai amplă, a prevăzut viitorul comun al omenirii şi al maşinilor gânditoare şi cum să-l pună în practică, pas cu pas. Atâta putere îți tăia răsuflarea, mai mare decât a împăratului-Zeu şi a lui Omnius laolaltă. Dar puterea îl corupsese până la urmă pe Leto al II-lea. Atunci, cum să manevreze Duncan această povară încă şi mai mare?

Chiar dacă Duncan Idaho acționa din cele mai altruiste motive, cu siguranță aveau să existe nemulțumiți. Avea el să fie corupt, indiferent de bunele intenții? Avea istoria să şi-l aducă aminte ca pe un despot chiar mai rău decât Împăratul-Zeu?

Cu o avalanşă de întrebări şi de responsabilități, Duncan a jurat să folosească lecțiile numeroaselor lui vieți în avantajul şi pentru supraviețuirea rasei umane şi a maşinilor gânditoare. Kralizec. Da, universul se schimbase cu adevărat.

⸗

„Cât de îngrozitor este pentru o mamă să-şi îngroape propria fiică! Nu există durere mai mare, nici măcar Agonia Bene Gesserit. Acum a trebuit să-mi îngrop fiica de două ori.”

Doamna Jessica, *Lamentaţie pentru Alia*

90

O singură victimă printre nenumărate trilioane. Mai târziu, în timp ce Jessica privea cu tristeţe silueta rece a fiicei ei, a înţeles că o singură fetiţă conta la fel de mult ca toţi ceilalţi. Fiecare viaţă era preţioasă, fie ea a unui copil ghola sau a unei persoane născute natural. Titanica luptă care schimba viitorul universului, înfrângerea maşinilor gânditoare şi supravieţuirea rasei umane i se păreau nimica toată. Era complet absorbită de pregătirea trupului Aliei pentru înmormântare.

Când a atins faţa mică şi palidă, când i-a mângâiat fruntea şi părul fin, întunecat, şi-a amintit-o pe fiica ei. Monstruozitate, fusese numită Alia. Un copil născut cu inteligenţă deplină şi cu amintirile genetice ale unei Cucernice Maici. Acum cercul se închisese. În viaţa ei iniţială, fetiţa îl ucisese pe baronul Harkonnen cu gom jabbarul otrăvit; mai târziu, ca adult şi bântuită de prezenţa malefică a baronului, Alia îşi luase propria viaţă, se aruncase pe fereastra unui templu aflată mult deasupra străzilor din Arrakeen. Acum, baronul renăscut o omorâse pe renăscuta Alia, înainte ca ea să aibă ocazia să-şi atingă potenţialul pe care-l merita. Era ca şi cum cei doi erau încleştaţi pentru eternitate într-o luptă mortală, la scară mitică.

Pe obrazul Jessicăi a alunecat o lacrimă, cu graţia unei picături de ploaie. A închis ochii şi şi-a dat seama că stătuse împietrită în aceeaşi poziţie multă vreme, prinsă între amintiri. Nici măcar nu-l auzise pe vizitator când se apropiase de cabina ei.

— Pot să te ajut cu ceva, doamna mea?

— Lasă-mă. Vreau să fiu singură.

Dar, când a văzut că era melancolicul doctor Yueh, atitudinea i s-a îmblânzit.

— Îmi pare rău, Wellington. Da, intră. Poţi să mă ajuţi.

— Nu vreau să deranjez.

Cu un surâs şters, ea i-a răspuns:

— Ţi-ai câştigat dreptul de a fi aici.

Câteva clipe lungi, cei doi au stat alături, fară să vorbească. Recunoscătoare doar să-l aibă alături, Jessica a spus, într-un

târziu:

— Cu multă vreme în urmă, când erai cu noi la Castelul Caladan, ţineam la tine. Întotdeauna ai păstrat discreţia cu privire la viaţa ta şi, când ne-ai trădat, te-am urât mai mult decât am crezut că e posibil.

El a plecat fruntea.

— M-aş arunca într-un cuţit de zece mii de ori dacă aş putea să retrag faptele pe care le-am făcut şi să şterg suferinţa pe care am provocat-o, doamna mea.

— Istoria nu poate merge decât înainte, Wellington, nu înapoi.

— Da? *Noi* am fost scoşi din lada de gunoi a istoriei, nu?

Pe vechiul Arrakis, fremenii aveau un ritual solemn de recuperare a apei trupului într-un alambic al morţii şi de împărtăşire a ei cu tot tribul. Pe Caladan, tradiţia fusese un rug funerar sau o înmormântare în ocean, în toată perioada în care *Itaca* rătăcise prin spaţiu, morţii lor fuseseră evacuaţi, după o ceremonie, în vid.

Cu o ţesătură fără pete din stocul de cearşafuri al non-navei, au înfăşurat trupul mic, fragil al Aliei. Aici, în oraşul-maşină de după Omnius, Jessica nu era totuşi sigură cum să-şi onoreze fiica mai bine.

— Nu mai avem cu adevărat o tradiţie funerară, aşa că nu ştiu ce să fac.

— O să facem ce trebuie. Simbolurile nu contează, dar gândul, da.

Mult timp după ce ultimele ecouri ale bătăliei de pe Synchrony s-au stins şi supravieţuitorii de pe non-navă s-au aventurat afară ca să descopere faţa cea nouă a universului, Jessica şi Yueh li s-au alăturat lui Paul, Chani şi Duncan în propria procesiune funerară privată. Paul şi Jessica duceau trupul micuţ, înfăşurat, pe străzile unde viermii de nisip provocaseră atâtea pagube, unde exploziile din bătălia împotriva Dansatorilor-Faţă distruseseră nenumărate structuri..

— Un trup atât de mic... şi atâta potenţial pierdut..., a observat Paul. Mi-e teribil de dor de sora mea, chiar dacă de data asta n-am apucat s-o cunosc atât de bine pe cât mi-ar fi plăcut.

Duncan conducea grupul, lăsând deoparte, deocamdată, celelalte responsabilităţi.

— Nu mi-o amintesc pe fetiţa originală, dar îmi amintesc femeia.

M-a rănit şi m-a iubit, iar eu am iubit-o cu pasiune.

N-aveau de mers prea departe. Jessica alesese un anumit obelisc ruinat, o piramidă subţire, tasată, potrivită pentru a servi drept piatră de mormânt. Jessica şi Paul şi-au luat rămas-bun în timpul procesiunii, astfel că, atunci când au ajuns la structura prăbuşită, au purtat fetiţa înăuntru printr-o deschizătură trapezoidală înclinată, au împins resturile deoparte ca să facă loc pentru ea şi au întins-o pe Alia Atreides pe podeaua netedă de metal. Apoi Jessica s-a aplecat deasupra copilului înfăşurat şi a rostit încetişor încă un rămas-bun. Paul a luat-o de mână pe mama lui, iar ea l-a strâns la rândul ei.

După o tăcere prelungită, dureroasă, s-a întors şi i-a spus lui Duncan:

— Am făcut tot ce aveam nevoie să facem.

— O să am grijă de restul, a răspuns Duncan.

După ce s-au retras din piramida căzută, Duncan a ridicat mâinile, cu degetele desfăcute, iar faţa lui a căpătat un aer distant. Clădirile modelate din metal din jurul lor au începur să tremure şi să se legene, să crească şi să se curbeze. Rămăşiţele piramidei s-au înfăşurat în jurul corpului Aliei şi pereţii s-au întărit, atrăgând aliaje lustruite de la alte structuri. Ca un monument magnific de cristal şi mercur, turla ruinată s-a înălţat apoi spre cer. Obeliscul, care creştea repede, trosnea şi zăngănea ca un tunet metalic, în timp ce metalfluidul curgea în sus. Curbele şi unghiurile s-au îndreptat, cu suprafeţele lucioase perfect reflectorizante.

Duncan a dirijat structurile semiconştiente cu mai multă grijă şi concentrare decât o făcuse vreodată hipermintea. Când a terminat, crease un mormânt, un monument comemorativ, o operă de artă care avea să uimească pe oricine s-ar fi uitat la ea.

A lăsat pe Synchrony un semn care nu s-ar fi putut niciodată compara cu urma lăsată de pierderea fiicei ei în inima Jessicăi.

⸗

„Unele probleme se rezolvă mai bine cu o abordare optimistă. Optimismul aruncă o lumină asupra unor posibilităţi care nu sunt vizibile altfel.”

Sheeana, *Cugetări despre Noua Ordine*

După bătălie, fiinţele umane din Synchrony au început treptat să creadă că rasa lor avea să supravieţuiască. Când Sheeana s-a uitat la Duncan, i s-a părut ciudat de distant, deşi era de aşteptat. Deseori, privirea lui rătăcea Dintr-o parte în alta, de parcă ar fi fost într-o mie de locuri deodată.
În timp ce Maica Comandant Murbella chema la sol navete din nou-sositele ei nave de luptă, iar Ghilda furniza navete pline de muncitori şi administratori care să ajute la consolidarea ciudatului oraş, Sheeana urmărea nişte roboţi care curăţau rămăşiţele duelurilor sângeroase din sala catedralei.
Refugiaţii de pe *Itaca* se adăpostiseră în nava găurită. Vehiculul n-avea să mai zboare niciodată în spaţiu, chiar dacă Duncan ar fi silit ghearele de andocare din metal viu să elibereze non-nava.
Drone-curier şi ochi-de-pază bâzâitori, acum dirijate personal de Duncan, conduceau pe străzile avariate grupuri de oameni chemaţi la o întâlnire unde să discute universul transformat. Surorile renegate Bene Gesserit de pe non-navă erau neliniştite în privinţa întâlnirii cu fosta Onorată Matre Murbella.
Dar Maica Comandant devenise mult mai înţeleaptă în sfertul de secol care trecuse de la schismă. Cu ani în urmă, dacă ar fi ştiut de planul Sheeanei de a fura non-nava, şi-ar fi ucis rivala pe loc. Sheeana s-a întrebat ce gândeşte fosta Onorată Matre despre toţi acei ani în care Duncan tânjise după ea. Îl mai iubea Murbella? La drept vorbind, îl iubise vreodată?
Cucernicele Maici Elyen şi Calissa au condus o mulţime obosită şi neliniştită în enorma sală a catedralei. Membri ai echipajelor Ghildei de deasupra au intrat şi ei în încăpere, cu Administratorul Gorus printre ei. Părea secătuit, nu mai controla nimic şi a rămas tăcut; îşi urma, mai degrabă decât să-şi conducă însoţitorii ghildari.
După ce s-au aşezat şi conversaţiile au scăzut la nivelul unui murmur, apropiat de tăcere, Duncan şi-a luat locul în centrul sălii, de unde Omnius şi Erasmus prezidaseră cândva asupra maşinilor gânditoare. Nu folosea niciun sistem de amplificare şi totuşi cuvintele lui răsunau în toată sala.
— Acest destin, acest punct culminant al Kralizecului, este ceea ce am căutat atâţia ani.
S-a uitat înspre Sheeana şi spre refugiatele Bene Gesserit.
— Lunga voastră călătorie a ajuns la capăt, pentru că acesta este noul cămin pe care aţi visat să-l găsiţi. Planeta e a voastră acum.

Folosiți rămăşițele oraşului Synchrony pentru a forma un ordin Bene Gesserit cu totul nou, baza voastră departe de Canonicat.

Surorile adunate erau nedumerite şi uimite. Nici măcar Sheeana nu ştiuse că Duncan avea să propună aşa ceva.

— Dar e inima imperiului maşinilor gânditoare! a exclamat Calissa. Sediul lui Omnius!

— Acum e sediul vostru. Revendicați lumea şi construiți-vă viitorul. Sheeana a înțeles.

— Duncan are deplină dreptate. Provocările întăresc Comunitatea. Universul s-a schimbat, iar locul nostru este aici, indiferent de greutățile pe care le-am putea înfrunta. Chiar şi viermii de nisip au venit pe Synchrony şi s-au îngropat adânc dedesubt. A zâmbit.

— S-ar putea să reapară când îi aşteptăm mai puțin. Cineva trebuie să stea cu ochii pe Tiranul renăscut.

Dedesubtul sălii, Sheeanei i s-a părut că simte un tremur în sol, ca şi cum un colos ar fi trecut pe sub fundații. Mulți roboți fuseseră distruşi sau avariați în timpul atacului viermilor de nisip, dar alte mii de maşini rămăseseră perfect funcționale. Sheeana ştia că Bene Gesseritul de aici urma să aibă toată forța de muncă pe care şi-o putea dori, dacă maşinile voiau să lucreze cu ele.

Murbella a intervenit:

— O să mă întorc în Canonicat. O să fie nevoie de un oarecare efort să răspândesc vestea despre noua realitate.

A fixat-o cu privirea pe Sheeana.

— Nu-ți face griji. Comunitatea mea combinată nu trebuie să fie în conflict cu baza ta Bene Gesserit ortodoxă de aici. Au existat întotdeauna multe şcoli, multe curente de gândire. Într-un echilibru corespunzător, rivalitatea promovează puterea şi inovarea, atâta vreme cât putem evita vehemența conflictului şi distrugerea reciprocă.

Sheeana ştia că Duncan avea să se întoarcă în Canonicat, cu Murbella, pentru o vreme. Sub îndrumarea lui, Murbella avea să supravegheze reintroducerea şi integrarea tehnologiei superioare într-o societate prosperă. Dacă erau manevrate cum trebuie, Sheeana nu vedea niciun motiv pentru care ființele umane să se teamă de cooperarea cu maşinile gânditoare, nu mai mult decât trebuiau să se teamă de religia propriu-zisă sau de competiția dintre elementele Bene Gesseritului. Orice grup putea fi primejdios, dacă nu era condus adecvat.

Sheeana avea totuşi să rămână aici. N-avea niciun rost să se întoarcă. I s-a adresat Murbellei:

— Chiar înainte ca Onoratele Matres să distrugă Rakisul, ordinul Bene Gesserit a făcut din mine nucleul unei religii artificiale. Vreme de decenii, a trebuit să mă ascund în timp ce Missionaria răspândea mituri despre mine. Las legenda să continue fără mine. Ce aş câştiga dacă aş opri-o acum? Aşa că, zic eu, las-o, dacă gândul îi alină pe oameni. Locul meu e pe planeta asta.

A observat că Scytale era şi el în public. Ultimul dintre Maeştrii tleilaxu se dovedise, până la urmă, de mare ajutor, luptase pentru ei, şi nu împotriva lor.

— Scytale, vrei să rămâi cu noi? Să te alături noului meu ordin aici? Ne-ar fi de folos cunoştinţele tale şi priceperea ta în materie de genetică. La urma urmei, fondăm o colonie şi avem numai câteva sute de oameni.

— Mă aştept ca alţii din afară să vi se alăture cu timpul, a adăugat Murbella.

Micul tleilaxu a fost surprins de invitaţie.

— Sigur c-o să rămân. Mulţumesc. Poporul meu nu mai are alt loc, nici măcar sacrul Bandalong.

A zâmbit către Sheeana.

— Poate că alături de voi o să realizez ceva demn de atenţie.

Duncan a păşit printre refugiaţii Bene Gesserit.

— Sunteţi grădinari care aşază dalele pe noul drum al destinului nostru. Mulţi dintre noi se vor întoarce pe lumi pe care le numeam cândva acasă, dar voi veţi rămâne aici.

Cu un sentiment de căldură pentru el, Sheeana a atins braţul lui Duncan. Deşi încă din carne şi oase şi uman, ştia că era mult mai mult de-atât. Iar vorbele lui păreau adevărate.

— Datorită ţie, Duncan, Surorile mele şi eu am ajuns în sfârşit acasă.

„Partea cea mai rea a întoarcerii este aceea că trecutul nu este niciodată exact aşa cum ţi-l aminteşti.”

Paul Atreides, Însemnările unui ghola

92

Înapoi în Vechiul Imperiu, ultimii apărători ai Canonicatului

aşteptau, încordaţi şi în alertă, dar nu s-a schimbat nimic, zile-ntregi. Navele de luptă ale maşinilor nu se mişcaseră, iar basharul Janess Idaho nu mai primise nicio veste de la transspaţialele Navigatorilor care o luaseră în grabă pe Maica Comandant. Cercetaşi rapizi zburau de colo-colo între grupurile de rezistenţă, iar situaţia era aceeaşi de-a lungul întregului front.

Aşteptau. Nimeni nu ştia ce se petrece.

Janess a reacţionat cu nelinişte şi spaimă când din spaţiul pliat s-a năpustit un roi mare de nave de toate mărimile şi configuraţiile. Strigând în sistemul de comunicaţii, basharul a adunat toate aparatele defensive în funcţiune care rămăseseră pe orbită. La început, nu a recunoscut modelele, apoi însă a observat că noul roi cuprindea vehicule mai mici ale oamenilor şi maşinilor gânditoare care fuseseră remorcate de motoarele Holtzman ale uriaşelor transspaţiale.

— Identificaţi-vă! i-a cerut Janess flotei neaşteptate.

Pe puntea marelui ei cuirasat, în drum spre casă, Murbella i-a zâmbit lui Duncan.

— Asta e fiica ta... a no*astră.*

El a ridicat sprâncenele şi a făcut rapid nişte calcule în minte.

— Una dintre gemene?

— Janess.

Murbella s-a încruntată uşor.

— Cealaltă, Rinya, n-a supravieţuit Agoniei. Am uitat că nu ştii. Tanidia, cea mijlocie, e bine sănătoasă, trimisă cu Missionaria printre refugiaţi. Dar am pierdur-o pe Gianne, cea mai mică. S-a născut chiar înainte să devin Cucernică Maică. A murit în timpul molimei din Canonicat.

Duncan a făcut un efort să-şi păstreze stăpânirea de sine. Cât de straniu să simtă o lovitură cu adevărat dureroasă la aflarea morţii a doi copii pe care nu-i întâlnise niciodată. Nici măcar nu le ştiuse numele până acum. În calitate de Kwisatz Haderach şi de hiperminte, putea face multe lucruri... aproape orice. Dar nu-şi putea aduce înapoi fetele.

Duncan a examinat trăsăturile lui Janess pe ecran: păr de culoare închisă şi faţă rotundă din genele lui, siluetă minionă, ochi pătrunzători şi o expresie aspră, care arăra că n-ar fi fugit niciodată de o provocare. O sinteză dintre el şi Murbella. A pornit chiar el comunicatorul:

— Bashar Janess Idaho, aici Duncan Idaho, tatăl tău. Sunt cu

Maica Comandant.

Murbella s-a aplecat, să intre în câmpul vizual.

— Stai pe loc, Janess. Războiul s-a terminat. N-ai de ce să te temi de noi. Janess părea bănuitoare.

— Aveți cu voi nave ale maşinilor gânditoare.

— Sunt navele *mele* acum, a zis Duncan. Femeia bashar nu s-a clintit.

— De unde ştiu că nu sunteți Dansatori-Față? Murbella a răspuns:

— Janess, când stăteam împotriva maşinilor gânditoare şi am descoperit că ixienii şi Dansatorii-Față ne-au înşelat, noi două am fost gata să renunțăm la viață într-o ultimă explozie glorioasă. Nu fi atât de dornică să mori acum, când în sfârşit avem o speranță.

Imaginea lui Janess i-a fixat cu privirea de pe ecranul de proiecție. Duncan era mândru de prudența fiicei lui. A spus:

— O să ne întâlnim cu toții în sala mare a Citadelei. Un loc potrivit în care să discutăm viitorul.

A zâmbit melancolic.

— De fapt, n-am văzut niciodată interiorul Citadelei când eram aici... a trebuit să rămân tot timpul la bordul non-navei.

Janess a şovăit doar o clipă, apoi a dat scurt din cap.

— O să avem gărzi.

Lui Duncan îi era deja dor de tovarăşii săi de pe non-navă, dar ei aveau propriile locuri unde să se ducă, nişe importate de umplut. Paul şi Chani aveau să se întoarcă pe Arrakis, unde ştiuseră întotdeauna că le era locul. Jessica alesese Caladan şi-i surprinsese pe mulți când îi ceruse lui Yueh s-o însoțească. Iar pe Synchrony, capsula anentropică a lui Scytale conținea încă celule din belşug, un tezaur de trofee.

Duncan se hotărâse deja cu privire la prima cerere pe care avea să i-o facă Maestrului tleilaxu. Tumultul şi schimbările, repercusiunile şi adaptările aveau să dureze decenii, chiar secole. Prețuia ajutorul şi sfatul unui mare om. Avea nevoie de Miles Teg din nou alături de el...

În timp ce nava cobora către oraşul principal al Canonicatului, Duncan şi-a dat seama că n-ar fi putut socoti niciodată această lume drept casă, în ciuda timpului petrecut aici. De-a lungul încarnărilor sale genetice, trăise în multe locuri şi cunoscuse nenumărați oameni. Preştiență care se dezvolta în el şi conexiunile mentale cu decilioane de ochi răspândiți prin tot

cosmosul şi legaţi prin reţeaua tahionică a hiperminţii făceau ca întregul univers să fie casa lui.

Acum începi să înţelegi obligaţia fascinantă pe care te-am ajutat să ţi-o asumi, a rostit o voce familiară în mintea lui. Erasmus! *Aş fi putut face lucrurile mult mai grele pentru tine, Kwisatz Haderach. În schimb, am cooperat. Acesta este doar un ecou al meu, un observator. Poţi să ai acces la mine cât vrei. Foloseşte-mi cunoştinţele ca pe o bază de date. O unealtă. Sunt curios să văd ce-o să faci.*

— Acum mă bântui, ca un demon?

— *Consideră-mă consilier, dar cercetările mele continuă. O să fiu mereu aici să te călăuzesc şi am încredere că n-o să mă dezamăgeşti.*

— Precum Celelalte Memorii ale vrăjitoarelor, dar mult mai mare şi mai uşor de accesat.

Te afli aici ca să serveşti atât oamenii, cât şi maşinile gânditoare şi viitorul. Totul e la comanda ta.

Duncan a râs încetişor în sinea lui de zeflemeaua amicală dintre ei doi. Deşi Erasmus se afla într-o poziţie subalternă, avea încă un pic de mândrie cvasiumană, chiar dacă era doar un ecou şi un consilier.

Intrând în Citadelă, Duncan şi Murbella au păşit în sala mare, plină de ecouri, unul lângă altul. Îi urmau ochi-de-pază, alături de doi roboţi paznici. Roboţii îi tulburau enorm pe oamenii care aşteptau acolo, dar pe viitor fiinţele umane trebuiau să înveţe să lase deoparte temerile şi prejudecăţile.

Fără Omnius, imperiul maşinilor gânditoare continua să funcţioneze, dar fară o minte sau o misiune unificatoare. Duncan avea să le dirijeze, dar refuza să continue pur şi simplu ciclul nesfârşit al înrobirii. Aveau potenţialul de a fi mai mult decât unelte sau marionete, mai mult decât o simplă forţă de distrugere. Unele dintre maşini erau doar atât, dar roboţii şi mecanismele consultative mai sofisticate puteau să crească şi să evolueze în ceva mult superior. Chiar Erasmus devenise independent şi-şi dezvoltase o personalitate unică atunci când fusese izolat de influenţa omogeniza-toare a hiperminţii. Cu atâtea maşini gânditoare răspândite pe atâtea planete, alte figuri importante aveau să se ridice dacă li se dădea ocazia. Dacă erau îndrumate. Dacă Duncan le dădea voie.

Trebuia să atingă un echilibru.

Tronul impunător al Maicii Comandant se înălța gol în fața unei ferestre, care dădea spre peisajul arid, muribund. Janess stătea într-o parte; a invitat-o pe Murbella pe tronul gol, în timp ce în încăpere se aflau aproape o sută de gărzi ale Noii Comunități, în alertă maximă. Deşi toți perfizii Dansatori-Față fuseseră demascați şi ucişi, Janess nu lăsa garda jos, iar Duncan se simțea din nou mândru de fiica lui. Ea s-a înclinat protocolar.

— Maică Comandant, ne bucurăm să vă avem înapoi. Te rog, ia-ți locul.

— Nu mai e doar locul meu. Duncan, fiica ta a fost crescută după metodele Bene Gesserit, dar a avut grijă să învețe despre tine. S-a antrenat să devină echivalentul unui Maestru Spadasin de pe Ginaz.

Cu gânduri dulci-amare în legătură tot ce ratase, Duncan a strâns politicos mâna fiicei lui şi-i găsi strânsoarea de o forță plăcută. Până în acest moment, fuseseră doi străini care împărtăşeau o legătură de sânge şi loialitate patriotică. Relația lor adevărată abia începea.

Murbella dusese o luptă îndelungată şi sângeroasă ca să combine forțele opuse ale Onoratelor Matres şi ale Bene Gesseritului, după care se luase la trântă cu grupurile disparate ale omenirii ca să le unească într-un întreg. Pe scară şi mai mare, Duncan prin abilitățile sale proaspăt descoperite, modela o uniune încă şi mai mare, cu o perspectivă şi mai vastă.

Totul era țesut laolaltă într-o tapiserie mai deasă decât cunoscuse vreodată istoria şi, în sfârşit, Duncan a perceput amploarea forței sale celei noi. Nu era primul om din istorie care poseda o mare putere şi a jurat să nu uite ce învățase ca pion al Împăratului-Zeu Leto al II-lea.

Rasa umană n-avea să uite niciodată miile de ani sub acea domnie teribilă, iar memoria rasială cuprinzătoare a lui Duncan deținea o hartă care-i arăta unde se aflau capcanele şi-i permitea astfel să le evite. Marele Tiran suferise de un defect pe care nu-l recunoscuse. Apăsat de sentimentul scopului său cumplit, Leto al II-lea se izolase de propria umanitate.

Prin contrast, Duncan se agăța de cunoaşterea faptului că Murbella avea să fie alături de el, la fel şi Sheeana. Putea vorbi şi cu fiica lui, Janess, şi poate chiar cu cealaltă fiică supraviețuitoare, Tanidia. În plus, avea toate amintirile unor prieteni mari şi loiali, ale zecilor de iubiri şi ale unui şir de

camarazi, soții, familii, bucurii şi credințe.
Deşi era Kwisatz Haderach-ul suprem, cu o putere nemăsurată, Duncan cunoscuse părțile cele mai bune ale existenței umane. Viață după viață. N-avea nevoie să se simtă înstrăinat şi îngrijorat când putea fi, în schimb, plin de iubire.
Dar a lui n-avea să fie un tip convențional de iubire. Dragostea lui trebuia să se extindă mult mai departe, la fiecare persoană vie şi la maşinile gânditoare. O formă de viață conştientă de sine nu îi era superioară alteia. Iar Duncan Idaho era mai mare decât carnea care-i alcătuia trupul.

EPILOG

„Într-un război, fii atent la inamici neaşteptați şi la aliați improbabili."
Basharul Miles Teg, *ultimele intrări în jurnal*

Mai mult de un an trecuse pe Qelso. Deşertul nenatural continua să se întindă, pe măsură ce păstrăvii de nisip se reproduceau şi sechestrau tot mai mult din apa planetei. Deşi lupta lor părea fără speranță, trupele de comando ale lui Var se împotriveau forțelor care le ucideau mediul.
Stilgar şi Liet-Kynes făceau tot ce puteau ca să-i ajute în acest efort. Cei doi ghola născuți în deşert simțeau că sarcina lor cea mai importantă era aceea de a le arăta localnicilor cum să trăiască în cooperare cu deşertul uzurpator, mai degrabă decât să lupte împotriva lui.
În timpul multelor luni de când cei doi plecaseră de pe non-navă, nisipurile uscate se extinseseră mult mai departe în pădurile continentale şi pe câmpii. Tabăra lui Var se mutase de multe ori; se retrăgea din fața dunelor, iar deşertul îi tot urmărea. Deşi omorâseră zeci de viermi cu tunuri cu apă şi bombe cu umezeală, Shai-Hulud nu era uşor de contracarat. Viermii creşteau tot mai mari, în ciuda tuturor eforturilor comandourilor de pe Qelso.
Odată cu primele raze slabe de lumină ale zorilor, Liet a ieşit din dormitorul lui cu pereți de piatră şi s-a întins. Deşi el şi Stilgar erau încă adolescenți, îşi aminteau că fuseseră cândva adulți şi avuseseră soții. Printre femeile din trupele de comando, multe l-ar fi acceptat pe oricare dintre ei ca soț, dar Liet nu se hotărâse încă dacă avea vreo justificare să se însoare şi să aibă copii. Poate că

avea să aibă încă o fată, căreia să-i dea numele de Chani...

Indiferent cât de mult muncea Liet-Kynes să refacă Qelso, n-avea să fie niciodată Dune. Cu o veşnicie în urmă, fusese Arrakis fertilă? Transplantase vreo civilizație superioară uitată păstrăvi şi viermi de nisip acolo, aşa cum făcuse Maica Superioară Odrade când trimisese Bene Gesseritul pe Qelso? Poate că fuseseră muadru, care lăsaseră simboluri misrerioase pe pietre şi stânci şi în peşterile de prin galaxie. Liet nu ştia. Tatăl lui ar fi fost intrigat de mister, dar Liet se considera mai practic.

În timp ce se pregătea pentru munca zilei, s-a uitat la Stilgar, ai cărui ochi începuseră să devină albastru-în-albastru. Ani întregi, oamenii de aici refuzaseră cu încăpățânare să folosească melanjul, dar Stilgar îl numea răsplara sacră a deşertului, dar al lui Shai-Hulud. Avea grupuri mici care recoltau mirodenie pentru propriul lor uz, iar Liet ştia că mirodenia era ca un lanț de catifea: destul de plăcută, până când încercai să te eliberezi de ea.

Două adolescente vorbărețe, dornice să flirteze, le-au adus bărbaților micul-dejun pe o tavă, ştiind ce preferau Stilgar şi Liet la masa de dimineață. Fetele erau încântătoare, dar atât de *tinere*! Liet îşi dădea seama că îi vedeau doar trupul tânăr, neştiind câți ani poartă în minte. În asemenea momente, îi era foarte dor de soția lui, Faroula, mama lui Chani. Dar asta fusese cu atâta vreme în urmă...

Stilgar, în schimb, rămânea acelaşi. După ce şi-au terminat cafeaua şi prăjiturile dulci, Liet s-a ridicat în picioare şi şi-a bătut prietenul pe umăr.

— Astăzi o să mergem în adâncul dunelor şi o să plantăm dispozitive de monitorizare a vremii. Avem nevoie de o rezoluție mai bună, ca să urmărim tiparele deshidratării.

— Ce-i cu obsesia asta pentru detalii? Deşertul e deşert. O să fie întotdeauna fierbinte şi uscat, iar aici, pe Qelso, o să tot crească.

Fostul naib nu vedea nimic deosebit de tragic sau rău în legătură cu ecosistemul muribund. Pentru Stilgar, era ordinea naturală a lucrurilor.

— Shai-Hulud continuă să-şi construiască domeniul, indiferent ce faci tu.

— Omul de ştiință urmăreşte cunoaşterea, a replicat Liet, iar însoțitorul lui nu a avut niciun răspuns la asta.

Cu unul dintre micile aparate de zbor lăsate în urmă de *Itaca,* s-au dus către latitudinile nordice, încă neafectate, unde se înălțau

pădurile, râurile curgeau, iar zăpezile încununau munții. În văi şi pe coastele dealurilor încă înfloreau oraşe, deşi oamenii ştiau că aveau să dispară toate nu peste multă vreme. Trupelor lui Var li se amintea acut în fiecare zi cât de multe le lipseau, cât de mult pierduseră deja. Stilgar nu vedea nimic.

Cei doi prieteni, împreună cu un grup de voluntari aspri, şi-au pus distraiele proaspăt fabricate şi au reglat garniturile. Când luptătorii plecau în largul deşertului, mergeau pe dune într-un singur şir. Liet îi pusese să exerseze pasul poticnit, aleatoriu, care să nu atragă un vierme. Soarele galben devenea repede tot mai arzător, se reflecta pe nisipul grăunțos, dar ei îşi târau picioarele mai departe, se antrenau pentru viața aici. În depărtare, Liet a văzut dâra ruginie de pulbere împrăştiată care indica o erupție de mirodenie, şi a crezut că vede urmele unduitoare ale unui vierme care se deplasa pe acolo.

Stilgar a strigat şi a arătat spre cer. Oamenii deşertului se adunară instinctiv la un loc, în formație defensivă.

Au coborât brusc sute de nave metalice uriaşe, făcute din plăci colțuroase, înțesate cu arme şi alimentate de motoare enorme. Nu arătau a nimic din ceea ce mai văzuse Liet. Nave al Inamicului?

Pentru o clipă, a sperat că *Itaca* se întorsese cu ele, dar acestea nu semănau cu non-nava şi zburau într-o formație neobişnuită, cu mişcări coordonate. Piloții lor păreau să nu bage de seamă faptul că vibrațiile monotone aveau să atragă viermi de nisip. În timp ce stătea cu gura căscată, mirat de mărimea navelor, Liet nu s-a îndoit că armamentul lor putea mătura un atac al viermilor ca şi cum n-ar fi fost altceva decât o mică neplăcere.

Luptătorii prăfuiți s-au uitat la cei doi ghola, în căutare de răspunsuri. Liet nu avea totuşi niciunul şi, în ciuda şanselor imposibile, Stilgar părea gata de atac, dacă ar fi fost nevoie.

Cu huruituri şi zăngănituri amenințătoare, navele şi-au întins picioarele de sprijin şi s-au aşezat pe ancore groase, puternice. Apoi au început să se deschidă numeroase uşi, care au eliberat o armată de maşini cu suprafața de metal: elevatoare grele, zdrobitoare de sol şi excavatoare. Coloşii greoi, aurodirijați, se târau peste dune pe şenile. În spatele lor mărşăluiau şiruri de roboți masivi de metal care tropăiau înainte ca nişte războinici mortali... sau erau muncitori? Ajutoare?

Trupa de comando avea numai arme mici. Unii dintre cei mai înverşunați îşi scoaseră lansatoarele de proiectile, s-au lăsat în

genunchi şi au ţintit.
— Staţi! a strigat Liet.
S-a deschis o trapă în vârful celei mai mari dintre navele aterizate, de unde a ieşit o formă palidă, care a păşit pe o platformă de observaţie. O siluetă umană. Când omul a strigat la ei, vocea i-a răsunat ca într-un refren fantomatic, transmis de miile de difuzoare ale şirurilor de forţe ale maşinilor.
— Stilgar şi Liet-Kynes! Nu vă grăbiţi să vă declaraţi inamicii noştri!
— Cine eşti? a strigat Stilgar sfidător. Coboară aici, să vorbim faţă în faţă!
— Credeam c-o să mă recunoaşteţi.
Liet l-a recunoscut:
— E Duncan! Duncan Idaho!
Încadrat de o gardă de onoare formată din roboţi şi însoţit de o trupă de muncitori umani în costume pe care Liet nu le recunoştea, Duncan a coborât alături de ei pe dune.
— Liet şi Stilgar, v-am lăsat aici să înfruntaţi atacul deşertului. Aţi zis că e chemarea voastră.
— *Este,* a răspuns Stilgar.
— Şi evreii? Sunt aici, cu voi?
— Şi-au făcut un sietch propriu. Prosperă şi sunt fericiţi.
Garda de onoare a lui Duncan a înaintat, femei în salopete negre şi bărbaţi îmbrăcaţi asemănător, care păşeau alături de femei, ca egali. Una dintre femei purta însemne şi avea un aer autoritar. A prezentat-o ca fiind fiica lui, Janess.
— Am înfruntat Inamicul, maşinile gânditoare, şi am pus capăt războiului.
A întins mâinile şi toţi muncitorii roboţi s-au întors cu faţa la el. Chiar şi uluitoarele nave păreau vii şi conştiente de fiecare mişcare pe care o făcea Duncan.
— Am găsit o cale să ne aduc pe toţi împreună.
— Ai capitulat în faţa maşinilor gânditoare, l-a acuzat Stilgar, pe ton muşcător.
— Câtuşi de puţin. Am hotărât să-mi arăt umanitatea prin faptul că nu le-am nimicit. În multe sisteme solare construiesc lucruri măreţe, realizează opere impresionante pe planete neospitaliere pentru oameni. Lucrăm acum pentru acelaşi scop şi le-am adus aici să vă ajute.
— Să ne ajute? a întrebat unul dintre luptători. Cum să ne

ajute? Nu sunt decât nişte maşini!
— Sunt aliaţi. Aveţi în faţă o sarcină de neînvins. Cu atâtea echipe de roboţi câte cereţi, vă pot ajuta să realizaţi ce aveţi nevoie. Ochii întunecaţi ai lui Duncan au licărit, ca şi cum ar fi privit cu un milion de ochi deodată.
— Putem construi o barieră împotriva deşertului, să împiedicăm păstrăvii de nisip să se răspândească şi să păstrăm apa pe o porţiune de continent. Shai-Hulud o să-şi aibă domeniul, în timp ce restul Qelsoului o să rămână relativ neatins. Oamenii îşi pot trăi viaţa şi se pot adapta treptat la deşert, dar numai dacă vor.
— Imposibil! a exclamat Liet. Cum poate o trupă de muncitori roboţi să se opună mareei deşertului?
Duncan a etalat un surâs încrezător.
— Nu-i subestima, nici pe ei, nici pe mine. Am preluat atât rolul de Kwisatz Haderach, cât şi pe cel de Omnius. Dirijez toate facţiunile omenirii şi controlez întregul Imperiu Sincronizat.
A ridicat umerii şi a zâmbit din nou.
— Salvarea unei singure planete se încadrează din plin în aria capacităţilor mele.
Lui Liet nu-i venea să creadă ce aude.
— Poţi să opreşti deşertul şi întorci viermii?
— Qelso va fi atât deşert, cât şi pădure, aşa cum eu sunt atât om, cât şi maşină.
La un gest şi un gând al lui Duncan, echipamentul masiv de excavare s-a răspândit huruind în deşert şi s-a îndreptat către graniţa unde dunele întâlneau peisajul încă viu.
Liet şi Stilgar l-au urmat pe Duncan, care mergea în faţa convoiului greu. În calitatea lui de planetolog, de ghola şi de fiinţă umană, Liet avea nenumărate întrebări. Deocamdată însă, în timp ce privea cum maşinile îşi începeau treaba, s-a hotărât să aştepte şi să vadă ce-i rezervă viitorul.

⸗

„Când Leto al II-lea a avut viziunea Potecii sale de Aur, a prevăzut direcţia pe care ar trebui s-o ia omenirea, dar a avut unghiuri moarte. N-a reuşit să vadă că nu era supremul Kwisatz Haderach."
Comisia de constatare a faptelor Bene Gesserit

În cei unsprezece ani de când se întorsese acasă, Jessica îşi

dăduse seama din ce în ce mai mult că unele lucruri nu se potriveau. Planeta putea fi cu adevărat Caladan, sau Dan, dar asta nu era aceeaşi casă pe care ea şi Ducele ei o iubiseră cu multă vreme în urmă.

Într-o seară furtunoasă, în timp ce se plimba prin castelul restaurat, amănuntele nelalocul lor au devenit, în sfârşit, de nesuportat. S-a oprit într-un hol de la etaj, a deschis un dulap sculptat din lemn de elacca, o antichitate pe care un decorator o pusese acolo. De data asta s-a uitat îndelung la interiorul ornamentat şi, Dintr-un impuls, a apăsat o. Excres-cenţă de lemn Dintr-un colţ. Spre surpriza ei, s-a deschis un panou şi înăuntru găsit statueta mică, albastră, a unui grifon. Poate că fusese pusă aici de baronul ghola – grifonul era simbolul străvechi al Casei Harkonnen. Trebuie să-l fî ascuns aici ca o amintire ingenioasă a falsităţii castelului.

În timp ce privea statueta şi simţea cât de nepotrivit era obiectul, se gândea la toată munca ei intensă de când revenise pe Caladan. Îndrumase echipe de muncitori locali să dezafecteze dispozitivele de tortură ale baronului şi laboratoarele jignitoare al Dansatorului-Faţă Khrone din camerele de la subsol. Lucrase umăr la umăr cu grupurile de curăţenie, transpirată şi furioasă, în timp ce curăţa fiecare pată, fiecare miros, fiecare indiciu al prezenţei nedorite. Dar Castelul Caladan duhnea încă de amintiri. Cum putea să înceapă totul de la capăt, când atât de mult din trecut, cel puţin din acest ecou stângaci, tulbure al trecutului, plutea peste tot în jurul ei?

În urma ei, doctorul Yueh a spus:

— Te simţi bine, doamnă?

S-a uitat la doctorul Suk. Pe faţa palidă era înscrisă o expresie de îngrijorare adâncă: buzele întunecate i se curbară în jos în timp ce aştepta răspunsul.

— Oriunde mă întorc, îmi aduc aminte de baron.

S-a încruntat la figurina grifon din mână.

— Unele dintre articolele din castelul ăsta sunt autentice, cum ar fi biroul ăsta extensibil cu stema şoimului, dar cele mai multe sunt copii proaste.

Luând o hotărâre, Jessica a păşit către fereastra cu ochiuri de la capătul holului şi a deschis-o ca să lase să intre aerul nopţii vijelioase. Cu un gest teatral, a aruncat figurina grifon în marea care se spărgea la picioarele castelului. Valurile aveau s-o erodeze

curând şi s-o spargă în bucăţi de nerecunoscut. O soartă potrivită pentru simbolul Harkonnenilor.

Vântul rece şi umed şoptea prin hol, aducea stropi de ploaie. Afară, norii goniţi de vânt s-au despărţit şi printre ei s-a văzut la orizont secera lunii, care arunca pe apă o lumină galbenă, rece.

După câteva clipe, a smuls de pe perete o tapiserie care nu-i plăcuse niciodată şi a fost pe cale s-o azvârle şi pe ea pe fereastră, dar, nevrând să murdărească această planetă frumoasă, a aruncat, în schimb, tapiseria pe podea şi şi-a propus s-o ducă în dimineaţa următoare la grămada de gunoi.

— Poate că ar trebui să dărâm tot locul ăsta, Wellington. O să putem vreodată să înlăturăm pângărirea?

Yueh a fost şocat la auzul sugestiei.

— Doamna mea, e căminul ancestral al Casei Atreides! Ce ar zice ducele Leto...

— E doar o reconstrucţie, plină de greşeli.

O adiere bruscă i-a suflat de pe faţă părul de culoarea bronzului.

— Poate că irosim prea mult timp în încercarea de a recrea ceea ce vedem în vechile noastre amintiri, doamnă. De ce să nu-ţi construieşti şi să-ţi decorezi casa aşa cum vrei?

A clipit când ploaia rece i-a stropit faţa, i-a udat leoarcă rochia verde ca jadul şi covorul.

— Credeam că locul ăsta o să-l ajute pe Leto al meu, o să-i ofere tihnă, dar poate că era mai mult pentru mine, decât pentru el.

Un băiat de zece ani cu părul negru ca pana corbului a venit în fugă pe hol; ochii verzi-cenuşii i s-au mărit de surescitare şi nelinişte când a văzut fereastra deschisă. A fost şi mai surprins că nici Jessica, nici Yueh nu reacţionau la ploaia deasă care uda covoarele şi tapiseriile.

— Ce se petrece?

— Mă gândeam să ne mutăm în altă parte, Leto. Ţi-ar plăcea să găsesc pentru noi o casă normală în sat? Poate c-am fi mai fericiţi acolo jos, departe de viaţa asta cocoloşită.

— Dar îmi place castelul ăsta! E castelul unui duce!

Jessica nu se putea gândi la Leto al ei ca la un copil. Purta pantaloni de pescuit din pânză şi o cămaşă în dungi, exact la fel cu cei pe care-i purtase când Jessica venise pentru prima oară pe Caladan pe post de concubină cumpărată de la Bene Gesserit. Tânărul nobil îi pusese în ziua aceea un cuţit la gât, o cacealma...

Yueh a zâmbit.

— Duce... asemenea titluri nu mai înseamnă nimic de când imperiul a dispărut cu multă vreme în urmă. Mai au oamenii de pe Caladan nevoie de un duce?

Reacția Jessicăi a fost automată, ceea ce a făcut-o să-şi dea seama că nu examinase ideea în ansamblu.

— Oamenii au încă nevoie de conducători, indiferent ce titlu folosim. Iar noi putem fi conducători buni, aşa cum Casa Atreides a fost întotdeauna în trecut. Leto al meu o să fie un duce bun.

Ochii băiatului sclipeau în timp ce asculta fascinat. Dincolo de trăsăturile copilăreşti, Jessica vedea semințele bărbatului pe care-l iubea. Acest tânăr Atreides era printre primii Dintr-o nouă generație de ghola produşi de Scytale. Bebeluşul fusese trimis pe Caladan şi botezat aici, exact la fel ca originalul Paul.

De când plecase de pe Synchrony, Jessica şi Yueh se străduiseră să-şi revină aici, căutând în cursul acestui proces să readucă o parte din gloria de altădată liniştitei lumi acvatice. Firele încâlcite ale vieților lor inițiale şi de ghola făceau din ei nişte aliați ironici, doi oameni cu tragedii şi trecuturi împărtăşite. În sfârşit, deşi n-o putea avea niciodată pe Wanna lui înapoi, Yueh găsise pacea, într-o oarecare măsură.

Jessica ştia totuşi că adevăratul ei duce o aştepta. În cele din urmă, avea să ajungă la maturitate. După ce-şi recăpăta memoria, vârsta fizică nu mai conta.

Parteneriatul Jessicăi cu Leto avea să fie neobişnuit, dar nu mai ciudat decât relațiile tuturor copiilor ghola de vârste nepotrivite care crescuseră pe non-navă. Ca Bene Gesserit, putea să-şi încetinească propriul proces de îmbătrânire, iar cu melanjul disponibil din operațiunile din Canonicat, de pe Buzzell şi Qelso, se puteau bucura amândoi de vieți prelungite. Avea să-l pregătească pe Leto şi, la momenrul potrivit, avea să ajute la declanşarea adevăratei lui deşteptări. Prîntr-un miracol, avea să fie din nou bărbatul pe care-l iubea, cu toate gândurile şi amintirile lui.

Nu trebuia decât să aştepte un deceniu sau două. Ca Bene Gesserit, avea răbdare.

Jessica a apucat mâna mică. De data asta, nu mai exista nicio rațiune politică pentru care să nu se căsătorească, dacă asta voia şi el, iar ea voia. Pentru ea, nu conta decât să fie din nou împreună.

— Totul va fi la fel când o să-ți aminteşti în sfârşit, Leto. Şi totul

va fi diferit.

≠

„Viitorul este în jurul nostru, al tuturor, şi arată foarte mult ca trecutul.”
Maica Superioară Sheeana, *la fondarea Şcolii Ortodoxe pe Synchrony*

Itaca, schilodită şi permanent împotmolită la sol, devenise noul cartier general pentru grupul separat al Sheeanei. Arhitecţi umani inovatori, în colaborare cu roboţi constructori, remode-laseră vehiculul imens într-un sediu unic şi impunător. Puntea de navigaţie, cea mai înaltă de pe non-navă, fusese deschisă şi convertită într-un turn de observaţie.

Maica Superioară Sheeana scruta oraşul reconstruit Synchrony, care-ţi tăia răsuflarea. Săpând în rezervorul ei adânc de amintiri, a făcut o paralelă cu una dintre şcolile Bene Gesserit originare de pe Wallach IX, care fusese întemeiată tot într-un decor urban. Aici, multe dintre turlele maşinilor rămăseseră, iar unele chiar se mişcau, la fel ca înainte, prelucrând materiale în instalaţii industriale automate.

Cu ani în urmă, Duncan şi maşinile binevoitoare o ajutaseră să reconstruiască metropola neobişnuită, deşi el îşi balansa munca „miraculoasă” cu necesitatea de a lăsa oamenii să-şi obţină propriile succese. £1 şi Sheeana cunoşteau pericolul de a lăsa oamenii să-şi piardă energia şi n-avea nici cea mai mică intenţie să lase fiinţele umane să se bazeze pe el pentru lucruri pe care le puteau face singuri. Omenirea avea nevoie să-şi rezolve propriile probleme cât mai mult posibil.

În acelaşi timp, grupuri de maşini gânditoare începuseră să se separe; li se dădură scopuri posibil de atins, locuiau nişe insuportabile pentru oameni: planete pârjolite, asteroizi îngheţaţi, luni pustii. Galaxia era un loc imens şi atât de puţin din ea era potrivit pentru viaţa biologică. Exista mai mult spaţiu vital decât ar fi putut avea nevoie orice imperiu.

Unii dintre roboţi începuseră să dea dovadă de trăsături de personalitate, caracteristici unice proprii. Duncan a sugerat că, de-a lungul timpului, aceştia ar putea deveni până la urmă unii dintre cei mai mari gânditori şi filosofi pe care-i cunoscuse vreodată istoria. Sheeana nu era convinsă şi jura că elevele ei

speciale aveau să-i arate că nu avea dreptate, cu propriile realizări superioare.

În fiecare lună, candidate noi veneau să se alăture centrului Bene Gesserit ortodox de pe Synchrony, în timp ce altele intrau în Noua Comunitatea a Murbellei din Canonicat. Cele două ordine depăşiseră primele dificultăţi şi lucrau acum în armonie unul cu celălalt. Sheeana şi metodele ei mai stricte atrăgeau un alt tip de acolite, despre care ştia că ar fi mulţumit-o pe Garimi. Sheeana testa candidatele cu asprime şi le respingea pe toate, în afară de cele mai potrivite. Pe planeta lui îndepărtată, ordinul Murbellei avea propriile atracţii. În acest nou univers, era loc din belşug pentru ambele moduri de a vedea lucrurile.

Programul genetic Bene Gesserit convenţional era în plin avânt, şi-i încălzea inima să vadă atâtea femei însărcinate în fiecare zi. A numărat şapte afară, printre oamenii care intrau şi ieşeau din sediu. Priveliştea îi dădea încredere că ordinul avea să se extindă şi să continue în viitorul omenirii.

Mai târziu în acea zi, Maestrul deilaxu Scytale a contactat-o pe Sheeana pe puntea de navigaţie, devenită centru de operaţiuni. Transmitea din-tr-unul dintre laboratoarele lui de pe Synchrony şi părea chiar vesel acum, mai curând decât hărţuit.

— Am terminat de catalogat celulele rămase şi am eliminat toate urmele de contaminare cu Dansatori-Faţă. Trebuie să reintroducem unele dintre aceste trăsături în Bene Gesserit.

— După Duncan, n-o să mai creăm niciun Kwisatz Haderach. Nici nu intră în discuţie.

În ceea ce o privea pe ea, multe lucruri nu trebuiau să se mai petreacă...

— Nu vreau decât să păstrez cunoştinţele. Ca şi cum am găsi seminţele unor plante de mult uitate, dar frumoase. N-ar trebui doar să le aruncăm.

— Poate că nu, dar trebuie să instalăm nişte mecanisme stricte de siguranţă.

Scytale nu a părut deranjat de restricţiile pe care i le impunea Sheeana.

— Cred sincer că rasa deilaxu o să-şi recapete cunoaşterea pierdută. A adăugat repede:

— Cu schimbări în bine, desigur.

— Pentru progresul omenirii, a zis Sheeana.

Nu-l crezuse genul care să muncească atât de mult. Scytale

folosise celulele din capsula lui anentropică ca să crească câte un ghola al fiecăruia dintre membrii ultimului Consiliu tleilaxu, iar acum cei mici îl urmau peste tot, ceea ce-i amintea de o rață cu bobocii după ea.

Scytale creştea grupul într-un mod diferit de cel tradițional pentru masculii deilaxu. În camere separate creştea şi femei tleilaxu, din celule nou-descoperite, dar ele n-aveau să fie niciodată condamnate la condițiile oribile, degradante pe care le suportaseră predecesoarele lor. Niciodată n-aveau să mai fie forțate femeile deilaxu să devină cuve axlod, ca să nu mai existe nicio şansă de a crea un alt grup de duşmani feroce, răzbunători, ca Onoratele Matres. În special, Sheeana şi surorile ei aveau să monitorizeze îndeaproape membrii consiliului şi să stea de veghe ca să se asigure că n-aveau să corupă poporul deilaxu, aşa cum o făcuseră înainte.

Încă existau cuve axlod, desigur. Unele femei se ofereau voluntare din motive personale, în timp ce altele lăsau instrucțiuni ca trupurile să le fie convertite în cazul unor accidente severe. Ca întotdeauna, Bene Gesseritul îşi acoperea nevoile.

După ce a încheiat conferința cu Scytale, Maica Superioară s-a uitat pe fereastra largă a punții de navigație. În depărtare, la orizont, dincolo de hotarele redefinite ale oraşului sclipitor, solul era răscolit şi sfărâmat, iar multe dintre structurile geometrice construite de Omnius zăceau în ruine, răsturnate şi strivite.

A ajustat una dintre ferestre, crescând gradul de mărire. Din punctul ei de observație, vedea noul deşert şi pe unul dintre viermii de nisip care se înălța din rămăşițe, cu capul lipsit de ochi căutând în jur. Apoi creatura s-a trântit cu putere şi a zdrobit o parte a unui zid. La fel ca nişte râme uriaşe, hotărâte, care afânau solul, începuseră procesul de convertire a clădirilor abandonate în deşertul pe care-l preferau.

Curând, s-a gândit Sheeana, avea să se ducă să vorbească iar cu ei.

S-a uitat în jos, la fetița de lângă ea, şi a apucat-o de mânuță. Poate că într-o zi avea chiar să-şi ia protejata cu ea, mica ghola a Serenei Butler.

Nu era niciodată prea devreme să începi s-o pregăteşti pe Serena pentru rolul pe care urma să-l joace.

„Deşertul are o frumusețe pe care n-aş putea s-o uit nici într-o mie de vieți.”
Paul Muad’Dib Atreides

Scăldate în razele aurii ale apusului, două siluete îşi croiau drum pe creasta unei dune, cu paşi neregulați, ca să nu atragă viermii uriaşi. Perechea mergea umăr la umăr, inseparabilă. Era cald pe Dune, dar nu ca pe vremuri. Din cauza distrugerii severe a mediului, vremea se răcorise, iar atmosfera se rarefiase. Dar, odată cu întoarcerea viermilor, împreună cu planctonul şi păstrăvii de nisip care erup-seseră prin carapacea crăpată a dunelor sticloase, vechea planetă începuse să-şi revină. Aşa cum obişnuia să spună tatăl lui Chani, Liet-Kynes, totul pe Dune era legat laolaltă, un întreg ecosistem care cuprindea pământul, apa disponibilă şi aerul.
Şi, mulțumită lui Duncan Idaho, o forță de muncă numeroasă, formată din maşini călite, continuau procesul de excavare la latitudinile unde viermii de nisip nu reveniseră încă. Metodic, armata mecanică pregătea vechiul nisip porțiune cu porțiune şi deschidea calea pentru ca viermii să-şi extindă teritoriul. Munca enormă de plantare şi de fertilizare îndeplinită de tractoare şi excavatoare gânditoare puternice stabilizase solul pârjolit şi stabilise o nouă biomatrice, în timp ce coloniştii robuşti ai lui Paul monitorizau creşterea şi-şi făceau propria muncă alături de ele. Prin gândurile sale ample, Duncan se asigura că maşinile gânditoare înțelegeau ce fusese Dune cândva, înainte ca cei din afară să se amestece în ecosistemul ei. Tehnologia prost folosită devastase planeta-deşert, iar acum tehnologia ajuta la refacerea ei.
Paul s-a oprit la o sută de metri de cea mai apropiată formațiune de roci, unde o echipă de lucru găsise ruinele unui sietch abandonat. Cu un grup mic de colonişti hotărâți, el şi Chani recuperau habitatul fremen cu propriile mâini. Reînviau vechiul mod de viață.
În vremurile de demult, el fusese legendarul Muad’Dib, în fruntea unei armate de fremeni. Acum se mulțumea să fie un fremen de stil nou, conducătorul a 753 de oameni care-şi stabiliseră case austere printre stânci, pe cale să devină sietch-uri prospere.

Paul şi Chani zburau cu regularitate alături de echipele de inspecţie. Plin de optimism, vedea potenţialul magnific al Dunei. În apropiere de sietch-ul excavat, descoperise o grotă subterană pe care el şi discipolii lui plănuiau s-o irige şi s-o lumineze artificial, pentru a susţine un proiect de plantare a ierburilor, tuberculilor, florilor şi tufişurilor. De-ajuns cât să întreţină o populaţie mică de noi fremeni, dar nu destul ca să schimbe ecosistemul deşertic pe care-l recreau viermii noi, an după an.

Într-o zi poate că avea chiar să călărească iar viermii cei mari.

Paul s-a întors să vadă răsăritul galben pal care-şi făcea apariţia peste oceanul de nisip.

— Dune se trezeşte. La fel ca şi noi.

Chani a zâmbit. Îl vedea atât pe iubitul ei Usul din amintiri, cât şi pe ghola alături de care crescuse. Îl iubea pe Paul pentru el însuşi. Abdomenul îi ieşea în relief doar puţin, acolo unde copilul lor începea să-şi arate prezenţa. Peste cinci luni urma să fie primul copil născut pe planeta recent recolonizată. În cea de-a doua viaţă, Chani n-avea nevoie să-şi facă griji pentru scheme imperiale, anticoncepţionale ascunse sau mâncare otrăvită. Sarcina avea să fie normală, iar copilul, sau copiii, dacă erau iarăşi binecuvântaţi cu gemeni, urmau să aibă un mare potenţial, fară blestemul ţelului extraordinar.

Chani, chiar mai conectată cu vremea decât el, s-a întors cu faţa către adierea răcoroasă. Răsăritul începea să dezvăluie bogăţia nouă a culorilor arămii din praful suspendat în aer.

— Mai bine ne întoarcem la sietch, Usul. Se stârneşte o furtună.

A privit-o cum alunecă înainte cu graţie, cu părul roşcat suflat de vânt în urma ei. Chani murmura cântecul de plimbare pe nisip al îndrăgostiţilor; cuvintele vibrau minunat, într-un ritm inegal, în aceeaşi cadenţă cu a picioarelor:

„Spune-mi ceva despre privirea ta
Şi-o să-ţi vorbesc despre inima ta.
Spune-mi ceva despre tălpile tale
Şi-o să-ţi vorbesc despre mâinile tale.
Spune-mi ceva despre odihna ta
Şi-o să-ţi vorbesc despre veghea ta.
Spune-mi ceva despre dorinţele tale
Şi-o să-ţi vorbesc despre împlinirile tale.”

La jumătatea drumului până la stânci, vântul s-a înteţit. Nisipul spulberat le înţepa feţele. Paul a apucat-o pe Chani, făcând tot posibilul s-o apere cu propriul trup de vântul abraziv.

— Da, se stârneşte o furtună straşnică, a zis ea când au ajuns în sfârşit la intrarea sietch-ului şi s-au grăbit să intre. Una purificatoare.

În lumina slabă a licuriglobului, însufleţirea îi îmbujora chipul.

Paul a prins-o de braţ, a învârtit-o şi i-a scuturat nisipul din jurul ochilor şi al gurii. Apoi a tras-o mai aproape şi a sărutat-o. Chani a părut să se topească în braţele lui, râzând.

— Aşadar ai învăţat în sfârşit cum să-ţi tratezi soţia!

— Sihaya, i-a răspuns el în timp ce o ţinea în braţe, te-am iubit vreme de cinci mii de ani!

MULŢUMIRI

La fel cum s-a întâmplat cu toate romanele *Dune* precedente, ne-am bizuit pe eforturile foarte multor oameni pentru a face manuscrisul cât mai bun posibil. Am dori să le mulţumim lui Pat LoBrutto, Tom Doherty şi Paul Stevens de la Tor Books; lui Carolyn Caughey de la Hodder & Stoughton; lui Catherine Sidor, Louis Moesta şi Diane Jones de la WordFire, Inc.; lui Penny Merritt, Kim Herbert şi Byron Merritt de la Herbert Properties LLC şi lui Mike Anderson de la site-ul dunenovels.com, precum şi dr. Attila Torkos, care a lucrat la verificarea faptelor şi a coerenţei.

În plus, am avut mulţi susţinători ai noilor romane *Dune,* inclusiv John Silbersack, Robert Gottlieb şi Claire Roberts de la Trident Media Group; Richard Rubinstein, Mike Messina, John Harrison şi Emily Austin-Bruns de la New Amsterdam Entertainment; Ron Merritt, David Merritt, Julie Herbert, Robert Merritt, Margaux Herbert şi Theresa Shackelford de la Herbert Properties LLC.

Şi, ca întotdeauna, aceste cărţi n-ar exista fără ajutorul şi sprijinul nesfârşit al soţiilor noastre, Janet Herbert şi Rebecca Moesta Anderson.

Cuprins

„Dacă eşti unul dintre fanii seriei originale, e foarte probabil să fii tentat să citeşti *Vânătorii Dunei* şi *Viermii de nisip ai Dunei* cu o întrebare născută Dintr-o doză de neîncredere: vor reuşi Brian Herbert şi Kevin J. Anderson să se ridice la nivelul lui Frank Herbert? Recomandarea mea este să laşi prejudecățile la intrare şi să te bucuri de o nouă vizită în universul Dune pentru finalul surprinzător al celei mai cunoscute aventuri spațiale scrise vreodată. *The spice must flow!*"

MARIAN COMAN.
redactor-şef ARMADA

Seria LEGENDELE DUNEI
Dune. Jihadul Butlerian
Dune. Cruciada maşinilor
Dune. Bătălia Corrinului

Seria PRELUDIUL DUNEI
Dune. Casa Atreides
Dune. Casa Harkonnen
Dune. Casa Corrino

Seria DUNE
Dune
Mântuitorul Dunei
Copiii Dunei
Împăratul-Zeu al Dunei
Ereticii Dunei
Canonicatul Dunei
Vânătorii Dunei
Viermii de nisip ai Dunei